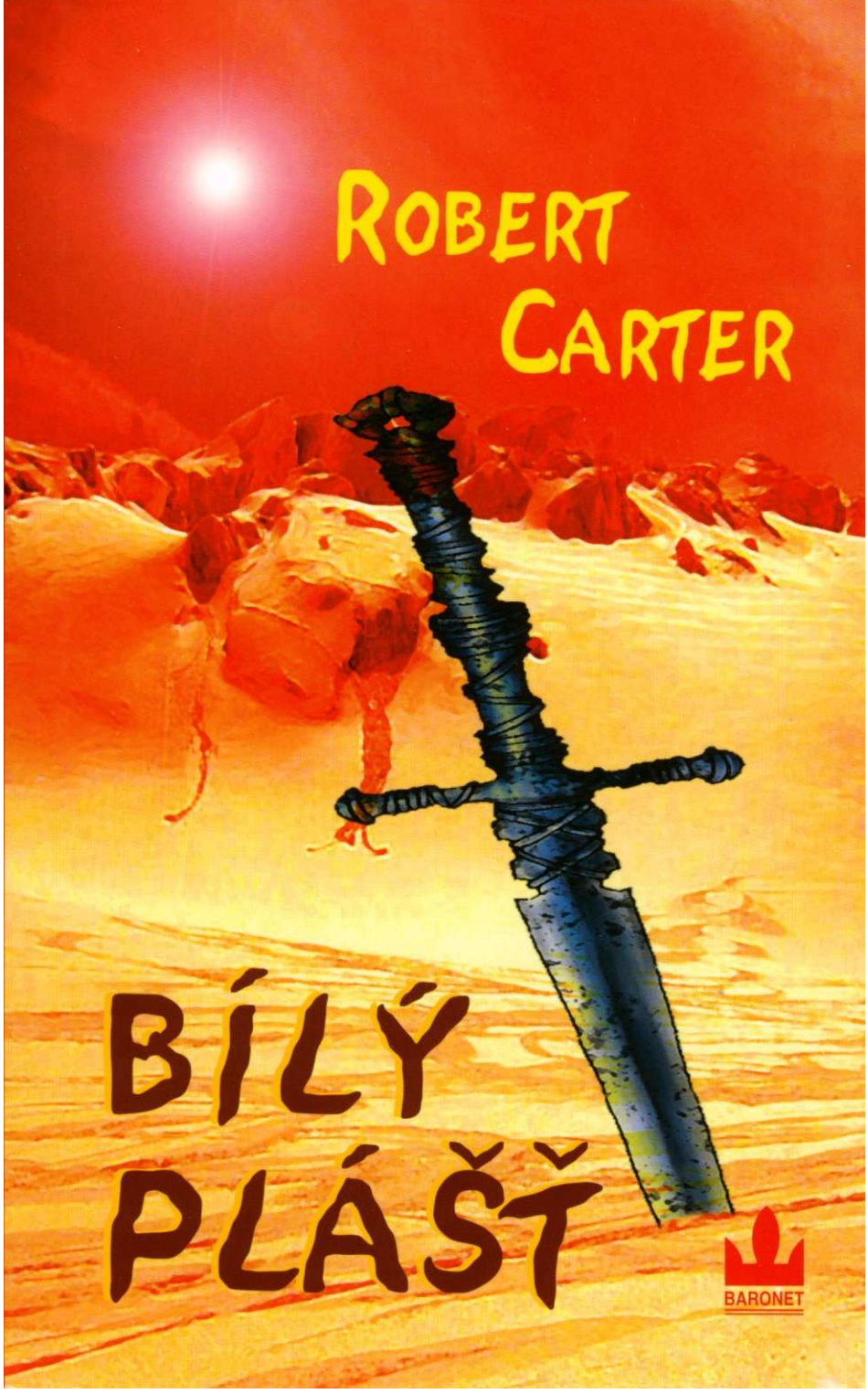

ROBERT
CARTER
BÍLÝ
PLÁŠŤ
BARONET

ROBERT CARTER

BÍLÝ PLÁŠŤ

ŘEČ KAMENŮ

KNIHA TŘETÍ

BARONET

Přeložil:
MILOŠ KOMANEC

Robert Carter: Bílý plášť
Vydání první.
Copyright © Robert Carter 2006
Published by arrangement with Toby Eady Associates Ltd.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Izraelská 6, Praha 10,
www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1299. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu
Whitemantle, The Third Coming of Arthur
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers,
Londýn v roce 2006.
Český překlad © 2008 Miloš Komanec.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2008 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: ***FINIDR***, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-075-4

BARONET
Praha 2008

Andrewu Ritchiemu z Bromptonu,
který mě vrátil do kondice.

KRÁLOVSTVÍ
MEČOVÉ OSTROVY
ORKEJE
DALEKÝ SEVER
STRATHSKÝ ZÁLIV
ÚSTÍ TAYE
CAITH
SUTER
GRAMPIUS
ALBANA
ROSSE
CROMARTY
SKYE
LEWIS
NORTH
ZÁPADNÍ HLUBINY

UZKÉ MOŘE
NORTH FOLK
THE GETTE
The Middle
Athinge
USTÍ TEESU
VELKÁ SEVERNÍ CESTA
VÝCHODNÍ CESTA
SALOP
DEGEA
CORNOVA
CAMBRAY
SILUR
ORDOVICA
DEMET
DINOTIA
The Blessed Isle

„Nejprve jich bylo devět,
pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Nyní, stejně jistě jako běží věky,
nejsou ani tři;
jen jediný je živ.“

Černá kniha Tary

PROLOG

PŘEDCHOZÍ PŘÍBĚH

Bílý plášť je třetím románem cyklu Řeč kamenů. První dva, nesoucí názvy *Řeč kamenů* a *Tanec obrů*, vyprávějí příběh Willanda, obyčejného chlapce na prahu dospělosti. V den Willových třináctých narozenin ho odvádí z domova čaroděj Gwydion. Ten mu později vysvětluje jistá neobyčejná proroctví týkající se třetího (a konečného) příchodu pradávného hrdinského krále Artuše. Gwydion tvrdí, že právě Will je oním předpovězeným vtělením, ovšem tomu se Will zdráhá uvěřit.

V průběhu dobrodružství, která Will zažívá, se ukazuje, že se do pohybu daly jakési temné síly. Ty ztělesňuje především Maskull – bezohledný kouzelník a Gwydionův úhlavní nepřítel, a také Nevidoucí, hrozivý řád výběrčích daní, kteří ždímají prostý lid a snaží se ho přimět k víře ve „Velkou lež“, jež zotročuje mysl. Gwydion se snaží zatajit Willovu skutečnou totožnost před ostatním světem seč může, a tak chlapec pobývá v tajnosti na několika místech. Nejprve u děsivého pána ze Strange, který měl lidské tělo a kančí hlavu, a posléze s rodinou vévody Richarda z Eboru, kde je školen po způsobu potomků šlechticů. Will zároveň poznává i pravidla, jimiž se řídí magie, a dívku Jívu, která se stane jeho přítelkyní. Spřátelí se také s ctihodným léčitelem rodu Eborů Mistrem bylinkářem Gortem a obstojí i před svéhlavým dědicem vévody z Eboru a nakonec získá i jeho respekt.

Zatímco se Will učí, Království nezadržitelně míří do války. Současný král je totiž potomkem uchvatitele a mnozí si myslí,

že není *právoplatným* králem. Faktem je, že král Hal je ovládán svou půvabnou, ovšem nenasytnou královnou Mag, a jejím násilnickým spojencem vévodou Edgarem z Mellsu. Druhou stranu konfliktu tvoří rod Eborů a jeho spojenci, kteří jsou přesvědčeni, že vévoda Richard musí být uznán jako vládce. Sám vévoda Richard je ochoten vyčkávat, dokud chorý král Hal nezemře, neboť doposud nemá dědice. Královna však znenadání otěhotní a začnou se ozývat zvěsti, že skutečným otcem dítěte je vévoda z Mellsu, který se tak snaží odepřít Richardovi z Eboru jeho práva. Tím jakoby hodil Eborům rukavici.

Mezitím Will, jemuž je už patnáct let, začíná pomalu chápat, že ať si vévodové a hrabata myslí cokoli, ve skutečnosti je svět ovládán magií a *pravý* důvod, proč se Království řítí do války, má co do činění s kouzly. Gwydion mu vypráví o čemsi, co se nazývá „lork“. Jde o jakousi pradávnou síť devíti „vláken“, proudů zemské energie, rozpínající se po celých Ostrovech. Tato síť zásobuje silou celou řadu stojících kamenů. Každý z těchto „kamenů války“ obsahuje obrovský objem zmaru a je-li probuzen, vládne mocí lákat a pudit lidi k boji. Gwydion Willovi vysvětlí také to, že on a Maskull jsou posledními členy čarodějné rady devíti, jejímž úkolem bylo zajistit, aby se svět ubíral po pravé stezce. Doba však střídala Dobu, kouzla postupně opouštěla svět a počet devíti se snižoval, až zůstali poslední dva čarodějové. Tehdy se Maskull projevil jako dávno předpovězený „zrádce“. Uchýlil se ke kouzelnictví a začal směřovat svět po stezce, kterou mu sám vyvolil. Ta je však cestou, na jejímž konci číhá poslední doba – Doba otroctví a války.

Will a Gwydion se vydají zmařit Maskullovy úmysly tím, že vyrvou ze země smrtonosné kameny války. Will prokáže neobyčejnou vnímavost k proudům lorku a po mnoha hrdinských činech nalezne ve městě Verlamionu ústřední „Kámen osudu“. S pomocí talismanu ve tvaru ryby, vyrobeného ze zeleného kamene, se mu podaří Kámen osudu rozlomit a tím zarazí probíhající krvavou bitvu. V jejím průběhu se magicky utkají i Maskull s Gwydionem. Když se pak Will a Maskull setkají tváří v tvář, kouzelník mu řekne: „Já jsem tě stvořil a stejně snadno tě mohu i zničit.“ Avšak ihned poté zmizí, neboť

Gwydion na něj sešle mizící kouzlo a odešle ho tak do Dolní říše. Nakonec se král a vévoda Richard usmíří, Will je odměněn a vrací se domů s nejskvělejším možným klenotem – Jívou. Jeho původ a pravý osud tak zůstávají zahalené tajemstvím.

* * *

Druhý román, *Tanec obrů,* navazuje na předchozí příběh o více než čtyři roky později. Willovi a Jívě je nyní devatenáct a žijí v Dolním Nortonu, kde Will vyrostl, a vychovávají dcerku Bethe. Jedné letní noci Will spatří na obloze planout a žhnout ostré nachové světlo a okamžitě přivolá čaroděje.

Will rozpoznal barvu Maskullových kouzel a když se společně s čarodějem vydají vyšetřit původ světla, narazí na vesnici jménem Vražděníčko rozdrcenou a spálenou na prach. V rozvalinách nalezne Will rybku vyřezanou z rudého kamene, která je přesným protějškem jeho vlastního talismanu. Gwydion se domnívá, že se Maskullovi podařilo uniknout z Dolní říše a navést na tuto vesnici létavici. Znovu žádá Willa o pomoc.

Zanedlouho se setkávají s učeným Morannem, který jim sdělí zvěsti o tom, že Kámen osudu, jenž Will před lety rozlomil, se samovolně sceluje. Zatímco se snaží zjistit místa, kde jsou ukryté další kameny války a zadržet tak blížící se boje, začne o Willův život usilovat zabiják. Will si uvědomí, že se v ohrožení nalézají i Jíva a Bethe. Bitva, které se všichni děsili, se nakonec odehraje na Spálené pláni, načež se Will octne na hradě Ludfordu. Tam mu Jíva donese jeho zelený talisman. Politická situace se mezitím neustále přizpůsobuje působení a záměrům lorku. Edgar, vévoda z Mellsu, který zahynul ve Verlamionu, zanechal titul svému synovi Henrymu. Ten poté s královnou Mag intrikuje a snaží se zrušit úmluvu, jež zajišťuje vládu králi Halovi s vévodou Richardem jako králem regentem. Královnina vojska obléhají vévodu z Eboru na hradě Ludfordu. V tutéž dobu je na hradě i Will velice sužovaný silami lorku. Pokouší se nalézt na Ludfordu ukrytý kámen války, ale zmocní se ho šílenství, přičemž se ho opět pokusí zavraždit maskovaný útočník z dřívějška. Will přizná Gwydionovi, že našel v troskách Vražděníčka červenou rybku, teprve ve chvíli, kdy se ztratí. Čaroděj mu pak tvrdí, že ona vesnice byla zničena proto,

že v ní kdysi žil ten, kdo se ho nyní pokouší sprovodit ze světa. Jeho jméno zní Chlu, Dítě temnot, a vesnice byla úmyslně smetena z povrchu světa, aby si Gwydion myslel, že Chlu je mrtev. Tajemný chlapec se však ve skutečnosti stal Maskullovým agentem.

Will se snaží pochopit význam a úlohu Chlua – oč mu ve skutečnosti jde – ale odpovědí na otázky nalézá jen pramálo. Vzápětí je Ludford obsazen a síly Eborů uprchnou za moře. Gwydion opatří Jívě a Willovi magický převlek a umožní jim tak vystupovat v podobě vyslance z Blaženého ostrova a jeho ženy. Připojí se ke královskému dvoru, avšak Will padne do pasti nalíčené panem z Dudley. Ten po něm chce, aby zorganizoval a spáchal vraždu vévody Richarda dřív, než se mu podaří vrátit se do Království. Za tímto plánem stojí Maskull, a protože se nezdaří, pomstí se pánovi z Dudley a promění jeho ženu a syna v kámen.

Po Gwydionovi není po mnoho měsíců vidu ani slechu a Will se o něj bojí. Dorazí noviny, že se vylodilo vojsko věrné Eborům a vedené Edvardem, synem a dědicem vévody Richarda, a pochoduje k severu. Na konci *Tance obrů* se u jednoho z kamenů války utká Will s Chluem tváří v tvář. Přitom Will přijde o svou hlavní zbraň v utkáních s kameny války – červený a zelený talisman do sebe zapadnou a promění se ve skutečnou rybu, která skočí do jezera a uplave. Přicházejí však i lepší zvěsti – Will zjistí, že Gwydion žije a je držen královnou v podzemí kláštera v Delamprey. Ze všech sil se ho snaží zachránit a také napravit své chyby tím, že kameni války z Delamprey zabrání projevit se naplno. Odhalí důvod, proč se Maskull tak úpěnlivě snaží vyvolat válku: dokáže totiž vypouštět zhoubné síly z kamenů a používat je pro své vlastní účely. Tuto energii vložil například i do čarovných okovů, jimiž spoutal Gwydiona, a ty mu zabránily používat magii.

Will neviděl jinou možnost a slíbil pánovi z Dudley, že pokud jeho jednotky zradí královnu a umožní Edvardovi dosáhnout snadného vítězství, Gwydion odstraní zakletí, jež proměnilo jeho ženu a syna v sochy. Dudlea nakonec souhlasí a díky tomu je bitva u Delamprey brzy dobojována. Naneštěstí padne do rukou vévody Richarda jen král Hal. Královně se podaří uniknout, což znamená, že válka pokračuje dál.

Gwydion je zabaven pout a vypoví Willovi vše, co ví o Dítěti temnot – podle něj jsou Chlu a Will dvojčata. V pradávném jazyce západu zní Chluovo jméno „Llyw“ a podle proroctví nesmí Will toto slovo za žádnou cenu použít při zaklínání, jinak riskuje vlastní zánik. Gwydion pokračuje a prozradí Willovi, jak téměř před dvaceti lety překvapil Maskulla při jakémsi magickém experimentu se dvěma nemluvňaty. Zachránil je a v tajnosti dopravil do dvou různých vesnic, aby snížil šance na jejich nalezení. Tato místa pak Gwydion ukryl za pomoci kouzel před slídivýma očima nepovolaných. Poté, co se Maskull dozvěděl, kde se Chlu ukrývá, se ho snažil využít k nalezení Willa. Kouzelníkovi bylo jasné, že Willa musí zabít, neboť ten jediný stojí mezi ním a osudem světa, který vyvolil. Will se má stát třetím vtělením bájného krále Artuše, a pokud se tak stane, Maskullovy plány se zhroutí.

Willa rozladí, že Gwydion tak dlouho vyčkával, než mu tyto informace sdělil. Čaroděj se však obával, aby tím neovlivnil průběh proroctví. Will se hrozí odpovědnosti, které musí čelit. Nyní vše závisí na něm, musí konat hrdinské činy, ale jak se z něj může stát král Artuš, jak to tvrdí Gwydion? K tomu všemu čaroděj upozorňuje, že zmar, který vypustili z kamenů války ve snaze zabránit krveprolití, nebyl zničen, pouze rozptýlen. Jako jedovatý kouř se rozprostírá po světě a pomáhá realizovat právě tu budoucnost, po níž Maskull tolik touží. A tak na samém konci druhé knihy *Řeči kamenů* Will pochopí, že musí vyřešit hádanku svého původu. Hádanku, která dokáže zachránit svět.

ČÁST PRVNÍ

OČAROVANÉ KŘESLO

KAPITOLA PRVNÍ

DVOJNÁSOBNÉ ODKAMENĚNÍ

Byl měsíc červenec, vlahá letní noc, kmeny jilmů vrhaly v zmírajících paprscích slunce poslední dlouhé stíny. K moudrým promlouvaly stromy o bouři, sváru a neshodách, jež visely vysoko v povětří. Ovšem zde, na večerem upokojené lesní mýtince, nehrozilo ani vydechnutí větru či slza deště. Vše halil podivný klid.

Na palouku posedávala v tichosti čtveřice mužů oděných v barvách pána z Dudley – vozka, jeho pomocník a dva sloužící. Usrkávali kuřecí polévku a hřáli se u ohniště. Přestože si užívali plamenů ohně svého pána, mysl měli plnou stínů nejasného tušení. Jediným bezstarostným tvorem bylo spící děťátko, jež jim dali na hlídání. To jediné necítilo magii, které byl plný vzduch. Všichni čtyři zbývající věděli, že než skončí tato noc, v opodál stojícím panském stanu dojde k podivuhodným věcem. Věděli to proto, že jim to prozradil sám mocný čaroděj Gwydion.

Jen jeden jediný měl ponětí, co se skrývalo v dřevěných bednách, které přivezli, a proč se této nehybné noci jejich pán setkal na pusté lesní mýtině s čarodějem.

Třicet kroků odtud, uvnitř ztemnělého stanu, stoupalo každým okamžikem napětí. Pán z Dudley netrpělivě vyčkával, zatímco se Gwydion osvěžoval a čerpal sílu z travnatého palouku. Když Willand opatrně nadzvedl víko jedné z dřevěných rakví, plameny svící se zamihotaly. Pustil se do

odstraňování slámy, jež vystýlala bednu, a po chvíli odhalil tělo chladné jako kámen. Gwydion se vrátil a vyzval Dudleu, aby zaujal místo na vzdálenějším konci stanu vedle Jívy, která se zájmem hleděla na jemné žilky mramoru na tváři jeho paní.

„Toto kouzlo je velice důkladné," promluvil konečně Gwydion. „S podobně propracovaným jsem se ještě nesetkal." Will si všiml, že se i přes nejvyšší opatrnost při přepravě na toto místo ulámaly kamenné řasy a kadeře vlasů. Když odkryli poslední ochranné vrstvy, v záhybech zkamenělého oděvu bylo vidět jejich jemné částečky. Šlo o skutečně ohromující proměnu. Ležela před nimi dokonalá socha manželky pána z Dudley, jež ovšem nebyla prací smrtelného umělce, ale neblahým dílem mocného kouzelníka.

Gwydion vsunul ruku pod hlavu kamenné postavy. V té chvíli se zvedl pán z Dudley a řekl: „Prosím, dovol mi…"

„Posaď se," řekl mu úsečně čaroděj.

„Ale jestli ji chcete zvednout, zavolám své…."

„To není nutné," řekl Will a vzhlédl k němu.

Gwydion promluvil soucitným tónem. „Nech své muže tam, kde jsou. Jen ať se drží toho co slíbili, dost na tom záleží. Požádal jsem je, ať se sem nepřibližují, ať se stane cokoli."

„*Ať se stane cokoli?"* zamrkal vyplašeně pán z Dudley. Gwydion mu položil na rameno uklidňující ruku a nechal ho zhluboka se nadechnout.

„Jen odvahu, Johne Seftone! Je třeba, abys byl silný, neboť naděje je v magii jednou z nejdůležitějších sil."

Dudlea přikývl a ustoupil. Jíva na Gwydionův pokyn pevně zavázala vstup do stanu. Její dcerka Bethe poklidně spala u strážního ohně venku zachumlaná v přikrývkách. Spolu s Willem se s ní setkala teprve včera po dlouhém a mučivém odloučení. V péči vévodkyně z Eboru se jí dařilo dobře a ihned poté, co vévodkyně Cicely vystoupila na břeh Království, kam následovala svého manžela po jeho vítězství v bitvě, snažila se jak jen mohla, aby děťátko co nejdříve navrátila k matce. Přesto Jíva nebyla dosud zcela upokojená. Will věděl, že čaroděj toto rozrušení vnímá. Pokusil se utišit jejich obavy ještě předtím, než se pustil do čarování. Na jakékoli možné zdroje rozrušení bylo lépe se předem připravit a pokud možno se jim vyhnout.

Emocionální aura se totiž nejvíce ukáže právě při magických transformacích.

Will se naklonil nad slaměné lůžko šlechticovy choti a prohlížel si její nevidoucí oči. Ve výrazu tváře se odráželo překvapení a totéž vyjadřovala i zvláštní poloha zaťatých prstů svírajících v kameni zamrzlé záhyby šatů.

„Je zcela nepoškozená," řekl čaroděj Dudleovi, až šlechtice zamrazilo. „Její křehká tvář je téměř nepoškozená. Pohleď, matný lesk pleti zůstal naprosto nešetřený. Nepřišla o víc, než zlomeček nehtu."

John Sefton, pán z Dudley, královský komoří a kdysi i velitel desetitisícového vojska, propukl v pláč. Na Gwydionův pokyn přistoupil k okraji bedny; stále se obával, že by se mohla stát i rakví jeho manželky. Zuby zaťaté a klouby sevřených pěstí bílé, slzy mu kanuly na zkamenělé tělo ženy, jako by ji tak mohl probudit. Pokud si však něco podobného myslel, zjistil, že to možné není.

„Otevřete i druhou truhlu," zamumlal Gwydion.

Když Will otevíral bednu, v níž spočívalo tělo chlapce, velmožova tvář zůstala bezkrevná. Povozník dostal velice dobře zaplaceno a také jen dvě jednoduché podmínky. Přestože na rozbitých cestách Království nešla rychlost a opatrnost příliš dohromady, kodrcal se s truhlicemi přes čtyřicet mil, aby je dopravil na toto zvláště dobře položené místo. I kámen chlapcova těla byl v dokonalém pořádku. Ležel jako by vytesán z němého alabastru. Desetiletý nevinný chlapec. Stejně jako jeho matka, i on byl pokrytý jemnými zlomky zkamenělých vlasů. Tu a tam bylo vidět, že se nějaká drobnost odlomila, ale vcelku se zdál nepoškozený.

Na Willovu pobídku přešel Dudlea k bedně se svým synem a i u ní zaplakal úlevou. Jak výrazně se tento muž lišil od pána z Dudley, který se stěží před dvěma týdny pokoušel přinutit Willa, aby spáchal ohavnou vraždu! Tato změna byla uspokojující, snad šlo o skutečnou nápravu.

Ozval se Gwydionův hlas, mírný i důrazný zároveň. „Přistup ke mně, Johne Seftone!" přikázal čaroděj.

Nato k němu šlechtic pokorně vykročil. Aniž by byl vyzván, poklekl před Gwydionem, stejně jako by hrabě poklek] před svým vládcem. Gwydion mu položil ruku na rameno a pravil:

„Chci, abys porozuměl tomu, oč se zde pokouším. Není to kvůli tobě, ani ze snahy prospět tvému rodu. Ať už bys mi nabídl cokoli, nic nebude dostatečnou platbou za tuto službu, a slouží ti pouze ke cti, že ses nesnížil k tomu, abys mi za to nabízel zlato či stříbro. To je věc, kterou bys měl vědět. Je to záležitost mezi čarodějem a kouzelníkem. A také snaha dostát slibu, který učinil někdo jiný, jenž se týkal navrácení tvých blízkých zpět k životu.“ Čarodějův pohled rychle zaletěl k Willovi a zpět. „Naštěstí pro tebe se stalo, že dlužím oné osobě laskavost. Některá kouzla je moudré sesílat z vděčnosti, kdykoli je to možné.“

„Děkuji ti. Děkuji. Jsem ti zavázán, jak je to jen možné,“ koktal pán z Dudley a Willovi bylo nad slunce jasné, že se považuje za opravdového šťastlivce. Velice dobře měl na paměti Willovo upozornění, aby čaroději nenabízel žádnou odměnu či platbu, a také aby ho choval ve vážnosti.

Gwydionova tvář se zachmuřila. „Ovšem v době, kdy byl slib vysloven, neměl slibující nejmenší tušení, zda existuje kouzlo, které by dokázalo zvrátit pohromu, jež postihla tvůj rod. Nevěděl ani, zda je to vůbec možné. A právě v této nevědomosti se ukrývá má potíž, neboť lež a neupřímnost dokážou magii zkazit. Oslabují ji.“

„Rozumím,“ přitakal dychtivě pán z Dudley. Ve skutečnosti však ani trochu nerozuměl a oči se mu leskly jako v horečce. „Věřím, že páně Willandova slova byla pronesena v upřímné naději, přinejmenším v naději, že z nich vzejde větší dobro.“

„Žel, to není příliš pravda. Magie totiž vyvěrá z duševní síly. Název magie v pravém jazyce zní ‚dodržení slova‘. A s takovou věcí není radno si vypočítavě zahrávat, neboť v takovém případě by výsledek neodpovídal očekávání. A ti, kteří upínají své naděje k pokažené magii, jsou odsouzeni k trpkému zklamání.“

„Pak tedy jen z pouhé lítosti…“

„Lítosti, říkáš? Jak jen bylo toto slovo v průběhu věků pokrouceno! Lítost je to, co cítíme s lidmi, kteří podlehli slabosti a proto zraňují jiné. Soucit je tím, co máš na mysli, nikoli lítost. Mám s tebou soucit, Johne Seftone? Mám ho dost? To je tím, co by tě mělo zajímat.“

Velmož na Gwydiona zíral jako opařený. „A jak to tedy je? Máš?“

„To, na co se nyní ptáš, je, zda si takovou službu zasluhuješ.“ Čaroděj zavrtěl hlavou, očividně pobavený, a obrátil se k bednám. „Nesmím se teď pokusit sejmout zakletí přímo, to je nyní víc než nemožné. Mohu se však pokusit použít protikouzlo.“

Dudlea ztěžka polkl. „Udělej co uznáš za vhodné, Mistře Gwydione! Jen o jediné tě prosím, ať se jejich stav ještě nezhorší. Svou ženu miluji. Nemohu bez ní žít. A chlapec je mým synem i dědicem.“

Čaroděj pokývl hlavou. „Máš bystrou mysl, Johne Seftone, a je povznášející slyšet takového pleticháře, jakým jsi, mluvit konečně od srdce. Nepřišel už čas, kdy odložíš své dětinské a malicherné pikle a oblékneš roucho státníka? Ještě se z tebe nestal druhý John le Strange. Stále ještě si můžeš zvolit cestu důstojnosti. Přestaň roztrušovat lži a výhrůžky, dostůj slibu svých předků právě tak, jako já dnes dodržím slib, který ti dal Willand. A pomni, že ti, kteří mají ve společnosti vyšší postavení, nejsou než služebníky Království. Ani ty bys je neměl opustit v hodině nouze.“

Velmož klečel se svěšenou hlavou, avšak když čaroděj dohovořil, vzhlédl a směle mu pohlédl do očí. „Choval jsem se jako pošetilec, Havranče. Říkal jsem si, že zoufalé časy žádají zoufalé činy. Ale nyní vidím, že jsem jen podléhal své slabosti. Budu si pamatovat tvá slova, jako by to bylo mé heslo.“

„Hleď, aby tomu tak bylo. O tom, co se zde dnešní noci stane, není radno nikde hovořit. A závisí-li pravá magie na upřímné duši, vše, co mi zde dnes slibuješ, se promítne do těl tvé ženy a syna. Porušíš-li dané slovo, protikouzlo bude zrušeno a tví blízcí se pomalu a bolestivě promění zpět v kámen. Rozumíš tomu, před čím tě varuji?“

Dudlea zavřel oči. „Rozumím.“

„Pak mi tedy dej své rytířské slovo, že to, čeho se zde staneš svědkem, podržíš jen pro sebe až do svého posledního dne na tomto světě.“

„To ti slibuji.“

Gwydion se hluboce soustředil. Stál tam strohý a pokroucený jako dub v zimě, dlouhou dobu tak do sebe nasával

sílu země. Z úst mu plynula slova v pravém jazyce. Slabiky vědění se proplétaly jako výhonky břečťanu, rozkvétaly jako zimolez, plodily jako réva. Poté se vydal okolo beden a splétal ze svých kroků a pohybů rukou kouzlo. Tančil a pronášel zaklínání mocné magie, jež se snášelo na dvě kamenné postavy.

Přes obě bok po boku ležící postavy ženy a chlapce přeběhlo s praskáním modré světlo. Pan Dudlea vyskočil vpřed, ale Will ho chytil za ruku. Věděl, že nesmí dopustit, aby šlechtic přerušil sesílání kouzla, nyní, když těla obklopila modravá záře.

V hlavách přihlížejících sílil hluk, jenž vlastně hlukem nebyl. A pozvolna, jak Gwydion dál a dál tančil a shromažďoval sílu, míhaly se stanem stíny a ve vzduchu bylo cítit pach výbojů a jiskření. Kůže je brněla a vlasy vstávaly. A poznenáhla začala dvě chladně bledá těla na svých prapodivných ložích ztrácet mramorovou barvu, kterou nahrazovala svěžest živoucí kůže.

Will pocítil nesnesitelné napětí vysoké magie. Uzavřel před ním svou mysl, ale síly se na něj vrhaly jako rozbouřené vichry proti vetché barabizně. Daleko houževnatější Jíva držela pánovy máchající paže a zabraňovala mu vrhnout se vstříc jeho ženě a synovi, kteří se jako přízraky zvedali ze svých rakví. Pan Dudlea vykřikl. V bezmocné hrůze zíral na oči své choti, v nichž plálo podivné modré světlo. Jakási moc pohnula chlapcovými rty a opět je sevřela. Dvě těla se vznášela volně nad zemí. Právě ve chvíli, kdy si Will pomyslel, že už Dudleu déle neudrží, zazmítal postavami ženy a dítěte prudký třas a obě se zřítily na zem jakoby v mdlobách. Teď už však byla jejich těla vlahá, měkká a živá. Světlo pomalu pohasínalo a postavy začaly pomalu dýchat.

„Ach! Úžasné!“ vyhrkl pán z Dudley a hleděl na své drahé. Pozvedl paže k čarodějově rouchu. „Děkuji ti, Mistře Gwydione! Z celého srdce ti děkuji!“

Jak jen to bylo možné, otevřel Will východ ze stanu a vykročil ven. Jíva následovala čaroděje k ohni, aby se připojili k těm, jejichž mysl bylo třeba nyní upokojit. Zanechali pána z Dudley s jeho rodinou. Will zůstal stát o samotě pod hvězdami a měsícem. Třásl se a pulzovaly jím velkolepé pocity. Energie, kterou Gwydion dokázal vládnout, byla vskutku ohromující, a Will si uvědomil, že se mrtví nenavracejí k životu každý den.

* * *

Opustili společnost časně zrána.

Pán z Dudley sevřel Gwydionovu ruku do své. Se skloněnou hlavou pronášel svá ujištění. „Dodržím své slovo, Havranče! Počkám na vojsko, které nyní pochoduje k jihu do Trinovantu, a nabídnu své služby vévodovi Richardovi z Eboru."

„Myslíš, že je to moudré?" zeptal se Will. „Než se ti podařilo uprchnout, byl jsi jeho zajatcem a posléze ses přidal ke královně."

„Uprchl jsem ke královskému dvoru, nikoli královnině."

„Skutečně? Slyšeli jsme, že ses pokusil zorganizovat vraždu Richarda z Eboru, dokud byl ještě na Blaženém ostrově."

Šlechtic vyvalil oči a jeho manželka na něj pohlédla, jako by byla ve své nepřítomnosti čímsi pošetilým podvedena. „Takové zvěsti jsou lživé!"

Gwydion pohlédl na velmože se soucitem a rozpřáhl ruce. „Lživé, Johne Seftone? Ještě jsme ani neopustili tuto mýtinu a ty jsi už zradil slovo, jež jsem od tebe dostal. To je tak obtížné dostát svému slibu?"

„Odpusť mu, Mistře Gwydione," zaprosila Dudleova paní. „Byla jsem jeho berlou. Bez ženy, která by dohlížela na jeho konání, se jeho plány přirozeně pokřivily."

Čaroděj se usmál. „Bylo by lépe, kdybys ho nechala v tomto směru být, paní. Dospělý muž se musí naučit spoléhat na vlastní svědomí. Jak se mi situace jeví, hlavní otázkou pro vás je nyní tato: jak vás přijme pan Warrewyk, až se s ním nyní setkáte? Po bitvě nechal zavraždit mnoho královniných stoupenců a přátel."

Pán z Dudley pohlédl Gwydionovi do očí. „Ať na nás bude hledět jakkoli, spolehnu se na královu milost. Pokud to bude znamenat žádat o milost také vévodu z Eboru, učiním i to."

Jakmile se ocitli z dohledu, Jíva se zeptala: „Myslíte, že má dostatek síly, aby se zachoval správně?"

Ale Gwydion se pouze usmíval.

* * *

Čaroděj je vedl po nepoužívaných cestách k jihu. Těch, které se sice ubírají velkou oklikou, ale vyhýbají se kapitule ve

Verlamionu. Will mu za to byl vděčný. Neměl Nevidoucí – nebo také červenoruké, jak je nazýval prostý lid – v lásce a navíc se jich obával. Dobře věděl, že okolo Verlamionu jich bude jako vos kolem džbánku medu.

Společnost se celé dopoledne ubírala úrodným krajem plným usedlostí. Will věděl, že kdyby se příští měsíc vyhnulo této části Království deštivé počasí, čekala by zemi bohatá úroda. Ale poté, až bude obilí posekáno, vymláceno a sklizeň bezpečně pod střechou, noci se prodlouží a keře začnou ztrácet červenozlaté listí, vyrazí Nevidoucí se svými počítadly, aby obyčejné lidi připravili o to nejlepší z úrody, kterou si vypěstovali.

V Zadním Aubrey Will oznámil, že cítí přítomnost zeleného chodníku. Hluboko v půdě vedl silný proud energie a Gwydion to místo označil znamením na kmeni jednoho ze stromů. Vlákno chutnalo, jak říkal Will, jako vlákno bezu, a Gwydion tvrdil, že zanedlouho překročí i vlákno jeřábu, jinak že by se velice mýlil. Ale netrvalo ani tři míle a stalo se přesně jak řekl.

Will vlákno prozkoumal a zjistil, že se jedná o tentýž proud temné síly, který vedl pod Ludfordem o mnoho mil západněji. A když pohlédl k východu, uvědomil si, že nemohou být dál než deset mil západně od Verlamionu. Po zádech mu přeběhl mráz. Gwydion říkal, že se starší ve velké kapitule ve Verlamionu nezastaví před ničím, aby pohnali k zodpovědnosti znesvětitele, který rozlomil jejich Kámen osudu. Will nijak nedbal na to, že se jím ukázal být kámen zakrývající hrob jejich důstojného Zakladatele. Toho dne toužil pouze po tom, aby rozlomil kamenné srdce lorku, a díky tomu také zachránil mnoho a mnoho životů.

Těsně před polednem dorazili na břeh řeky Gadden. Právě na tom místě ucítil Will mravenčení způsobené ještě dalším vláknem. To, na něž právě narazili, bylo matnější a hůře se následovalo. Zdálo se, že směruje na východ a mírně k jihu, podobně jako předtím vlákno jeřábu. Will neměl jedinou pochybnost, že jde o vlákno tisu, procházející velice těsně okolo Doliny.

„Pojďte!“ obrátil se na ně Gwydion a pobídl opratěmi koníka táhnoucího jejich vůz.

„Mistře Gwydione, cítím tu vlákno Eburos.“

„A co je s ním?“

„Nic – jen jestli není naším úkolem nalézt další kameny války.“

„Teď není času nazbyt. Před soumrakem musíme být v Trinovantu!“

„Potom jeď napřed!“ řekl Will. „Musíme se postarat o dítě a tahle stará kobylka je už celá utahaná.“

Čaroděj počkal, až ho doženou. „Byl bych raději, kdybyste šli se mnou,“ řekl s přehnanou trpělivostí. „Doba není bezpečná pro jakékoli pocestné. Zvěsti o bitvě se do těchto končin ještě nedostaly a lidská srdce budou plná nejistoty.“

Will si všiml, že Gwydionova netrpělivost zneklidňuje koně, který ho už vezl padesát kroků před nimi a stále se vzdaloval. Jíva hleděla za čarodějem se znepokojením. „Je čím dál nerudnější,“ špitla. „Doufám, že je v pořádku.“

„Má spoustu starostí. A ani se není co divit, když se všechno takhle zvrtlo.“

Zčásti měl na mysli jejich snahu zbavit Království kamenů války, ale také ono strašlivé krveprolití, jež následovalo po boji u Delamprey. Jen nejtěsněji sice zabránili velikému střetnutí, avšak ohavná vražda tolika urozených zajatců, kteří padli do rukou hraběte Warrewyka, jejich úspěch dokonale zakalila. Will si byl jistý, že toto nesmyslné zabíjení jen zaselo setbu pomsty – setbu, která nakonec nevyhnutelně přinese jen ještě krvavější sklizeň.

A co se týkalo kamenů války, byla ztráta Willova talismanu ještě daleko větší ranou, neboť se jednalo o jejich jedinou skutečnou zbraň. Čím déle o tom přemýšlel, tím více se mu zdála Gwydionova slova pravdivá – Maskull se konečně *stal* pánem situace.

„A ty by ses také mohl vzchopit!“ řekla Jíva. „Všechno pro nás mohlo dopadnout ještě hůř. Ta ohavná ženská – úplně se mi příčí nazývat ji královnou – prchá na sever spolu s přáteli, kteří jí zůstali. Zdá se, že se konečně chystá změna, a nejspíš to bude změna k lepšímu.“

„Snad. Ale Mistr Gwydion mi jednou řekl, že mám mít na paměti, že jsme mírotvorci. Neměli bychom mít dobrý pocit z toho, že u Delamprey zvítězila vojska vévody Richarda. Ani

proto, že se k nám zachoval přátelštěji, než jeho protivník. Opět totiž došlo k narušení rovnováhy a to je to podstatné.“

Jíva upravila přikrývky, v nichž držela zavinutou Bethe. „Nechápu, proč bychom neměli mít radost i za vévodu. Žili jsme přece v jeho domácnosti. Dokonce se ti dostalo stejného vzdělání jako jeho vlastním synům. Vévodkyně Cicely pomohla mně i mému otci. Mohla nás tehdy poslat zpátky před Johna le Strange, abychom čelili jeho hněvu. A o Bethe se starala, jako by byla její vlastní.“

Will si povzdechl. Snažil se přijít na to, jak by jí vše osvětlil co nejlépe. „Já netvrdím, že by byl vévoda Richard v srdci zkažený člověk. Nejspíš je i lepší, než většina ostatních. Ale přesto je to jen člověk, jako my všichni a…“

„A *co?*“ odsekla Jíva. „Ta vlčice si nehledí nikoho a ničeho, když bojuje proti němu. Pověz mi tedy, komu bychom měli být věrní!“

„Měla bys zkusit vidět všechno v širších souvislostech. To měl Mistr Gwydion na mysli.“

„Ach, skutečně tohle?“

Will se kousal do rtu. Viděl, jak se jeho dcerka rozhlíží kolem sebe, její oči létají po krajině a radují se z každého ptáčka a veverky, které spatřila. Její výraz byl stejný jako výraz její matky, přestože Jíva tvrdila, že je přesně jako Will.

„Má to co do činění s tím, jak se z minulosti stává budoucnost,“ řekl. „V budoucnosti je vše nejisté a stále se dá ovlivnit, a v minulosti je už všechno dané a nic se nedá odestát. Ale v místě, kde se minulost a budoucnost *stýkají*, vede jen tenký předěl. A ten my nazýváme přítomností. Tam žijeme.“

„Chápu,“ řekla nepříliš přesvědčivě.

„Přítomnost je jediným místem, které můžeme ovlivnit naší svobodnou vůlí, rozumíš? Protože co si svobodnou vůlí zvolíš, má vliv na to, jak se z budoucnosti stává minulost.“

„Ano, *tohle* vím,“ pronesla Jíva bezvýrazně. „Tohle přece ví dokonce i Bethe, že ano, má milá?“

„Ale… ale jde o to, že, jak tvrdí Mistr Gwydion, existuje jen jediná ‚pravá stezka‘, jediná cesta časem, která je nejlepší ze všech možných osudů. Kdyby každý člověk udělal to, co i ostatní považují za správné, nastal by nejlepší možný svět rychleji, než bys stačila mrknout.“

„Myslíš, jako když se všichni v Dolině dohadujeme a nakonec nějak dojdeme se společné shodě?“

„Přesně tak! Ale jak víme, ne každý se dokáže chovat správně. Existují mocní lidé, kteří ještě znásobili svoji sílu, takže většina ostatních jen plní jejich příkazy a ani nepřemýšlí o tom, co dělají. A pak je tu Maskull, který to dělal víc než kdokoli jiný. A protože je to kouzelník, znamená to, že *rozumí* zhoubě, o niž se snaží. A o to je to horší.“

Jíva se to vše snažila vstřebat. Pak zavrtěla hlavou. „A proč to tedy dělá?“

Will pokrčil rameny. „Je to odpadlík. Zrádce, který si myslí, že slunce vychází jen proto, aby mu posvítilo na cestu. Porušil svou přísahu opatrovníka a docela zapomněl na to, co je pokora a laskavost. Nedbá na nic z toho, o čem dříve tvrdil, že mu na tom záleží. Touží žít navěky a pořád vládnout světu. A je přesvědčen, že se mu nejspíš podařilo najít způsob, jak toho dosáhnout.“

„Takže to je ta stezka, na kterou se nás snaží dovést?“

„Ano. Ta, z níž bude mít prospěch jedině on. Začal se chovat, jako by dokázal získat věčný život a trvalou nadvládu nad světem. Ale aby uspěl, potřeboval by odvrátit svět daleko od pravé stezky. A Mistr Gwydion říká, že pokud nás zatlačí příliš daleko, nikdy se k ní nebudeme schopní vrátit. Maskull by tak zvítězil a svět by už nikdy nebyl stejný.“

Přimhouřila oči. „Nikdy bychom nebyli schopní se k pravé stezce vrátit?“

„Ne. Pokud se Maskullovi podaří nasměrovat dějiny na onu strašlivou falešnou stezku, dovede nás ke světu, v němž nebude magie – znamenalo by to pět století nekončící války a konec světa, jak ho známe my. Teď už snad chápeš, zač Mistr Gwydion skutečně bojuje. Chce pro nás zajistit nejlepší z možných světů, nebo aspoň nás k němu dostat co nejblíže. Proto chce, abychom kráčeli po pravé stezce. Nakonec to není zase tak komplikovaná myšlenka, ale rozhodně je velice těžké zařídit, aby se stala skutečností.“

Jíva neříkala nic. Ozýval se jen zvuk koňských kopyt klapajících po prašné cestě, bzučení much v horkém červencovém vzduchu a dítě, které si pro sebe broukalo a brebentilo nad vším, co kolem sebe vidělo.

Po chvíli řekl Will nešťastně: „A víš ty co? Kameny války jsou pro Maskulla velikou šancí. Teprve teď jsem to začal jasněji chápat. Mistru Gwydionovi se všechno docela hladce dařilo, ale pak se začal probouzet lork a kameny vyvolaly válku, kterou Maskull potřebuje, aby změnil osud světa na prach. Dokud zůstanou kameny války na svých místech, budou jako zkažené zuby v dásni – po celém Království způsobí spousty bolesti a utrpení, a přesně to se Maskullovi v jeho plánech hodí. Proto je musíme vykořenit.“

Will znovu ucítil osten viny za to, jak přišel o svůj talisman. Náhle mu to připadalo jako obrovská překážka. Opět přemýšlel o chvíli, kdy zlomil zhoubné síly Krvavého kamene na Ludfordu a bylo mu víc než kdy jindy jasné, že bez své zelené rybky by se mu to nikdy nemohlo podařit.

„Říkal jsi mi, že ti připadá, jako by Mistr Gwydion ztrácel svou moc,“ řekla Jíva. „Ale včera v noci mi nepřipadalo, že by slábnul. Vypadalo to, že paní z Dudley a její syn procitli jen z neklidného spánku, rozhodně ne ničeho horšího.“

Will upíral oči na cestu před nimi. „To je pravda, avšak odkamenění není zase tolik obtížné, a trochu jsem mu pomáhal. Viděla jsi, jak z toho vyždímal všechno, co šlo?“

„Vyždímal? Co tím chceš říct?“

„Musela sis všimnout, že se přiblížil obchodu jak nejvíc mohl, aniž by však překročil jeho hranici. Vyměňování magie za pomoc či služby je v rozporu s pravidly. Požádal však pána z Dudley, aby změnil své zvyklosti, dokud ještě nebylo jisté, jak dopadnou osudy jeho ženy a syna. Připadá mi to docela blízko obyčejnému nátlaku.“

„Ach, příliš si k tomu přimýšlíš.“

Will odfrkl. „Skutečně? Víš, Mistr Gwydion nesedí nad nějakou partičkou šachu. Podívej se, jak zařizuje, abychom i my dva dělali to, co má v úmyslu. Láká nás za sebou, zařizuje to tak, abychom ho všude následovali. Neměla bys ho podceňovat.“

„Nic takového nedělá, Wille. Ty jsi ho tehdy v Dolině přivolal. A bylo to mé rozhodnutí, že tě budu následovat.“

„Ach, jen se snaží, aby to tak vypadalo, ale ve skutečnosti je stokrát prohnanější, než kterákoli liška.“

„S tím nemohl Mistr Gwydion nic dělat, když se z Doliny stalo příliš nebezpečné místo. Jsem ráda, že jsme se dostali pryč.“ Odmlčela se. „Dostali jsme se někam… nebo snad ne?“

Will si povzdechl. „Řekl mi, že nás vede do královského paláce – jestli chceš, můžeš tomu načas říkat domov, ale já nechci.“

„Bílá síň královského paláce…“ Jívin hlas zjihl, když se sklonila k Bethe. „To je to pravé místo pro krále Artuše.“

Úkosem na ni pohlédl a vydechl. Bylo to něco mezi úsměškem a povzdechem. „Mistr Gwydion vyprávěl, že za dnů Prvních lidí byl Artuš dobrodruhem a náčelníkem. Jeho druhým vtělením byl hrdinský král. Docela by mě zajímalo, co má být jeho třetí podobou.“

„Gort mi říkal, že legenda mluví o tom, že se Artuš navrátí jako havran…“

Will se rozesmál. „Havran! Tak to se mám stát ptákem!“

Jíva však jeho pobavení zarazila. „Řekla bych, že Gort měl na mysli nějaký druh čaroděje, něco jako černokněžník. Tvrdí, že máš veliké přirozené nadání, a že tvůj talent sílí, zatímco ze zbytku světa se magie vytrácí. Tvrdí, že tvoje síly jsou prastaré.“

„Někdy se kvůli nim cítím skutečně starý,“ zavrčel. „To vím nade vši pochybnost.“

„To je tak těžké to přijmout, Wille? Artušův třetí a poslední příchod v podobě krále-čaroděje?“ Nepatrně se usmála a znenadání změnila téma rozhovoru. „Zajímalo by mě jaké to bude, žít ve velkém městě.“

„No, odhadoval bych, že královský palác není o nic lepší než ostatní šlechtická sídla, která jsme viděli. Zvenku odpudivá a pyšná pevnost a uvnitř mraveniště věrolomnosti.“

„Potom to není dobré místo, kam lze přijít s dítětem.“

To ho zaujalo. „Ne, to není.“

Ponořili se do zasmušilého ticha a Will přemítal o tom, jak se jim podařilo zkazit vítězství u Delamprey. Bude se na ně vzpomínat jako na úspěch vévody z Eboru, přestože tam vévoda ani nebyl. Bitvu vyhrál jeho syn Edvard a hrůzostrašný spojenec hrabě Warrewyk, nejvýznamnější a nejbohatší člověk v Království. Ve skutečnosti mu však úspěch zajistilo pouze Willovo snažení.

Nyní se vévoda Richard připojil ke svému synovi a vítězné armádě, která pomalu pochodovala na jih k Trinovantu, kde budou do dvou dnů nadšeně přijati tamními měšťany.

„Prosím, snažte se držet tempo!“ popoháněl je čaroděj.

„Rychleji už nemůžeme, Mistře Gwydione!“ zavolal na něj Will.

Čaroděj se k němu podrážděně otočil. „Musíme se dostat do hlavního města ještě před Richardem z Eboru. To víte.“

„Ale to se nám snadno podaří.“

„A copak si myslíš, že tu Maskull nenechal žádná kouzla? Bílá věž i Bílá síň budou dozajista ovinuté všemožnými zakletími. Musím je vyhledat a poradit si s nimi, než se pustíme do dalšího jednání. A také musím najít stopy po místu, kde prováděl své nekalé čachry. To nebude nic snadného.“

Will se opět ponořil do ticha. Měl víc než dost věcí k přemýšlení. Trápil se svými vlastními problémy. Nejvíc mu ležela na mysli záležitost s Chluem. Pomyšlení, že měl vždycky bratra, bylo pro něj zvláštní. Chlu je cizinec a přesto jeho dvojče, a nejdivnější na tom je, že to byl on, kdo se ho celou tu dobu snažil zavraždit.

„Musím přijít na to proč a pokusit se s ním usmířit, bude-li to v mých silách,“ řekl Jívě.

„Nevím, jaká je naděje, když jediné, oč mu jde, je zabít tě. A pamatuj na to, co ti řekl Mistr Gwydion o jeho pravém jménu. Pokud je vyslovíš, budeš zničen.“

Will zavrtěl hlavou. „Gwydion mluvil jen o tom, že nesmím použít Chluovo jméno v zaklínadle. Nemusíš se obávat, protože jeho výslovnost je obtížná. Je to cambrayské jméno a lidé z Cambray mají vlastní zvyklosti v magii i v řeči, které je těžké pochopit a ještě těžší si je osvojit. A Mistr Gwydion také říkal, že znalost pravého jména dává člověku jistou moc nad jeho držitelem.“

„No, na tvém místě bych to ani trochu neriskovala. Slib mi, že se budeš od Chlua držet opravdu co nejdál, pokud to půjde.“

„To ti slíbit nemohu. Potřebuji vědět, co mu Maskull provedl. Třeba bych ho mohl i uzdravit. A třeba by mi pak na oplátku mohl říct, co toužím vědět ze všeho nejvíc.“

KAPITOLA DRUHÁ

TRINOVANT

Mířili k jihu. Nenápadně se ubírali po posledních mílích Velké severní silnice a když vystoupali na planinu skvrnitou jilmovými háji, začal před nimi z odpoledního oparu vyvstávat Trinovant. Will spatřil temnou špici věže tamní kapituly, jež trčela do nebe jako prasklina v obloze. U jejího úpatí se rozkládala modrošedá masa, ponořená v závoji letní mlhy.

„Ve věži se nachází Ercowaldova svatyně," pravil Gwydion, „k níž se ubírá mnoho poutníků. Především ve dnech, kdy se její brána otevírá chorým a umírajícím, lidem zlomených srdcí a zmarněných nadějí. Dostává se jim očistných koupelí v nádržích obklopujících budovy a někteří obchodují i se svými srdci, když promlouvají s přesvědčivými hlasy, zaznívajícími zpoza železných mříží. Poutníci sem míří dokonce i v třeskutých mrazech, kdy je na nádržích třeba prosekávat led. Po jednom dni v listopadu a únoru se zde konají podivné Dny bičování. Tehdy kráčejí ti nejzatvrzelejší z bratří v průvodu městem a mrskají se důtkami. Jsou to ti, kteří zešíleli až za hranici, odkud se jejich mysl mohla ještě vrátit – mají v úctě, ba milují utrpení a trýznění vlastního těla."

Will se otřásl odporem. Pohlédl na svoji ženu a dcerku. Nyní se obával úkolu, který se před nimi rýsoval. Říká se, že každou z devíti velkých bran města stráží pár dráčků, stříbřitých wyrmů, jejichž úlohou je hlídat přístup do hlavního města. Gwydion mu říkal, že je za starých časů vyšlechtili k tomu, aby

vycítili zradu a hodovali na kostrách těch, které uznali za nehodné vstoupit.

O velkém městě Trinovantu vyprávěl Gwydion často. Často přirovnával jeho velikost a moc k Tiboru, hlavnímu městu dávné Otrokářské říše.

„Během dlouhých staletí vyrostlo toto místo v obrovské opevněné město, město věží a paláců, Cechovní síně, Bílé věže a Corfské brány. Jde o rozsáhlou bažinu obydlenou velikým množstvím nevázaných lidí, za chladné zimy schoulených v teple příbytků a potících se v letních parnech. Je to město vznešeného i nízkého, od skvostných cimbuří opevnění královských paláců po přeplněné chatrče chudiny. Je to docela jiné, než kdekoli jinde."

Stíny jilmů se víc a víc prodlužovaly, když se čaroděj otočil a ukázal před sebe. „A vidíte bílá srdce na plechových korouhvičkách Nevidoucích? Pohleďte, jak ční nad hradbami! Zdi, které za pár okamžiků mineme po pravé ruce, nejsou zdmi města, ale Domů mlčení. Za nimi se nachází Benedixova kolej a sklářské dílny, které jsou dalším výnosným podnikem v držení Bratrstva.

Will naslouchal, zatímco Gwydion ukazoval rozličné podivuhodné věci, jež bylo možné spatřit cestou k městským hradbám. Veliká část Trinovantu jako by se vyvalila a rozlila po okolní krajině. Avšak tyto nechráněné budovy rozhodně nebyly skromňoučké chalupy a nájemné stáje, jak by si myslel. Přejížděl pohledem po mnoha řadách vysokých kupeckých domů, některé z nich o třech, ba i čtyřech podlažích, jeden vedle druhého. V ulicích viděl všemožné typy lidí – doprava z města a do něj byla tak mohutná, že Will nemohl uvěřit, že by to nemělo nějaký zvláštní důvod.

Napravo minuli velikou kapitulu a Will poprvé spatřil Bránu starších. Připomínala bránu obrovského hradu a byla ozdobená hrubými plastikami několika velikých ještěrů – pěti slavných draků Umberie, jak objasnil Gwydion. Jejich hlavy se kamenně skláněly k nim.

„Co z tohoto města nikdy nespatříte, jsou sklepení pod ním," pověděl jim Gwydion. „Celé tohle místo je skrz naskrz podkopané. Jsou tu tajné chodby jednotlivých cechů a pod každým šlechtickým sídlem lemujícím řeku je spousta temných

kobek. Mnoho tunelů mezi sebou spojuje mnohá místa zvláštního významu a tajemné moci – Bayardův hrad a Fitchetovo doupě. Tam přebývají velmoži a ulice v okolí jsou široké a přeplněné kupci a obchodníky s drahým zbožím. Nejprve však projedeme daleko skromnějšími místy, musíme totiž Rybnou ulicí, Solnou cestou, Soukenným trhem a kroutícími se uličkami až k našemu cíli. Ještě dnes totiž musím promluvit s Magogem a Gogmagogem.“

„Magog a Gogmagog…,“ zamyšleně vydechla Jíva. „Nebyli to poslední dva z plemene obrů? Ti, které král Brea v dávných dobách zahnal na útěk?“

„Zahnal na útěk? Ne tak docela. Copak neznáš ani dějiny vlastního lidu? Brea je tehdy vzal do zajetí. Spoutal je řetězy a nechal přivést do svého dubového paláce, který se od té doby nazývá Bílá síň.“

Will se rozpomněl na své vzdělání a řekl: „Učitel Aspall nám říkal, že Magog a Gogmagog byli posláni do Bílé síně, aby zde sloužili jako strážci vstupu. Asi stále ještě slouží králi Halovi. Nemám představu, jak dlouho obři žijí.“

„Dlouho,“ zabručel Gwydion, „ale *takhle* dlouho ne. Dnešní Magog a Gogmagog nejsou tíž, jako oni dávní obři. Přesto svým způsobem našemu současnému králi slouží. Dnes to totiž jsou dvě veliké sochy ve výklencích po obou stranách trůnu. Shlížejí ze svých podstavců na královy činy a rozhodování a kdykoli trůnu hrozí nebezpečí, varovně zvolají.“

„Tak to musí být v těchto dnech od samého křiku ochraptělí,“ zamumlal Will.

„A tak to bude ještě mnoho dalších měsíců, pokud mi nebude umožněno pustit se do práce, abych zabránil katastrofě.“

„Co učiníš?“ zeptala se Jíva.

„Co? Musím učinit mnoho věcí. Ale nejprve přede mnou leží daleko důležitější úkol – mnoho věcí je třeba odčinit. Jak už jsem vám říkal, musím sejmout šedavá vlákna kouzelnictví, jež ovíjí Bílou síň jako vlákna pavučiny. Maskull zde dlel po mnoho měsíců a za tu dobu proslídil každičkou zeď a věž. Jako dlouhonohý pavouk splétal okolo královského sídla své sítě lstí. A tato kouzla musí být sňata před příjezdem vévody a zajatého krále do města. Musím najít Maskullovu dílnu, kde tvořil své

špatnosti.“ Vzdychl si a pohlédl nalevo. „Co byste řekli, kdybychom svlažili hrdla U zvonu venku?“

„Zvonu venku z čeho?“ zeptala se Jíva.

„Venku z kláštera, odhaduji,“ řekl Will. „Bratři z První kapituly támhle patří k Bílému řádu a dodržují příkaz rituálního ticha.“

„Obdivuhodná domněnka, avšak nesprávná. Krčma se nazývá U zvonu venku proto, že leží mimo městské hradby. Přímo ve Městě leží ještě jiná nálevna, kterou nazývají U zvonu vevnitř.“

Will se při té představě usmál. „Zdá se, že tu lidé popíjejí rádi. To je dobré znamení, neboť ti, kdo umí popíjet a veselit se, jsou vskutku dobří lidé!“

Těšilo ho, že si mohou odpočinout, protože měl vyprahlá ústa. Když sesedl, myšlenky mu zalétly k zajatému králi Halovi. Královna si pořídila velice tvárného krále, jako z vosku, ale po bitvě u Delamprey uprchla se svými přáteli a stoupenci na sever, kde doufá nalézt podporu a bezpochyby se pokusí seskupit své síly. Zajatému králi byla nabídnuta cesta v průvodu vévody Richarda. Pravda byla taková, že král byl nyní ve vévodově moci stejně jako předtím v moci své manželky.

„Co myslíš, že má vévoda Richard v plánu?“ zeptal se Will, když si sedali. „Myslíš, že jsou jeho úmysly poctivé, nebo se spíš chystá krále držet podle své libovůle?“

Čaroděj se zhluboka nadechl. „To je velice trefný dotaz. Mám-li být upřímný, nedokážu už číst v srdci přítele Richarda, když dojde na státní záležitosti. Co se týče krále Hala, ten nechce o moc víc, než aby mu bylo umožněno vrátit se do klidné komůrky, kde se oddá studiu a zkoumání pergamenů a dokumentů, jež se mu staly potěchou. Přesto si je stále dobře vědom, že králem je on a může se ukázat, že nebude zase tak poddajný, jak by si vévoda přál.“

Jíva se zamračila. „Vzpomínáte si, co tehdy před lety řekla na Ludfordu při hostině na počest ewlenu Matka Brig vévodovi Richardovi? Varovala ho, že zemře, dotkne-li se kdy začarovaného trůnu. Myslíte, že mohla mít na mysli trůn vládce Království?“

Čaroděj byl najednou obezřetný. „Všichni jednoho dne zemřeme.“

„Ale ona toho řekla ještě víc," nedala se odbýt Jíva. „Řekla tehdy, že vévoda Richard zemře hned v prvním boji poté, co se trůnu dotkne."

„Máš neobyčejně přesnou paměť, má milá."

„Byla to také neobyčejně pamětihodná noc, Mistře Gwydione. Ale pověz nám, měla Matka Brig skutečně na mysli trůn Království? A má se skutečně vyplnit to, co tehdy předpověděla?"

Gwydion pohlédl chodbou vedoucí ke stájím. „Brighid toho o věcech, jež zatím skrývá budoucnost, pronáší mnoho. Některé předpovědi jsou důležité, jiné naopak nejsou. Tak už se to má s jasnovidci."

„Ale všechno, co řekne, se *skutečně* tak nebo onak stane," řekl Will, který nechtěl, aby se Gwydion vykroutil z odpovědi. „Jsem přesvědčen, že předurčila vévodův osud."

Avšak čaroděj se nenechal zatáhnout do další debaty o důležitých proroctvích. Namísto toho řekl: „Ale stalo se něco, co jsi předpověděl sám – vévoda Richard daroval delampreyský kámen války Edvardovi."

„Jako dar symbolizující jeho díky a připomínající velkolepé vítězství, řekl bych."

„Přesně tak."

Od chvíle, kdy došlo k boji, se kámen války scvrkl na polovinu. Poprvé když vychrlil proud neblahé síly a přeměnil se na nevýrazný kvádr hnědele, popsaný slovy, jimž nerozuměl ani Mistr Gwydion. Poté se znovu srazil, když Will použil jeho zbývající moc ke zničení okovů, jež poutaly Gwydionova zápěstí. Tentokrát se zdálo, že byla zasažena sama podstata kamene a ten vybledl do šedé barvy.

„To by mě zajímalo, co s ním má Edvard za lubem," zamumlal zamyšleně Gwydion.

„Já si myslím," řekla Jíva, „že ho poveze s sebou do Trinovantu jako talisman pro štěstí. Ale nepřišel teď i o poslední zbytek sil, které byly schopné působit prospěšně?"

Will přikývl. „Nakolik znám Edvarda, bude ho ctít už jen proto, že mu ho dal jeho otec. Bude si ho cenit stejně, jako si jeho otec cení vypuštěných kamenů ze Spálené pláně a Ludfordu. A sám sobě namluví, že přináší prospěch, i kdyby tomu tak nebylo."

„V tom tedy bude stejný jako většina ostatních lidí," pronesl lítostivě Gwydion.

„Nehodláš si ho však nárokovat, že ne, Mistře Gwydione?" otázala se Jíva.

Čaroděj pokrčil rameny. „Mohl bych." Pak se napil piva.

„Nenapadlo tě něco nového ohledně nápisů na kameni?" zeptal se Will. „Nebo jsi stále ještě… ehm… zmatený?"

Gwydion povytáhl obočí. „Pokud jsi to myslel jako vtip, pak nebyl příliš zábavný. Ale když už se ptáš, o nic dál jsem se nedostal. Nápis není v žádném z jazyků, které bych kdy byť jen spatřil."

„V Delamprey jsi říkal, že je to Maskullova práce."

„Je to další z jeho odporných léček. Jeho domýšlivost je cítit ze všeho, čeho se dotkne."

„A zná tě dobře, aby dokázal splést hádanku, kterou nebudeš schopný objasnit," řekl Will. „Ale už to samo o sobě by mohlo být klíčem k řešení."

Čaroděj se na něj podíval, jako by si Will měl uvědomit, že by byla chyba učit orla létat. „Maskull už nadělal nespočet nepravostí. Ty znaky na kameni zkrátka přečíst neumím."

„Třeba je to jen písmo, které neznáš," řekl Will a doufal, že se jeho optimismus přenese i na čaroděje. „Samotný jazyk nápisu už může patřit k těm, které jsi viděl."

Gwydion si hladil vousy. „To je pravda. Třeba jde jen o šifru, kterou musím rozlousknout…" Čaroděj umlkl, ale bylo to jiné ticho, než ono zlověstné mlčení, jež se ho zmocňovalo dříve.

Jíva vyňala velkou bronzovou minci a začala si s ní točit na desce stolu. Will sledoval, jak se točí, rychleji a rychleji, až zůstala ležet. Zvedl ji a znovu roztočil. Chvíli byl fascinován jejím podivným chováním, zvukem, který sílil těsně předtím, než mince zůstala nehybně ležet. Hlavou mu proběhla zvláštní myšlenka. Děje se něco podobného i s námi, s válkou? Vše se zrychluje a zrychluje, dokud se o soudném dnu znenadání nezastaví?

Před nimi se objevily nože a prkénka a s dalším pivem přišel koláč, sýry a teplý chléb. Čím víc bylo jídla a pití, témata jejich hovoru byla méně závažná. Když se však Jíva na chvilku

omluvila a odebrala se s Bethe stranou, využil Will příležitosti a nadhodil podstatně naléhavější otázku.

„Chluovo pravé jméno. Řekni mi ho ještě jednou, Mistře Gwydione!“

Gwydion pohlédl za odcházející Jívou. „Mám ti vložit do ruky čepel, o niž se pořežeš?“

„Řekl bych, že tuhle čepel mít musím, ať už je to jakkoli nebezpečné.“

„Dobrá tedy – Llyw.“

„Slů.“

„Ne, takhle by to nešlo. Pro toho, kdo není zběhlý v jazyce Cambraye, je tento zvuk obtížný. Ale poslouchej, musíš se špičkou jazyka dotknout patra a pak kolem něj vydechnout.“

„Džžlll…“

„Ne tak zněle! Jen vydechni.“

„Šljů.“

„No, už to skoro bylo. Zkus to znovu.“

„Llyw.“

Čaroděj se usmál. „Vidíš? Staré rady mají pravdu: v opakování je dokonalost. Buď však opatrný, jak budeš své nové znalosti užívat, neboť se v ní skrývá nebezpečí.“

V té chvíli se objevila Jíva. Začali se tedy chystat k odchodu. Gwydion je vedl kolem stájí, přes dvůr a pak vzhůru hlavní ulicí. Prý zařídil, že jejich koně mohou zůstat U zvonu venku, protože dál už musí pěšky.

Došli už bezmála až k baště chráněné příkopem, která střežila přístup k trojitému oblouku Brány starších. Vysokánská kamenná stavba byla zručně vyzděná a opatřená postavami draků. Působila zarputile a nevlídně. Před zábranami čekala zachmuřená skupinka pocestných.

Když Will ucítil první náznaky, že tato brána rozhodně nepatří k obyčejným, zamával si před obličejem dlaní. Při tom zápachu se rozpomněl na wyverní klece v Aston Oddingley. Pochopil také, proč Gwydion zanechal jejich koně v krčmě. Všichni pocestní, kteří chtěli vstoupit do Města, byli nuceni padesát kroků před Branou starších sesednout. Obvykle apatičtí tažní koně z Vnitrozemí neklidně podupávali svými kopyty s hustými rousy, už když se blížili k padacímu mostu. Dokonce i

stateční váleční oři museli být odstrojeni a se zvláštní kapucí provedeni postranním vstupem, aby dráčky nespatřili.

Will si všiml, že se z tohoto úkolu stala dobrá živnost pro strážce brány, kteří se starali o zvířata či ve skupinkách tahali povozy a káry skrz hlavní průchod. Za své služby si účtovali a vybírali po dvoupenci za kus a Will v tom cítil něco víc, než jen zápach z ještěrů.

Když jim pokývli, že mohou projít zábranami, všiml si Will dvou dráčků přivázaných řetězy uvnitř hlavního průchodu. Nešlo o skutečné velké draky, tihle byli asi velikosti býků, ale přesto působili daleko nebezpečněji než lvi. Byli to nelétaví wyrmové, speciálně chovaní pro tento úkol. Měli malá křídla, ale mohutné drápy, ocasy s bodci a rozeklané jazyky, které se míhaly jako rudé plaménky. Jejich kůže se leskla jako rtuť a pod ní se pohybovaly svaly. Zvířata vrčela a hrozivě přecházela ze strany na stranu.

Jíva k sobě tiskla Bethe víc a víc, čím blíž byli bráně. Gwydion kráčel po jejím boku. „Nejlepší je, nedívat se wyrmům do očí," řekl. „Zvířata jako tahle strážila brány už od dob krále Ludda. Má se za to, že chrání Město před vstupem lidí s nekalými úmysly, prý totiž dokáží vycítit vinu z lidského potu, stejně jako psi vycítí strach. Jejich ošetřovatelé však během dlouhých staletí přišli o většinu úctyhodnosti, která jim náležela. Za stříbrňák jsou ochotní umožnit vstup komukoli, kdo by vzbudil vztek dračích strážců – to můžete nezřídka vidět, když dorazí nějaká bohatá osoba. Vidíte tamtoho kupce v modrém klobouku? Sledujte, jak ošetřovatelé zkrátí řetězy, aby zůstal dostatečně široký průchod. Odhánějí zvířata za pomoci tamtěch červenobíle čtvrcených štítů."

Ošetřovatelé začali do štítů hlasitě bušit červenými obuchy ve tvaru krátkých mečíků. Vytrvali, dokud dráčci neodvrátili hlavy.

„Zdá se, že nikoho ze strážců nezajímá případné ohrožení," řekla Jíva.

Gwydion dál hleděl na to, co se dělo v bráně. „Rudá barva a počet čtyř jsou považovány za nepříjemné pro tato zvířata. Říká se také, že před dobrosrdečnými lidmi se dráčci chovají plaše, ale může za to jen ten hluk a výcvik, jemuž je tito rabiáti podrobili. Právě oni jim totiž dávají každý den i potravu."

Pak Gwydion máchl cípem svého cestovního pláště a provedl Jívu a Bethe mezi ještěry. Bližší z dráčků se na chvilku upokojil a Will v jeho černých očích spatřil odlesk spíše smutný, než zuřivý. Náhle přistoupil k zvířeti, natáhl ruku a ucítil, jak mu vlhký červený jazyk se zájmem přejíždí po dlani.

„Chtěl by něco slaného," řekl a pocítil lítost nad nebohým tvorem připoutaným v této kobce plné kyselého puchu. „A chtěl by se proběhnout po kraji."

„Postupujte dál!" vykřikl jeden z ošetřovatelů. „Žádný loudání, žádný okouněni!" Vystrkal Willa z východu a když viděl, že za své služby nedostane ani měďák, urážlivě si odplivl.

„Jen odtud mažte, žebráci!" křikl vrchní ošetřovatel. „A koukejte z Města zase hezky rychle zmizet. Beztak tu už máme tuláků nadbytek!"

„A nedostatek úcty, jak tak pozoruji!" odvětil Gwydion. „Tohle ohavné odírání poutníků už zachází příliš daleko. Promluvím v této záležitosti s králem!"

Ošetřovatel však neviděl hůl v jeho ruce a řekl: „Ach, můj pane, hluboce se omlouvám! Přistup blíž a já tě nakopnu. A můžeš to spolu s mými uctivými poklonami vyřídit Jeho Výsosti králi, až se s ním zase setkáš!" Potom se rozesmál a vyprovodil je přivítáním, jež si schovával pro pocestné, kteří mu nemohli nic dát.

„To jsou tu všichni tak neomalení a hulvátští?" zeptala se Jíva.

„Je to taková hra, jež se tu hraje." Gwydion ukázal na vysoké budovy tvořící z ulice hlubokou soutěsku. „A copak se člověk může divit jejich hrubosti, když musí žít takhle namačkaní jeden na druhého jako včely v úlu? Život mnoha zdejších je řízen jen chamtivostí a nepoctivými nápady, jak přijít ke zlatu. Však už brzy poznáte, jak se věci mají."

Spěchal s nimi dál od brány a Will začal vnímat podivuhodný ráz Města. Pocítil zvláštní směsici odporu a potěšení. To místo bylo přeplněné lidmi a přesto vypadalo špinavé a nebezpečné. Zdálo se, že za každým rohem číhá nespočet nepředvídatelných možností, ovšem cítil, že na tyto možnosti může stěží dosáhnout bez mošny plné stříbrňáků. Všemi směry, kam oko pohlédlo, se rozkládaly spousty domů a mezi nimi neuvěřitelné množství lidí. Jen po stromech či zeleni

nebylo ani stopy. Hrbaté hřebeny střech kryly výhled na řeku Thamesis, jež se podle Mistra Gwydiona nazývala i Iesis. Ovšem jednu věc bylo snadné vidět odevšad – obrovskou černou věž, která nevěstila nic dobrého. Tyčila se vysoko nad pokornější střechy domů a při pohledu na ni klesal Will na mysli. Černá věž Trinovantu zasáhla Willovu mysl neodbytnou hrůzou.

Gwydion si všiml, kam směřuje jeho pohled. „V Království nikdy nestála vyšší stavba. Tyčí se šestkrát dvacet výšek dospělého muže a je hlídána zvláštním řádem bratří, kteří oblékají šedé a žluté hábity. Nazývají se Bdícími. Určitě je spatříš, neboť okolo toho místa musíme projít. Nejprve se však musíme vydat jinam, a nebude to příjemná cesta. Nyní je to totiž jen soutok dvou ohavných stok. Poznal jsem je před dlouhou dobou, to ještě šlo o potoky vroubené řadami vrb. Hradební potok teče z Vřesové pláně a slévá se s Dlouhomezím, načež pokračuje dolů k Iesis. A s sebou nese všechny odpadky, zbytky a špínu, které se obyvatelé města jako je toto nerozpakují vhodit do proudu.“

Kráčeli horoucím pozdním odpolednem a Gwydion je upozornil na nerovné a zašpiněné dlážděné ulice. „Těchto nepřívětivých míst spatříte v okolí sídel bohatých jen pramálo, neboť ti, jejichž úkolem mělo být pečovat rovnocenně o všechny části města, se již před dlouhou dobou oddali daleko příjemnějším věcem. Večeřívají u šlechtických tabulí nebo se mezi sebou přou o výsady, aby tak mohli činit.“

„Jak zde mohou spokojeně žít páni a ti, kteří jim slouží, tomu rozumím. Ale jak žijí ti chudí?“

„Tak jako chudí žijí vždycky. Ale tady existuje i něco mezi – každé řemeslo tu má svůj cech, byť jejich síla už není taková, jaká bývala. A když se nálada mezi lidmi přespříliš zhorší, vyrazí do ulic dav a dojde k nepokojům. Vypaluje se a rabuje daleko častěji, než byste si pomysleli. Proč myslíte, že v Trinovantu nejsou dovoleny doškové střechy?“

Will bezmála litoval, že se vůbec zeptal. Dostávali se stále hlouběji do srdce kupecké části Města a ulice se ještě více zaplňovaly. Spatřili veliká stáda ovcí a do ohrad přiléhajících k jatkám zaháněli pastevci dobytek. Kráčeli za Gwydionem mlčky, sledovali, jak se čaroděj tu a tam zastavil a zkoumal

tajuplné značky načmárané křídou na nárožích a sloupech či vyryté ve dřevě trámů. Zdálo se, že se podle nich orientuje, jako podle nějakých tajných ukazatelů. Často nasával vzduch a zkoumal ho, zda v něm ucítí ozvěny magických úkonů či stopy po kouzlení. A našel-li něco z toho, mlčky zatančil a sňal neblahá znamení z kostí a krve, která jeho rival zanechal snad v každém koutu Města.

„Způsobují hodně škody," řekl Gwydion, když v ruce držel poslední z nálezů. Byl to prst svázaný hedvábnou nití s kohoutím pařátkem, položený vysoko na římse jednoho z domů. „Tohle a mnoho podobného dohlíželo na většinu důležitých křižovatek ve Městě. Takovéto talismany dávají sílu Maskullovým kouzlům, jimiž svázal a dusil pouliční obchod. Mají-li místní trhy znovu vzkvétat, bude ještě třeba odstranit šest či sedm podobných."

Zpovzdálí na ně hleděl hlouček bratří. Uklouzli však pohledem ihned poté, co se k nim čaroděj obrátil, načež zmizeli v davu. Will byl ohromen když viděl, kolik Nevidoucích se nepokrytě a téměř svobodně prochází Městem. Vždy se pohybovali v minimálně trojčlenných skupinkách, občas vedených i vidoucím průvodcem. Bratři z různých kapitul nosili roucha rozličných barev a zdálo se, že mezi nimi panuje jistý chlad, pokud ne rivalita. Will věděl, že přestože se nazývají Nevidoucími, jsou obdaření jakýmsi podivným orientačním smyslem, který jim nahrazoval zrak, a čím déle kráčeli ulicemi města, tím více se obával, že v něm někteří z nich poznali znesvětitele z Verlamionu a okamžitě informovali své představené.

„Pojďme!" zašeptal ostře Gwydion. „Dobře děláš, že se straníš Nevidoucích, Willande, neboť neodpouštějí a dozajista se tě snaží nalézt. Nezírej na ně takhle okatě. Podívej, jak za tebou otáčejí hlavy! Neměl bys tak lehce dávat své myšlenky najevo."

Will učinil, jak mu čaroděj poradil, a hlídal se ještě pozorněji. Gwydion je vedl úzkými uličkami a průchody, jež ve vedru zapáchaly. V těchto místech potkávali spousty žebráků, pokoutních prodavačů a nosičů, a čaroděj navrhl, že by se měli co nejrychleji dostat za Wartling. To byla hlavní silnice Otrokářů, protínající město napříč. Procházeli přeplněnými

ulicemi a zakrátko dorazili na další trhové náměstíčko. Spousty věcí Will nikdy předtím neviděl, a pro spoustu jiných nedokázal nalézt účel. Pouliční obchodníci nabízeli všemožné a většinou zcela nepotřebné zboží – podezřelé pokrmy, flétny, které nebyly k ničemu, sladkosti, marnivé klobouky, vadnoucí květiny, falešné talismany a malé ptáčky v těsných klíckách, vystrašené natolik, že jen hopkali sem a tam a cvrlikali varování jeden druhému.

Ani Willovo nadání zpočátku nedokázalo najít klid. V tlačenici přímo bublaly hrozby a zlovolné úmysly. Tvořily ohromnou kakofonii lidských slabostí, která plnila povětří, a Willa bolelo i to, že ji vůbec cítil. Ulehčilo se mu až když ho čaroděj nasměroval pryč z Cheapu a uličkou dolů k široké řece. Její šedohnědé vody se na slunci leskly. Kotvily na ní zámořské lodě a ve čtvrti zvané Queenhythe nakládali a vykládali přístavní dělníci jejich náklady. Tady ucítili vůně vzdálených zemí – sůl, koření a silné likéry. Kupodivu právě zde Will pocítil stesk po domově, ani nedokázal říci proč.

„Ve dnech Prvních lidí zde stávalo mocné město," vyprávěl Gwydion. „Námořníci je nazývali Ludnaborg a bylo to největší a nejproslulejší město země Albion. Pak přišla Prázdnota, kdy zde vládli obři a draci. Poté však z daleké země dorazil Brea. Potomek Abarise a syn Freye. Vystavěl Dřevěné město po vzoru Trihanu, kde se narodil. A dal mu jméno ‚Nový Trihan', či v jeho řeči ‚Trinh Niobhan'. To se udalo jedenáct století před založením bratrstva Nevidoucích."

Will vzhlédl k rozestavěným budovám a mužům, kteří po nich šplhali jako veverky. Domy kupců se stavěly stále vyšší a vyšší. A víc a víc namačkané jeden na druhý. „A kdy bude toto město hotové?" zeptal se.

„Hotové?" rozesmál se Gwydion. „Nikdy! Jim nejde o to, aby dosáhli dokonalosti, pouze o to, aby se chamtivě plahočili dál a dál. V tomto městě je za lepší považováno to, co je větší, bez ohledu na to, co o tom říkají pradávná přísloví."

Přes řeku Iesis se táhl ohromný most o jednadvaceti pilířích a Will se nemohl ubránit údivu. Ve stínu pod ním se míhaly loďky a pramice jedna za druhou a na předmostích stály namačkány domy. Na obou koncích mostu viděl Will mohutně opevněné brány, které mohly být uzavřeny a bránit tak přístup

do Města. Přesto jim Gwydion vyprávěl o dobách, kdy tyto brány byly dobyty, jako když Jack Povozník vedl padesát tisíc Kenneťanů, kteří povstali proti králi, a pak vydal příkaz, aby byli zabiti všichni soudci.

„Takže jsou i povstání, která jsou k něčemu dobrá," řekla jízlivě Jíva.

A Gwydion se zasmál. „Občas může pořádný požár pročistit i stát."

Za mostem dále k východu se na severním nábřeží rozkládal mohutný hrad. Pohled na něj jim nyní odkryla rozloha řeky. Světlé vápencové zdi se hrdě tyčily nad hladinou a Will si byl jistý, že tohle musí být Bílá věž – hlavní pevnost, kterou vystavěl Dobyvatel před více než čtyřmi sty lety, aby z ní ovládal město.

Willa se začal zmocňovat zvláštní pocit, jako by se o něj pokoušely mdloby.

„Vezmeš nás na Věžový kopec?" zeptal se a ukázal na hlavní věž hradu.

„Myslíš, že bych měl?" pozvedl Gwydion obočí.

„Já…" Will pokrčil rameny. „Já nevím."

„Do Bílé věže jít nemůžeme, neboť je v obležení z vody i ze souše."

„V obležení?" řekla překvapeně Jíva. „Kdo na ni může útočit?"

„Muži v barvách hraběte Saruma. Část jich zde zůstala, zatímco zbytek pochodoval na sever do Delamprey. Přítel Sarum se už dokonce začal nazývat vojenským velitelem Trinovantu!"

Jíva si opovržlivě odfrkla. „Měla jsem za to, že spojenci vévody Richarda byli ve městě uvítáni starostou a jeho radními."

„To byli. A Bílá věž se stala bezpečným útočištěm, kam se uchýlili přívrženci krále. Stále ještě tam jsou a neodvažují se vyjít ven."

„Budou muset, přikáže-li jim to sám král. Copak nevědí, že už sem míří?"

Gwydion se kysele usmál. „Předpokládám, že ano. Nakolik si troufám odhadovat, dorazí Richard a Hal do tří dnů, což je také doba, která mi zbývá na moji práci…"

„A co na to říká tajemná Branova hlava?“ zeptal se zčistajasna Will.

Tato otázka přišla naprosto nečekaně. Gwydion se zastavil a přimhouřenýma očima si Willa měřil. „Řekni to ještě jednou!“

„Ptal jsem se tě na Brana, Mistře Merlyne!“ Willův hlas zněl hlouběji a jako z jiného světa. „Nebo snad v těchto časech spočívá jeho hlava na jiném místě?“

Gwydion dál přísně hleděl na Willa a teprve po chvíli odpověděl. „Branova hlava zůstává pohřbená pod základy Bílé věže. Dosud se o ni stará třináct havranů, jak jsem ti přislíbil, můj pane.“

Will byl bledý a malátný. Přiložil si dlaň k čelu. „Já… Necítím…“

Náhle to vypadalo, že se zhroutí na zem.

Když opět otevřel oči, těžko se mu dýchalo. Pokusil se vzdorovat, ale záhy si uvědomil, že je to Jíva, která mu držela šátek u nosu, z nějž mu odkapávala krev.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Udeřil ses do hlavy.“

„Musel jsem… omdlít.“

„Pamatuješ si něco o Branovi?“ tázal se ho Gwydion, když se napřímil.

„O kom?“

„O Branovi. To byl osmadvacátý král Breovy krve, slavný vládce, který spolu se svým bratrem Belim přeplavil vojska přes Úzké moře a vedl je na Východ, kde sílila moc kouzelníků. Královští bratři zničili slavné město Tibor a později vedl Bran své muže do podzemí. To bylo naposledy, kdy se některý ze smrtelných králů pokusil dostat do Dolní říše. Z toho místa se vrátili jen nemnozí. Tak hrdinský čin se podařil jen jedinkrát, a to daleko většímu dobrodruhovi, než byl král Bran. Jméno toho muže znělo…“

„Artuš…“

„Přesně tak. Artuš.“

Will měl dojem, jako by se rozpomínal na věci, které kdysi znával, ale dávno je zapomněl. „Branovo jméno znamená ‚havran‘. Byl… byl synem Dunvala Zákonodárce, který jako první král na Ostrovech nosil zlatý diadém jako symbol vlády. Dunval měl dva syny, Beliho a Brana, a jeho dcerou byla

Branwen Sličná. A Bran si vzal za manželku dceru Isinglase – ale na její jméno si nemohu vzpomenout.“

„Esmer.“

„Ano! Esmer. *Esmer…*“ Will vzhlédl. „Gwydione, znal jsem tyto lidi ve svém dřívějším životě?“

Gwydion mu položil ruku na rameno. „Neznal. Žili v dobách mezi prvním a druhým příchodem. Jejich jména znáš nejspíš z jiného důvodu. Byli totiž součástí historie, kterou jsem vyučoval mladého Warta.“

Will zavřel oči a na chvíli skryl hlavu do dlaní. Když k nim znovu pozvedl tvář, dal se do zpěvu.

„Pak Dunval mocný posvátné zákony utvořil,
jež, jak někteří praví,
zjeveny mu byly ve vidění…“

Zarazil se. „Ale proč mě v tuto chvíli napadl právě král Bran, Mistře Gwydione? Z celých dějin, které jsi mě učil v předchozím životě, proč právě tento jediný?“

„To nemohu říci s jistotou. Nevzpomínáš si, co se přihodilo v poslední Branově bitvě u Gerlshomu, když byl poraněný otráveným kopím? To zranění mu působilo tak neskutečná muka, že tím, kdo mu usekl hlavu, byl jeho bratr. Provedl to jako akt milosrdenství. Branovi vojáci pak odnesli jeho hlavu do Bílé věže a ona k nim celou tu dobu promlouvala a popisovala, jak má být pohřbená…“

„Měla působit jako ochrana Království před napadením,“ pokračoval Will. „Hlava byla otočená tváří k Úzkému moři. Ale o mnoho let později ji Artuš Veliký opět vykopal, aby tak mohl být napříště jediným ochráncem Království *on*.“

Gwydion přikývl. „Po Artušově smrti jsem našel hlavu uzamčenou ve zlaté schráně. Byl jsem to já, kdo ji navrátil na místo, jež bylo tehdy zváno Bílý pahorek. Ach, ta hlava si byla docela jistá, kde chce spočinout, a zbylo jí i dost ochranné moci na to, aby se jí ještě o pět století později obával i Dobyvatel. Ten přesně na tom místě, kam jsem ji pohřbil, postavil Bílou věž.“

Will se náhle podíval na čaroděje. „Gwydione, Bílá věž leží na vlákně! Vsadím na to co chcete. Branova hlava se stala

součástí lorku! V tom smyslu hovořila s Artušem v časech jeho druhého příchodu.“

„Dobrá, ale do Bílé věže nyní nemůžeme. Dokonce ani za řeku, neboť hned za mostem leží Warkeská bašta. V ní má zimní příbytek Nejvyšší strážce Bratrstva Isnar. Je to sídlo hlavní pokladny, kde starší přechovávají obrovské množství zlata. Mají mnoho obřadů, spojených s jeho počítáním. Pojďme dál, Wille! Z toho místa zírají tisíce nevidoucích očí. Není radno hledět tím směrem příliš dlouho, neboť odlesk zlata polapí mnohé do svých osidel.“

Avšak Will neodtrhl svůj pohled od pustých zdí za řekou, dokud ho nedonutil odvrátit se až zlověstný pocit, který odtamtud vyzařoval. A tu znovu spatřil Věž. Její obrovitá silueta ho nyní šokovala. Jako by ho pronásledovala a na pozadí mlžného nebe víc a víc rostla. Její temný povrch byl propletencem prapodivných ornamentů, sloupků a žlábků, oblouků, výklenků a opěrných pilířů a všemožných zpupností vytesaných do kamene.

Zdálo se mu, že se na něj věž celou svou vahou řítí, a když od ní odtrhl zrak, připadalo mu, že se charakter Města změnil. Uličky zde byly užší a tato místa mu připadala pochmurná a zkažená. Byli nyní tak blízko Věže, že mohl spatřit černé částečky vznášející se ve vzduchu okolo jejího vrcholu. Nad jakousi vysoko položenou plošinou jako by se svářily a bojovaly jakési neblahé bytosti.

„*Ptáci?*“ pronesla Jíva, když sledovala, kam upírá pohled.

„Tohle nejsou ptáci,“ zamumlal pochmurně Gwydion. „Nevidíš, jak jsou velicí? Jsou to kostění démoni, kteří přišli hodovat na zbytcích lidských těl.“

„Kostění démoni?“

„Ufff!“ Will se zatvářil zhrozeně. „Chceš tím říct, že tam nahoře jsou nějaké mrtvoly? Jen tak, položené?“

„Říkají tomu Máry Věčnosti. Když zemře Hlavní strážce, nejsou jeho pozůstatky uloženy v kapitule, jako se to děje u nižších bratří.“

„To je strašlivé!“

Gwydion přezíravě zamručel. „Nevidoucí dávají jednoznačně najevo, co se stane s člověkem na konci jeho dnů. Dávají to najevo nebezpečným způsobem, který útočí na slabost

nazývanou strach, na jeden její zvláštní druh – strach ze smrti. Snaží se ho co nejvíce zesílit, neboť vědí, že nakonec z něj budou mít prospěch. Co si myslíš, že prodávají? Jak by mohli nahromadit tolik zlata? Copak jsem už nemluvil o tom, co je to Velká lež?“

Will už nechtěl víc poslouchat. Poodstoupil a držel se jeden dva kroky za svou ženou. Dbal, aby se nestalo nic hrozivého. Ani na malou chvilku si nepřestala všímat Bethe, nevšímala si otrhaných lidí natahujících ruce k lemům jejich oděvů. Will se navzdory svým obavám trochu zdržel, zadíval se na dav žebráků, tísnící se v očekávání na druhé straně mřížovaného portálu. Bylo to okno do jakéhosi hospicu či špitálu pro malomocné. Na tyto strašlivé stavby ho Gwydion už dříve upozornil. Nevidoucí provozovali tyto domy a lákali do nich nemocné. Ovšem ti, kteří se do nich dostali, se museli živit sami právě dožadováním se almužen od kolemjdoucích. Znetvoření lidé, jejichž aura temně žhnula, natahovali paže a pahýly rukou skrz železné mříže a žalostně naříkali. Tváře připomínající lebky se tísnily, aby na ně dopadlo alespoň trochu denního světla, a z otvoru vycházel ostrý zápach nemytých těl. Byla to hrůzná podívaná a Will před ní ucouvl o krok zpět. Ale nesvedl od ní odtrhnout oči. Pohledem ulpěl na jednom z nebožáků oděném v těžkém šedém plášti. Kápě mu spadala hluboko přes obličej, ale přesto ho nedokázala zcela zakrýt.

Willovi se znenadání sevřely útroby. Pocity se mu nebezpečně bouřily a on si vzpomněl na Chlua. Ale tohle nebyl Chlu. Nemohl zde být, určitě nemohl, protože královna a Maskull odjeli na sever a Dítě temnot muselo jít s nimi…

Will dál zíral na žebráka. Nedokázal přijít na to, proč ho tolik zaujal. Čím se tak vyznačoval, že si ho všiml mezi tolika jinými? Měl docela rozložitou postavu. Will se zahleděl na jeho nataženou paži, na níž se rýsovaly svaly, přestože byla zabalená ve špinavých hadrech. Zdál se utrápený a přes všechnu svoji sílu i méně zběhlý v žebrání, než všichni ostatní. Ovšem rozhodně nevypadal jako člověk, který ztratil touhu žít.

Ze způsobu, jakým žebrák naklánělhlavu, když natahoval svou misku do ulice, Will poznal, že je slepý. S překvapením si uvědomil, že cáry, které měl muž na sobě, byly rozervané

zbytky roucha bratří. To nebyl žádný žebrák, ale jejich dozorce…

Will se zhrozil, ale pak se upokojil a přemohl ho jakýsi podivný dobročinný pocit. Ten muž, přestože patřil k Bratrstvu, mu připadal jaksi potřebnější, ještě víc než všichni ti, kteří ho obklopovali.

Když vyňal ze svého vaku jablko, okamžitě se ho čísi ruce chopily a zmizelo dřív, než ho bratr mohl dostat. Vytáhl tedy další a opatrně k němu navedl mužovu zafačovanou ruku. Tentokrát se to podařilo a Will se obrátil pryč, zčásti poháněný zkaženým puchem onoho místa.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se ho Gwydion, když je opět dohonil.

„I jejich dozorce měl hlad. Žebral s ostatními. Copak tady v Trinovantu nekrmí Bratrstvo ani své vlastní členy?“

Gwydion na to nezareagoval. Místo toho řekl: „Oni pijí krev. Proč jsi mu dal jablko?“

„Protože ho chtěl. A protože dáváním člověk získává.“ Pak se Willova vážnost vytratila, Will se usmál a dodal: „To jsem se kdysi naučil při krmení kachen.“

* * *

Došli na konec ulice a před nimi se otevíral otevřený prostor, jemuž vévodila mohutná stavba Věže. Podlaží u její základny, a také jakýsi pomník stojící přímo naproti jejímu vchodu, byly obložené černým kamenem. Samotná věž trčela z širokého prostranství, které bylo dlážděno černými a bílými kameny, poskládanými do složitých vzorů. Okolo hlídkovali bratři ve žlutých hábitech. Celé toto místo bylo oplocené a na první pohled vypadalo jako tržiště. Will si však při bližším pohledu všiml, že se mezi řemeslníky nepohybovali žádní kupující. Každý ze stánků měl vlastní plátěný závěs a v každém pracoval jiný řemeslník. Byli tam řezníci a pekaři, kováři a řezbáři, mincíři a klenotníci, ševcové a soustružníci, dráteníci a směnárníci. Z mnoha stánků stoupal dým a ve vzduchu byl cítit kouř dřevěného uhlí a ozývalo se cinkání kladiv o kovadliny.

„Pohleďte, kolika užitečných řemeslníků se Bratrstvo zmocnilo a přinutilo je pracovat jen pro něj,“ řekl Gwydion.

„Tito pracovníci však nijak neprospívají obchodům ve městě. Nic z toho, co vyrobí, se nedostane mimo Bratrstvo.“

„Takže přebytky jsou skladovány pro budoucnost?“ zeptal se Will, když viděl, jak veliké množství zboží zde vzniká.

Čaroděj odfrkl. „Svou otázkou jen dokazuješ, jak málo jsi si vědom bohatství, jímž Bratrstvo vládne. To, co zde vidíte, je ukázka síly. Zde předvádí Nejvyšší strážce svou mučivou moc.“

Will se zamračil. „Jak to myslíš, mučivou?“

„Vskutku mučivou, neboť na druhé straně Věže se nalézá podobný prostor jako tento, jen s tím rozdílem, že řemeslníci na té straně mají za úkol zničit všechno, co se zde vyrobí.“

Will to nedokázal pochopit. „Co to jen může mít za smysl?“

„Je to způsob, jakým Nejvyšší strážce Isnar reguluje jakékoli klíčové odvětví ve Městě. Dokáže okamžitě zničit jakéhokoli řemeslníka, truhláře nebo výrobce svící, který by se mu znelíbil. Daří se mu dusit toto město i mnoho dalších, neboť co může být pro řemeslníka mučivější než představa, že přijde o své živobytí?“

„Ale co na to proslulé trinovantské cechy?“ zeptala se Jíva. „Pláteníci a tkalci? Kupci a obchodníci vínem, železáři a všichni ostatní? Copak se nebrání?“

„Nemohou. Jejich moc je nyní zcela zlomená Bratrstvem.“

Kráčeli pořád blíž ke věži a Will spatřil řadu stánků peněžoměnců a za nimi jakýsi hranatý památník. Podobné stály před každou kapitulou po celé zemi, ať byla jakkoli velká, ale žádný z nich nebyl takový jako tento. Veliký jako dům a na vrcholu stály sochy strašlivých zvířat, boky popsány hesly v tiborském jazyce. Většina slov se ztrácela pod zatuhlými kapkami vosku z desetitisíců rudých svící, které navždy planuly u bronzových a čedičových nohou oblud. Nápisy však byly tesané hluboko a Will rozeznával některá slova.

S E I U Q O L E A C N I A L O S

Když se Gwydiona zeptal, co to má znamenat, čaroděj mu odpověděl: „Nevidoucí uctívají spousty podivných hesel. Jejich smysl však má častokrát zůstat pro obyčejné lidi tajemstvím. Tento nápis praví: ‚Jen v nebesích nalézá se spočinutí‘.“

Gwydion pouze pokrčil rameny a řekl: „Kdo ví? Říkají tomu ‚mystérium'. Tak říkají každičkému nesmyslu, který se rozhodnou omílat, neboť doufají, že tím zaženou veškeré rozumné a logické přemýšlení o jejich smyslu. Pamatujte, vždy jim jde jen o to, aby přesvědčili ostatní o tom, co není. Tím způsobem získávají všechnu moc."

Will zaslechl cinkání kamenických nástrojů. Řada vychrtlých vězňů zakovaných v řetězech, od prachu bílých jako mlynáři, přitesávala neforemné kamenné bloky do tvaru koulí, jaké bylo možné střílet z velikých zbraní. Willa zamrazilo při pomyšlení, že takto ničivá práce musí být v těchto časech velice výnosná. Zajímalo by ho, zda i tyto výrobky budou později na druhé straně Věže zničeny, či zda už byly prodány do válečné výzbroje některé ze soupeřících stran.

Vedle těchto výrobců střel se nalézala řada zchátralých stanů, které sloužily jako stáje a sklady krmiva pro půltucet rezavých koní. Velikánský hnědočerný pes podezřívavě větřil a opodál posedávala skupinka mužů s krutými výrazy ve tvářích. Všichni měli na sobě silně obnošené jezdecké úbory z červené kůže.

„To jsou poslové?" zašeptal nejistě Will, když už byli téměř u monumentu.

Gwydion zabručel a tichým hlasem pravil: „Bratrstvo nepotřebuje posly. Korouhvičky na vrcholcích jejich věží vyřídí všechno potřebné i bez nich."

„K čemu jsou tu potom tihle muži?"

„To jsou vymahači Železného pravidla."

„Chceš říct, že tihle lidé unášejí děti z vesnic, které nemohou zaplatit desátek?" Will se na ně zahleděl a přimhouřil oči. Dva či tři se nyní dívali na Jívu a nezakrývali zájem o dítě v její náruči.

Ve Willově srdci se zvedla vlna zloby, ale právě v té chvíli se k němu s vrčením vyřítil pes. Měl vyceněné zuby, divoce štěkal, dokud nedoběhl na konec řetězu. Při tom pohledu Jíva prudce uskočila. Vzduch rozřízl pronikavý pláč Bethe a Will se k nim prudce obrátil. V té chvíli mu cosi přejelo po tváři a dopadlo na zem tři kroky od nich.

Byla to šipka z kuše.

KAPITOLA TŘETÍ

MÁRY VĚČNOSTI

Ti z vymahačů Železného pravidla, kteří viděli, co se stalo, vyskočili na nohy a ozvaly se výkřiky. V rukou se jim objevily dýky a štíty. Očividně pro ně nebylo nezvyklé dostat se od situace, kdy byli napadeni. Ostražití jako lasice ustupovali do úkrytů a hleděli vzhůru na monument, odkud musela být střela vypálena. Neviděli však žádnou hrozbu, které by mohli čelit, a o to byla jejich obezřetnost větší.

Will si všiml, že střela byla krátká a opatřená třemi trojúhelníkovými koženými letkami. Zarazila se takovou silou, že celý její železný hrot byl zarytý pod zemí. Měl naprostou jistotu kdo a proč po něm vystřelil, a když se zpoza obrovské kamenné sochy gryfa vynořila černě oděná postava, věděla to i Jíva.

„Takže Chlu se přece jen nevydal na sever!“ zvolala, když ji Will strkal mezi stany a přitiskl k základům monumentu. Pak spatřila výraz v jeho tváři a došlo jí, co má za lubem. „Wille, ne!“

Avšak Will už šplhal vzhůru. Zachytil se tyče, která držela nejbližší stan, pak jeho nohy našly oporu v hluboko vytesaných písmenech. Za pár okamžiků dosáhl až na bronzový dráp gryfa a snažil se vytáhnout vzhůru. V té chvíli se přes něj přelil rudý vodopád roztaveného vosku a začal mu tuhnout ve vlasech a na kůži.

Zalapal po dechu, když ucítil nenadálé pálení na obličeji, krku a rukou. Když však bolest odezněla, uviděl nad sebou kuši

a dvě ruce, které se snažily natáhnout její tětivu. Chlu se narovnával a prsty měl napjaté, jak vší silou natahoval zbraň. V zubech svíral druhou šipku.

Čas přestal pro Willa náhle existovat, měl v mysli jen jednu jedinou nevyhnutelnost, stejně silnou jako jakýkoli vztek. Pod nohama a prsty mu klouzal vosk, ale v další chvíli už stál vzpřímeně tváří v tvář svému dvojčeti. Chlu si uvědomil, že už nemá dost času, aby natáhl a pozvedl zbraň, a tak se narovnal a připravil ke střetnutí.

Pohlédli si do očí. Will cítil, jak se otřásl, když pohlédl do očí tak podobných vlastním, a přitom tolik prodchnutých nenávistí.

„Pověz mi, čím jsem se provinil, že mě tolik toužíš zabít!“ zvolal. „Pokud cítíš křivdu, pověz mi čeho se týká, nebo tě, při hvězdách a měsíci, zadupu tady a teď do bláta!“

Zákeřný pohled Willova protivníka na krátkou chvíli zakolísal, ale pak mu na rtech zabublal smích. Neodpověděl.

„Vím, kdo jsi. Mistr Gwydion mi všechno řekl. Nic z toho, co jsi udělal, ti nemám za zlé. Chtěl bych jen abychom si vyříkali, co nás rozděluje.“ Will pozvedl prázdné ruce. „Poslouchej mě! Copak nevíš, že jsme *bratři?*“

Přerušil ho však Chluův chrčivý smích. Byl to hluboký, stěží ovladatelný zvířecký zvuk, který mu vycházel hluboko z hrdla. „Nejsem tvůj bratr – *jsem tvůj osud!*“ Sekl svou zbraní po Willově hlavě.

Will pozvedl paži a odrazil úder, avšak nebyl dostatečně rychlý. Jeden z ocelových bodců ho zasáhl do obličeje a rozřízl mu levou tvář. Odhozená kuše zarachotila na kameni a Will padl nazad, když zakopl o kamenný podstavec. Ocitl se mezi bronzovýma nohama sochy a než se opět vyškrábal na své, byl Chlu ten tam.

Zdola se ozývaly výkřiky, jak se muži v červeném snažili Chlua pronásledovat, avšak tomu se podařilo najít cestu dolů v místě, kam za ním nemohli. Na druhém konci horní plošiny monumentu stála kamenná centichora, obluda s kly, vzpínající se na mohutných zadních nohách. Chlu prokličkoval mezi jejíma nohama a seskočil na spletité vzory bíločerné dlažby, která tvořila nejbližší část prostranství přiléhajícího k Věži a

odděleného od zbytku prostoru železným plotem. Nikým neobtěžován utíkal nyní přímo k úpatí Věže.

Bdící, kteří strážili vstup, nebyli příliš dobře připravení na takto rychlého a mrštného narušitele. Chlu se jim snadno vyhnul a zmizel v obrovské zdobené bráně Věže. Will pocítil v útrobách varovné sevření, avšak mohutný nápor touhy ho vrhl vpřed. Nebylo to jen prosté přání zahnat Chlua do kouta, ale neodvratitelná potřeba nalézt konečně odpověď. Věděl, že nesmí nechat své dvojče utéci.

„Kdo přichází?“ ozval se pokřik Nevidoucích. „Kdo přichází?“

Bratři pozvedli hlavy a natáčeli je, jako když zvířata větří. Willovi bylo jasné, že nebude nijak snadné pronásledovat Chlua, když se nyní pozornost strážců Věže vyburcovala na maximum.

Z tváře mu odkapávala krev. Otřel si dlaně o voskem potřísněná ramena kazajky. Pak skočil z monumentu a rozběhl se přímo k hloučku strážců brány. Ze všech možných koutů jich přicházelo stále víc a tápali nádvořím k železné bráně. Pohybovali se pomalu, Willovým bystrým nohám se rovnat nemohli, ale byli ozbrojení. Vytahovali palice a z rukávů soukali biče, jimiž práskali proti němu. Přímo v cestě mu však stáli jen čtyři z Bdících.

Přikrčil se a vyrazil vpřed. Rozrazil strážce jako když koule vletí mezi kuželky. Obrovité dveře před ním se zavíraly. Na každé křídlo tlačili tři z bratří a pomalu jím otáčeli v mohutných železných pantech. Vrhl se po hlavě kupředu, přímo do temnoty, kterou v okamžiku zaplnil rachot ozvěny, když se mohutná okovaná křídla zabouchla.

Připadal si, jako by klouzal po podlaze hladké jako led. Chvíli zůstal ležet a snažil se ani nedýchat. Kolem něj byla naprostá temnota. Smysly, které k němu před vstupem do Věže vysílaly varování, na něj nyní křičely. Namáhal oči jak jen mohl, snažil se proniknout černotou, až si pomalu uvědomil matné tvary, vyplňující nesmírnou prostoru nad ním. Odkudsi sem pronikalo hnědé světlo. Jak si jeho zrak přivykal tmě, začaly i myšlenky nabývat ostřejších tvarů a Willa napadlo, že byl promyšleně vlákán do pasti.

Stál u úpatí točitého schodiště, které stoupalo do nezměrné výše. Ozvěna dozněla a shora se ozvaly zvuky kroků stoupajících stále výš a výš. Will se snažil ze všech sil naslouchat, ale čím víc napínal smysly, tím matnější a nejistější zvuky byly.

Pokud by otevřel mysl, okamžitě by věděl, kde se Chlu nachází, ale k tomu neměl na tomto místě odvahu. Vzduch zde byl zatuchlý, nehybný a hustý jako přikrývka, ale byl si jistý, že v temnotách neslyšeně tápou bratři a ze skrytých otvorů nalevo i napravo jich přichází stále víc.

Zhluboka se nadechl a zachytil ve vzduchu pach spáleného loje. Ten, a také jakési nepříjemně sladké kadidlo, připravovaly jeho dech o všechnu sílu. A cítil také cosi dalšího – jakýsi nádech plesniviny, který nedokázal zařadit. Dovlekl se ke schodišti a začal tápat vzhůru. Všechno zde bylo chladné, pevné a nehybné, vytesané z hutného čediče, který pohlcoval i to málo světla, jež sem pronikalo. Vnímal však spletité vzory zdobící každou část podivuhodného obřadního schodiště, po němž stoupal ve spirále stále výš. Pod prsty cítil, jak jsou schodnice vypouklé, s hranami setřenými používáním. Uprostřed byl kámen hladký, zatímco všude jinde jej pokrývala lepkavá vrstvička mastnoty, která se zde dlouhá léta usazovala. Tápal dál po čtyřech a snažil se držet co nejdál od místa, jehož se tolik obával – ničím nechráněného okraje schodiště. Po chvíli slepého tápání vpřed a vzhůru Willa náhle zasáhl prudký nával hrůzy. Zastavil se. V temném zákoutí schodiště vytušil stráže.

Chvíle, kdy stál jako přikovaný, se protahovala dál a dál, až ho zpátky k vědomí přivedlo svědění poraněné tváře. Vrhl se do kouta. Netušil, zda má pokračovat vzhůru, nebo se otočit zpátky. Nevidoucí cítí krev, rozpomněl se. Poté zazněla zdola slova, která rozezvučela celý prostor.

„Vzhůru za znesvětiteli…“

Dav pronásledovatelů v hale pod schody nabýval na síle. Bylo jich aspoň padesát, možná sto. Příliš mnoho, než aby jimi mohl prorazit, příliš mnoho, aby jim unikl – a pokud jsou ty obrovské dveře dole jedinou cestou ven…

Zdálo se, že už bylo rozhodnuto za něj. Když se znovu obrátil, bylo mu jasné, že si probojuje cestu kolem nehybných strážců stůj co stůj. Neslyšně se připlížil k prvnímu z nich.

Strážce nevydal ani hlásku, ani nepatrně se nepohnul. Už ho téměř minul, když tu se hráz držící jeho strach provalila. Vší silou se ohnal po temné postavě, mnoho nescházelo a zlomil by si ruku o její neústupnou hruď. Teprve v té chvíli si uvědomil, že před ním stály sochy – řada Nejvyšších strážců Bratrstva, lemujících podestu a držících věčnou stráž ve svých ztemnělých výklencích.

Zmocnila se ho směsice úlevy a zlosti. Srdce mu bušilo, ale šplhal dál, dokud se mu nezačalo ze zkaženého vzduchu špatně dýchat a nemusel znovu zastavit. Nikoli však nadlouho. Snad se v tajuplném nápisu dole na monumentu skrýval přece jen jakýsi spodní proud pravdy: „Jen v nebesích nalézá se spočinutí."

Musí být nahoře! pomyslel si a hrnul se dál. Je to jediná cesta. A pokud se odtud stejně nedá dostat, co na tom tedy záleží? Proto jsem sem nepřišel.

Ale co ho k tomu přimělo? Skutečně to byla jeho volba, když se divoce vydal pronásledovat Chlua? Teď už o tom pochyboval, měl dojem, že na tom měla podíl i ona neodbytná síla, která se v něm čas od času probouzela. Síla, kterou Gwydion nazýval jménem Artuš. Tuto sílu pocítil už dříve a vždycky proudila v rozhodujících okamžicích. Byla mocná – pradávná, odvážná a rozhodná – byla ovšem jako květ, který se ještě plně nerozvinul. Projevovala se jako jednoznačný a konkrétní impulz, jestliže na něj působila, nezamýšlel se nad důsledky. Zkrátka konal, jako by přesně věděl, co je nutné učinit k nasměrování světa na pravou stezku. Ať bylo tou silou cokoli, právě ona ho vyslala za Chluem. Proto za ním musí i dál. A kde by ho mohl polapit lépe než na vrcholku schodiště, které už dál než do nebe nevede?

Ale co pak? zeptal se méně jistý hlas v jeho nitru. *Co s ním provedeš, až ti bude vydán na milost? Budeš mít dost síly vykonat to, co musí být vykonáno?*

Pohlédl vzhůru a zdálo se mu, že tma, která uvnitř Věže panovala, poněkud matní. A skutečně – skrz stěny pronikaly dovnitř úzké paprsky světla. Odhalovaly řadu stále se zužujících a čím dál příkřejších schodů, ovíjející sloupec zatuchlého temného vzduchu. Willovi podklouzla noha na rozbité schodnici. Zmocnil se ho náhlý strach z pádu, sevřel mu útroby až zalapal po dechu a vrhl se ke stěně. Zde, vysoko nad

povykem dole, se zvuk nesl daleko jasněji. Znovu se zhluboka nadechl, na obličeji se mu perlil studený pot. Z levé tváře mu stále odkapávala krev a tvořila tak stopu, jež k němu neomylně dovede pronásledovatele.

V jedné věci ho však Bdící upokojili. Ty hlasy dole volaly: „Vzhůru za znesvětiteli…“ Což muselo znamenat, že se to týkalo i Chlua, který tedy nebyl ve spolčení s Bratrstvem a Will nepadl do jejich společné pasti.

Byla to jen nepatrná útěcha. Shora zaslechl zvuk nohou došlapujících na kámen. Za propastí temnoty Will spatřil i matnou siluetu stoupající příšeřím vzhůru. Chtěl vykřiknout, ale říkal si, že bude lepší neprozrazovat se oněm slepým postavám tápajícím ve tmě pod ním. Pokračoval dál, zachmuřený a odhodlaný. Šplhal vzhůru a tu najednou schody skončily. Obrovitá spirála se mnohokrát otočila, ale zde, u portálu zejícího jako otevřená tlama, z ničeho nic končily.

Prošel pod obloukem. Byl rád, že je pryč ze schodiště a od okraje propasti. Zjistil však, že mezi vnitřním a vnějším pláštěm Věže je spousta prostoru. Nalevo i napravo viděl průchody a další schody, podesty a chodby. Mnohé z nich byly popsány či očíslovány, ovšem jaksi zmateně. Některé otvory byly uzavřené železnými dveřmi, jiné otevřené dokořán. A za všemi byla tma, pouze okolo schodišť propouštěla úzká okna paprsky denního světla. Naštěstí byla podlaha pokrytá vrstvou prachu, v níž byly patrné šouravé kroky. Následoval stopy po schodišti vzhůru, tu a tam zastavil, aby se ujistil, že je své kořisti stále v patách. Když se dostal na čtyřicátý devátý schod, výzdoba Věže se najednou proměnila. Působila skromněji a Will se opět zastavil. Tentokrát na něj dolehlo jakési naléhavé vnitřní varování.

Nyní byl tedy Chlu v pasti… *anebo to snad bylo obráceně?*

Myšlenka, že ho Chlu nalákal do Věže úmyslně, Willa stále sužovala. Ale proč? Proč by to dělal? Na tomto místě se zcela jistě bude muset obejít bez Gwydionovy pomoci. A pokud se Chlu nevydal na sever s prchající královnou, pak možná ani Maskull…

Vzduch zde zapáchal. Hnilobný puch ještě zesílil. Will se snažil zapudit vzrůstající obavy, ale cítil stín smrti. Zadumal se. Každé patro schodiště bylo nyní vybudováno přímo. Každý schod o něco užší a příkřejší než předchozí. Dostal se do zřídka

používaných pater. Zatímco předtím byly schody kluzké od starých kapek vosku, tady byl kámen neposkvrněný. Z prázdných odpočívadel se otevíral výhled do obrovské prázdnoty uvnitř Věže. V prostoru mezi schody bylo vidět nespočet podlaží, až v něm budila závrať. U okrajů bylo připevněno nízké a chatrné železné zábradlí. Willa napadlo, jak snadno by se pod ním utrhlo. Ale aspoň zmizely mlčenlivé sochy a spolu s nimi i ozdoby a vzory vytesané v mramorových stěnách. Na šedé dlažbě viděl pouze prach a holubí trus a okolo sebe prosté oblouky a tenké železné sloupky zábradlí. Připadalo mu, že celé jeho putování se mění ve stínohru a ztrácí svůj pozemský rozměr. Pochopil, že výstup na Věž byl zamýšlen jako jakási paralela života bratří. Od jejich vstupu do Bratrstva vzhůru přes různé stupně a hodnosti, kdy postupně ztráceli uvědomění si sama sebe, až nakonec došli ke smrti. A tady viděl v kameni vytesaný poslední úsek cesty Starších, než vstoupili do temnoty a ukončili tak trpké žití.

Z myšlenek ho vytrhlo zaječení. V útrobách budovy slyšel sténání a skřípot. Nejbližší z pronásledovatelů byl stále ještě o mnoho podlaží níže. Bude to nějakou chvíli trvat, než se sem dostanou. Přesto byl nyní Will nucen prohledat každou podestu, než se vydal dál. Pozorně naslouchal, aby získal jistotu, že na něj nečíhá nějaká léčka a že se Chluovi nepodařilo proklouznout kolem něj a vrátit se.

Will nedokázal odhadnout, jak vysoko už vystoupal. Věděl jen, že to byla dlouhá a náročná cesta. Ztěžka dýchal a nohy ho bolely. A opět ucítil smrdutý vzduch, průvan přinášel do těchto ponurých chodeb závany čehosi odporného.

Věž se zužovala a obavy z Maskulla tížily Willovu mysl víc a víc. Přemýšlel a hledal, kde by získal trochu odvahy. „Chlu si myslí, že mám strach z Nevidoucích," zamumlal si zpoza zatnutých zubů. „Zvolil si za svůj úkryt Věž, protože si myslel, že sem za ním nepůjdu. Vsadil bych se, že nepočítal s tím, že ho budu honit. S tímhle tedy nepočítal!"

Zaťal pěsti. Žádný strach ho nezlomí, dokonce ani z Maskulla. Tentokrát zažene Chlua do kouta. Tentokrát ho donutí všechno mezi nimi vyjasnit.

Cosi těžkého po něm ze tmy prudce švihlo. Will se shýbl a ucítil, jak se mu to otřelo o temeno hlavy. Napjatý řetěz se

několikrát obtočil okolo nejbližšího sloupku zábradlí. Will spatřil svou šanci a udeřil Chlua pěstí do obličeje, avšak ten sklonil hlavu a pěst bolestivě dopadla na temeno jeho lebky. Chlu zařval a srazil Willa na špinavou podlahu. Pak opět skočil po své zbrani. Už ji svíral, avšak Will vší silou kopl a pak už jen sledovali, jak se odmotaný řetěz sune po dlažbě přesně mezi nimi jako had a mizí v temnotě dole.

Jako by tím bylo zlomeno nějaké kouzlo. Oba zařvali a vrhli se na sebe. Znovu a znovu se chytali, padali na kamennou podlahu a převalovali se přes sebe. Vířili mračna prachu, který je škrábal v krku, pálil v očích a rozmazával vše, co Will viděl. Klouby rukou měl za chvíli rozedřené do krve, ale každý úder, který zasadil, vyvolal odpověď, a každý kopanec odplatu. Pomyšlení na pomoc, kterou by mu v poslední chvíli nouze mohla poskytnout magie, Willa příliš netěšilo, protože věděl, že takto lehkomyslně použitá moc by byla znevážena. A pak Chlu nebezpečně sevřel Willovo hrdlo a Will poznal, že ani není schopen žádné síly přivolat. Ať se snažil jakkoli, nedokázal požádat o sílu žádným patřičným způsobem a vytrhnout se mu umožnila až ona třaskavá síla, které se člověku dostává ve chvíli skutečného zoufalství.

Odvalili se každý opačným směrem. Chlu se zarazil o schod, prudce oddechoval, ale na nohou byl opět první. Vytáhl cosi zpoza opasku a v odlesku světla to před sebou držel jako dýku.

Will se prudce sunul pryč na loktech a kolenou. Lapal po dechu zpola oslepený zvířeným prachem a suchým ptačím trusem. Přesto viděl smrtonosný hrot dostatečně jasně. Byla to Chluova nepoužitá šipka do kuše.

Máchl rukou za sebe a ucítil – prázdno. Žádné zábradlí, žádné železo, jen slabounký závan zkaženého vzduchu, do nějž jeho ruka naprázdno máchla. Ztuhl. Okamžitě si uvědomil, v jakém ohrožení se to ocitl. Ležel na kraji propasti. Stačilo by do něj jen lehce strčit a přepadl by. Pokud by ho Chlu jen trochu postrčil špičkou, skutálel by se přímo dolů do temnoty a to by byl jeho konec. Ve Willově nitru se zvedla vlna strachu. Jak rychle se karta obrátila a jak velmi se mýlil jeho vnitřní zrak, na nějž mu Gwydion tolikrát radil se spoléhat! Pokud šlo o Chlua, zdálo se, že všechna varování jsou k ničemu.

Zmocnil se ho děs, když se nad ním objevila hrozivá postava Chlua. Na oba shora dopadalo přízračné světlo. Will vzdychl.

„Llywe, ne!“

Dítě temnot ztuhlo. Ustoupilo o krok zpět, zatímco ozvěna odumírala jako po malém výbuchu – zvuk řetězu, který dopadl na podlahu hluboko dole. Vzápětí se ozvaly i zmatené výkřiky. Willa pálily oči plné prachu, ale viděl, jak Chlu ustupuje od okraje schodiště. Z úst mu uniklo zasténání a pak se obrátil a utíkal pryč.

Will se odkulil od okraje podesty. Kašlal a snažil se uniknout všudypřítomnému zvířenému prachu. Vyškrábal se na nohy a přitiskl se ke zdi, kde se cítil o něco bezpečněji. Opájel se úlevou, která mu zaplavovala mysl, a zjistil, že se celý třese. Jak to, že Chlu uprchl? Co ho zahnalo? Připadalo mu to jako nějaké kouzlo. Jako by se tu objevila některá z těch nevidoucích zrůd a on se jí polekal.

Ale v okolí nic nespatřil. Bdící stoupali ještě hluboko pod ním a žádná obluda tu nebyla. Nic než prach a tenké paprsky světla protínající temnotu v podivuhodných úhlech. A teprve pak si uvědomil, co to muselo způsobit – vyslovil Chluovo jméno prastarým jazykem západu. Mohlo za to právě to jméno. Nevaroval ho snad Gwydion před vyslovením Chluova pravého jména? Pokud by je učinil součástí kouzelné formule, zpečetil by tím i svůj vlastní osud.

Odplivl si a chabě se zasmál. Rukáv měl celý nasáklý krví. Byl pořezaný a sedřený, ale neutrpěl žádné vážnější zranění.

Znám Chluovo pravé jméno, řekl si a zamyslel se nad důsledky tohoto faktu. A teď je určitě přesvědčený, že je v mé moci. Určitě si myslí, že jsem už vyhrál. Jak musí být zoufalý – a také nebezpečný! Nesmím ho znovu podcenit. A nesmím zapomenout, že silou paží i mysli se mi dokonale vyrovná, ať už se v srdcích lišíme jakkoliv.

Chystal se rozběhnout opět vzhůru po schodišti a pak si v prachu všiml krvavých skvrn. Veliké kapky krve, rudé jako rubíny. Přejel si prsty přes poraněnou tvář, ale ne – tahle krev nebyla jeho.

A nyní zaslechl i jakýsi hluk. Jakési šustění, a přicházelo shora. Nato Willovi přeběhl po zádech mráz, když se ozvalo

tlumené zaskřípění. Co jen to Chlu provádí? Snaží se snad dostrkat cosi těžkého k okraji schodů a svalit to dolů?

Ne…

Když zatočil na další úsek schodiště, zaplavilo ho shora přicházející denní světlo. To nebyla jen uzounká hnědě zasklená škvíra do okolního světa, žádný zlovolný otvor ve zdivu budovy. Tohle bylo přímé světlo – jasná záře slunce. Willovi se zježily vlasy na hlavě. Promnul si oči a málem Ucouvl před závanem teplého odporného zápachu, který ho zaplavil, když vystoupal na podestu. Před ním se prostírala hrůzná scéna.

Spatřil nějaký tucet hrbatých postav, napůl lidských, napůl ptačích, jako by vytvořených před dávnými časy nějakým ohavným kouzlem v marnivé touze létat. Obludy nebyly větší než děti. Těla měly pokrytá peřím, hlavy růžové a vrásčité. Tváře působily tak nesnášenlivě a krutě, až Will zalapal po dechu. Rozrušeně vířily, chňapaly jedna po druhé a natahovaly se po rozervaném hrudním koši mrtvoly, která ležela mezi nimi. Nestvůry bojovaly o to, co se skrývalo uvnitř. Skvrnitá hnědá křídla se roztahovala a vířila vzduch, když se jedna druhou snažily odehnat od mršiny. Ale navzdory svému zaujetí pro příšerný hodokvas si Willa všimly, když vkročil na poslední schod.

Vyrušení od hostiny se jim ani trochu nezamlouvalo. Syčely a prskaly, krčily své růžové a šedé tlamy a odhalovaly dlouhé žluté špičáky. Will na tu hrůznou podívanou zíral bez hnutí. Pokud tohle byly Máry Věčnosti, pak tito tvorové museli být kostění démoni, kteří, jak Will věděl, přilétali, aby servali z kostí mrtvoly maso. Pozůstatky smrtelného těla některého z vysokých úředníků Bratrstva ležely na šedém žulovém pohřebním lůžku, kam byly důkladně připoutány řetězy. Místo, zvané Máry, bylo jakýmsi nízkým pódiem, Willovi sotva ke kolenům. Na něm byla vytesána podivná hesla, lebky a další symboly smrti. Will viděl, že rozkládající se mrtvola tu byla položena na strašlivém oltáři jako jakási oběť. Nad ním visel vybledly baldachýn, který byl nyní rozerván hrubými hodovníky a potřísněn šťávami smrti.

Willovy oči dál hleděly na strašlivý obraz. Stvoření se k němu mezitím hrozivě blížila. Nalétala na něj a zkoušela ho

nenadálými výpady. A pak, jako by na povel, na se něj vrhla všechna najednou jako běsnící vlna spárů, drápů a zubů.

Will ucouvl a chopil se jediné zbraně, kterou měl po ruce – stehenní kosti. Máchal s ní ze strany na stranu; bylo mu jasné, že je musí zahnat a že jeho jedinou nadějí je rozhodný a přímý útok.

S děsem si uvědomil, že kost, které se chopil jako zbraně, je celá slizká od zbytků hnijícího masa, ale na takové myšlenky nebyl čas. Udeřil nejbližší z oblud do hlavy jako palicí a tvor se zhroutil na dlažbu. Avšak druhý se na něj zuřivě vrhal, dokud se Willovi nepodařilo uchopit ho za ocas a svrhnout z plošiny dolů. V té chvíli mu však zadní paťáty třetí obludy rozervaly rukáv kazajky. Přirazil ji vší silou na kamenný sloupek. V tom okamžiku ucítil silný stisk zubů na lýtku a další nestvůra se mu bolestivě zakousla do předloktí. Ještě než se mu je podařilo setřást, přiskočily další a vrhaly se mu po hlavě jako hejno sršňů. Odhodil kostěnou zbraň, upokojil mysl a mezi hnědými žebry rozházenými po dlažbě vytancoval dva čarovné kroky.

Tentokrát pocítil mocný proud síly. Když ji vypustil, odhodila od něj obludy s bledě zeleným zábleskem, načež se sám zapotácel. Tvorové, kteří se zamotali do baldachýnu, ho vyděšeně strhli a rozervali. Zbytek rozzuřených a vystrašených oblud se vzchopil a vznesl se do vzduchu. Will vykročil k nim a tu se ten nejméně srdnatý z tvorů otočil a vyděšeně ulétl pryč. Ostatní ho v krátké chvíli následovali.

Když vykročil na Máry Věčnosti, celé hejno příšer na něj bezmocně ječelo z povětří. Zapáchající zpola rozervané tělo, obřadně spoutané rezavými řetězy a okovy, vypadalo hrozivě. Vzedmul se v něm odpor. Utrhl cár baldachýnu, otřel si ruce a vykročil do světla. Cítil, jak ho žluté paprsky odpoledního slunce omývají a očišťují.

U samého okraje plošiny byl vzduch o poznání čistší a čerstvější, ale až tak daleko se Will dojít neodvažoval. Prostor nebyl nijak ohrazený a kostění démoni poletovali a vířili ve vzduchu nedaleko od něj. Vyhlíželi příležitost, jak by se mohli navrátit. Zaváhali teprve poté, když Will postoupil na otevřené prostranství a uvrhl na ně kouzlo sytosti.

„Jděte, vy krvelační mrchožrouti! Dnes už pro vás hostina skončila! Pryč s vámi!“

A pak se rozhlédl. Jak vysoko se to dostal! Celý Trinovant ležel pod ním, záplava jeho střech, jeho bohaté paláce, hroty menších věží, vše obehnáno hradbou o mnoha branách. A tam, Bílá věž, a o kus dál most, z téhle výšky malinký. Maličká se mu zdála i zářivá stuha velké řeky Iesis, která se leskle kroutila a vinula krajem…

Ale kde jen byl Chlu?

Když Will vzhlédl, spatřil, že se nad jeho hlavou tyčí další část věže ještě pořádně vysoko. Kužel jejího vrcholu se zvedal ještě nějakých závratných deset dvanáct podlaží a samotný vrcholek korunovala veliká železná korouhvička. Nad ní se jako ukazatel otáčel veliký šíp se zlatou hlavou a letkami. Korouhvička nesla znak s bílým srdcem a ostře se na ní rýsovala písmena A, E, E, a F. Will věděl, že se za nimi skrývala věta v otrokářské řeči, která znamenala: „od a pro Bratrstvo“. Na rozdíl od obyčejných větrných korouhviček se tato neotáčela podle větru. Ovládala ji jakási důmyslná síla, která s její pomocí vysílala a přijímala zprávy.

Pohled na nebe, po němž se pohybovaly mraky, vyvolal ve Willovi pocit, že se Věž kymácí. Opět mu vnitřnosti sevřel náhlý strach z té nezměrné výšky a donutil ho ustoupit od okraje plošiny. Pak spatřil Chlua. Stál s rozkročenýma nohama na Márách a vypadalo to, že má v plánu opět se pokusit uzavřít jejich spor.

„Proč už neutíkáš?“ zeptal se ho Will.

„Ženu toho, kdo mě pronásleduje, a pronásleduji toho, kdo mě žene.“

Will k němu obezřetně popošel. „Co ti Maskull řekl? Jakými zakletími tě spoutal, že mi usiluješ o život?“

I na Chluově obličeji byla spousta zaschlé krve. Pod pravým okem měl otevřenou ránu po Willově kopnutí, ale v pohledu mu stále doutnal uhlík arogance, jen jakýsi skrytý odlesk, který však mohl kdykoli znovu vzplanout.

„Nejsem nijak připoután k Maskullovi,“ pravil Chlu. „Moje vůle je svobodná, stejně jako tvoje. A vždy tomu tak bylo.“

„Ani si neuvědomuješ, jak tě zneužívá pro své záměry!“

Po Chluově tváři přelétl neveselý úsměv. Zdálo se, že se chystá vykročit. „Ach, tak já jsem tedy kouzelníkovým poskokem, kdežto ty jsi čarodějův oblíbenec. Já jsem jen slepec,

ale tvé ostříží oči vidí vše. Je to tak? Povím ti to otevřeně, Willande: Maskull mě nevyužívá o nic víc, než ten čarodějník Gwydion Havranec tebe!“

„To stačí!“ Will pozvedl ruku, aby zarazil Chluův kradmý postup k němu. „Maskull mi řekl, že mě stvořil, a stejně tak snadno mě dokáže ze světa i zprovodit. Dlouhá léta jsem si myslel, že je mým otcem. Mistr Gwydion mi však řekl, že tomu tak není, ale stejně jsem si nedokázal pomoci. Avšak teď jsem zjistil pravdu, a ty bys ji měl poznat také. Jsme bratři, Chlu, dvojčata, která byla ukradena našim pravým rodičům. A ukradl nás Maskull.“

Chlu zavrtěl hlavou. Rozhodil rukama v posunku, kterým mimoděk prozradil, že Willovým slovům nevěří. „To ti řekli a tak ses o tom přesvědčil…“

„Poslouchej mě, Chlu! Maskull nás začaroval ve své tajné dílně. Ani jeden nejsme obyčejným člověkem. Změnil nás. Nestvořil nás, ale svou činností z nás udělal to, čím jsme. Nechápeš už, proč musíme konat společně?“

Chlu přivřel oči před prudkým světlem. Pozvedl ruku aby zastínil zlatavou záři, jež halila Willovu hlavu. Jeho prsty připomněly Willovi vlastní magické gesto, avšak viděl v něm i jakýsi nádech dotčenosti, cosi, co mu připadalo jako sebelítost. Chlu začal pomalu vrtět hlavou. „Proč bych měl věřit tomu, co mi tu vykládáš?“

„Protože je to pravda.“

„Pravda?“ Chlu to slovo téměř vyplivl. „Co má být pravda? Že ty jsi Zachránce a já Zhoubce? Proč bych měl věřit zrovna této pravdě, když mi tak očividně neprospívá?“

„Pravda tu není od toho, aby někomu prospívala, Chlu. Pravda prostě *je*.“

Chlu znovu posměšně vyprskl. „Pravda! Tak můžeš říkat čemukoli, co si usmyslíš!“

„Ne! Ne, to nemůžeš! Copak si myslíš, že si můžeš prostě zvolit to, čemu budeš věřit? To nejde! Tvou povinností je chovat v úctě to, co je skutečné. Taková je povaha tohoto světa!“

„To budu raději věřit tomu, co mi říká pan Maskull. Ukázal mi *divy*. A slíbil, že hned až náš svět zbavíme tebe, mi pomůže naplnit mé touhy.“

Will nevěřícně zíral. „Tvé… *touhy?*“

Chlu na něj hleděl neochvějně. „Připojím se k panu Maskullovi ve světě, který připravuje. On bude králem a já princem, a společně budeme vládnout světu!“

„Tomu vážně věříš? Jen tě využívá pro své stávající cíle, a až jich dosáhne, bez zaváhání tě odhodí.“

„Ach ne, ne, bratříčku. Nový svět přichází!“

„Ale ještě tady není, že? Protože jsem tu já, abych mu zabránil.“

„Tak se to dá říct stručně.“ Chluovy oči ztvrdly a objevilo se v nich vražedné světlo. „A proto musíš zemřít!“

„Poslouchej mě!“ Will opět pozvedl ruku s magickým posunkem a zabránil tak Chluovi učinit další nebezpečný krok k němu. „Měl bys vědět, že když nás Maskull stvořil, pohyboval se v nejzazších mezích vlastního umění. Něco se zvrtlo. Mistr Gwydion toho byl svědkem: ohromný točící se paprsek a pak prudký výbuch, který rozerval věž na kousky. V tom výbuchu byla cítit prastará magie férijců, magie, která bývala mocná, ale dnes je už ztracená. Kromě kamenů lorku – *a nás dvou.*“

„Gwydion je podvodník. Lže ti.“

„Proč by mi měl lhát? Ať nás rozděluje cokoli, Chlu, pochází to ze stejného zdroje jako síla, jež napájí kameny války. Maskull si s tou silou zahrával, jen tak nás dokázal změnit. Copak to necítíš? Sílu, která plyne lorkem – tutéž sílu, která umožnila naši proměnu. Svazuje naše osudy s osudy kamenů, a také s osudy toho druhého.“

„Moc hezké. Jenže pan Maskull vypráví docela jiný příběh.“

Will nechal klesnout ruku. „Jistěže ano.“

„Podvodník si tě vybral jako oblíbence. Byl to Gwydion Havranec, kdo nás ukradl a pak ukryl na dvou připravených místech. Zahalil je kouzly, takže zůstala utajená a nikdo nás nemohl najít. A tam, v průběhu let, vkládal ten šarlatán do našich myslí svá kouzla. Choval nás tam jako domácí zvířata a celou tu dobu se nás snažil přizpůsobit svým plánům. A když zjistil, které z dětí bude svolnější k jeho čárům, učinil ho tím, které bude podporovat na úkor druhého.“

„Takhle to nebylo.“

Chlu hovořil čím dál hlasitěji. Seskočil z pódia. „Ale, ano, *bylo*. Zatímco mě poslal, abych se mezi špinavými vesničany

staral o prasata, tebe odvedl a zařídil ti vzdělání po boku synů vévody! Ale pan Maskull mě našel a osvobodil od utrpení! Odvedl mě z vesnice Vražděníčko, která mi byla vězením. Vytáhl mě odtamtud těsně předtím, než ji ten zlý čarodějník stačil zničit a tím mě zabít! Pan Maskull mě zachránil! Dal mi svobodu!“

Will si všiml, že se kostění démoni znovu vzchopili, kroužili povětřím, prskali a kdákavě se smáli. „Celé jsi to překroutil! Byl to Maskull, kdo zničil Vražděníčko. Maskull tě našel, v tom s tebou souhlasím, ale neodvedl tě z Vražděníčka, aby ti dal svobodu nebo tě zachránil. Nehodlá s nikým sdílet nadvládu nad příštím světem. Používá tě jako svůj nástroj. Potřebuje tě, abys ho navedl ke mně. To bylo celou dobu jeho cílem.“

„To je přesně ten pohled, který tě určuje do centra všeho dění a ze mě dělá padoucha!“ Znovu ten hořký nevěřícný smích. „Pan Maskull se tě snaží najít, to máš pravdu. Ale chce víc než to. Poslal mě, abych tě zabil. A to také udělám.“

Chlu rozpřáhl ruce a kostění démoni se shromáždili jako na jeho pokyn. Zaplál purpurovým světlem, jakým pulzuje zanícená rána. „Vidíš, jak je dokážu ovládat?“

Tvorové se vrhli vpřed, zakroužili kolem Willa puzení Chluovou nenávistí i vlastním děsem. Neodvažovali se dotknout zelenomodré záře, která obklopovala Willovu postavu. Pak se však Chlu sehnul, zvedl hnijící lebku mrtvého staršího a vší silou ji mrštil po Willovi. Ten se ji pokusil odrazit, ale smrduté tekutiny z ní se mu rozstříkly po tváři. Pak, bez jediného varování, jeho aura explodovala a do všech stran se rozlila nesmírně jasná zelená záře.

Jediné, co Will slyšel, byl jekot kostěných démonů a pak se ozvalo řinčení řetězů. Když se mu vrátil zrak, byl Chlu opět ten tam.

KAPITOLA ČTVRTÁ

KOROUHVIČKA

Nebylo pochyb, kam se Chlu vydal. Z otvoru v klenbě visel řetěz. Komíhal se přímo nad Márami. Chlu se po něm jistě vyšplhal, a Will věděl, že ho musí následovat.

Šplhal vzhůru a náhle pocítil, jak Chluovy namáhavé pohyby přenášené k němu po řetězu ustaly. Willovo dvojče očividně kdesi nahoře dorazilo na nějakou římsu či jiný pevný bod. Skrz otvor znovu spatřil, že samotný vrcholek Věže tvořil jen jakýsi dutý kužel. Stoupal mnoho a mnoho výšek dospělého muže a jeho vnitřek osvětlovaly čtyři veliké průduchy.

Světlo bylo matné a rozptýlené – ve vzduchu se vznášela oblaka zvířeného prachu. Přesto Will spatřil, jak z plošiny pod samým vrcholem visí šest masivních řetězů. Stavba byla uvnitř zpevněná mohutnými trámy a železnými pásy, které obepínaly zdivo. Chlu vyskočil do tohoto trámoví a stoupal stále vzhůru soustavou žebříků.

„Tak pojď, bratříčku!“ ječel Chlu. „Chyť si mě, jestli to dokážeš!“

Will v těchto výzvách slyšel i podtóny vlastní mysli, proto se nezdolně vydal vzhůru. Cesta však byla zrádná. *Skrz křoviska kráčej vždy první, druhý však mokřinou* – něco takového říkával Mistr bylinkář Gort na svých dlouhých putováních. Jít druhý v tomto případě zcela jistě znamenalo nevýhodu.

Žebříky se rozpadaly, velká část jejich příček byla zpráchnivělá a prolezlá červotočem. Pod Willovýma nohama praskaly a rozpadaly se. Dokonce i lanka, která je poutala k

trámům, byla práchnivá a křehká. V těchto místech už nebyl žádný tesař ani zedník už hezkou řádku let, a pokud jde o údržbu a opravy, nebylo zde učiněno zhola nic. Chlu získal jistý náskok a začal odvazovat a skopávat žebříky, po nichž vylezl. Smál se, když dolů vrhal co mu přišlo pod ruku, avšak nedokázal Willovi zabránit, aby pokračoval v postupu k místu, které pro jednoho z nich znamenalo slepou uličku. Will uhýbal vrhaným předmětům a tvrdošíjně postupoval vzhůru až na místo, odkud mu k vrcholové plošině zbývaly jen nějaké dvě délky žebříku. Zde bylo jeho snažení podrobeno tvrdší zkoušce. Prkenný chodníček tam byl díky Chluovi téměř rozbitý. Uprostřed zbývalo jedno jediné prkno vysoko nad propastí. Will věděl, že jediný chybný krok by znamenal smrtící pád. Zastavil se a vztáhl ke svému bratrovi ruce v poslední naléhavé výzvě k pochopení. Chlu však po něm místo odpovědi mrštil kusem železa, jímž předtím odtrhával žebříky a rval prkna z podlah.

Will o krok postoupil, avšak okamžitě ztratil rovnováhu. Když natáhl ruku, narazil na jeden ze šesti ohromných řetězů. Stejně jako ostatní vedl do otvoru v dolní části vrcholové plošiny. Každý jeho článek byl velký jako dospělý muž a jeho opačný konec mizel hluboko dole, kdesi na úrovni Már Věčnosti. K čemu však měly řetězy sloužit, zůstávalo Willovi tajemstvím.

Ve snaze zachránit se sevřel oběma rukama nejbližší článek řetězu. Ve chvíli, kdy jej zatížil, se řetěz zatřásl, pomalu se prověsil a klesal dolů. Když už se ho držel, neodvažoval se pustit, takže Will byl stržen na kolena a pak zcela stažen z trámu. Chvíli se jen tak houpal nad nesmírnou propastí pod sebou a celá jeho váha spočívala na zkrouceném předloktí. Nohy se mu komíhaly nad hlubinou a útroby mu plnila ochromující hrůza, která jeho tělo připravovala o všechnu sílu.

Nedívej se dolů, napomenul sám sebe tichým výkřikem. Zvedni hlavu vzhůru a drž se!

Zdola se ozvalo vzdálené skřípání a pak se řetězy daly se škubnutím do pohybu. Willa stravovala jediná myšlenka – udržet se. Zápěstí ho nesnesitelně bolela. Jeho svaly ztuhly úsilím v křeči ne nepodobné posmrtné ztuhlosti. Vykřikl, švihl sebou a podařilo se mu pootočit se, až vděčně sevřel článek řetězu mezi stehny. Přitiskl se k železu. Věděl, že získal nějaký

čas, aby ho bolest opustila a navrátila se mu odvaha. Nebylo to úplně ladné, ale nespadl.

No jistě! napadlo ho, zatímco svíral chladné železo. To musí být korouhvička! Těmito řetězy se ovládá její mechanismus. Jimi se posílají vzkazy.

Přinutil se rozpomenout na to, co leželo nahoře. Na nejvyšším vrcholu Věže se teď otáčela a vířila velká železná korouhvička. Její jednotlivé části o sebe rachotily a zvonily, vysílaly všem kapitulám v širokém okolí Trinovantu zvěst o zcela nepředstavitelném znesvěcení.

„Copak se to děje?“ zazvučel Chluův potěšený hlas. „Copak je to tak těžké dostat se až ke mně?“

Will se držel, tělem i myslí. Vyděšeně se třásl, avšak bolest ustupovala a prsty, jimiž mohl hýbat, mu prozrazovaly, že nemá zlomená zápěstí. Většinu jeho svalů soužila křeč a po zádech se mu řinul pot. Tady nahoře bylo vedro. Napadlo ho, jak se asi na své cestě vysoko do povětří musel přiblížit slunci. Gwydion říkával, že tam nahoře je vzduch jiný a těžko se dýchá.

Upokojil se a pak začal promýšlet možnosti, které se mu nabízely. Do dolní smyčky článku řetězu se mu vešla pouze jedna noha, takže je musel střídat, ale byl schopen bez větší námahy stát. Řetězy od sebe nebyly příliš vzdálené, takže z jednoho dosáhl na druhý. Pokud se dal některý do pohybu dolů, jiný se zastavil a další se rozběhl vzhůru. Vstrčil chodidlo do článku vedlejšího řetězu, který se dal zanedlouho do pohybu. Jakmile se o chvíli později zastavil, přelezl na třetí řetěz, který ho však zklamal pohybem zpátky dolů. Přesto mu bylo jasné, že bude-li řetězy volit s rozmyslem, může celkem snadno stoupat nahoru. S trochou štěstí se dostane až k plošině a jejím šesti otvorům.

Přelézal z řetězu na řetěz, snažil se vycítit, který zvolit, aby získal výhodu. Když však otevřel mysl, cítil, jak Chluova zášť překáží jeho úsudku a touží způsobit pád. Znovu přeskočil a s hrůzou si uvědomil, že schází už jen jediný pohyb řetězu vzhůru a bude u otvoru v plošině. Jenže otvor je úzký, takže ho nejspíš srazí z řetězu jako broučka ze stébla trávy.

Další pohyb však naštěstí mířil dolů. Úleva mu dlouho nevydržela, neboť tím se dostal na stejnou úroveň s Chluem.

Tím, že odkopl žebřík a rozlámal a házel po Willovi dřevěné zábradlí, ocitl se nyní Chlu na úzké římse v pasti, kterou si sám přichystal. Pokud by chtěli, mohli by se jeden druhého dotknout nataženýma rukama, avšak Willovo dvojče se tisklo ke zdi v temném rozpáleném koutě, jako by odpuzováno svou nenávistí. Vrčelo zápolilo s čímsi, co vyčnívalo ze stěny.

Will neviděl žádnou možnost, jak se dostat dolů, ale v té chvíli se Chluova shrbená ramena pohnula, západka povolila a temnotou prolétl pruh jasného světla. Chlu rozrazil těžkou dřevěnou okenici a ztemnělý prostor zalila záplava jasných slunečních paprsků. Will byl udivený, že stavitele Věže napadlo umístit okénko právě sem.

K rachotu, který vycházel z otvorů pro řetězy, se nyní přidalo skřípění a vrzání železných pantů. Chluovo tělo na chvíli zastínilo přicházející světlo, ale pak se protáhl otvorem a Will zůstal opět sám.

Čtverec modré oblohy ho k sobě naléhavě vábil. Skočil a prsty zašátraly po opoře. Podařilo se mu jednou rukou zachytit za parapet a druhou chňapl po Chluově kotníku. Ten ho však odkopl a když Will vyhlédl za ním, spatřil nad nimi poslední stoupání – řadu dvaceti nebo třiceti železných příček, které vedly po kameni na nejzazší vrcholek Věže.

Ve chvíli, kdy se Will protáhl oknem a vydal se za ním, byl už Chlu někde v polovině hrůzné cesty vzhůru. Vrcholek Věže byl velice příkrý. Žebřík, který většinu cesty stoupal téměř kolmo, vedl v jedné chvíli dokonce pod převisem v místě, kde se zdivo těsně pod korouhvičkou vyklenulo v jakési báni. Jasné paprsky slunce ostře vykreslovaly Willovu siluetu na zvětralý pískovec. Nutil se klást ruce a nohy jednu nad druhou. Navzdory nebezpečí, v němž se nalézal, se cítil plný síly. Slunce ho pálilo do zad a zahřívalo i rezavé železné příčky. Tady nahoře byl vzduch čistý a voňavý, Will cítil v ústech krev. Připadalo mu, že nebezpečí zostřilo jeho smysly, vnímal každou drobnost…

Podezřívavě se rozhlédl, snažil se odhalit případný magický útok. Pozoroval je odněkud Maskull? Spočíval jeho plán právě v tom? Čekal na něj kouzelník celou tu dobu na nějaké střeše dole, připraven sežehnout oba své nezdárné výtvory fialovým plamenem?

Will takové myšlenky zapudil a zcela se soustředil na šplhání. Snažil se nemyslet ani na to, co zahlédl koutkem oka, ale to bylo o dost těžší. Připadalo mu, že se celý širý svět dole zakřivuje a na všechny strany od Věže klesá. Bezútěšné střechy Města a pak zelené pláně se ztrácely v zářivě modrém oparu, který nebyl ani zemí, ani oblohou. A proti tomuto pozadí uviděl temné tečky – kostění démoni se znovu houfovali.

Will s jistotou věděl, že zúčtování přijde co nevidět. Snažil se posbírat střepy své odvahy a zrychlit pohyb po železných stupních. Část jeho mysli byla ze situace, do níž se dostal, vyděšená. Proč jen to udělal? Nebyl přece žádný vražedník. Co si myslel že získá, když zažene Chlua na tohle pusté a vysoké místo? Nyní, když se ocitli tady, mu jeho skutky připadaly podivné a nevysvětlitelné. Nikdo by nedokázal vylézt přes onen převis, který ho čekal, kdyby mu v tom chtěl bránit nepřítel jako Chlu. Jen blázen by se oddal smrti bez určité jistoty, že jeho konec na tomto světě něco podstatného změní.

A přesto, jeho vnitřní puzení ho neklamalo. Právě ta síla, o níž Gwydionovi slíbil, že se na ni bude snažit brát ohled. A ta síla mluvila jednoznačně: *Najdi ho! Dostaň se k němu! Musíš!*

Ale to, co Willa pohánělo vpřed, nebylo odhodlání ani žádný promyšlený plán. Nebyl to strach ani touha po čemkoli, jaká nutila Chlua útočit na něj. Byla to síla tak základní jako je den a noc.

Brzy bude muset jeden z nás, nebo oba, zemřít, pomyslel si pochmurně. Cítím to a on to cítí také.

Chraplavé zaskřehotání vyburcovalo Willovy obavy. Černá křídla se rozmáchla a skropila jasnou stěnu svými stíny. Will zaťal zuby a vzhlédl, avšak byl to Chlu, kdo přitahoval hněv oněch stvoření. Vyhoupl se na dva stupně poseté ozdobnými reliéfy, z nichž trčel stožár větrné korouhve. A na tom místě se na něj vrhaly a nalétaly černé siluety. Avšak kostění démoni to nebyli.

Havrani! řekl si Will s náhlou úlevou. To jsou Branovi havrani, přilétli z Bílé věže!

Chopil se příležitosti. Ruku za rukou se vytahoval přes převis, chodidly se držel za příčky, pomalu, dokud se nedostal trupem přes kamennou římsu zpevněnou olovem.

U temně se rýsujícího stožáru zápasil Chlu s hejnem ptáků, které na něj dotíralo. Nad ním skřípěly a sténaly železné klouby mechanismu a otáčely těžkým železným šípem tu na jednu, tu na druhou stranu. Z této blízkosti byla písmena obrovská, vyšší než dospělý muž, a podpěry, na nichž byla připevněná, se trhavě pohybovaly kolem velikého bílého srdce. Srdce, z nějž vyprchaly veškeré touhy. Stejně jako písmena, byl i tento hrůzný symbol jen oprýskaným kusem měděného plechu natřeného na bílo. Do pohybu ho uváděly páky a ozubená kola ukrytá kdesi pod nimi. Nahodile se otáčející podpěry hrozily, že Willovi podtrhnou nohy, bílé srdce sebou škubalo na svém místě ve středu a hláskovalo svou tajuplnou zprávu.

Bez jediného slova skočil Will po Chluovi a sevřel ho. Když Chlua narazil na hlavní sloup korouhvičky, havrani se rozlétli. Snažil se ho udržet na místě, ale Chluovy pěsti do něj bily jako kladiva. Will protivníka odhodil. Věděl, že ke svému vítězství nad sourozencem nesmí použít žádná kouzla. Vyměňovali si ránu za ránu, kopnutí za kopnutí. Uskakovali před otáčením velkého šípu a snažili se vyhnout nahodilým pohybům železné konstrukce. Kousek po kousku nutil Will Chlua ustupovat. Nakonec se mu ho podařilo zatlačit až na podpěru, která nesla obrovské písmeno E.

„Teď už nemáš kam jít," řekl mu Will.

„Nikam," vydechl Chlu, „kromě pekla!"

Chlu se otočil a s rukama roztaženýma kvůli rovnováze balancoval po nosníku jako v nějakém šíleném riskantním tanci. Stačil se dostat k písmeni ještě dřív, než se konstrukce dala opět do pohybu a mohla ho srazit. Tam se znovu obrátil. Nikoli jako člověk, zahnaný do kouta, ale triumfálně. Otevřenou dlaní zabušil na plechovou desku tvořící písmeno. Ozval se zvuk ne nepodobný zahřmění.

„Takže co bude teď? Máš žaludek na to si pro mě jít? Nebo tady budeme sedět a koukat jeden na druhého, dokud si pro tebe nepřijdou bratří?"

Will zavrtěl hlavou a napřáhl k němu obviňující prst. „Myslíš si, že najdeš cestu k věčnému životu? To se ti nepodaří!"

„Nastal konec této Doby. Váš starý svět je ztracen! Jen pan Maskull ví, co přijde pak. Ukázal mi, že existuje cesta!"

Will pronesl slova, která poprvé slyšel od Gwydiona před dlouhou dobou.

„Nejprve jich bylo devět,
pak z devíti stalo se sedm,
a ze sedmi pět.
Nyní, stejně jistě jako běží věky,
nejsou ani tři;
jen jediný je živ.“

Chlu vycenil zuby. „Vidíš? Všechno bylo předpovězeno! Tím jediným je pan Maskull!“

„Ale co když tomu tak není? Co když je posledním fantarchem Mistr Gwydion? Co potom, Chlu?“

Ale Chlu se zasmál. „Jsi jen nevědoucí hlupák, bratříčku! Máš hlavu přeplněnou zbytečnostmi a nechápeš důležitost změny, která nás teď čeká. Pan Maskull o sobě netvrdí, že je fantarchem. Nikdy jím být nechtěl.“

„A čím tedy?“

„Už jsem ti to říkal. Ty nevíš nic o divech, které mi ukázal! Tohle není jen prostý konec další z Dob, žádné předání moci z jednoho fantarcha na dalšího. Tohle je konec světa!“

„Konec světa? Co tím chceš říct?“

„Magie ze světa mizela celou dobu, od samého jeho počátku, a nyní je už téměř pryč. Tohle jsou poslední chvíle, a až bude uzavřena poslední Doba, našeho světa se zmocní nová síla. Nadchází jiný svět, bratříčku, a všechny nás spolkne!“

Havrani kolem nich kroužili a krákali, ale drželi se z dosahu. Mezi nimi jako by se hluboko dole rozkládal celý nádherný svět. Will se přidržoval zdobené železné opěrky, zpevňující hlavní nosník. Když se konstrukce dala do pohybu, škublo to s ním, potom se opět zastavila a znovu roztočila. Nic však nemohlo odtrhnout jeho pohled od Chluovy tváře. Nezáleželo na tom, jaké nesmysly Chlu mluvil, nejdivnější na tom bylo, že Willovi stačilo se na něj dívat.

Nechával Chluova slova tříštit o sebe a málem si nevšiml, když jeho bratr umlkl. Tušil, že nemá jinou možnost, než vydat se po nosníku a dokončit tak, co započal. Sklonil zraky a snažil se určit, kdy bude nejlepší vyrazit kupředu, avšak pohyby

konstrukce byly nevypočitatelné. Postrádaly jakýkoli systém, takže nebylo možné nijak vytušit, na kterou stranu se celý mechanismus pohne příště. A i kdyby se mu to podařilo a Will přešel až na druhou stranu, stál tam Chlu, jenž by ho mohl snadno srazit.

Sledoval zlatý hrot velikého šípu, jak se míhá s konstrukcí, a položil si ruku na levou tvář. Když pak na ni pohlédl, spatřil krev – poranění začalo opět krvácet. Chlu měl stejnou ránu na tomtéž místě pravé tváře. Na konci nosníku dělal Chlu zrcadlové pohyby k jeho vlastním. Když si Will otřel dlaň o hrudník, Chlu učinil totéž. Oba vzhlédli a uhnuli pohledem. A v té chvíli si Will uvědomil, že mezi nimi působí jakési strašlivé propojení.

Jeho myšlenky byly polapeny v síti spletené z bolesti a strachu. Existovala jen jediná cesta vpřed. Musel očistit mysl od všemožných obrazů, které ji kalily. Na toto místo ho dovedlo vnitřní nutkání, musí mu tedy umožnit, aby ho vedlo i dál. Zavřel oči, dokud jeho mysl nezískala ledovou průzračnost. Pak seskočil z nosníku a rozběhl se přes okraj do vzduchu.

Když opustil kamennou dlažbu, obrovský šíp se zlatou špicí se mu dostal přímo pod chodidlo. Jeden krok – druhý, třetí – pokaždé pevně dokročil na jeho tělo. Čtvrtým krokem se dostal až k obrovitému písmeni E, do jehož boku tvrdě narazil. Tam zůstal viset a šíp se opět otočil jinam.

Jeho skok rozechvěl plechové tělo písmena, až se Chlu zakymácel. Zachránilo ho jen to, že se zachytil kolenem za dolní část písmena. Měděný plech však byl chatrný a nýty, které jej držely pohromadě, rozežrané vedrem a zimou, takže se začal pomalu trhat o svou konstrukci. Nosník se dal opět s trhnutím do pohybu a písmeno se roztrhlo jako kus suchého pergamenu. Chlu se nenadále vrhl dolů. Will, který visel na horní části písmena jako nějaký zvláštní hmyz, máchl rukou dolů a chytil Chlua za rameno. Natáhl se však příliš a rovněž ztratil rovnováhu. Byli odmrštěni od korouhvičky každý na opačnou stranu.

KAPITOLA PÁTÁ

„SMRT! SMRT!“

Řítili se šílenou rychlostí dolů. Kus měděného plechu chvíli posloužil jako křídlo ptáka. Vzduch kolem nich pádil a opíral se do něj, čímž se dostal dál od Věže. Pak se do úlomku plechu opřel póry v větru a vytrhl ho Willovi z rukou. Snažil se křičet, ale proud vzduchu, který mu rozerval kazajku, si vynutil cestu i do jeho úst a nosu a zabránil mu dýchat.

Země se mu hnala vstříc, zdálo se, že ho chce roztříštit o černobílou dlažbu před vstupem do Věže. Zatímco si však část jeho mysli uvědomovala, že do naprostého konce mu zbývá napočítat do tří, jiná část jeho vnímání jako by ztuhla. Čas ubíhal a pak se vlekl. Střemhlavý pád víc a víc zvolňoval, čím blíže byla země. Bude to trvat ještě věčnost, než narazí do země. Dav, který se shromáždil, na něj bude s výrazem hrůzy a překvapení hledět až do Soudného dne. Cítil, že jeho tělo je lehké jako pírko sokola. Měl moře času, aby si důkladně prohlédl hladké černé a bílé kameny dlažby, záplaty na stáncích řemeslníků a vymahače oděné v rudé kůži. Všiml si, jak nevítané sluneční paprsky zalévají Bdící ve žlutých a šedých hábitech a dráždí jejich prázdné oční důlky, zkoumavě natočené k obloze.

Will si nezaujatě prohlížel i hroty na kované mříži, které se ho užuž chystaly probodat. V té podivuhodné a vláčné chvíli si opět všiml zelené záře, obklopující jeho tělo. Natáhl ruce a nohy a řídil svůj pád, pak se přetočil na záda a roztáhl údy doširoka.

V té chvíli však už světlo mizelo, jako když vybledne čára po létavici. A pak se s třesknutím vrátil normální běh času.

Náhle prorval vetché plátno stanu a zabořil se hluboko do hromady sena. Stan s krmením se zhroutil na něj. Dopad mu vyrazil všechen vzduch z plic a vše zakryla tma. Ze všech sil se snažil nadechnout, byl lapen v nepřehledném chaosu, točila se mu hlava a cítil naprosté vyčerpání z tak prudkého čerpání magických sil. Upadl do bezvědomí a opět se probral, to vše jako by v jediném krátkém okamžiku. Stále se nemohl pořádně nadechnout, dusil se suchou trávou a vnímal jen paniku koní, které cítil nebezpečně blízko. Ruka mu sklouzla na cosi tvrdého a suchého. Zdálo se mu, že něco tak pevného ještě nikdy necítil – byla to udupaná hlína, která tvořila podlahu stanu. Kroutil se a plazil v suché trávě a tmě jako krtek, dokud mu odlesk denního světla neprozradil kde leží otvor, jenž by mohl být východem ze strženého stanu.

Když vystrčil hlavu zpod okraje hromady plátna, to, co spatřil, ho ohromilo. Celá řada stanů, kterou vymahači užívali jako stáje, byla stržená. Jejich koně si prorazili cestu skrz nedalekou řadu stánků patřících penězoměncům. Několik z nich strhli a na dlažbu se vysypaly hromádky všemožných mincí.

Dav, který se shromáždil aby sledoval drama odehrávající se na vrcholu Věže, si povšiml své šance a vyrazil pro stříbro. Muži, ženy i děti sbírali plnými hrstmi do zástěr, klobouků a kapes, bojovali mezi sebou o každý měďák. Will otočil hlavu a všiml si zuřivého psa, který patřil vymahačům. Byl vzteky bez sebe, ale zároveň působil nerozhodně, neboť nevěděl, na co má štěkat dřív. Okolo něj poletovaly a třepotaly křídly husy a kachny. Skupinka Bdících, vedená svými vidoucími průvodci v přepásaných černých košilích, prošla otevřenou bránou v oplocení nejbližšího okrsku věže a cílevědomě zamířila na prostranství před monumentem.

Průvodci dostávali rozkazy a pokřikovali a ohlašovali svatokrádež. Někteří už mlátili svými holemi do popadaných stanů. Věděli, že někam sem musel jeden ze znesvětitelů dopadnout. Svými výkřiky provokovali v davu víc a víc hysterie.

„Je to kostěný démon!“

„Chopte se ho! Zabte ho!“

Ti ze zástupu, kteří nebyli dost rychlí, aby se dostali k mincím, jakmile uviděli biče v rukách Bdících, obrátili se k nové zábavě. Bylo hrozné tomu přihlížet a pro Willa ještě horší, neboť věděl, že cílem jejich běsnění je on. Výkřiky Bdících se přelily do jakéhosi chorálu a individuální vůle jako by se z lidí vypařila. Zůstalo jen jediné – žízeň po krvi. Will viděl, jak se ve tvářích objevuje neovladatelné šílenství a do vzduchu začaly bušit sevřené pěsti. Ze zástupu lidských bytostí se stala jedna jediná mnohonohá příšera.

Willovi se stále motala hlava z pádu a bezděčného kouzla, jež mu zachránilo život. Byl si vědom, že davu nedokáže ani uniknout, ani vzdorovat v boji. Pochyboval, že by se byl schopen jakkoli bránit. A Bdící se stále víc přibližovali.

Při hvězdách a měsíci, pomyslel si. Je se mnou konec!

Rozhlédl se, jestli někde nespatří Gwydiona či Jívu, ale nikde si jich nevšiml. Kroutil se a otáčel, snažil se vymotat z hromady plátna. Podběhl pod břichem jednoho z koní a skryl se za potrhaný závěs, který zůstal na jednom z mála neporušených stánků peněžoměnců. Pak vyběhl do prostoru, kde ležely narovnané hromady pytlů s dřevěným uhlím, a dál okolo tří čtyř malých kovářských dílniček, které jejich majitelé ve všeobecném rozruchu opustili.

Hlava se mu točila, alespoň že se mu ještě nepodlomila kolena. Přesto se mu nepodařilo uniknout zcela nepozorovaně. Za zády se mu ozval nový povyk.

„Támhle je!“

Will nebyl žádný kostěný démon, ale dav vidí jen to, co si vidět přeje, a tak začal hon. Muži se za ním s dusotem rozběhli. Zakopl, pak proběhl přes kovárny a strhával za sebou měchy a výhně plné žhavých uhlíků. Vrhl se do uličky mezi dvěma řadami stánků. Byla téměř prázdná, a ti, které potkával, se zatím ještě nepřidali k masovému řádění. Běžel mezi stánky k nejbližší budově, proskočil kolem ženy vlekoucí vědra s vodou a téměř se srazil s dobytčím povozem. Opatrně zahnul za roh a pak zamířil přímo na silnici.

Když se však obrátil, po chvíli znovu spatřil pronásledující dav. Před ním a od západu se blížili další Nevidoucí z jiných částí města, tentokrát v hnědých hábitech. Měl jen jedinou možnost – vzít znovu nohy na ramena. Obrátil se a uviděl přímo

uprostřed cesty urostlého Nevidoucího v šedivých hadrech. Ani ne dvacet kroků daleko si všiml boční uličky a okamžitě se k ní vydal. Ovšem ve chvíli, kdy vkročil mezi její zdi, pochopil, že se rozhodl špatně.

Nevidoucí v šedém hábitu se objevil v dohledu a zkoumal vzduch. Will utíkal dál, neboť tohle místo nyní zavánělo pořádným malérem – úzké uličky a průchody, jako tenhle, mívaly často slepé konce. Cítil se, jako by už byl v pasti. Zatřepal hlavou, aby si ji pročistil. Otevřel mysl a pokusil se zbavit zmatených myšlenek a obav.

V uličce bylo několik lidí. Zavedla Willa na malé náměstíčko s hromadou zapáchajícího hnoje uprostřed a obklopené neudržovanými domy. Celý jeho prostor halil stín, pouze nad hlavou byl vidět skromný flíček oblohy. Z příbytků se ozýval nespočet hlasů a zvuků. Žilo zde příliš mnoho lidí – z přečnívajících vrchních podlaží shlížely ženy, ve špíně ulice si hrála děcka s ušmudlanými tvářemi a muži bedlivě pozorovali, co se na ulici děje. Kozy se popásaly a objevili se psi, snažící se ho kousnout do paty, když probíhal mezi nimi. Od jakési opravy na zadní části povozu na vodu vzhlédli dva muži. Z náměstí vybíhalo několik ještě užších uliček. Neodvážil se vydat žádnou z nich. Pokračoval stále přímo ulicí, která mu připadala nejpoužívanější. Jenže zakrátko doběhl k místu, kde se větvila, a byl tedy postaven před volbu.

Zaslechl hlasitější zvuky pronásledování. Pod nohami ucítil otřesy vyvolané drkotáním vozu. Přicházely zprava, takže se rozhodl pro tento směr. Doufal, že se tak dostane ven z bludiště. Už se mu dýchalo špatně, srdce mu bušilo jako by se mělo roztrhnout. Opřel se zády o zeď, zhluboka se nadechl a naslouchal. Jen kdyby se tak dostal ven, okamžitě by zamířil k Bílé věži královského paláce. Gwydion jistě vezme Jívu a Bethe právě tam, ať už si o tom, co se stalo ve Věži, mysleli cokoli.

Právě ve chvíli, kdy si užuž začínal myslet, že své pronásledovatele setřásl, uslyšel výkřiky a dusot nohou. Přes křižovatku přímo před ním přebíhali muži v černých košilích. Když se obrátili k němu, spatřili ho.

„Tudy!“

„Támhle je! Nadběhneme mu!“

Will zaklel a vrhl se zpátky, odkud přiběhl. Okamžitě poté, co se octl za rohem a zmizel jim z dohledu, vklouzl do jedné z užších uliček a vroucně doufal, že nebude slepá.

Očividně byla opuštěná. Běžel nějakých třicet kroků, načež zahnul prudce doprava. Před ním ležel malý dvorek oklopený jen zadními zdmi domů a zdí, kterou nebylo možné přelézt. Budova, která prostoru dominovala, okamžitě zchladila veškeré Willovy naděje. Lišila se od ostatních staveb, působila těžce a zamračeně, vystavěná z drahého kamene, a od plácku ji odděloval suchý příkop, zpola zasypaný sutí a odpadky.

Není to zadní trakt některého ze šlechtických paláců? podivoval se. Ale bylo mu zřejmé, že se jen chytá stébla. Přes příkop vedlo široké schodiště, stoupající až ke klenutému, po obou stranách zdobenému portálu. Uprostřed dveří spatřil mosaznou pěst.

Naděje ho opustila. Tohle je jistě znak kapituly. Will se zastavil. Zlobil se na sebe za tuhle nepodařenou volbu a měl strach, že se připravil o ostatní možnosti. Od zdí se odrážely výkřiky a lomoz – a rozhodně se nevzdalovaly. Podle zvuku se dalo soudit, že dav už správně odhadl, kudy se vydal. Musí tu být co nevidět.

Obezřetně se rozkročil a otevřel mysl, aby přijal síly, které se mu podaří načerpat ze suché udupané hlíny. Pod nohama cítil nějaké proudění, ale připadalo mu chabé, jako kdyby je dusily okolní stavby. Chodidla se mu sotva zachvěla, a aura, která ho obvykle obklopila jako chladný zelený plamen, taktak že zablikala. A přesto – když obrátil oči v sloup, pocítil během krátké chvíle ono známé vytržení. Zalechtalo ho na žebrech a ucítil energii, jak mu proudí podél páteře a zbavuje ho únavy.

Příjemná chvíle však netrvala dlouho a záře, jež mu dovolovala na vše zapomenout, brzy pohasla. Euforie skončila a Will se narovnal a začal tančit kouzlo proměny. Díky tomu, že asistoval Gwydionovi při zpětné proměně ženy a syna pána z Dudley, mu slova pravého jazyka přicházela na rty sama. Už dříve na vlastní kůži vyzkoušel magický převlek, takže se jeho tělo nebránilo změnám, které se s ním děly. Když byl proces dokonán, stál na Willově místě starý žebrák. Will byl plný naděje, že mu tato podoba bude dostatečnou ochranou.

Cítil zlobu blížícího se davu. Ucítil na zátylku zvláštní lechtání a vlasy se mu zježily. Otočil se. Ve špíně a odpadcích, jimiž byl zanesen příkop, tápal onen bratr v roztrhaném šedivém hábitu. Tvář měl skrytou hluboko v záhybech kápě. Poloha hlavy byla stejná, jakou vídal u všech Nevidoucích, kteří se ho snažili zkoumat.

Z uličky za Willovými zády se ozvaly výkřiky. „Tudy!“

Otočil se a spatřil, jak nejrychlejší z pronásledovatelů vbíhají na prostranství. Zastavili se. Doběhl k nim veliký muž, celý se potil a sotva popadal dech. Přestože toužili po krvi, neodvážili by se přiblížit ke kořisti, neboť přicházel Starší.

„Smrt! Smrt!“ vykřikl nějaký hloupý hlas v tlačenici, doufající, že se k němu ostatní přidají, což se nezdařilo. Ostatně nebylo ani koho zabít, kromě starého žebráka a pochmurné postavy Nevidoucího, která se hrozivě zvedala z příkopu.

Lidé zírali na příslušníka Bratrstva, jenž se k nim blížil. Byl to urostlý muž. V té chvíli už pomocníci uzavřeli prostor náměstíčka a vedli kupředu trojici Bdících. Muži v černých košilích svírající v rukou palice a hole prokazovali Staršímu takovou úctu, jako by měl moc nad jejich životem a smrtí. Přesto však hleděli s očividným respektem i na omšelého Nevidoucího, který k nim kráčel.

„Kdo přichází?“ zaburácel bratr v šedém hábitu.

Mluvil zvláštně, zdálo se, že nepatrně šišlá, avšak jeho hlas byl hluboký, mocný a skrýval jakousi dřímající hrozbu. Když se narovnal, působila jeho postava skutečně velkolepě, díry v rozedraném rouchu odhalovaly tělo nadané nesmírnou silou.

Nikdo si teď Willa nevšímal, takže pomalu couval vzhůru po schodech kapituly. Nad ním se probrala k životu mosazná ruka. Napřáhla k němu chápavé prsty, až před nimi musel uhnout.

Jednoho z Bdících dovedli pomocníci vpřed, avšak urostlý Nevidoucí k němu odmítavě napřáhl paži.

„Kdo přichází?“ opakoval svou otázku. „Kdo se opovažuje rušit mír tohoto domu?“

Jeden z černě oděných mužů si odplivl. „No jo, zatracené šedé pláště!“

„Tam!“ vykřikl další z vidoucích průvodců Bdících. Ukázal na Willa, jehož zmatek v různých vzájemně soupeřících řádech uvnitř Bratrstva mu ani pořádně neumožňoval uvědomit si, v

jakém ohrožení se ocitl. „Přišli jsme tam pro toho. Pro něj. Na vašem schodišti sedí kostěný démon! Kostěný démon z Věže!“

Bdící sklonili hlavy a zaměřili svou pozornost na Willa. Urostlý Nevidoucí k nim pokročil a ostatní ustoupili. „Tady není žádný kostěný démon. Jen stařec, jehož doufám brzy získat pro naši věc.“

Vůdce žlutých hábitů začenichal a vztáhl paže k nebi. „Kouzla!“ pravil. „Cítím, že zde byla vykonána odporná kouzla! Démon změnil podobu!“

Všichni pohlédli na Willa.

„Pusťte nás na toho žebráka!“ vykřikl kdosi z davu.

„Jasně!“

Začali se hrnout vpřed, avšak otrhaný Nevidoucí se ani nepohnul. Namísto toho se neústupně rozkročil a nechal z rukávu vyklouznout těžký řetěz. Vysoko jej zvedl a máchl jím před sebou v širokém oblouku. Pak pronesl lhostejným, ale přesto velitelským hlasem: „Je možné, že nám tento muž již patří! Měli byste věřit, že vztáhnout na něj ruku je *zapovězeno!*“

Bdící ustoupili před smrtonosným řetězem, který kroužil a míhal se nad jejich hlavami. Celým nádvořím se nesl svištivý zvuk rozráženého vzduchu a nikdo se mu neodvážil přiblížit ze strachu, že se i na něm projevila magie, kterou cítil Bdící. I tomu nejméně bystrému v zástupu bylo zřejmé, že řetěz v ruce takového muže by na tomto stísněném prostoru dokázal zabít desítky z nich, pokud by se mu pokusili odejmout jeho rekruta.

„Můžeš si představit, že jsme tebou značně rozladění,“ pronesl Starší Bdících vysoko položeným vemlouvavým hlasem. „Jeden by se mohl i zeptat: kdo je tento bratr? A kam přináleží?“

Hlava v kápi se natočila k tazateli. „A tentýž by pak mohl slyšet, že jde o bratra Eudase, jenž patří k Černému domu. Ale jistí velební lidé by si raději měli zvolit opatrnost! Je možné, že prostý bratr býval vojákem, než si vyprosil přijetí do Šťastné rodiny.“

Will se podivoval tomu zvláštnímu nepřímému způsobu mluvy, který se používal v Bratrstvu. Hovořil tak i Gwydion, když v převleku za žebravé bratry navštívili usedlost v Clifton Grange. A nyní, když slyšel tyto podivné, avšak smrtelně závažné repliky, mu přeběhl mráz po zádech.

„A co se stane, když bude tomu prostému bratru nakázáno ustoupit? Co se stane?“

„Velebným patří jen úcta! Ale měli by předpokládat, že tento bratr, ať už prostý či jiný, by se mohl rozhodnout prvního muže, který se k němu přiblíží, poslat dolů, kde na vlastní oči spatří plameny pekelné.“

Dopředu se protlačil další z bratří. Patřil také ke Starším, ovšem z Hnědého řádu, který sídlil v domě u Mrzácké brány. Když si stáhl kápi, zdálo se, že namalované oční důlky zírají z jeho tváře jako oči šílence.

„Proč jen, proč by měla býti přikládána důvěra prostému bratru, pokud je vůbec bratrem? Možná je to jen pouhý podvodník, kdo mluví ke Starším takto hrubě a paličatě. Mohl by být požadován důkaz! Anebo by se dalo říci, že třeba on sám je vtělením onoho démona, který spadl na zem!“

„Jasně!“ vykřikli pomocníci a nadšeně se chopili té myšlenky. „Jen ať shodí tu kápi a ukáže se!“

V uličce už stálo nějakých padesát šedesát lidí. Ti vzadu se pustili do skandování: „Odhalit! Odhalit! Odhalit!“ Starší v hnědém hábitu se napřímil, jako by se chystal k boji, a promluvil tak otevřeně, jak jen mu jeho postavení umožňovalo. „Je snad možné, že by tento pokorný služebník neslyšel volání přátel? Nechť se ukáže! Nebo ho snad tito stejní přátelé musí přinutit?“

„Přinutit?“ zazněla opovržlivá odpověď. „Takové nehezké slovo! Copak by bylo možné říci, že by se tito přátelé rozhodli nutit k něčemu prostého bratra, jenž pouze koná svou povinnost dle Železného pravidla? Jenž zaníceně slouží a nečiní nic v rozporu se svatými zákony, jimž podléhají všichni členové Šťastné rodiny? Přinutit znělo to slovo, jež zde zaznělo?“

Starší se třásl vzteky. Nebyl zvyklý na odporování. „Jak lépe vyslovit takový příkaz?“ zařval. „Jen pojďme, přátelé, ten prostý bratr nás nedokáže zabít všechny! Nyní ať se prokáže. Odhalit! Odhalit! Odhalit!“

Opět se ozvalo opakované volání, avšak Eudas stál čelem k davu, dokud pokřikování neutichlo. Pak pravil: „Prostý bratr prohlašuje: ten žebrák patří *jemu.* Přesto však…“

Uplynula krátká chvilka. Zdvižený řetěz dál kroužil, ovšem pak Eudas trhl zápěstím a přitáhl ho k sobě, až skončil na

nehybné hromádce vedle jeho nohy. Dalším pohybem pozdvihl ruce ke kápi a stáhl si ji dozadu na ramena.

Ti, kteří přihlíželi, zalapali po dechu. Z místa, kde se Will choulil, nebylo vidět, co způsobilo takovou reakci, ale mnozí v davu se odvraceli a ostatní hleděli s neskrývanou hrůzou.

Prsty Staršího se krátce natáhly, načež přikývl, očividně zklamaný tím, že oční důlky bratra Eudase byly vskutku prázdné. Když si to uvědomil i Will, ucítil v žaludku tísnivý tlak obav a schoulil se ještě víc k patě dveří kapituly. Shora se k němu marně natahovala mosazná ruka ve snaze chopit se ho.

„Nemají se snad věci právě tak, jak to onen prostý říkal?“ zeptal se veliký muž klidným a hlubokým hlasem. „Nyní tedy, pokud velební svolí, navrátí se ke své práci, a kéž mír provází vás všechny.“

„Spočinout v míru je možné jedině na nebesích!“ vykřikl Starší v hnědém hábitu a udělal ve vzduchu jakési znamení. „Snad je tu i něco, nač prostý bratr pozapomněl!“

„Dalo by se říci, že ví, kteří ze zde shromážděných prosazují Železné pravidlo a kteří se je pokoušejí porušit. Co kdyby o tom, co se stalo, přinesl někdo zprávu radě Nejvyšších strážců? A co kdyby tam byly tyto skutečnosti zváženy?“

Will sledoval, jak se hlavy v davu vystrašeně skláněly. V té chvíli se však z ústí uličky ozval křik: „Tudy! Pojďte všichni! Kostěný démon utíkal Rybí ulicí!“

Když zmizel i poslední z davu, urostlý muž si rychlým pohybem přetáhl kápi přes hlavu a skryl tvář, která tolik vyděsila pomocníky bratří. Shrbil se a sebral ze země řetěz, zručně si ho nacpal do rukávu až za rameno. Will ho sledoval a myslí mu stále zmítaly obavy. Byl si jistý, že pro tuto chvíli mu nejlépe poslouží zůstat v podobě žebráka.

Musel se však vypořádat ještě s jedním nebezpečím.

„Děkuji ti, pane. Děkuji ti za svůj život,“ zamumlal Will a zvedl se. Pokorně se ukláněl s roztrhaným pláštěm přitaženým k tělu a zamířil pryč. Ale mohutná postava bratra mu vstoupila do cesty.

„Chceš-li mi skutečně poděkovat za svůj život, znám jen jediný způsob,“ řekl prostě.

„Ne, ne,“ řekl Will a pokusil se kolem něj proklouznout. „Jsem ti skutečně nesmírně vděčný za pomoc, ale není mou

touhou strávit zbytek svých dnů zavřený v kapitule. Přestože je tvoje nabídka nepochybně laskavá, rád bych…“

„Vyslechni mě, příteli!“

Will se otřásl odporem. „Jak ohavný by ke mně život byl! Vlastně bych na tom byl hůř, než kdybych umřel, před čímž jsi mě zachránil.“

Eudas položil na Willovu hruď uklidňující ruku. „I já jsem si tak zvolil.“

To Willa zarazilo. „Co jsi to říkal?“

„Snažím se ti říci, že jsem uprchl z Bratrstva.“

Will zíral s údivem. „Ale jak je to možné? *Bratrem jednou, bratrem navěky* – není snad tohle součástí Železného pravidla? Nikdo nemůže opustit náruč Bratrstva Nevidoucích.“

„Já to dokázal.“

Will cítil, jak jeho magický převlek pomalu ztrácí sílu. Stařecké skvrny na jeho rukou začnou co nevidět blednout…

Ruce! No jistě!

„Ukaž mi svoje ruce,“ řekl Nevidoucímu.

„Ty mi nevěříš.“

„A divíš se mi?“

Nato Eudas okamžitě odmotal pruhy špinavého plátna, jimiž měl obalené ruce. Will rychle se zlepšujícím zrakem viděl, že kůže na jeho rukou byla sice červená, ale ne zase tolik a ani ne tolik rozpraskaná. A nehty, které Nevidoucí mívali žluté a tvrdé jako rohovina, už začínaly odrůstat normálně.

Will pustil ruce a nemohl uvěřit svým očím. „Ty ses přestal omývat!“

Temná kápě krátce přikývla. „Ano, přestal.“

„Vyhýbal ses očistnému obřadu!“

„Neomýval jsem se už měsíc.“

„Ale to není možné! Síla vůle, která by dokázala přervat okovy, jimiž Bratrstvo spoutává lidského ducha, by musela být…“

„Snadné to nebylo.“

Will vytušil, že na udivené otázky není vhodná doba, a zeptal se na to podstatné. „Pověz mi však toto, bývalý bratře Eudasi: nesbíráš-li nové duše do vašeho domu, proč jsi riskoval, abys zachránil bezcenného žebráka?“

Z hloubi mužovy obrovské hrudi se ozvalo hluboké zasmání a zvláštní slova, která pak pronesl, zaměstnala Willlovu mysl ještě víc. „Příliš jsem neriskoval. Pokud by všichni neodešli, do jednoho bych je zabil. A pokud je na tomto světě nějaká spravedlnost, budeš to ty, kdo pomůže bezcennému žebrákovi.“

KAPITOLA ŠESTÁ

JEDNOU BRATREM…

Willova podezření byla nyní vyburcována na nejvyšší míru. Hleděl na muže v kápi pronikavým pohledem a ze všech sil mysli se snažil proniknout jeho převlekem. Bylo na něm cosi víc, než mohl na první pohled spatřit.

„Musíš odpustit nebohému starci," řekl a dál hrál svoji roli. „Ve svém postavení nemohu pomoci snad nikomu. A jestli by ti to nevadilo…"

Urostlý bratr mu oběma rukama sevřel ramena. „Tím bezcenným žebrákem, pro nějž žádám tvou pomoc, jsem… *já.*"

Willa napadlo, že za chvíli rozpustile plácne Nevidoucího po rameni a řekne: „Ale no tak, Mistře Gwydione, bez tvé hole už nejsou tvá kouzla tak zručná, jako bývala. Vždyť už snad dokážu prohlédnout tvé převleky stejně snadno jako ty moje, nebo ne?" Ale to se stát nemělo, neboť se zdálo, že na tomto muži je cosi ještě podivnějšího než nějaká kouzla.

„Co *jsi* zač?"

„Pokud tě to zajímá, pak poslouchej a já ti to prozradím."

Urostlý muž se posadil na schody a začal odvíjet příběh svého života. Will se nezmohl na nic jiného, než že se posadil po jeho boku a naslouchal.

„Měl jsem vždycky štěstí. Dostal jsem jméno Lotan, což v mé rodné řeči znamená ‚šťastlivec'. Narodil jsem se před sedmkrát sedmi lety, v zemi daleko za Úzkým mořem. V oblasti, kterou vy nazýváte Soužené země. Jednoho dne, kdy jsem byl stále ještě malé dítě, byla moje rodina vyvražděna.

Jakousi šťastnou shodou náhod jsem byl jediným, komu se podařilo uniknout živému.“

„Tomu tedy říkám štěstí,“ zamumlal Will, avšak ironie v jeho poznámce zůstala bez odezvy.

„Od té doby jsem se toulal a putoval po zemi i po moři. Dostal jsem se do všech možných koutů světa. Žil jsem na mnoha prapodivných místech a na několika z nich jsem měl příležitost vyzkoušet si, že jsem skutečně šťastný člověk – nikdy mě nikdo nepřekonal v boji a nikdy jsem se nestal otrokem. To samozřejmě neznamená, že jsem nevykonal i neblahé činy, někdy však člověk nemá příliš na vybranou.

Nakonec už mě cestování unavilo. Dostal jsem se do přístavu v Callas a díky tomu, že jsem byl celkem zběhlý v uměních válčení, rozhodl jsem se, že zkusím štěstí jako žoldnéř. Tamní velitel mě přijal do své posádky.“

Když Lotan domluvil, řetěz ukrytý v jeho hábitu zacinkal.

„To by byl opravdu nerozumný velitel, který by tě nepřijal do svého mužstva,“ řekl Will, když pomyslel na Lotanovu silnou a urostlou postavu.

Muž však pokrčil rameny. „Jsem to, co jsem.“

„Hrabě Warrewyk. Nebyl snad on posledních pět let velitelem Callas?“ zeptal se Will. Nemohl si pomoci, aby se nezeptal na to, které straně konfliktu prokazoval tento muž služby.

Kápě se k němu obrátila. „Doba, o níž mluvím, byla ještě dlouho před hrabětem Warrewykem. Sloužil jsem třem velitelům před ním – vévodům z Gloustru a Southfolku a později Edgarovi z Mellsu, který byl mým posledním velitelem. To bylo před šesti lety.“

Will mlčel, ale všechny tyto informace byly pravdivé. Vévoda Edgar byl zabitý ve Verlamionu – rozsekali ho lidé hraběte Warrewyka. Edgar býval neochvějným stoupencem královny a jeho krutý syn byl jejím hlavním spojencem i nyní.

Mohutný muž pokračoval ve vyprávění. Brzy Will v jeho hlase rozpoznal jakési změkčení, jež vypovídalo o příjemných vzpomínkách. „Boje i pohodlí se o můj život ve službě v Callas dělily rovným dílem. Dostávali jsme dvě teplá jídla denně. Vedl jsem mužný život. Bojoval jsem po boku mužů, kterým jsem důvěřoval a oni důvěřovali mně. Ovšem život vojáka není nijak

snadný, neboť právě on si uvědomuje lépe než ostatní, jak léta jeho života ubíhají. S prvními šedivými vlasy už cítí, že ho tu a tam něco bolí. Přišel den, kdy jsem začal uvažovat o konci služby. S pomocí té trochy zlata, kterou se mi podařilo shromáždit, jsem si chtěl otevřít krčmu. Netoužil jsem po ničem jiném, než strávit zbytek svých dnů poklidně. Ale důležitější události mé plány zničily.

Před pěti lety, v posledním měsíci mé služby, hrozila válka a mě poslali s osobní stráží mého pána vévody z Mellsu jinam. Přeplavili jsme se přes Úzké moře do Království, abychom se zde zapojili do války."

„Jeli jste do Verlamionu?"

Kapuce se znovu zahýbala. „Ty to místo znáš?"

„Byl jsem tam… kdysi."

„V tom městě se nachází bohatá kapitula. Ale právě v ulicích tohoto města, které obklopovalo kapitulu, se strhla bitva. Vlastně to ani skutečná bitva nebyla, ale v jedné z potyček mě mé štěstí opustilo. Vévoda Edgar se dostal do pasti. Jeho strážci byli pozabíjeni a já se ho snažil chránit. Za to jsem dostal ránu sekerou – sem. Čepel prosekla ocelovou obruč mé přilbice a připravila mě o polovinu obličeje. Tu ránu mi zasadil jeden z mužů hraběte Warrewyka. A to byl můj konec."

Will sebou trhl, bezmála zopakoval reakci těch, jimž Lotan před krátkou chvílí ukázal svou tvář a zkroutil jejich obličeje hrůzou.

„Když verlamionská bitva skončila, nechali mě tam smrti napospas. Pak mě ale našla nějaká vědma a hlavu mi ovázala a ošetřila. Zůstala u mě, protože si myslela, že stejně brzy zemřu. Nemohla mi pomoci víc, než že mi na ránu přiložila léčivé bylinky. Přesto jsem nezemřel, neboť v tom, jak se o mě starala, bylo cosi, co mě zachránilo. Místo smrti jsem tedy příští tři roky žil dál v ulicích Trinovantu, zcela zahalen v rudém oblaku utrpení. Nakonec jsem už nedokázal ta muka snášet déle. Vstoupil jsem do opatrování Nevidoucích, kteří mi vypíchli oči, abych je už nemohl opustit."

Will zaslechl v Lotanově hlase tóny lítosti a vzhlédl k pusté zdi kapituly. Její úchvatná velikost a moc mu však připadala také nelidská a bezcitná.

„Zprvu jsem chápal ztrátu zraku jako milost, neboť člověka, jenž podlehne sám sobě, opouští veškerá bolest. Zahalí se do zapomnění jako do přikrývky. To některým přináší silnou útěchu. Ovšem já k nim nepatřím. Čím déle jsem zůstával v kapitule, tím více mě mořily pochybnosti. Získával jsem jistotu, že mé rozhodnutí přidat se k Bratrstvu bylo i mou největší chybou. Navzdory tomu, že jsem byl těžce poraněn a nyní i připraven o zrak, můj duch zůstával nezlomeny. Nikdy jsem nepatřil k těm, kteří se dávají na útěk jako stádo. Moje myšlenky patří jen mně. Jak bych se mohl oddat tomu, čemu jsem ve skutečnosti nevěřil?“

Will se zamračil, jak se usilovně snažil pochopit Lotanova slova. „Oddat se? A čemu? Myslíš službu u Bratrstva?“

Urostlá postava jako by se nad tou myšlenkou zamýšlela. „Ne tak docela Bratrstvu, ale spíše té síle, před níž se snaží každého sklonit.“

„A to je co?“ zeptal se vystrašeně Will. „Nějaká obluda?“

„Je to neviditelná síla, o níž všichni ostatní bratři přísahali, že ji ve světě vnímají. Ale ať jsem se snažil jak chtěl, nikdy jsem ji necítil. To proto jsem nemohl pokračovat dál.“

„A co je to za sílu?“

„Nevím. Mají pro ni jméno, ale to nesmí být vysloveno.“

„Často jsem přemýšlel, co stojí za celým Bratrstvem, co je v jeho srdci,“ pravil Will, který stále nedokázal pojmout to, co se právě dozvěděl. „Mají na mysli sílu magie? Vím, že Nevidoucí používají jistý druh kouzelnictví, a s jistotou ti mohu říci, že v přírodě magie existuje, ale…“

„Ach, ale oni neuctívají přírodní magii! Je to cosi jiného. Prastarý výmysl, jakási veliká ohavnost… Nevznikla zároveň s Bratrstvem – oni vznikli z ní. Ale bezohledně ji zneužili.“

„Ale co to *je*?“

V mužově hrudi zabublal smích. „Pouhá myšlenka. Ale tak mocná, že dělá otroky ze všech, kteří by jí neuváženě otevřeli svou mysl.“

A tu si Will najednou vzpomněl na Gwydiona a na to, jak hovořil o Velké lži. To také byla jen myšlenka a čaroděj o ní tvrdil, že je strašlivě nebezpečná – dalo by se říci, že má moc zničit všechny ostatní ideje. Působila na muže, ženy i děti ne

tím, že by poutala jejich těla, jako to dělal národ Otrokářů, ale svazovala jim ducha.

Lotan se obrátil. „Ta rána od sekery, kvůli níž se na mě lidé obávají pohlédnout, nebo díky níž si mohu tu a tam vyžebrat nějaký měďák, mi o moc víc dobrého nepřinesla. Ale zůstal jsem sám sebou. Nemohu jinak."

Will neslyšel v Lotanově hlase ani náznak sebelítosti, spíše jakýsi nádech sarkasmu, prozrazující vnitřní sílu. „Příteli Lotane," pravil, „stále jsi mi ještě neprozradil, proč ses rozhodl zachránit před rozzuřeným davem nebohého starce."

„To proto, že ses ty rozhodl prokázat mi laskavost."

„Já?" Will pozorně hleděl do temného stínu uvnitř Lotanovy kápě. „Kdy jsem k tobě byl laskavý?"

„Dal jsi mi jablko."

Ve Willovi by se krve nedořezal. „To… to jsi byl ty?"

„Už tehdy jsem vycítil tvou magii, a tak jsem tě následoval. Nemám sice oči, ale v důsledku toho nyní cítím to, co mi dříve bývalo skryto. Když jsi šel do Věže, táhlo mě to tam také. A když jsem slyšel ten povyk a řev, zamířil jsem sem, abych se s tebou seznámil. Už jsem takhle naháněl mnoho lidí, třebaže žádný z nich nebyl tak jiskřivý jako ty. Nebylo příliš obtížné dostat tě sem."

Will užasl. „Tys o mně celou tu dobu věděl?"

„Byl jsem tady, už když jsi sem přišel. Sledoval jsem, jak jsi změnil svou podobu. Věděl jsem co jsi zač a…," muž sevřel Willovo zápěstí, „rozhodl jsem se ti pomoci."

„Ale… co ode mne chceš?"

„Chci, abys pomohl zase ty mně."

Lotan znenadání odhodil kápi a odhalil svůj zubožený obličej. Will zíral na zející prázdné oční důlky a na to, co způsobila sekera. Od ucha až po bradu se táhl sinalý pruh masa – na místě, kde byl odseknutý kus čelisti i s celou horní řadou zubů, byla tvář vpadlá. „Prosím, úpěnlivě tě žádám, kouzelníku, navrať mi můj zrak!"

Při slově *kouzelník* sebou Will trhl, avšak zmocnila se ho vlna soucitné bolesti.

„Nejsem kouzelník," řekl. „Pravdou je, že jsem do jisté míry zběhlý v magii, ale…"

„Ale nepomůžeš mi."

„Neumím to. Vrátit ti zrak je úkol daleko přesahující jakékoli kouzlo, které dokážu seslat. Dokonce ani uzdravující moc krále by nemohla…“

Lotanův stisk na Willově předloktí zesílil. „Změnil jsi svou podobu! Cítil jsem to. Vnímal jsem to všechno ze stínů, v nichž jsem se ukrýval. To nebylo žádné levné kouzlo zdání, žádná iluze. Máš v sobě velikou moc, dostatečně silnou, aby měnila tvary, dostatečně silnou, aby mi navrátila vidění – jen kdyby ses ji rozhodl použít!“

„Máš pravdu…,“ řekl Will a odtáhl se, postrašený fyzickou blízkostí onoho člověka.

„Já to věděl!“

Willův magický převlek bral rychle za své, cítil se nepohodlně, jako by odhalený celému světu. „Měl jsem na mysli, že je pravda, že transformace hmoty nejsou nijak snadnou záležitostí. Vyžadují mocnou magii, avšak tisíckrát obtížnější je sejmout kouzla někoho dalšího – zvláště když ona změna proběhla dobrovolně a se souhlasem postiženého. Právě to je důvod, proč nejsem schopen přivolat kouzlo, které by odstranilo byť i jen obyčejné tetování, nebylo-li vytvořeno násilím.“

„Prosím tě, pomoz mi!“

„Poslouchej mě, Lotane! Složil jsi přísahu Nevidoucím. Bylo to tvé rozhodnutí a tvůj slib. A takový slib je závazný. Není v mých silách takovouto změnu zvrátit.“

Willův společník sklesl, jako když se v tyglíku taví veliká mosazná socha. „To zlato, které jsem si našetřil jako voják, jsem zakopal před bitvou na louce nedaleko Verlamionu. I po tak dlouhé době bych ti ho mohl pomoci najít…“

Will zavrtěl hlavou a další jeho šedivé vlasy mizely v povětří. „Magie za úplatu nepůsobí. Jak praví pravidlo: ‚Kouzla nelze kupovat či prodávat‘.“

„Pak mě tedy nečeká nic než plameny pekel.

Lotan zabořil hlavu do dlaní a začal se tiše pohupovat dopředu a dozadu. Chvíli se zdálo, že neslyšeně vzlyká, a Will pochopil nesmírnost strádání, do nějž se tento muž dostal. Bylo to něco strašlivého.

To, co řekl Lotanovi, ho muselo zranit, neboť jak praví přísloví: Odmítnutí bolí a odmítnutí veliké věci bolí velice. A Will věděl, že bude muset Lotanovi prozradit ještě horší věci.

Nemohl už déle čekat. Postavil se a začal rozplétat čarovnou podobu, jež ho maskovala. Vytancovával gesta, která pomáhala magii sejmout vlákna kouzla a navrátit mu pravou podobu. Pak zůstal tiše stát.

„Tvé pohyby jsou ladné," řekl Lotan bezvýrazně. „Cítím to. Řekl bych, že jsi jistě velmi pohledný mladý muž."

Will věděl, že se musí ovládnout. V příliš krátkém čase na jeho bedra dopadl nesmírný závazek. Jeho city se odrážely mezi dvěma možnostmi. Cítil neodbytnou touhu vykonat něco, čeho by mohl litovat.

Nemohu jen tak opustit muže, který mi právě zachránil kůži, pomyslel si. Nedokážu ho nechat v téhle uličce a říci mu, že pro něj není naděje, jestliže znám člověka, který by mohl být schopen uvést všechno do pořádku.

Snažil se nemyslet na Gwydiona, ale nebylo to k ničemu. Část jeho mysli, která toužila po světu takovém, jaký by měl být, přetékala jako fontána. Jistěže bylo hrozivě nesprávné spoléhat se na čarodějovy síly – tuhle lekci pochopil v Delamprey až příliš dobře. A bylo by kruté podporovat v Lotanovi neopodstatněnou naději. Ale jak by mohl tohoto muže připravit o naději?

Co mám dělat? ptal se sám sebe. Kdybych komukoli prozradil, že do města přibyl čaroděj Ogdoadu, jistě bych Gwydionovi ani trochu nepomohl, ba naopak.

Poškrábal se na hlavě. Nic lepšího ho však nenapadlo. „Znám člověka, který je nesčíslněkrát moudřejší než já. Snad by pro tebe měl nějakou radu. Jen radu, říkám ti to rovnou. Ale zeptám se ho."

„Já *věděl*, že mi pomůžeš!"

Will cítil, jak ho zaplavil příval vděčnosti. „Nic ti neslibuji," upozornil. „A teď už musím jít. Bude možné tě na tomto místě opět vyhledat?"

„Ano!" Lotanovy prázdné oční důlky směřovaly k úzkému útržku oblohy, který se prostíral nad náměstíčkem a uličkou. Vrhl se na kolena a sepjal ruce. Jeho gesto bylo tak prudké a

extatické, až Willa uvedlo do rozpaků. „Dáš mi své čestné slovo, že se sem vrátíš?“

„Můžeš to považovat za slib.“

„Nevím proč, mladý kouzelníku,“ pronesl vroucně Lotan, „ale věřím ti.“

Znovu mu sevřel ruku a Will se prudce rozhlédl po okolí. „Nesmíš mě nazývat kouzelníkem, mágem, černokněžníkem ani čarodějníkem – tato slova dojdou snadno nepochopení a způsobují jen potíže. Vyhledám tě tu tedy opět okolo půlnoci, ale nedokážu říci, které noci.“

„Pak tě zde budu očekávat *každou* noc.“

Will se obrátil a pohlédl do uličky. „Kudy se mám dát, chci-li najít Bílou síň?“

Lotan ucouvl. „Máš snad něco k vyřizování v královském paláci?“

„Pokud ano, je to moje záležitost.“

„Pak by ses měl vyhnout Věži a opustit město Luddovou bránou. Pak dál po silnicích, jež jsou nazývány Lodní a Západní nábřeží.“

„Chceš říci, že Bílá síň leží *mimo* Město?“

„To jsi nevěděl? Nachází se na severním břehu řeky, necelou míli odtud. Chceš-li k ní dojít, kráčej s teplem zapadajícího slunce na tváři, ale následuj vůni řeky, kde se stáčí k jihu. To místo si nemůžeš s ničím splést, neboť jeho zdi jsou vysoké a ozvěna se tam vznáší jako přízraky minulosti.“

* * *

Když se Will vynořil na hlavní ulici, neviděl nikde ani živáčka. Přečnívající horní patra domů stínila cestu a Will vnímal vůně jídla a vzdálené zvuky provozu na zalidněnějších ulicích. Najít cestu z bludiště domů bylo snazší než očekával.

Na hlavní třídě byly celé davy lidí, jedni spěchali tam, druzí jinam, ale zřídkakdy se zastavili, nebo spolu promluvili. Všichni vypadali jako nesmírně zaměstnaní. A jak Will viděl, několik jich bylo zrozeno i k neřestem – bohatí kupci na koních s najatými lidmi, aby jim a jejich vyšňořeným dámám uvolňovali cestu. Byla tu k vidění i spousta dalších bez očividného cíle a s krysími reflexy: hrdlořezové, kapsáři, ženy

se špinavými tvářemi, některé z nich prostopášnice, jiné nesly na rukou děcka, která jim měla posloužit v jejich žalostném žebravém řemesle. Vnořil se do davu, tu a tam se setkal s nějakým pátravým pohledem, ale řídil se svým instinktem jak nejlépe dovedl. Orientoval se podle Věže, kterou tu a tam zahlédl mezi budovami. A všímal si také různých barev hábitů Nevidoucích. Sedá patřila kapitule Domu ve Farringu za zdí, černé hábity oblékali bratři z Hollbournu u Věže, avšak ostatní, odění v bílé, mířili ve velikých skupinkách k západu, jako by měli do soumraku opustit Město.

Sledoval tyto houfce bílých, až před sebou spatřil bránu, která se nazývala Luddova. Měl za to, že se i zde setká s nešťastnými dráčky, ale vedle brány byl také průchod pro nuzáky, prostá chodba pro ty, kteří nenesli žádná zavazadla ani zboží. V panujícím vedru chodba zapáchala, avšak když z ní opět vyšel, ucítil i jiný pach. Cesta totiž překračovala po pevném mostě nějakou říčku. Pod nohama spatřil hnědé bahnité břehy a mezi nimi protékaly kalné vody přítoku. Will pohlédl po proudu směrem k Iesis a s překvapením zjistil, že hladina velké řeky leží podstatně níž. Spěchal dál a zakrátko uviděl desítky syndiků posedávajících před hostinci v Linton Green. Všichni měli na sobě temně zelené úbory a v čapkách vetknutá dlouhá, na zeleno obarvená pera. Ta, jak Will věděl, byla znakem jejich úspěšnosti. Gwydion mu vyprávěl, jak jeden z dávných králů donutil právníky oblékat se takto, aby i prostý člověk poznal, když se setká s největšími z padouchů.

Will pokračoval v cestě, nechal za zády věže hostinců, načež minul šlechtické příbytky Arandelů, Mellsů a Southfolků. Náhle k němu přistoupila téměř neviděná postava, zkřížila mu cestu a strhla ho za sebou do jedněch dveří.

Willova aura zeleně zaplála a pozvedl ruku k obraně, ale okamžitě na ní ucítil pevný stisk, jehož síla mu kroutila ruku, až musel pokleknout.

„Agh!“

„Ty blázne!“

„Mistře Gwydione!“

„Šššš!“ Čaroděj na ně hleděl vyčítavým pohledem. „Co to bylo za pošetilou záležitost?“

Will to chápal, ale zatvrdil se. Vytrhl ruku z čarodějova povolujícího sevření. „Ty máš svoje záležitosti, a já také. Viděl jsi, jak jsme padali? Nevíš, co se stalo s Chluem?“

„Viděl jsem, jak se nad celým městem zableskla záře z vaší hrubé magie.“

„Nedělal jsem to úmyslně. Býval bych se zabil.“

„A každý Nevidoucí v okruhu dvanácti mil k vám musel otočit hlavu, když jste skočili z té Věže.“

„Já neskočil, spadl jsem!“

„Ty jsi tam nahoře především vůbec neměl být.“

Will cítil, jak mu v nitru žhne zloba. Napřáhl k čarodějovi prst. „Neříkej mi, co mám a co nemám dělat! Následoval jsem svůj vnitřní cit.“

„Ach, jak jsi *nebezpečný!* Bylo by teď nejlépe, kdybys zmizel z Města. Bratři jsou velmi, velmi rozvášnění a nanejvýš rozezlení!“

„Ti mě nezajímají. Já neuteču.“ Natáhl ruku a zabránil Gwydionovi, aby se otočil. „Ptal jsem se tě, jestli víš, kam dopadl Chlu!“

Gwydionova tvář byla jako ze žuly, když shlížel na tu troufalou ruku, která mu svírala rukáv. „Chlu padal na druhou stranu Věže. Netuším, co se s ním stalo.“

Přestože se zlobil, Will toužil vylíčit čaroději vše, co se seběhlo. Viděl však, že Gwydion rozhodně není v rozpoložení, kdy by chtěl naslouchat tak složitým vyprávěním. Namísto toho se zeptal: „Kde jsou Jíva a Bethe?“

„V bezpečí.“

„Ptal jsem se ‚kde?‘ Odpověz mi, Mistře Gwydione, nebo přísahám…“

„V paláci. Vzpomínáš si na Jackhalda, který nám pomohl vyzvednout Krvavý kámen ze studny na Ludforu? Je tu teď velitelem stráží. Slíbil, že jim najde ubytování.“

„No, aspoň něco.“

„Ale není to díky tobě. Pojď za mnou, máme spoustu práce.“

Will se zarazil, jeho vztek vychladl. „Mistře Gwydione, tohle ale není cesta do Bílé síně.“

„To vskutku není.“

„Pak s tebou nejdu. Vím, stejně jako mnoho ostatních, jak je tvá práce důležitá, ale je to tak, jak jsem řekl. Mám nějaké

vlastní záležitosti k vyřízení. A první z nich je, že chci vidět svou ženu a dítě!“

KAPITOLA SEDMÁ

LEIRŮV ODKAZ

Otři dny později, kdy měl dorazit vévoda Richard, oznámil Will svůj úmysl sejít k Luddově bráně a sledovat triumfální vstup vévodova vojska do Trinovantu. Jíva řekla, že chce jít také a trvala na tom, že s sebou vezme i malou Bethe.

Will souhlasil jen velice nerad. Obával se, že by mohl přijít další útok. Od chvíle, kdy spolu zápasili na vrcholku Věže, nebylo po Chluovi ani vidu, ani slechu. Když však měl klid a obrátil svou mysl k Městu, cítil, jak jeho sourozence bolí celé tělo. Z toho vyrozuměl, že Chlu je naživu a kdesi uvnitř hradeb si pěstuje svou nenávist.

Jíva už Gwydionovi prozradila, že se Will chce jít podívat na příjezd. Nyní zašla ještě dál. Navrhla, aby Gwydion přerušil své umíněné pátrání po Maskullově magické věži a šel také. „Určitě nebude zbytečné, když uvidíš, kteří ze šlechticů pojedou v průvodu po Richardově boku," řekla. „Neměl bys vidět, v jakém uspořádání dorazí?"

Čaroděj se užuž chystal něco odpovědět, ale pak se na Jívu upřeně zadíval, jako by za jejím návrhem viděl ještě další skrytý smysl.

„Willanda to táhne," řekl Gwydion. „A ty to cítíš, že ano?"

„*Táhne?* Co máš na mysli, Mistře Gwydione?"

„Táhne ho to k Městu, nebo abych byl přesnější, k někomu, kdo tam nyní tráví svůj čas. Tebe neznepokojuje vyhlídka na další potyčku? Další ránu z čistého nebe? Já myslím, že by mělo. I kdyby to tentokrát mělo být něco jiného."

„Will už na to také pomýšlel," řekla a zapudila tu myšlenku. Nahradila ji jiná představa – možná se Willovi nepodařilo odstranit všechen zmar, který do čaroděje proudil z magických okovů, jež mu poutaly zápěstí. Připadal jí nyní zachmuřenější a unavenější než kdy předtím. „Takže zůstáváš, nebo půjdeš s námi?"

V této poslední chvíli se Gwydion rozhodl, že se k nim připojí a doprovodí je do Města. Jeli malou loďkou, která je zavezla až ke schodům na Solařské hrázi. Vystoupili na břeh a kráčeli vzhůru k Luddově bráně. Snažili se vyhnout okrsku Věže a nakonec se vmáčkli mezi ostatní, kteří lemovali hlavní silnici. Ze všech koutů Města přišly tisíce lidí. Ulice jich byly plné, tísnili se na balkonech, v oknech, a někteří vylezli dokonce i na střechy a komíny, jen aby viděli slavného vévodu z Eboru, jak projíždí Luddovou bránou.

Will nyní spatřil, že bránu tvoří mohutná vápencová věž s pruhy otrokářských cihel. Na jejím průčelí se skvěly vytesané symboly pradávných králů, podobně jako na Bráně Starších spatřili výjevy s draky. „Vévoda si pro svůj příjezd do Trinovantu vybral tu nejskvělejší bránu, aby dal všem obyvatelům najevo, komu by měli prokazovat věrnost," vysvětloval Gwydion. „Právě na dřevo této mocné brány připevnili měšťané Trinovantu ani ne před měsícem smělé prohlášení."

„O čem se v něm mluvilo?" zeptal se Will.

„Statečně prohlásili, že brány Města zůstanou před vlastním králem uzavřené, dokud ‚nebude zjednána náprava a odčiněno příkoří', jehož se vévodovi dostalo královými činy při obléhání hradu Ludfordu."

„To je šlechtí," odvětil Will.

Avšak Jíva si tím nebyla tolik jistá. „Takhle při zpětném pohledu mi to jako až taková statečnost nepřipadá. Museli myslet hlavně na vlastní kůži. Co by hrabě Warrewyk a hrabě Sarum s městem asi udělali, pokud by jeho obyvatelé stranili královně?"

Gwydion si netrpělivě prohlížel bránu. „Zdá se, že si zvolili dobře. Královna Mag a její přátelé už dlužili všem kupcům a obchodníkům v Trinovantu. Minimálně tohle by musela urovnat, pokud by chtěla být přijata zpět."

Jíva natáhla krk spolu s ostatními. Západní vítr totiž přinesl první zavíření bubnů a zvuky šalmají.

Will zvedl Bethe a usadil si ji na ramena. Tam seděla a napjatě očekávala, co se bude dít.

„Proč se vévoda neodebere rovnou do Bílé síně?“ zeptal se Will. „Tam se přece odehrávají všechny královské záležitosti.“

Čaroděj mávl pohrdavě rukou. „Přítel Richard musí dychtit nejprve vidět, jak moc ho lidé milují. Vláda nad Trinovantem spočívá stejnou měrou na projevech úcty a na vojenské síle.“

„Pak tedy jistě míří do Cechovní síně, že?“

„Aby ho tam přijali hodnostáři Města – starosta, šafář, nevyšší soudce a rada starších, složená ze šestadvaceti představených. Všechny ty šašky zasype hromadou slibů a chvály a oni mu na oplátku prokážou čest a slíbí věrnost. Pak se teprve bude moci pustit do skutečné práce, která ho dnes čeká.“

„Myslíte, že zkouší půdu?“ zeptala se Jíva.

„Dozajista bude sledovat, jak si ho lidé považují. A také jim ukáže, jakému vojsku velí – pro případ, že by se snad chystala nějaká vzpoura.“

„Vzpoura?“ zopakovala vyplašeně Jíva. „Je to snad pravděpodobné?“

„Už přinutil krále svolat Velkou radu.“

Will se prudce otočil. „No, jsem rád, že jsi mi o tom řekl! Kdy?“

„Všichni šlechtici v zemi se mají dostavit do tří dnů.“

„Aby poklekli před králem Halem?“ zeptal se Will.

Gwydion přikývl. „Richard chce mít každého, koho se podaří přesvědčit, aby zůstal pěkně pod dohledem.“

„Ano,“ přitakala Jíva. „A ti, kdo se nedostaví, budou donuceni k témuž.“

„Tři dny…“ Willovi se před očima vybavila vzpomínka na krvavé dílo hraběte Warrewyka. „No, řekl bych, že kromě šlechticů, kteří byli zabití hned po bitvě u Delamprey, bude i celkem dost dalších, kteří nedorazí.“

Čaroděj se na chvíli zarazil a přemýšlel. „Možná bude těch, kteří vyslyší volání vévody, víc než si umíš představit. Samozřejmě se najdou i tvrdohlavci jako je Henry, vévoda z Mellsu, který odešel s královnou na sever. Ale je spousta dalších, kteří se chtějí skutečně jen starat o své záležitosti. Slíbí

cokoli tomu táboru, který bude zrovna mocnější. Mohu-li soudit, většina šlechticů, kteří se zúčastnili Velké rady na hradě Corbenu, přijede i sem.“

Will ztišil hlas. „Pak se tedy právě teď musejí docela potit, protože polovina z nich před pár dny přísahala, že jsou pro setnout vévodu z Eboru za velezradu,“ zamumlal. „A mnoho z nich by to i vlastnoručně udělalo, kdyby jim to zaručilo podíl na jeho pozemcích.“

„Nesmíš však zapomínat, v čím zájmu je nyní nastolení míru. Přítel Richard zachoval ono pohodlné zdání, že na trůně sedí dál Hal a vše v Království je tedy opět v pořádku. Richard s potěšením a velkomyslně odpustí každému, kdo přijde do Trinovantu a poklekne před králem.“

„Vážně si to myslíš?“ Will se upřeně zahleděl na bránu. „Skutečně právě o tohle Richard usiluje? Mě samotného by docela zajímalo, k čemu se skutečně chystá.“

Gwydion si poklepal na nos a zamrkal. „Však to nebude dlouho trvat a uvidíme.“

Will viděl, jak se pod širokým obloukem brány objevila skupinka mužů. Byli to městští sluhové, hudebníci v pestrobarevných oděvech, kteří radostně vyhrávali na polnice a šalmaje, dlouhými paličkami bušili do bubínků a ohlašovali tak příchod krále. Každý cech poslal svého zástupce a ti nyní lemovali průchod. Opodál stáli seřazeni soudní úředníci v parádních zelených úborech a mezi nimi nejvyšší královský soudce se zlatým žezlem na rameni. Za ním se řadili vyšší soudci a právníci – vykladači zákonů a dozorci lidských životů.

„Překvapuje mě, že vévoda Richard naprosto věří ve svou bezpečnost,“ zamumlal Will. „Když ho zde vítá tolik všemožných soudců a právníků.“

„Cha!“ odfrkl Gwydion. „Náš sokol nedbá na nějaké ty ropuchy, jež se mu pletou do cesty, pokud má ve svých spárech samotného krále. Ale když už se ptáš na tyhle drobnůstky, mohu ti prozradit, že všechny záležitosti práva už byly uvedeny do pořádku. Jménem krále bylo vydáno pár výnosů, které zcela převracejí rozhodnutí přijatá na Velké radě konané pod Corbenským stromem. Tedy ty prohlašující vévodu Richarda za zrádce Království. Žádný z těch dokumentů nebyl řádně podepsán a potvrzen, takže jak král říká: ‚Co bylo Eborů dříve,

je Eborů stále‘. Vidíš, co všechno se stihlo v rámci příprav na příjezd vévody Richarda? Nejen všechna ta protikouzla, která jsem seslal!“

Navzdory panujícímu vedru Will cítil z čaroděje vycházet jakýsi chlad, který jako by potvrzoval, co řekla Jíva. Divil se, a nikoli poprvé, co se přesně udalo, když Gwydion začal selhávat. Sám čaroděj tvrdí, že konec stávající doby není daleko. Co se ještě z Gwydiona stane, než se odebere na Daleký sever a vyhledá svůj kámen mudrců?

Will zavřel oči. Pocítil, jak se mu do útrob vkrádá důvěrně známá nevolnost. Srdce se mu rozbušilo rychleji. Chlu byl někde v davu, hledal ho, stále se přibližoval…

Uzavřel svou mysl, hlídal si své nadání, v magických souvislostech se obrazně řečeno tichounce stáhl do stínů. Neměl žádnou jistotu, že to bude stačit k tomu, aby ho vražedné vnímání jeho sourozence neobjevilo. Ale až se Chlu znovu objeví, postaví se mu tváří v tvář. Na Willově čele se objevily kapičky potu, ale pocit nebezpečí pomalu odezněl a tep se opět zpomalil. Otřel si tvář a očima propátrával zástupy lidí. Nikoho povědomého však nespatřil.

„Očekáváš někoho konkrétního?“ zeptal se Gwydion koutkem úst.

„Hmm?“

„Nějak jsi zvážněl. Jako bys byl vylekaný. Čekáš, že se objeví Chlu?“

Will se nad tou větou ušklíbl. Cítil se nepříjemně a řekl: „Unikl jsem z Věže jen díky tomu, že Chlu uprchl před svým pravým jménem.“

„To jsi mi měl říct dřív.“

„Vážně?“

„Cítíš ho někde mezi lidmi?“

„Tady se na mě neodváží zaútočit.“

„V tom s tebou souhlasím. Ale jen proto, že tady nemá jistotu zásahu. A neudrží ho to zpátky nadlouho.“

„Ani snad nepotřebuji, abys mě na to upozorňoval.“

„A ani to, že znáš jeho pravé jméno, ti nezaručí příliš ochrany; rozhodně ne nadlouho. Dříve či později si na tohle téma Chlu promluví s Maskullem, a ten mu poví pravdu.“

„A co mu tedy poví?“

„Že jeho pravé jméno můžeš použít k jeho zničení jen tak, že přitom zničíš i sám sebe. Jistě bude riskovat, že nemáš patřičné dovednosti, nebo možná dostatek odvahy, abys takovouto moc použil.“

„Potom se zmýlí!“ řekl Will, ale okamžitě zalitoval tak neuvážené odpovědi.

„Skutečně?“ pokývl Gwydion uvážlivě hlavou. Vstřebával tu poznámku a pečlivě ji zvažoval. „Skutečně je tomu tak, Willande? Protože pokud ano, znamená to, že jsi největší pošetilec, jakého jsem kdy potkal.“

Hudba však nyní zesílila a zneklidnělí dráčci s kovovými obojky začali vrčet a mávat krátkými křídly. Opatrovatelé zvířat se opřeli do dřevěných vrátků, aby stříbřité plazy zatáhli hlouběji do temnoty postraních prostorů brány, kde ležely jejich stáje.

Vysoko nad tím, mezi věžemi brány, se tyčila ohromná, větrem ošlehaná socha prastarého krále z Breova rodu – krále Ludda. Lidé riskovali a vyšplhali na ni, aby ji ozdobili girlandami a dubovými ratolestmi, a metaři nyní dočišťovali dlažbu ulice. Nevidoucí z nedalekých kapitul přišli i s kadidelnicemi a kropenkami na růžovou vodu, aby přebili zápach draků a koně v průvodu se jich neděsili. A pak, v jediné chvíli, bylo čekání u konce. V dohledu se objevili tři heroldi v královské livreji. Za nimi jel na svém proslulém bílém koni prostovlasý vévoda Richard z Eboru. Na sobě měl, kromě přilbice, kompletní zbroj.

Obrovitou bránou projel vévoda Richard ve vší vznešenosti, avšak do vzduchu nepozvedal svůj vlastní meč, ale meč krále Hala. Držel ho nad hlavou jako znamení – možná i trochu vychloubačně – a pár kroků za ním, na malém hnědém koníkovi, jela tichá, prostě oděná postava krále samotného.

Willovi bylo zřejmé, že se vévoda Richard chce lidem ukázat jako Richard z Eboru, králův urozený zachránce a opět král regent. Museli ho vidět jako hrdinu, který zachránil posvátného panovníka ze spárů chamtivých přátel a proradné manželky. Avšak Will vnímal i jiné poselství, neboť pokorného a bledého krále doprovázeli po obou stranách jako jeho žalářníci pánové Thomas Cyrel a pán z Bonavelle. Muži širokých tváří jedoucí na těžkých válečných koních. A kdo jiný

mohl skupinu uzavírat než přísný komoří, pan Hugh Morte, nejvěrnější z Eborových stoupenců?

Přestože tito mocní lidé byli královými vězniteli, nastala chvíle, kdy Willovi připadalo, že všechno je obráceně a král Hal zůstal poklidným ztělesněním královského majestátu. Zápach dráčků poplašil mohutné oře a přestože měli klapky na očích a byli vedeni na krátkých otěžích, měli jejich nedobře naladění jezdci obtíže, aby je ovládli. A tímto rozruchem kráčel drobný hnědák poklidně, jako by obklopen tajuplnou aurou, kterou vládne pouze a jedině pravý král.

A tu se ozvaly polnice – zvuk stříbrných trubek ohlašujících králův příjezd do města. Will přemýšlel, jaká část ovací asi skutečně patří králi a jaká jeho únosci. V davu bylo mnoho těch, kteří mávali vítěznými ratolestmi nebo si na hruď připjali odznak se symbolem sokola a okovů. Hlasitě vykřikovali: „Ebor! Ebor!“ Navzdory těmto chraplavým výkřikům Will cítil, jakou vzpruhou je pro mnoho lidí návrat jejich monarchy, nehledě k tomu, za jakých okolností k němu došlo. A Will udiveně zavrtěl hlavou, protože věděl to, o čem vévoda Richard neměl ani tušení – pravda byla totiž taková, že se vévoda z Eboru ocitl zcela v králově moci.

První jednotky nesmírného vévodova vojska vstupovaly do Města, zaduněly bubny, zaječely trubky a ulice zaplnilo hlasité hučení dud. Byly zapalovány hromádky kouzelnického prášku, které blýskaly a stoupal z nich dým, z oblouku brány dopadaly na přilbice vojáků květy. Náhle se celá scéna proměnila ve vír praporců v barvách vítězných rodů. Přilbice a zbroje se zářivě leskly a dlouhý zástup rytířů na koních, seřazených v pětistupu, se zvolna sunul vpřed. Vzduch byl plný klapání podkov o dlažební kameny. Ozval se radostný křik a celé to přízračná velkolepé válečné divadlo se lilo do brány. Tasené zbraně pozvednuté, aby jejich obraz nadlouho zůstal v myslích přihlížejících živý.

Když Will spatřil konvoj těžkých zbraní, zachmuřil se. Tři největší měly i svá jména, „Touně“, „Tom O’Linton“ a možná trochu znepokojivě i „Trinovant“. Byly záměrně pojmenovány po třech městech jako jisté varování, neboť právě tato města měla nejsilnější hradby v celé zemi. Byla to i jakási pyšná

provolání, že nic nemůže těmto mocným válečným strojům odolat.

Těsně za zbraněmi následovali páni Sarum a Warrewyk a mezi nimi Edvard, hrabě Pomezí a dědic rodu Eborů. Will sledoval, jak se oči jeho ženy obrátily k vévodovu synovi. Edvard byl pohledný, měl mužnou postavu, ještě atraktivnější – nebo se to aspoň zdálo – díky záměrně vytvářenému dojmu výjimečnosti, kterým napodoboval svého otce. Představu, že Jíva je do Edvarda zamilovaná, způsobila jen Willova mladická žárlivost.

Jak zřejmá mu nyní připadala skutečnost, že v něm tehdy lork odhalil jednu ze tří lidských slabostí! Ale tehdy na Ludforu by byl ochoten dědice Eborů i zabít. I přes přátelství z dětských dnů by mu klidně proklál srdce dýkou. Jakkoli mu tyto vražedné myšlenky při zpětném pohledu připadaly absurdní, stále ještě ho vzpomínka na tu událost děsila. Zůstal v něm pocit hanby, který se objevil vždy, kdykoli na tuto událost pomyslel.

Cítil se náhle v rozpacích, proto otevřel svou mysl, aby jí umožnil zhluboka se nadechnout a nepříjemné pocity tak zapudit. Nyní, když Jíva viděla výsledky Edvardovy svéhlavé, dokonce až nemilosrdné povahy, připadal mu nápad, že by po něm někdy mohla zahořet touhou, dvojnásob směšný. Před bitvou u Delamprey slíbil, že dá všem nepřátelům milost. Nebral však svůj závazek dostatečně vážně a umožnil tak vykonat nepředstavitelný zločin. Jíva viděla krví zbrocenou trávu, potřísněný popravčí špalek, a Will si povšiml odporu vepsaného v její tváři. Tolik urozených zajatců zahynulo v té zběsilé hodině ve Warrewykových rukou! Tím bylo nadobro zpečetěno, že válka musí pokračovat.

Tak se do světa navrací moc vyplýtvaná za neblahých okolností, pomyslel si Will smutně. Ve skutečnosti to však byla moje chyba, ne Edvardova či Warrewykova. Takhle mě nakonec přece jen přemohl kámen z Delamprey. Zařídil jsem sice konec boje, ale válka pokračuje.

„Támhle je Edvard," řekla Jíva a stiskla Willovu ruku. „Když pomyslím, že jste studovali spolu… Málo dobrého si z toho odnesl, zrádce."

„Nesmíš ho takhle lehkomyslně obviňovat," řekl Will. „To neblahý osud spojil jeho cestu s kameny války. Lork chystá mnoho pastí a nepozorní bývají polapeni."

Jíva se zachmuřila. „Řekla bych, že Warrewyk a Sarum mají neblahý vliv na leckoho."

„To máš asi pravdu."

„Jak si myslíš, že se asi daří pánu z Dudley?" zeptala se a prohlížela si další a další řady rytířů. „Myslíš, že dodržel své slovo a spolehl se na milost vévody Richarda?"

„Pochybuji o tom. Mám za to, že Gwydionova varování z něj smyla hned první letní přeháňka. A i kdyby učinil jak slíbil, Warrewyk by si ho pravděpodobně vzal stranou a přesvědčil ho k nějaké jiné lumpárně." Will hleděl za mizejícími Warrewykem a Sarumem. „Podívej jak jsou vyšňoření – myslí si, kdovíjak nejsou důležití a vznešení. Ale navzdory vší své marnivosti jsou hnáni lorkem stejně, jako vítr žene stébla slámy. A směšné je, že si to ani neuvědomují."

Will se rozhlédl po lidech. Pak zvedl ruku ke spánku a škubl sebou, jako by se ho zmocnila náhlá bolest.

„Co se děje?" zeptal se starostlivě Gwydion.

„To nic."

„Tvé konání však napovídá něco jiného, můj příteli. Všiml sis nějakého rozruchu mezi červenorukými?" zeptal se čaroděj a rozhlédl se po okolí. „Rychle, pověz mi to!"

„Ne, ne…"

Gwydion se ohlédl. „Je to tedy Chlu? Cítil jsi jeho přítomnost?"

Will neodpověděl, pouze se zamračil, čímž chtěl dát čaroději najevo, že znovu hádal špatně. Ale skutečnost byla taková, že vážně ucítil Chluovu přítomnost.

Gwydion mu poklepal na rameno. „Myslím, že je nejvyšší čas, abychom odtud byli pryč."

„Gwydione, ne!"

Ale tentokrát byl čaroděj neoblomný. Vyklouzli z davu a kráčeli za Gwydionem podél městských hradeb a dolů kolem Luddovy brány. Když procházeli boční chodbou, zmocnila se Willa další starost. Rozpomněl se na svůj dosud nenaplněný příslib Lotanovi.

Mistr Gwydion na sebe musel seslat mocné kouzlo, pomyslel si, takové, které odpuzuje všechny, kteří by ho chtěli nevítaně požádat o nějakou laskavost…

Ale Will věděl, že jen hledá výmluvy. Gwydion si vykračoval pouhé čtyři kroky před ním. Will by ho mohl bez zaváhání snadno dohnat a říci mu o Lotanovi, ale ani se o to nepokusil. Místo toho sám sebe přesvědčil, že se mu jistě podaří čaroděje přesvědčit lépe, požádá-li ho v soukromí.

Gwydion si to rázoval svižně vpředu. Spěšně minuli Hollbourne, dál pokračovali po Západním nábřeží a směrem k hlavní křižovatce v Charingu. Tam stál neblaze proslulý pomník, zmenšenina věže, a před ní hromada popela. Čas od času sem Nevidoucí přivlekli v řetězech nějakého nešťastníka a pomalu ho tu spálili na popel. Šlo o trest vyměřený těm, kteří byli považováni za čarodějníky, a navzdory tomu zde někdy končili i lidé hlasitě kritizující Bratrstvo, či provinilí příliš vzpurnou a tvrdohlavou povahou.

Naštěstí zde v tuto chvíli žádné podobné chmurné představení neprobíhalo. Po celou cestu se setkávali se zbrojnoši v železných přilbách, kteří se opírali o své halapartny a čekali, až budou muset vpochodovat do města. Will zaznamenal, že všichni tito vojáci byli oblečení v červené a bílé nebo červené a černé, a na prsou nesli erby s bílým medvědem hraběte Warrewyka či zeleným orlem ve žlutém poli, jenž patřil Sarumovi.

„Co je s tebou, Wille?“ zeptala se Jíva a pohlédla mu do obličeje.

„Mám neodbytný pocit, že bych měl Mistru Gwydionovi něco říct.“

„Pak mu to tedy říci musíš, a hned.“ Zadívala se na něj pozorněji. „A co to je?“

„Něco, co se mu v téhle chvíli nebude zdát důležité, ale co se nakonec může ukázat jinak. Pojďme!“

Kráčeli dál a okolo nich se začala objevovat všelijaká nesourodá seskupení budov. Rozlehlá panská sídla všemožných velikostí a stylů, očividně vystavěná v různých obdobích. Gwydion už před nimi odbočil z frekventované hlavní silnice. Nyní dorazili ke klenuté bráně, do níž je palácové stráže

vpustily teprve poté, až jim Will ukázal glejt s královskou pečetí.

„Časy, kdy takoví jako jsem já mohli volně procházet podle potřeby, jsou už nenávratně pryč," zabručel Gwydion.

„Takže sis všiml, jak se naše svobody den ode dne krátí?" poznamenal Will v žertu.

Čaroděj se na něj zakabonil. „To není příliš k smíchu. Co jen se z tohoto města stane? Potřebujeme krále, Willande. Takového, který by měl dost odvahy uvést všechno do pořádku!"

Will neodpověděl, ale vycítil osten, který se v čarodějových slovech skrýval.

Uvnitř hradeb spatřili nakrátko posekaný trávník, místy už trochu zhnědlý, a dva rozložité duby. Byly tam i nízké živé ploty. Záhony růží a dlážděná nádvoří obklopovaly věže vystavěné z červených cihel a kamene, které místy dosahovaly až čtyř podlaží výšky. V jedné z věží stála ve výklenku socha krále Dunvala, svírajícího v ruce, jak se Will domníval, svitek se zákony. Ve druhé věži přímo naproti pradávnému králizákonodárci spatřili veliký ciferník přístroje na měření času.

Jak Gwydion říkal, tyhle hodiny byly posledním darem, který vévoda Richard před pár lety králi poslal. „Aby králi připomínaly, že čas běží. Nejspíš však neběžel dost rychle." Pocházely z okolí města Awakenfieldu na severu, v kraji, kde lidé naslouchali spíše Eborům, než příkazům krále. Vyrobili je v dílnách proslulého Hradu slunečních hodin a jejich zvon bil hlasitě a impozantně.

Will se zhluboka nadechl a rozhlédl se okolo sebe. Své vlivy zde nakupila dlouhá uplynulá staletí, novější části se vypínaly nad starší jako úponky břečťanu. Tady, na místě, kde před dávnými časy vztyčil Brea své první příbytky a síně z vyřezávaných dubových trámů.

Nejhonosnější stavbou současného hradu však byla dozajista Bílá síň. Obrovitý obdélník jejích zdí z bledého vápence byl až v úrovni střechy korunován ozdobným cimbuřím a řadou špičatých opěrných pilířů. Nejzajímavější však byla její okna. Každé z nich bylo širokánské a velmi vysoké. Jeho výplň tvořily ohromné plochy všelijak barevného skla, důmyslně

zpevněné jemnými kamennými kružbami a olovem. Na každém okně byl v obrazech zpodobněn život některého z breanských králů. Hned na prvním Will poznal krále Bladuda Malomocného, zobrazeného, kterak hovoří se svým nemilosrdným otcem Hudibraxem. Na dalším byla podobizna starého krále Coela. Nalevo od něj byly symboly noci a vpravo dne, což mělo značit ubíhání jeho dlouhých sto dvanácti zim. Dále tu byl Gurgast, jehož pozřel drak, a na vedlejším okně důstojná postava krále Sisila. Byl zachycen, kterak opouští svou královnu Meribel a svého malého synka a chystá se vydat na Západní hlubiny, kde toužil nalézt zemi Hy Brasil. Willovy oči však nejvíce zaujaly jasné zelené a žluté plochy zářící v posledním okně. Na něm byl vyobrazen Leir a jeho tři dcery, dvě z nich od pohledu proradné a poslední jako jejich pravý opak.

Snad to byl jen klam způsobený odraženým světlem, ale Willovi se v jednu chvíli zdálo, že na něj král Leir mrkl. A velice snadno si dokázal představit, že se všechny ty chrliče v podobě oblud, pod nimiž procházeli, šklebí a gestikulují právě na ně. Viděl, že si tu cech kameníků podržel svoji obvyklou tradiční dovednost. A přestože Gwydion podotkl, že kolem číhá ještě spousta neblahé magie, kterou je potřeba vymést, aspoň zde viděli i dost té laskavé.

Odebrali se přímo do malých pohodlných komnat, které jim neochotně vykázal královský komoří. Museli projít klenutým portálem, pak po několika kamenných schodech nahoru do chladné chodby, do níž ústily troje dveře. Ve chvíli, kdy se dostali až k přiděleným místnostem, rozhodl se Will, že musí neodkladně promluvit s Gwydionem o onom podivném Nevidoucím, který se tak nenadále objevil a zachránil mu život.

Ale přesně v tomtéž okamžiku byly podobné myšlenky opět zapuzeny, neboť když otevřeli dveře, zjistili, že za nimi na ně čeká překvapení.

„No tak co? Ha ha! Kdopak tady na vás asi čeká, aby vás přivítal!“

„Ach!“ vykřikla Jíva. „To snad není možné!“

„Mistře bylinkáři!“ řekl Will, zrovna tak potěšen. „Kde ses tu vzal?“

„A kde bych asi měl být jinde, co myslíš? No? To by mě tedy zajímalo! Přijel jsem spolu s ostatními lidmi mého pána Ebora. A ještě před chvílí jsem se tu činil pilně jako včelka v červnu. Ha ha! No tedy!“

Gort rozpřáhl náruč a políbil je na obě tváře. A objímal je tak dlouho, dokud Bethe, přitisknutá k tváři tohoto štětinatého stvoření, nespustila takový povyk, až musel ustoupit.

„Ale no tak, kočičko! Vždyť ona mě vlastně nezná…,“ řekl Gort a prstem jemně poklepal Bethe po nosíku. „Že ne, ty drobotino?“

„Anebo tě zná právě až příliš, Mistře bylinkáři,“ zakřenil se Will lišácky.

„Ach, Wille! Jak můžeš něco takového vůbec říct?“ Jíva poplácala Bethe po zádech, aby se Bethe znovu pořádně nadechla, a pak začala vrkat a cukrovat, jako to v takových situacích dělají na své děti všechny matky na světě.

„Ta má tedy pořádné plíce,“ řekl Gort a nacpal si prst do ucha.

„Je unavená.“

„Třeba by si dala kousíček sýra. Přinesl jsem vám trochu měkkého cordewanského.“

„Neřekl bych, že právě po tom Bethe touží. Ale já bych si s potěšením trošku dal. Pojďme se posadit a ty nám povyprávíš novinky.“

Všichni se usadili. Příval slz Bethe brzy vyschl a zanedlouho už seděla Gortovi na klíně a culila se na něj, když krájel kousky proslulého cordewanského měkkého sýra.

„Už víte, že mladý vítěz od Delamprey s sebou odvezl i zbytek kamene?“ řekl Mistr bylinkář.

„Kamene války?“ otázal se Will s náhlým zájmem. „Říkali jsme si, že to nejspíš udělá.“

„Hmmm, takže přesně tak to i bylo. Přivezl ho na jih vůz s Edvardovými osobními zavazadly. A celou dobu ho chránila silná stráž.“

Will se zvedl a začal rázovat po místnosti tam a sem. „Nejspíš budeš muset promluvit s Edvardem, Mistře Gwydione. Když se ke kameni nedostaneme, nikdy se nám nepodaří rozluštit nápis na něm.“

Gort mávl rukou směrem k oknu. „Kámen leží dole na Albánském nádvoří, Mistře Gwydione, ale nechtějí mě k němu pustit. Mě, ani nikoho jiného.“

„Edvard se ho rychle nabaží.“ Čaroděj zakroutil nesouhlasně hlavou. „Nemáš však nějaké důležitější zprávy, Mistře Gorte?“

„Ach, od doby, kdy jsme se naposledy viděli, jsem hodně pobýval v cizích zemích, Mistře Gwydione, a ještě víc od doby, kdy byl zajat král – chodil jsem tam i onam, zasazoval semínka jabloní a vzpomínal na to, co kdysi říkal Semias.“ Usmál se a podíval se významně na Gwydiona zpod hustého houští svého obočí. „Učinil jsem, jak jsi mi řekl.“

„Takže jsi to *skutečně* přinesl…,“ řekl čaroděj, jako by se zdráhal uvěřit. Oči mu klouzaly po všech stěnách a koutech komnaty, ale očividně nenacházely to, po čem prahly. „Nuže? Kde to je?“

„Mám to já. Vskutku ano. Je to někde tady,“ odpověděl úzkostlivě Gort. „A mám ještě něco jiného!“

Gwydionův výraz byl náhle podezřívavý. „Co jiného? Co máš ještě *jiného*, Mistře bylinkáři?“ Pozvedl varovně prst. „Doufám, že jsi nezašel příliš daleko a neučinil víc, než oč jsem tě žádal. Nevyloupil jsi hrobku na vlastní pěst.“

„Pcha!“ Gort jeho poznámku přijal, jako by ho praštili. A jen tak, pro sebe, řekl: „Slyšel už někdy někdo takové nařknutí? Zrovna já, který jsem ten pravý a spolehlivý člověk, pokud je někomu třeba prokázat laskavost?“

Gwydion zavřel oči a zdálo se, že se opět zmocnil své tvrdě zkoušené trpělivosti. „Mistře bylinkáři, co jsi s tou *věcí* udělal?“

„Nemusíš se ničeho bát. Dobře jsem se o to postaral. Takže tedy! Ale vidět to nemůžeš, protože je to docela maličké, sbalené v tvém starém jeřábím vaku! Semínka, semínka, semínka…“

Když se Gort sklonil a začal se přehrabovat v malé brašně, která se náhle zjevila v záhybech jeho roucha, vyměnili si Will a Jíva nejisté pohledy. Ten vak Will poznal hned prvního dne putování s čarodějem. Když se mistr bylinkář napřímil, držel v ruce pokroucený kus dřeva. Byl asi sáh dlouhý a celý slabounce zářil a třpytil se. Za normálních okolností by se nikdy nemohl vejít do tak malého zavazadla, ale Will věděl, že jeřábí vak není žádná obyčejná mošna.

„To je tvá hůl, Mistře Gwydíone?“ zeptal se nejistě Will. Obrátil se ke Gortovi. „Tys ji znovu vyrobil, Mistře bylinkáři? Vypadá jinak.“

Gort se zavrtěl a pokrčil rameny. „Já ne. Já a dělat čarodějné hole? K takové práci nejsem ten pravý. Ach, já tedy rozhodně ne!“

„Nikdo z těchto časů,“ řekl Gwydion, vzal do ruky hůl a pozorně si ji prohlížel. „Tohle není má hůl, Willande. Ta byla zlomená a žádná moc na světě ji nedokáže scelit.“

„A čí tedy je?“

Gwydionovy oči hleděly kamsi do dálky, jako by sledoval přízraky dávných dob, kdy svět byl ještě mladý. „Tohle je skutečně výjimečná věcička. Kdysi patřila Maglinovi, tomu, který byl fantarchem po Celenostově odchodu na Daleký sever. Příběh o jeho sebeobětování je dobře známý.“

„Maglin?“ řekl nejistě Will, který se z nějakého důvodu při vyslovení toho jména vylekal. „Druhý fantarch? Nebyl to ten, který předsedal Ogdoadu za… Doby obrů?“

„Maglinovo období bylo skutečně velice obtížné,“ řekl Gwydion. „Jeho údělem totiž bylo provést ostrov Albion nesmírně neklidnými vodami. Za Maglinova vůdcovství jsme my, ogdoadští čarodějové, naprostou většinu času věnovali uzdravování světa po těžké nehodě. Spravovali jsme jeho předivo – dalo by se říci látali jsme díru, kterou unikala magie. Žádný z nás sedmi strážců neustoupil ani o krok a Maglin stál nad námi všemi jako náš mistr. Byl to zuřivý boj a přestože jsme nakonec zvítězili, byl to velice draze vykoupený triumf. Sám Maglin uzavřel otvor, ale musel ze sebe vydat přespříliš. Sám můžeš posoudit hořkost jeho sudby. Přestože byl fantarchem celých tisíc let, žádný člověk se neopovážil vstoupit za jeho vlády na Ostrovy.“

Gort při té vzpomínce potřásl hlavou. „Během Maglinova vůdcovství zahynuli poslední z Prvních lidí, víš? Poté se tady dařilo jen ještěrům a obrům.“

„Dokud se neobjevil král Brea?“ zeptala se Jíva.

„Dokud se neobjevil král Brea.“

Will pohlédl na hůl novýma očima. „Takže tohle je tedy Žezlo spravedlnosti?“ zeptal se užasle. „Třetí ze čtyř svátostí Království?“

Gwydion ho však rychle vyvedl z omylu. „Ach, tohle není ono posvátné žezlo. Je to jen starý pomocník čaroděje. Ale je dobře zhotovený, a doufám, že stále dosti ohebný, aby ve správných rukou konal smělé činy. Požádal jsem Mistra bylinkáře, aby ho přinesl z místa, které dobře znáš, Willande."

„Z místa, které *já* dobře znám?"

„Máš na mysli Dolinu?" zeptala se Jíva.

„Kdepak Dolinu!" rozesmál se Gort.

Will se zmateně zadíval na Gorta, ale ten se jen sklonil a vytáhl z jeřábího vaku další předmět. Tentokrát šlo o plášť z bílého peří. „Semínka z jabloně, semínka z jablek… Hahaha!"

A Will okamžitě věděl, co je to za plášť. „Takovéto pláště kdysi nosívali čarodějové. Tenhle je labutí. Maglinova hůl musí pocházet z hrobky krále Leira!"

„Hahá! Tak teď máš úplnou pravdu!" Gort si přehodil plášť přes záda a zatančil. Peří se zalesklo svitem jako by z jiného světa. „Tohle je Bílý plášť, ten, kterým Semias přikryl mrtvé tělo velkého krále."

„Leirův plášť," vydechl Will a vzpomněl si na chvíle, kdy objevil ztracenou hrobku. Pohřební komora byla plná báječných věcí, ale všechny patřily mrtvému. Obrátil se na Gwydiona. „Říkal jsi mi, že tenhle plášť kdysi dávno vynesl z Dolní říše král Artuš, a kdo si ho oblékne, stane se neviditelným."

Gwydion zavrtěl hlavou. „Já bych řekl, že má slova zněla takto: *Kdokoli oblékne tento plášť, stane se smrtelným zrakům neviditelný.*"

„No, není to totéž?"

„Tehdy jsem měl na mysli, že Leirova hrobka zůstane nespatřená až do doby, než ji objeví kdosi význačnější, než byl Leir. Ať je to však jakkoli, pravdou je, že kdo si labutí plášť oblékne, zmizí lidským zrakům, pokud to není pravý král."

Willovi začaly pomalu docházet souvislosti a do tváří se mu nahrnula krev. Pak Gort jemně přehodil labutí plášť přes jeho ramena a poodstoupil. „Padne mu! Padne!"

Will se jej pokusil setřást. „Ach, Mistře bylinkáři, co to děláš? Jistěže padne, je to přece plášť."

„Plášť pro krále, řekl bych," prohlásil Gort.

„Mistře Gwydione, to ty jsi mu nakukal tenhle nesmysl?"

Ale čaroděj jen ustoupil do stínů, lesklá pírka Willa obklopila a zahalila ho do skvostné záře.

„Prosím, Mistře bylinkáři," řekl nešťastně. „Sundej to ze mě! Neodvážil bych se obléknout si takovou drahocennost."

Ale Gort z něj oděv nesňal. Will shlížel na prázdné místo ve zlaté a stříbrné sponě pláště. Docházelo mu, že kdysi byl na tomto místě připevněn obrovský modrobílý diamant, nazývaný Hvězda Annuinu, a nedokázal se ubránit pocitu, že se celý svět střemhlav řítí do nepředstavitelné propasti a že se na jeho stěží postačujících bedrech brzy ocitne přetěžké břemeno.

KAPITOLA OSMÁ

MAGOG A GOGMAGOG

Uplynuly další tři dny, během nichž čaroděj přicházel a odcházel. Na svých potulkách vyhledával a odstraňoval neblahá znamení kouzelnické magie. V královském sídle a jeho okolí jich Maskull poukrýval vskutku nespočet. V královské ložnici nalezl čaroděj na trámech přibité tři vysušené ropuchy. Maskullovy magické pasti stále ještě dusily některé části Trinovantu ve své proradné síti, kterou Gwydionovy čarovné tance dokázaly jen stěží rozplétat. Na klíčových místech vykonal mnoho úliteb, na křižovatkách čaroval protikouzla a pod schodišti a na mnoha jiných místech zanechával prospěšné talismany. Až příliš často však jeho práce vyžadovala pomoc měsíce v úplňku či lahvičku královské krve, kterou nikdy získat nemohl. Podařilo se mu alespoň ovinout palác ochranným kouzlem v podobě jediného lněného vlákna, uvnitř nějž rozsypal magický popel. K očištění a ozdravení Bílé síně potřeboval různé druhy dřeva, rozvěsil v ní svazečky cesmíny a nad její vstupy sušené jmelí. Mistr Gort byl vyslán do královských hvozdů za Hammersmythem, aby přivezl plnou káru dubu, jasanu a jilmu.

Jednoho bouřlivého večera se čaroděj míhal po hradě jako nějaký démon, rozrážel okenice, aby vpustil dovnitř světlo a očistné poryvy západního větru. Ten, jako chladivý posel povětří, vyhnal z paláce zápach kadidla a mihotavých votivních svící, zapalovaných Nevidoucími snad v každém koutě. Gwydion přitom nalezl útržky pergamenu popsaného

zhoubnými formulemi, prázdné makovice, seschlé a vrásčité bobule, mrtvé květy, smotky vlasů a kostí z článků prstů, mumifikovanou mrtvolku černé kočky se smyčkou pevně utaženou kolem krku. Žádná snaha však nepomáhala odstranit přetrvávající zbytky jakési pachuti, chmurného nádechu, jímž bylo celé to místo cítit.

Ve vlhkých sklepeních našel důkladně poskládané střepy rozbitého zrcadla, ukradené a ztracené věci, věci pohřbené pod kamennou dlažbou. O půlnoci vytrhával ze spánku stájníky a nižší komorníky. Za mlhavých úsvitů budil palácové úředníky, někdy přinesl na rukou kosti dávno zesnulého prince, jindy mumlal a tančil a máchal svou novou holí před krbem či ohništěm. A konečně Gwydion, tápající nemilosrdně dál, objevil v jedné z neobývaných věží na samém vrcholku schodiště dílnu, v níž Maskull provozoval své zvrhlé rejdy.

Komnata byla rafinovaně chráněná, magické pasti číhaly, aby zničily neopatrné narušitele. Zdi, které nebyly zdmi, jen iluzí vedoucí mimo věž. Tehdy Gwydion svůj postup zarazil. Zkoumal a tápal okolo nástrah a pak se vydal znovu vřed, plíživě, pokradmu a obezřetně. Nakonec vykročil jako ctihodný představený vesnice, když jde k obecní studni a dlouhými kleštěmi z ní vytáhne kroutící se a prskající mládě vodního dráčka a rozbije mu hlavu o kámen. Museli vykouřit obrovské vosí hnízdo. Když je pak snesli z trámoví dolů a čaroděj ho rozlomil, zjistili, že uvnitř je lidská lebka. V lebce pak nalezli plástev plnou medu, kterou Gwydion uzavřel do velikého džbánu.

„Ale vosy přece med nedělají," namítl Will.

„To vskutku ne. Tohle byl totiž projev magie," odpověděl mu čaroděj. „A med, jako je tento, není rozhodně ceněn pro svoji sladkost."

Nakonec, jak řekl Gwydion, to může být mocná magická přísada, použitelná někdy v budoucnosti. Když to však spatřil Gort, vysypal obsah džbánu na smetiště a obřadně ho zničil octem a solí. Přitom se mu kolem hlavy zlostně míhala světélka přízraků.

Z okolí zhoubných dveří byla odstraněna ještě veliká spousta zlověstných věcí, především zazděných do prasklin ve stěnách před zarytě uzamčeným vchodem do kouzelníkova brlohu.

Svým trpělivým uměním však čaroděj tyto trny jeden po druhém vyprostil a vyňal je tak zároveň i z těla samotného Království.

„Takhle je to lepší," řekl Will při západu slunce druhého dne. „Už mi to tu připadá o dost čistší."

Čaroděj zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Podařilo se mi sejmout zatím sotva jen sedminu odpornosti, které sem kouzelnická magie nanesla. Běda! Nyní však musím dopřát svým zmoženým údům odpočinek, neboť nazítří je třeba v úsilí pokračovat. A varuji každého – práce tu ještě není hotová, nepokoušejte se vystoupat po těchto schodech."

Gwydiona ovšem nejvíce znepokojovala ona záležitost, kterou se Maskull teprve chystal vykonat. Kouzelník je zatlačil do kouta, neboť nyní nemohli dělat nic jiného, než čekat. A čekání Willovi rozhodně na klidu a pohodě nepřidávalo.

Lámal si hlavu, který z kamenů války se probere k životu jako další. O klidný spánek ho připravovaly neutišitelné stíny v rytmu, který souhlasil se zvedáním a klesáním hladiny hnědé řeky. Letní noci strávené tak blízko páchnoucích bahnitých břehů řeky Thamesis byly vlhké a dusné. Z mokřin na protějším břehu přilétaly malinké křehké mušky, šedivé a lehčí než chmýří. Prolétaly otevřeným oknem a zanechávaly po sobě svědivé červené štípance na rukou a nohou, které si pak rozdrbal až do krve. Jedinou úlevou byly chladné úsvity, a také klid, který se rozhostil vždy po bouři. Ale věděl, že zítřek bude ještě horší, neboť to byl den, kdy měla zasednout Velká rada.

* * *

Den ubíhal a bylo čím dál větší vedro. Celé osazenstvo Bílé síně čekalo jako na trní na příjezd nejdůležitějších mužů říše. Podobně jako když svolala Velkou radu na hrad Corben královna, i nyní se měli dostavit všichni šlechtici Království. Valná většina rozkaz také skutečně uposlechla, třebaže mnoho z nich nedávalo nad svou přítomností ve městě najevo ani trochu radosti.

Will spolu s Jívou a Gwydionem vyšli na zaprášený dřevěný ochoz, který nebyl používán celá dlouhá léta. Jako lavice zde sloužily červotočivé fošny, a kazety, jimiž byly obloženy stěny,

byly poseté škrábanci a nápisy vyrytými unuděnými návštěvníky. Will usedl mezi svou ženu a čaroděje a naklonil se k zábradlí. Bethe zůstala v jejich komnatách s Gortem. Gwydion prohlásil, že přítomnost dítěte na dnešním rokování je po všech stránkách zbytečná a Gort se nabídl, že se o ně postará, neboť nikdy si ani trochu nepotrpěl na ceremoniály.

„Vidíš Magoga a Gogmagoga?“ řekl Gwydion a šťouchl Willa do lokte. „Troufám si tvrdit, že budou z královy přítomnosti potěšení stejně jako všichni ostatní.“

Will obrátil pohled ke dvěma velikým sochám, stojícím ve výklencích ve střední části sálu. Byli to obři, tedy obři onoho hrubějšího druhu, s velkými hlavami a nepříliš bystrým mozkem. Pokud jsou tyto podobizny v životní velikosti, pomyslel si Will, museli být obři z dávných dob ještě daleko větší než lesní zlobři a trolové z vřesovišť, kteří stále ještě žijí v horských oblastech severu. Avšak rozhodně ne větší, než obr Alba. Tito těžkopádní strážci byli dvakrát vyšší než dospělý muž a odění po způsobu dvořanů v době krále Brea, nebo možná spíš v jejich směšné nápodobě. Ve vousech měli vpletené věnečky a ratolesti a byli ozbrojení – jeden jakousi halapartnou a druhý dlouhou násadou s ostnatou koulí na řetězu.

„Pověst praví, že tyto sochy byly vytvořeny v království Corinow ze dřeva dubů pokácených v druidském háji. Jiná legenda tvrdí, že jejich současnou podobu jim vtiskl kouzelník.“

„A který z příběhů má pravdu?“ zeptala se Jíva.

„To nedokážu říct. Ale tihle dva už stráží trůn Království velmi, velmi dlouhou dobu.“

Will se usmál, ale pak spatřil něco, co ho polekalo. Když totiž pohlédl na Magoga, oči bližšího z obrů se pomalu otočily, až se zabořily do jeho vlastních.

„Dívá se na mě,“ sykl polohlasem. Pod upřeným pohledem se cítil jako nahý. „Oni jsou živí!“

„Ano, přesně tak,“ zabručel Gwydion. „Jak jinak si myslíš, že by mohli chránit trůn?“

Will se rozhlížel kolem sebe. Vnitřek Bílé síně byl doslova přecpán oslnivými ozdobami. Dole vyřezáváné dřevo a bělostný mramor, nad tím zdobený kámen a barevné sklo. Vzduch byl prosáklý pryskyřicí a vůní včelího vosku, jako všechny podobné prastaré komnaty. Ještě se do něj nezaryl zápach kadidla

Bratrstva. Prostor byl obrovský a ničím nerušený, střechu nepodpíraly žádné sloupy, pouze podél stěn, prozářených barevným sklem, stoupaly vzhůru útlé pilastry. Jako nějaké kmeny, které se na poslední chvíli těsně pod stropem větvily do tenkých žeber, rozbíhajících se po bělostném štukovaném stropě v geometrických obrazcích. Pod hlavicí každého z pilastrů visely barevné erby význačných šlechtických rodů a stěny byly ozdobené reliéfy a sochami. Ty nejdokonalejší z nich, jak si Will všiml, zpodobňovaly vesměs krále z dávných časů, jen tu a tam spatřil nějakého hrdinu a ještě řidčeji královnu. Lavice, v nichž seděli jednotliví urození muži, byly pokryté řezbami snad každé květiny a každého zvířete v Království. Avšak uprostřed Bílé síně se zdobení vymklo veškeré kontrole. Vše tu bylo pozlacené a naleštěné, a důvod vší té nádhery byl nabíledni – schody z bílého mramoru se zvedaly až na pódium s jediným zlatým křeslem.

Nikdo Willovi nemusel říkat, že tohle je trůn vládce Království. Nebyl ani trochu podobný královským trůnům, které zatím viděl, tedy spíše provizorním křeslům, které s sebou král bral na cesty po své zemi. Na tomto stolci sedával s korunou na hlavě, tento stolec byl hlídán obry.

Pod ním ležel veliký blok kamene, o kterém Gwydion kdysi hovořil jako o Kameni následnictví. Vyprávěl, jak byl před mnoha lety uloupen v Albany a ještě předtím připlul na ostrovy z Tary na Blaženém ostrově. Nyní na něj Will zaměřil svou pozornost.

„Ten kámen, který leží pod královským trůnem, mi připadá jako zbytek kamene války," řekl a ukázal tím směrem.

„I mně," pravil Gwydion. „Už velice dlouho jsem měl tušení, že jeho původ má nějakou spojitost s férijci. Jisté je, že má jakousi kouzelnou moc, jež přispívá k dobré vládě nad Královstvím. Když na něj poprvé usedne právoplatný král, vydá kámen vysoký tón. V těchto dnech ho však může slyšet opět pouze právoplatný král."

„To je celkem k ničemu," řekla Jíva. „Tedy myslím pro nás ostatní."

„Žel, víc nám tento znavený svět nyní stran královské magie neumožňuje."

„Právoplatný král…," zamumlal Will a vzpomněl si, jak se s Edvardem kdysi na Fodderinghamu choulili u mihotavého plamínku svíčky. Tehdy mu vévodův syn přesně vylíčil, jak mnoho tato slova pro jeho otce znamenají.

Kdo je však tím právoplatným králem? říkal si Will. Tato otázka byla složitá, odpověď na ni se skrývala v propletených liniích rodů a pravidlech nástupnictví. Avšak v tomto rodinném sporu se příbuzní vyzbroj ovali až po zuby a připravovali se zavraždit jeden druhého ve snaze prosadit své právo na vládnutí. Jaké místo však měl v téhle rozepři kdokoli zvenku? Někdo zcela mimo znesvářené rody bez jakékoli příbuznosti? Jakou úlohu mohl sehrát král Artuš?

V této chvíli se už na obou koncích síně shromáždily stovky šlechticů. Edvard seděl po boku hrabat Saruma a Warrewyka a dalších z širokého příbuzenstva Eborů. Will uviděl i Edmunda, Edvardova mladšího bratra, jenž byl usazen na méně významném místě. Na sobě měl tmavý oděv z černého a hnědého sametu, který jako by se snažil zakrýt jeho deformovanou paži a nohu. Tato choroba, kterou, jak Will věděl, zapříčinil dotyk Dračího kamene, nutila mladého šlechtice co chvíli pozvedat oči vzhůru, jako nějaký tik, a v koutku úst se mu hromadila pěna. Jeho rozum však zůstával nedotčen.

Poblíž protilehlé strany sálu spatřil Will Jaspise a jeho otce Owaina, kteří se přesunuli tak blízko neutrálnímu táboru, jak si jen troufli. Někteří vlažní podporovatelé královny, jakými byli například pán z Dudley nebo hrabě z Ormerodu a Willetu, se tam drželi také. Žádný z důležitých velmožů Severu se však nedostavil, což Willa nijak nepřekvapilo. Přicházely zvěsti, že královna a Henry z Mellsu nalezli i za stávající situace útočiště v Albany a odtamtud rozesílali dary a přísliby proslulému klanu Pierců z Umberie.

Noviny o příkazu dostavit se do Trinovantu se možná ke sluchu hraběte z Umberu a ostatních šlechticů obývajících pomezí Albany dosud ani nedostaly. A i kdyby, žádná odpověď se od třetího hraběte nedala očekávat, neboť jeho otec přišel o život ve Verlamionu. Zadusil se vlastní krví se šípem Warrewyků zabořeným hluboko v hrdle. Henry z Mellsu a Harry z Umberu mají očividný důvod vést s Ebory společný

spor. A pokud potomci těch, kteří zahynuli v bitevní vřavě, považují za nemožné účastnit se této rady, co teprve dědici šlechtických rodů z Rockinghamu, Shroppesburghu, Bowmondu a Egremondu? Vždyť jejich příbuzní byli chladnokrevně zavražděni.

Ne každý šlechtic však byl nakažen touhou po osobní pomstě. Podle Gwydionova doporučení byly obě strany vyzvány, aby v síni zasedly podle přesných pravidel dávných zvyklostí. Novější návyky však byly silnější a hrabata a baroni se seskupili na lavicích po boku svých spojenců, neboť doufali, že pohromadě budou čelit novým podmínkám lépe. Nálada shromážděných byla kupodivu velice klidná, pomyslel si Will. Velice ostražitá, ale prostá závažnějších obav. Chladně přezíravá, ale bez vzteku a zatrpklosti. V síni panovala rozvaha a krotkost, jako by šlechta nedokázala roztrhnout tlumivou přikrývku míru, jež na nich spočívala. Vysoký a jasně bílý strop odrážel měkké bledé světlo a Will věděl, aniž by se musel namáhat otevřít mysl, že aspoň tady odvedl čaroděj svou práci dostatečně. Vyčistil vzduch od zhoubných zakletí a možná přidal i pár vlastních podpůrných kouzel.

Ale poklidná atmosféra síně nezůstala nenarušena dlouho, neboť zanedlouho se začali dovnitř jižním i severním vstupem hrnout zástupci Bratrstva. Dvě řady Starších vedly jejich vidoucí pomocníci. Tito pokroucení představení Bratrstva byli odění v těžkých zlatých rouchách. Každý z nich měl na hlavě vysoký blyštivý klobouk, který se komíhal tam a sem, jak kráčeli a otáčeli se ze strany na stranu. Příchod Vrchních strážců ohlašovali vyvolávací a muži s kouřícími kadidelnicemi, a za nimi kráčeli vlajkonoši s dlouhými praporci se symbolem bílého srdce, zabitého jehňátka a zkrvaveného trnu. Willův odpor k jejich nestoudným okázalostem se ještě víc zatvrdil, neboť každé vlákno těch zářivých úborů stálo nějakého prostého vesničana měsíční dávku chleba a sýra. Will cítil, jak se mu žilami rozlévá chlad, kdykoli se hlavy Nevidoucích obrátily oním podivným pátravým pohybem k němu. Poté si všiml, že v jejich čele nekráčí nikdo jiný, než sám Nejvyšší vrchní strážce Bratrstva Isnar.

Will uhnul očima z obavy, že by si někdo mohl jeho upřeného pohledu všimnout. Nasládlý dým ze zlatých a

stříbrných kadidelnic dostoupal až k dřevěné galerii a Will musel před jeho vemlouvavou vůní a před zkoumavým smyslem, jímž červenorucí nahradili své oči, obrnit mysl. Will by ze všeho nejraději vstal a směle se Isnarovi odhalil, teď ale nebyl pravý čas podléhat takovým puzením.

Jakmile Starší zaujali svá místa, ozval se další žalozpěv a když i ten byl u konce, zahlaholila fanfára. Uličkou mezi lavicemi přicházeli královští úředníci. Velkoadmirál a Vrchní maršálek Království vpředu, za nimi dva Vrchní soudci a Strážce věže, následováni zástupem správců, kancléřů a komořích. Všemi těmi lidmi, jejichž tituly se před tak dlouhou dobou musel Will učit nazpaměť. Jednoho si však povšiml – nebyli to stejní lidé, kteří zastávali tyto funkce v době setkání na hradě Corbenu.

Všichni se usadili a do síně vjel na bílém koni králův Rytíř rytířů. Jeho skvělá zbroj rachotila. Zastavil se, pozvedl meč nad hlavu a provolal mohutným hlasem vyzvání západním a východním směrem. Pak odhodil svou pravou okovanou rukavici a čekal, zda se ozve někdo, kdo by chtěl králi odepřít trůn.

V naprostém tichu, jež se rozhostilo po rytířově zastrašujícím volání, Willa napadlo, co by se asi tak stalo, kdyby se protější dveře náhle rozlétly a vstoupil nějaký hrozivý rytíř v černé zbroji. Ale byl zklamán. Místo toho se ozvala mizerná hudba a šourání a pokašlávání, načež vstoupil soudce-ceremoniář v zeleném úboru a koncem své hole poklepal na zvláštní dřevěné místo v podlaze, čímž potvrdil, že závěry této rady mají obecnou platnost zákona. Pak čtyři pážata přinesla symboly královské moci – zlaté žezlo, meč v pochvě, pohár a korunu. Uložili je na honosné podložky ve čtyřech rozích vyvýšeného pódia a Will věděl, že nyní je už vše přichystáno na příchod krále. Po celou dobu své vlády doprovázely krále Hala při ceremoniálech i další osoby – zprvu jeho regenti a později manželka. V dobách, kdy hvězda královny Mag ještě stoupala, byla na pódiu Bílé síně umístěna bok po boku dvě křesla. Jak si však Will už povšiml, nyní tam stálo jen jediné.

Všichni trpělivě čekali na krále. Uběhla nepříjemně dlouhá chvíle a po Halovi ani vidu ani slechu. Lidé se začali ošívat a ti vzadu potichu mumlat mezi sebou, šlechtici v sametových

pláštích se potili. Sklánějící se slunce zalilo scénu tisíci barevných odrazů. Podobizny pradávných králů nehybně shlížely na shromážděný dav. Uplynula půlhodina, soudě podle cinknutí hodinového stroje na palácové věži. Nikdo se neodvažoval pohnout.

„S vévodou Richardem se na Blaženém ostrově udala nějaká změna," zašeptal nakonec Gwydion. Poklepal dlaní na hrazení z jilmového dřeva před sebou, jako by došel k nějakému smutnému závěru.

„Změna?" otočila se k němu Jíva. „Proč tě něco takového napadlo?"

Pohlédla na čaroděje očima plnýma starostí a Will pochopil, že její obavy se týkají Bethe. Jakákoli změna by se s vévodou na Blaženém ostrově udala, mohla mít vliv i na jejich dceru, která v jeho domácnosti žila.

Jíva ztuhla, když Gwydion řekl: „Obávám se, že se snad mohl dostat pod nějaký zlovolný vliv. Rád bych si o tom promluvil s Morannem."

„Zlovolný vliv?" zopakovala Jíva hlasitěji.

„Ano, Mistře Gwydione," zašeptal Will a chytil Jívu za ruku. „Co máš na mysli?"

„Jen to, že moc konečně mohla dobrého vévodu zkazit, jak jsem před tím ostatně už kdysi varoval."

Jíva se opřela. I Will sklesl. Usmál se na svou ženu, aby jí dodal trochu odvahy, ale ozvěna čarodějových pochmurných slov v něm sílila. Vévoda Richard byl vždy rozhodnutý vrátit svůj rod na místo, jež pro něj považoval za patřičné, tedy na královský trůn. A nic tolik nepodpoří šlechtické ambice, jako výhra na bitevním poli.

Will svíral ruce a přemítal o této záležitosti ze všech možných stran. Jeho hloubání nad pustým trůnem dole mu připomnělo večer, kdy věštkyně Matka Brig měla vlastní Velkou radu. Tehdy ho důrazně varovala, že zemře hned v dalším boji. Nyní byl Will přesvědčen, že už chápe souvislosti, které tehdy měla Brig na mysli.

„On přece nemůže…," zamumlal si sám pro sebe. „Ne, o *tom* přece nemůže ani uvažovat."

A pak, z ničeho nic, bylo čekání u konce. A namísto krále Hala, který měl vykonat svou nejosamělejší pouť v životě, blížil se uličkou od severu vévoda Richard z Eboru.

Richard vypadal ve všech ohledech jako pravý muž pro tuto příležitost – urostlý, sebevědomý a jistý vítězstvím. Od první chvíle udělal na Willa veliký dojem a i nyní vypadal každým coulem jako král-válečník. Ale navzdory všemu Will propletl prsty a pevně sepjal ruce v očekávání zklamání, jež číhá na svou chvíli.

„Ach ne…," vydechl. „Ach ne, nedělej to…"

Vévoda držel v ruce vroubkovanou slonovinovou hůlku. Mohla být jen symbolem jeho úřadu krále regenta, avšak Will věděl své. Byl to roh jednorožce. Cítil v něm magii už dávno. A nyní byl hluboce přesvědčen, že vévoda Richard učinil chybu, když ji sem přinesl.

Vévoda vystoupal na pódium a došel až ke královskému trůnu. Pak se obrátil a shlédl na šlechtice shromážděné v síni. Panovalo ticho. Zdálo se, že vévoda byl pohnut kouzlem okamžiku a nebyl s to odolat pokušení nepobýt ještě chvíli na tomto výsostném místě, s celým dvorem a Královstvím pod sebou.

Will se nadechl. Hleděl na semknuté řady urozených mužů, kteří otáčeli hlavy v očekávání krále – ale zatím se dočkali pouze Richarda. Richarda z Eboru – nikoli *s* králem, ale *místo* krále.

Zdálo se, že Richard bojuje sám se sebou. Will ztěžka polkl, doufal, že se vévoda odvrátí od svého úmyslu, ale věděl přitom, že to není možné. Přistoupil ještě blíž k trůnu. A planoucím okem své mysli Will spatřil, jak na zlaceném křesle sedí sama Smrt. Lákající Smrt. Smrt, šklebící se na přivítanou.

Will se postavil a naklonil se přes dřevěné zábradlí, jeho ruce svíraly okraj jako spáry. Bylo to, jako kdyby pozoroval náměsíčného, jak se blíží ke strmému útesu. Will, neschopný udělat cokoli jiného, vykřikl.

„Ne!"

Ztichlý prostor síně vracel slovo ozvěnou. Ale vévodu to nezastavilo. Napřáhl ruku a odvážil se důvěrně dotknout královského trůnu.

Obrátil se, očekával, že se musí zvednout vlna volání, vyzývající k usednutí na trůn – právoplatný král se vrací po třech generacích uchvatitelů zpátky, aby si nárokoval, co mu patří! Avšak Willův výkřik zburcoval i další projevy nevole. Vévoda Richard se žádného souhlasného volání nedočkal. Namísto toho zaznívalo: „Ne! Ne! Ne!“

Šlechtici vyskočili na nohy a hleděli vystrašeně jeden na druhého. Tohle se přece nemůže stát! Nebo snad ano? Vždyť Richard z Eboru mnohokrát prohlašoval, že *nemá* v úmyslu nárokovat si trůn krále Hala. Pokud by mu šlo právě o to, mohl se ho přece zmocnit už ve Verlamionu.

Will však chápal, jak snadno se nechal Richard oklamat. Příliš mnoho času trávil mezi svými vlastními lidmi, příliš dlouho hovořil jen s těmi, kteří mu neodporovali, a ztratil tak jakoukoli soudnost. Stal se snad obětí svých tajných tužeb? pomyslel si Will.

Sledoval vévodu, jak se snaží vypořádat s touto nebezpečnou chvílí a jediným skvělým pohybem vzít osud do vlastních rukou. Způsobí jeden velkolepý obrat, otočí kolem tohoto místa osudy všech lidí. To dokáže. On, Richard z Eboru, právoplatný král!

Avšak onen skvostný okamžik mu proklouzl mezi prsty. Selhal. A co víc, *věděl*, že selhal.

Celé kouzlo osobnosti Richarda z Eboru se naráz rozdrolilo v prach a zřítilo se k zemi. Rozpřáhl prosebně paže, otálel, ale snažil se vzchopit. Jeho tvář však byla bledá a každý v síni věděl, že je přivedl až na samý pokraj katastrofy.

Záludný Isnar okamžitě vyskočil na nohy, zvolal na Ebora ať ustoupí a prohlásí Hala za svého pravého a jediného krále. Will vyvalil oči, neboť bezprostřední Richardova odpověď byla hotovým šílenstvím.

„Mí urození páni, proč bych tak měl činit, když dle zákonů krve mám na tento trůn větší nárok, nežli vnuk uchvatitele?“

„Proč něco neuděláš, Mistře Gwydione?“ zašeptal vyděšený Will.

„Nesmím do toho zasahovat!“

„Ale podívej se na něj… Vždyť umírá! Jak jen mohl takhle podcenit důležitost této chvíle? Jak mohl nedbat na dostatečně jasná varování Matky Brig?“

Dole pod nimi se Richard rozhodl vzdorovat, nehodlal opustit královské pódium. Bezpochyby si myslel, že opustí-li je nyní, bude vše ztraceno. Možná se uvnitř tázal: čí armáda má v moci Město? Komu patří láska prostých lidí Trinovantu? Kdo má krále ve své moci?

Ještě stále je možné toto shromáždění zastrašit! Měl by učinit prohlášení! Promluví z trůnu!

Ačkoli však šlechtici dbali na svoji bezpečnost, rozhodně to nebyli zbabělci. Nejbližší z Eborových spojenců přijali vévodova slova s ledovým klidem. Mnoho ostatních se zvedlo z lavic. Volali, že bojovali po jeho boku v dobré víře, že pomůže Království. Přísahali, že tak učinili jen proto, aby slabého a svatého Hala zbavili královny a jejích nenasytných přátel. Tito lidé se nyní rozpomínali, že svou věrnost přislíbili Halovi jako svému králi. Docela jistě nebojovali ve Verlamionu a u Cordewanu ani kdekoli jinde, aby sesadili krále a na jeho místo nastolili Richarda z Eboru.

Když se Richard sklonil k trůnu, Will si všiml, že Kámen nástupnictví plane zeleným jasem. A když se jeho smaragdová záře dotkla soch strážců, mohutné postavy se pohnuly. V rukou obrů se zachvěly jejich zbraně. Ozvalo se skřípění jejich zubů a vzduch rozervaly jejich dunivé varovné výkřiky.

„Pýcha!“ zvolal Magog.

„Ctižádost!“ vykřikl Gogmagog.

Ebor vzhlédl a při pohledu na dupající rozzuřené obry se jeho tvář zkroutila hrůzou. Jako by se ho zmocnila nějaká závrať, jako kdyby cítil, že se pod ním otevírá země. Zavrávoral, napřáhl ruku, aby se opřel o podpěrku trůnu, a upustil jednorožci hůlku, kterou dosud pevně svíral.

Pak padl na kolena a Bílou síní se rozlehl náhlý povyk a lomoz.

Edvard se rozběhl na pódium a zvedl svého otce. I Edmund se co nejrychleji plahočil vpřed, aby pomohl. Avšak Richard odmítl pomoc svých synů. Hrdě se napřímil a odstoupil od trůnu. U paty schodů ho obklopila jeho osobní stráž, která mu pak protlačila cestu severní uličkou skrz všeobecný zmatek, a ven z Bílé síně.

ČÁST DRUHÁ

MUŽ, JENŽ SE NESTANE KRÁLEM

KAPITOLA DEVÁTÁ

OBLUDA V BERÁNČÍ ZÁTOCE

Poslední pozůstatky jara pomalu pohlcoval podzim a matný úsvit se snažil probít příkrovem chladné mlhy. Tváře chrličů a kamenných oblud, rozmístěných po celé délce střešní římsy Bílé síně, se zelenaly mechem. Lodník podupával a plácal si rukama po těle, jak se snažil zaplašit zimu, pronikající přes silný plášť. Poprvé pohlédl s trochou úcty na Willa, který ho vytáhl z postele na výpravu za centichorou, třebaže mu za to slušně zaplatil.

Vesla ve svých opěrkách skřípala a loď se zvolna sunula po hladině řeky. V polosvětle vydechovali obláčky páry. Na vzdálenějším břehu se nad vysokou zdí zvedaly ocelově šedé obrysy věží kapituly samotného Isnara.

„Bude pořádně tuhá zima, řekl bych," zamumlal lodník.

„Myslíš, že nějakou centichoru uvidíme?" zeptal se Gort a Will měl dojem, že v této otázce slyší ještě jinou – pokud ji uvidíme, co se z toho dá usuzovat?

„Naděje je vždycky, pane. Tady to bejvalo za starejch časů vždycky dobrý místo, hlavně před rozedněním."

„Viděl jsi jich už hodně?" zeptal se Will s jistou pochybností.

„Touhle dobou většinou připlouvaj podle jižního břehu, každej rok," řekl lodník. „Jó, pamatuju si, že mi jako dítěti děda říkával, že byly k vidění od Shadu až nahoru k Wandleskýmu potoku."

Will byl v pokušení poznamenat, že na tohle se neptal, ale nechal to být. Namísto toho řekl: „Nejsou tedy až tak vzácné?“

„Vzácné? Já sám jsem jich za celý dlouhý léta viděl jenom třináct.“

„Vzácné a čím dál vzácnější…,“ zabrblal Gort.

Lodník pozvedl vesla. „Prosím za prominutí, pane, ale centichory jsou zvířata, který se neřídí ničí vůlí. Buď se nechají vidět nebo ne, to záleží na nich. A přesně tak to bude i dnes.“

Příliv právě vrcholil. Loďka klouzala stále blíž bahnitému břehu naproti Bílé síni. Jako by přijížděli do jiného světa – hnilobný zápach bažin Beránčí zátoky, slunce zvedající se nad chorobnou oblastí rákosí a sítin. A uprostřed toho všeho věže kláštera Beránčí zátoky, obehnané kamennou zdí, a dřevěná mola, na nichž byla dvakrát do roka vykládána stáda určená pro jatka červenorukých.

Will postřeh] nějaký pohyb. Lehký člun, který rychle mířil časným jitrem přes řeku z Beránčí zátoky k Palácovým schodům. Na jeho palubě stála postava v kápi a ve Willovi na chvíli zahlodala zvědavost.

Jsou všude, pomyslel si chmurně. Hlavně se tísní tady, blízko pramene moci, neustále připravení se jí napájet. Není pochyb o tom, kterým směrem by vedli svět nejraději. Otázkou však je *proč?* A zajímalo by mě, co si o nich myslí Maskull. Řekl bych, že by neváhal spřáhnout se i s nimi, kdyby to postrčilo svět byť jen o malý kousek do jeho náruče. Ale proč by měli mít zájem na spojenectví s Maskullem, když tolik bohatnou na lžích vlastní výroby?

Teď už se blížili ke břehu. Vodní ptactvo pozorovalo jejich plavbu a drželo si odstup. „Až dosud jsem žádnou centichoru nespatřil,“ řekl nešťastně Gort. „Zvíře tak báječné by mělo být ponecháno, ať si jde svou cestou bez obtěžování.“

Will odtrhl pohled od osamělé loďky. Cítil, jak na něj opět doléhá tíseň. „Mistře bylinkáři, mám za to, že už jsi uhodl důvod, proč jsem tě požádal, abys mě sem následoval.“

Gort se zavrtal hlouběji do svého silného pláště. „A co to tedy má být? Budeme chystat nějaké pletichy, co?“

„Kdepak pletichy! Mám obavy. Měli bychom událostem předcházet, ne se zařizovat podle nich, jako…“

„Jako opozdilci na pohřbu?“ Na špičce Gortova nosu se utvořila veliká kapička a bylinkář si ji otřel. „Máš úplnou pravdu, Willande. Ale blíž k srdci událostí se už snad ani nemůžeme dostat. Uvízli jsme na jednom bodu, to chápeme oba, nebo ne? Bez nápadu, jak by řekl Mistr Gwydion.“

„Možná, že on je bez nápadu. Ale ne já. Jeho argumenty jsem slyšel už stokrát – musíme si dávat pozor na Maskulla, musíme konat ve chvíli, kdy lze události ovlivnit, větší spěch neznamená větší rychlost. A já si těch rad vážím. Ale zatímco tu sedíme, královna si užívá pohostinství vládce Albany a my bychom se měli více zaměřit na její budoucí úmysly.“

„To bych řekl také.“ Gort mu hleděl zpříma do očí. „Ale za čími zády se to tady snažíš konat? Za královninými, nebo Mistra Gwydiona, co?“

Will otočil hlavu a povzdychl si. A pak začal hovořit. „Gorte, cítím ve svém nitru tlak. Ten tlak roste. Všechno je čím dál napjatější, jako kdyby Království bylo ohromným lukem, který někdo natahuje víc a víc. Natahuje ho, až je těsně před prasknutím! A jednoho dne ten luk *skutečně* praskne, anebo z něj vylétne šíp s takovou silou, že…“ Náhle se zarazil.

„S takovou silou, že co?“

„Že všechno, co známe, bude zasaženo přímo do srdce.“

Gort zprvu neodpovídal, jen mu oplácel zarputilý pohled. Poté však řekl: „A uprostřed všeho toho světa řítícího se do záhuby jsi ze všeho nejvíc chtěl, abych se s tebou vyjel brzy po rozednění podívat na centichory. Chápu.“

Will zoufale vydechl. „Jistě si o mně myslíš, že jsem slaboch a opravdový zbabělec, když jen čekám a nic nepodnikám sám za sebe. Měl bych být jako král Artuš ze starých časů a chytit svět pěkně za límec. Gwydion to ode mě čeká, ale já nevím jak na to.“

Mlha vepředu se zamihotala, jako by před nimi hořely ohně krále Elmonda. Willovi se zježily vlasy na zátylku a otřásl se. „Pověz mi, Mistře bylinkáři, co se děje, když fantarch slábne?“

Nyní pro změnu odvrátil svůj pohled Gort a obrátil se k břehu ztrácejícímu se v mlze. Ve vousech se mu srážela pára. „Ach, dobrá tedy… Přestaneš ho vidět jako to, čím je, a přestaneš na něj dbát. Přestaneš vidět smysl v tom, co říká. Magie ho opustí a jeho osobní kouzlo zmizí, tak to je. Poté se

rozhodne odejít a smrtelní lidé na něj brzy zapomenou. Stejně jako na všechnu magii.“

Chvíli seděli v tichosti. Will se snažil zpracovat Gortova slova. Přemýšlel, jaký by to mohl být svět bez magie. Taková představa se mu zdála nezměrně strašná. Lodník zvedl vesla, z nichž odkapávala voda, a nehybně seděl. Willovi však bylo jasné, že se brzy opět pohne. Budou odtud muset odjet dřív, než odliv klesne tolik, že nebudou moci přistát u schodů Bílé síně.

Lodník popotáhl nosem. Pak uchopil Willa za rameno, pozvedl varovný prst a vybídl je k tichosti. Ukázal do rákosí.

To zvíře bylo nádherné, bytost vystupující z oparu do matného neostrého světla. Stvoření trochu připomínalo velikého bílého jelena, avšak silného jako lev a tvarem hlavy podobné kozlovi. Mělo mocnou šíji a působilo mohutně, rohy a kly mu dodávaly jakési vznešenosti. Bledě zlaté kruhové skvrny jeho zbarvení byly jasně patrné na bílé srsti, jak klesalo s každým krokem níž do bláta. Zvíře si vykračovalo hrdě, nevšimlo si, že je pozorováno. Mělo v úmyslu se napít. Veliký samec centichory pohodil hlavou a pohlédl směrem k Willovi. Pak se otočil svými dlouhými kroucenými rohy a vydal hrdelní výkřik, načež znovu zmizel v mlze jako stříbřitý stín.

„Nuže…,“ pronesl lodník s úsměvem. Potom otočil loďku, aby s nimi odplul zpátky přes širokou Iesis. „Tak tohle byl teda pořádně vzácnej pohled.“

Vesla vrzala a skřípěla a šedavé vody se před lodí rozestupovaly. Will se obrátil k Mistru bylinkáři a řekl: „Měl jsem hrozně podivný pocit.“

„Ano?“

„Přísahal bych, že ke mně to zvíře promluvilo pravým jazykem.“

Gort na něj hleděl a z jeho tváře nebylo možné nic vyčíst. „Říká se, že centichory mají trochu zvláštní moc. Já neslyšel nic, ale uši mám špinavé a plné chlupů.“

„To nebyla slova, která může zaslechnout obyčejný člověk. Jako by se mi najednou objevila v hlavě.“

„Ach, tenhle druh řeči!“ Gort popotáhl nosem a kýchl. „A co říkalo?“

„Nedávalo mi to smysl. Prostě to řeklo ‚zachraň mě‘.“

* * *

Willovou myslí běžely vzpomínky na onu překvapivou chvíli v Bílé síni, kdy vévoda Richard učinil svoji smrtonosnou volbu. Stěží mu to všechno dávalo smysl. Ihned po Richardově odchodu sešli s Gwydionem ze zaprášené galerie a došli k němu právě ve chvíli, kdy bledý vévoda s pevně semknutými rty vyšel na jasné denní světlo. Odmítl hovořit s Gwydionem, načež se rozlítil na Johna Morteho, syna svého majordoma a vlastního příbuzného. „Nech si své námitky pro sebe, bratránku! Pokud to klubko zmijí nezmizí z mé síně, budete je muset vyvést násilím, slyšíš co ti říkám?“

A tak to také bylo. Richard opět poslal šlechtice pryč, aby si celou věc znovu promyslel. Velká vrata Bílé síně byla zabouchnuta a zamčena a sochy strážců, kteří s burácením vyrazili na vévodu, omotány lany a strženy k zemi. Skupina vystrašených mužů je za pokřiku a nevybíravého pobízení dozorců vyvlekla bočním východem ven. A Will viděl, jak prastaré podoby Magoga a Gogmagoga podléhají úderům sekyr a palic a jejich pozůstatky jsou pak pohozeny v koutě Albánského nádvoří. Tam ležely jako hromada dřeva ke spálení.

Na spálení se však jaksi pozapomnělo, neboť nikdo neměl žaludek na takovouto svatokrádež. Snad to bylo přirozenou úctou, snad jakousi podivnou předtuchou, či možná nechutí lidí pálit něco, co se jim dívá do očí. Osud strážců však z vévodovy mysli brzy sešel a dubové dřevo bylo ponecháno svému osudu, kroutilo se a praskalo pod náporem slunce a dešťů. Hromada se stala rejdištěm pavouků a svinek, a když kolem nich podzimní větry vály hnědé dubové listí, byli prastaří strážci trůnu již zapomenuti.

V období, kdy dešťové přeháňky podzimní rovnodennosti ustoupily prvním mrazíkům, ochladlo i chování vévody Richarda. Stáhl se do sebe, držel se většinou jen ve svých komnatách a zřídkakdy ho někdo potkal někde v paláci. Vévodkyně Cicely požádala Gorta o pomoc či radu s léčením. Chtěla, aby si s ním promluvil i Gwydion. Jediné, co však ve vévodově srdci nalezli, byla nepohnutelná lítost a chorobná touha po moci, která ho neopouštěla.

Jednoho dne ho Will viděl kráčet přes Albánské nádvoří a vstoupit do Bílé síně. Ze svého úzkého a vysokého okna sledoval, jak vévoda prochází uličkou tam a zpátky a nahlíží do prázdných lavic. Následujícího dne rozeslal šlechticům požadavek na uznání jeho nástupnického práva, neboť díky svému vojsku byl *skutečným* vládcem Království. Na příští Velké radě, kterou svolá podle svého úsudku, se docela jistě stanou svědky abdikace.

Nyní Will opět hleděl na totéž větrem šlehané nádvoří a uviděl čaroděje kráčejícího rozhodně ke královským komnatám. Na Gwydionově chování bylo cosi pozoruhodného, co Willa zarazilo.

„Hej!“ vykřikl a vyrazil dolů po schodišti, aby čaroděje dohonil. „Mistře Gwydione! Počkej!“

Ten však nepočkal a směr, kterým spěchal, nevěstil nic dobrého.

„To je práce červenorukých!“ vykřikl Gwydion, když vrazil k Edvardovi, který právě seděl nad jakýmisi dokumenty.

Will mu v tom nedokázal zabránit a Edvard, který si Gwydionovu návštěvu nevyžádal a očividně ji považoval za obtěžování, vypadal podrážděně. Navzdory tomu udržel klid, mávnutím propustil své lidi a krátce a chápavě Willovi pokývl. Dokonce zašel tak daleko, že odložil důstojnost hraběte Pomezí a k čaroději se obrátil se shovívavým úsměvem. „Havranče, vážně by ses neměl tolik rozčilovat. Vidíš Bratrstvo snad za vším, co se nyní děje.“

„Ale oni *jsou* za vším!“ zatřásl Gwydion vztekle svou holí. „Tyto dny jsou temné. Ale slyš toto! Ještě než skončí tento den, přinutím jejich špicly plazit se po Albánském nádvoří po břiše!“

Edvard se tvářil mírně pobaveně, avšak Will věděl, že tomu tak není. „Zeptal bych se nejprve otce o dovolení, než bych něco takového provedl,“ řekl a pak dodal: „Přestože sledovat něco takového by jistě byla skvělá zábava.“

„Ty domýšlivý pacholku! Srazím tě na kolena!“

Edvard obrátil oči v sloup, částečně z prostoty a částečně jako marné gesto. „Ach, starče, čím jen jsem si tohle zasloužil?“

Will se snažil čaroděje upokojit. Nyní už o něj cítil obavy. „Mistře Gwydione, pojď už! Nebuď rozhněvaný na naše přátele.“

Edvard se tázavě podíval na Willa. „Bratrstvo je zkrátka Bratrstvo. Už by měl vědět, jací jsou. Proč je tak hrozně nenávidí?“

Will odpověděl s nervózním úsměvem. „Občas se trochu… *rozzlobí*.“

Gwydion po něm šlehl pohledem. „Nesnaž se mě poučovat, hošku! A není pravda, že Bratrstvo nenávidím. Jsme zkrátka protivníci. Chceme pro svět rozdílné věci.“

„Ach, nech je být! Dělají i dost prospěšného,“ řekl Edvard.

To bylo jako zapálit vysušenou hranici. „Co *prospěšného* jsi je viděl udělat? Odpověz!“

„Hodně věcí. Provozují chudobince. Dávají jíst hladovějícím. A taky, taky…“

„To ale není *dávání!* To je *kupčení!* V dobách Prvních lidí žádní chudí nebyli! Chápeš, v čem je rozdíl?“

„Havranče, dny, o nichž mluvíš, jsou už dávno pryč. Přece nedoufáš, že by se ti mohlo podařit vrátit čas.“

„Hlupáci!“ Gwydion se Willovi vytrhl a zlobně odkráčel, následován velitelem stráže Jackhaldem a dvěma nešťastnými vojáky.

Když Edvard viděl, že osaměli, řekl: „Nemůžeš ho trochu lépe hlídat? Vystrašil mě k smrti, jak sem tak náhle vpadl.“

„Už se to nestane.“ Will rozhodil rukama. „Ale, víš… On má pravdu.“

„Ach ne, ty taky začínáš?“ Edvard na něj opovržlivě pohlédl. „Můj otec není v žádném spolku s Bratrstvem. Isnar chtěl, aby byl králem uznán Hal, na to si nevzpomínáš?“

Will viděl příležitost a chopil se jí. „Možná, že Mistr Gwydion měl větší pravdu, než se ti může zdát. Chtěl říci, že lidé jsou přitahováni k Bratrstvu skrze největší ze svých strachů. Hodně jsem přemýšlel o tom, jaký význam má Velká lež, a nyní už chápu, proč mi o ní Mistr Gwydion vykládal s takovou neochotou. Nebylo to ani tak z obavy, že bych se jí mohl nechat oklamat, ale proto, že každý z nás musí přijít k porozumění tomuto světu sám a bez pomoci, jinak nikdy neobsáhne jeho nesmírnost.“

„Ať je to jak chce…“

„Edvarde, Velká lež přesvědčuje lidi o tom, že se mohou vyhnout setkání, jehož se ve skutečnosti musí dožít každá živoucí bytost.“

Edvard se opřel v křesle. Nyní působil vážně a snažil se pochopit, co se mu Will tím snažil naznačit. „Mluvíš… mluvíš o smrti.“

„Ano, přesně tak! Nevidoucí slibují jakýsi neviditelný život v záhrobí, život, který se odvíjí v nekonečném pohodlí a kde se každý zasvěcený opět setká s těmi, které za života miloval. Ale to není skutečné, je to jen *výmysl*, nebezpečná nákaza v myslích lidí, a je třeba zabránit, aby se šířila!“

Edvardova tvář se zachmuřila a odsekl: „Co ty o tom můžeš vědět?“

„Dost na to, abych poznal, že jí někdo podlehl.“

„A tím chceš říct co?“

„Myslím, že to už dobře víš sám.“

Edvard se pokusil jeho poznámku zlehčit. „A co má být? Mnoho urozených i prostých lidí se dostává k *víře* později. Není možné, abychom se mýlili všichni.“

Will vydržel jeho pohled. „Je mnoho způsobů, jakými se podporuje a upevňuje víra, k níž nyní míříš, Edvarde. Bratrstvo se obzvláště úporně snaží tvarovat povolnější mysl mladých lidí. Později se jim tak spíše podaří přesvědčit je k víře, neboť vědí, že jsou-li dvě možnosti, většina lidí si zvolí tu snazší. Vyhledávají a zmocňují se neopatrných – lidí soužených a mladických idealistů – těch, kteří ještě nejsou dost staří, aby vnímali všechny chyby světa, avšak nedovedou si sami pomoci. Ti jsou jejich nejsnadnější kořistí…“

Edvard zavrčel. „Nejsem žádný naivní idealista!“

„To je pravda. Ale dávej si pozor! Mnohomluvné odpovědi, které Nevidoucí poskytují, dávají zdánlivě dobrý smysl, ale ve skutečnosti jsou úplně prázdné.“

„Zatímco ty máš vždycky ve všem pravdu, že?“

„Ne, Edvarde. Nemám vždy a ve všem pravdu. Ale tímhle si jsem jistý. Nevidoucí se zmocňují lidí, kteří nejsou zvyklí přemýšlet sami za sebe. Jdou po těch, kteří mají mysli složité jako bludiště. A třeba i po těch, kteří cítí *vinu* za své předchozí činy.“

Edvard se přesně podle Willova očekávání chytil. „Vinu? Já žádnou vinu necítím.“

„Necítíš? Ani poté, co jsi mi tehdy v Delamprey lhal?“

„Kdy jsem ti lhal?“

„Slíbil jsi, že dáš rozkaz k návratu do ležení, a přesto došlo k mnoha vraždám. Chladnokrevnému plánovanému masakru. A tys ho naplánoval. Po bitvě byli stínáni spoutaní a bezbranní lidé…“

„To byla Warrewykova práce, ne moje!“

Will ustoupil. „Nuže, navzdory tvým protestům vidím, že v tobě přežívá jistý pocit hanby za tuhle záležitost. Dost, aby ses pokusil tomu obvinění vyhnout.“

„Já nejsem zahanben!“

Will se zasmál. „Cítím hanbu, vznáší se kolem tebe, hustá jako kouř z komína.“

V Edvardově nitru viditelně kypěla zlost. „Vypadni! Nejsi můj zpovědník!“

„Ach, to už to došlo takhle daleko?“

„Co máš na mysli?“

„Edvarde, vím o tom, že každé ráno posílají přes řeku Staršího. Viděl jsem ho v jeho loďce. Přijíždí z kláštera v Beránčí zátoce, aby vyslechl tvé nejniternější myšlenky. A já si říkám, co mu asi vykládáš.“

„Do toho ti nic není!“ Teď už Edvardovo sebeovládání nadobro selhalo. Nikdy jsi nepochopil rozdělení společnosti, že ne? Myslíš si, že takhle můžeš mluvit s kým se ti zlíbí? Říkat kdykoli cokoli? Tak to tedy nemůžeš! Ne v tomhle světě. Nejsi nic, Willande! Veledůležitý vesničánek, který si myslí, jak moc je význačný, když se schovává za starým mágem. Mohl jsem tě nechat setnout jen tak, protože se mi chtělo. A stále ještě to můžu udělat.“

„Především se, Edvarde, zamysli nad tím, co je pravda! Oba jsme jen lidé, stejná těla a stejná krev, oba jsme hodni stejné úcty. To jsem ti dokázal už kdysi dávno. A dokud na světě existuje magie, neměl bys ji opomíjet.“

„Magie? Ach, ty dny jsou už pryč! Magie se valí ze světa jako krev z podříznutého prasete, nebo sis snad toho nevšiml? To proto ten tvůj čarodějnický šedovous slábne. Je úplně

vyčerpaný. A až bude všechna magie pryč, co pak bude zač? A co budeš *ty?* Co?“

Will se nenechal vyprovokovat. Pozvedl káravě prst. „Varuji tě, Edvarde! Nevíš, kam směřuješ. Červenorucí tě už lapili do svých sítí, stejně jako tvého otce.“

Edvard po něm skočil a prudce jím mrštil o stěnu. „*Co* je s mým otcem?“ procedil přes zatnuté zuby.

Will mu s kamennou tváří oplatil jeho vztek. „To ti to skutečně musím říkat? Ještě než skončí tento rok, *zemře*.“

* * *

Urputná snaha dostat bednu nahoru na schodiště vyžadovala všechnu Willovu sílu. Vážila přibližně stejně jako on, avšak daleko větší problém pro něj představovali Gwydion a Gort, kteří kráčeli za ním a spíše překáželi.

„Opři si ji o záda!“

„Hnnnng!“

„Pozor na dveře!“

Dovlekli bednu až na stůl. Byla veliká jako kredenc, dřevěná, ale ve tvaru lucerny. Boky měla červené a zlacené. A byla zamčená.

„Jak se ti podařilo Edvarda přesvědčit?“ zeptal se Gort.

Will těžce oddechoval a otíral si pot z obličeje. Svlékl těžký plášť a řekl: „Na tom nezáleží, Mistře bylinkáři. Hlavně že ho tu máme, ne?“

„Je zabalený jako nějaká posvátná relikvie,“ pravil Gort a osahával dvířka. „Edvard do něj musel vkládat veliké naděje, když nechal vyrobit takovou pěknou bedýnku.“

„Co ho přesvědčilo?“ zopakoval Gwydion otázku.

Will si oklepal prach z rukou a pohlédl na špinavou cestičku, která se táhla za bednou přes celou komnatu. „Řekl jsem mu, že si může hrát na přátele a protivníky před svou rodinou, spojenci a sloužícími, ale Mistra Havrance že neošálí.“

„To mi prokazuješ čest,“ řekl Gwydion nevýrazně. „Byl bych však raději, kdyby se mě nepokoušel rozveselit. To bývá vždycky chyba.“

„Zkrátka jsem Edvardovi řekl, že se s ním nehodlám dohadovat. Řekl jsem, že se ho ptám jen na to, v co nejvíc a

nejupřímněji věří. ‚A nezapomeň,' řekl jsem, ‚že svět nakonec bude součtem toho, za co ho lidé považují. Proto buď opatrný, v co věříš'."

„To jsi rozhodně řekl dobře…" Čarodějova slova se skoro vytratila a Gwydion poodešel. Když stál ve světle okna, zdál se hubený a bezbarvý, jako by trochu průsvitný.

Gort, stále neochvějně skutečný, přejel rukou po pokladnici a uličnicky se na Willa usmál. „A klíč máš také, co?"

„Vidíš, o ten jsem si úplně zapomněl říct," odpověděl Will a vytáhl ho z váčku, přičemž Mistru bylinkáři oplatil prohnaný úsměv.

„Ty poťouchlíku," řekl Gort a popotáhl nosem. „Víš o tom, že existuje pravidlo o otevřeném způsobu vyjadřování."

„Pak ti tedy otevřeně pravím – ustup z cesty!" Will vstrčil veliký klíč do zámku a otočil jím. Pak spolu s Mistrem bylinkářem nahlédl do skříňky.

Následovala chvíle překvapeného mlčení, načež Will pravil: „Kde jsi, Mistře Gwydione? Pojď se na něco podívat!"

Čaroděj stále hleděl z okna, otočený zády k nim. „Troufám si tvrdit, že vím, co mi chcete říci," odpověděl.

„Chceš naznačit, že jsi věděl, že zbytek kamene z Delamprey bude vypadat takhle?" Will nabral do hrsti šedý prach a nechal jej prosypat mezi prsty. Nevážil skoro nic. „Popel?"

„Méně než to. Ostatně, čekal jsem, že to tak bude."

„Je to tedy Maskullova práce?" navrhl ohromený Will.

„Ach, to stěží."

„Tak kdo to tedy byl?"

„Ty, Willande." Čaroděj se chabě zasmál. „Ty."

„Já?Ale…ya)fc?"

„To ty jsi roztavil okovy na mých rukou, nebo snad ne? Připravil jsi kámen o síly zmaru *i* blaha, co potom mohlo zůstat za látku? Kámen už pak nemohl na tomto světě existovat a docela pochopitelně se rozpadl v prach."

Gort vzhlédl. „Ale jak s ním tedy budeme moci něco udělat, Mistře Gwydione?"

„Ano," přizvukoval Will. „Co teď budeme dělat?"

„Myslím, přátelé," řekl čaroděj s úsměvem, „že ani jeden z vás se nezamýšlí nad tím podstatným."

KAPITOLA DESÁTÁ

KOMNATA BEZ OKEN

O dvě noci později se černé záblesky vrátily. Will zavřel oči a přinutil se ležet na posteli bez hnutí. V místnosti panovala černočerná tma. Za oknem se rozkládala bezhvězdná a bezměsíčná obloha, zakrytá těžkými sněhovými mračny. Když znovu otevřel mysl, udělal to opatrně. Cítil jen, jak mu pulzuje krev v hlavě a slabounké mravenčení v rukou a nohou. Avšak ty záblesky byly skutečné. Bolest, kterou po sobě zanechávaly, v něm vyvolávala pocit prázdnoty.

V okolí Trinovantu vedla tři vlákna – Collen, Mulart a Celin. Collen, vlákno lísky, protínalo proud řeky ani ne míli od Bílé věže. Mullart, vlákno bezu, vedlo ještě o pár mil dále k východu. A Celin, vlákno cesmíny, se k řece dostávalo poblíž Harperovy boudy, lesnatého místa nedaleko Hammersmythu nějakou míli západně od místa, kde nyní Will ležel.

Ale to, co burácelo a blýskalo na samém okraji Willovy mysli jako vzdálená letní bouře, nemělo s lorkem co do činění. Záblesky se vracely k nedávným chvílím, kdy z jedné chatrče u jezera vyhlížel do noci a číhal na Chlua.

Odtancovává kouzla, napadlo Willa. Ale nedělá to rozhodně promyšleně. Opakuje jen to, co ho Maskull naučil, sobecké pohyby, které mají posloužit výhradně jemu samému. Považuje to za lepší, než někde žebrat o kousek chleba a trochu piva.

Temné záblesky probodávaly Willovu mysl bolestí jako podivně převrácené světlo. Neexistuje způsob, kterým by bylo možné popsat tyto ozvěny neblahých kouzel.

A Chlu musí cítit něco podobného, když k sobě volám magické síly já, pomyslel si Will. Určitě mu to pomáhá, když mě hledá, přestože je mezi námi i pevnější spojení. Třeba se rozhodl, že se přede mnou nemusí skrývat, třeba se dostal do úzkých a snaží se uniknout s pomocí svého nadání…

Představil si svého bratra, jak žije v temném podsvětí Města, snadno proplouvá mezi lhostejnými existencemi, které přicházejí a odcházejí spolu s přílivy a odlivy zvedajícími hladinu řeky. Chlu bloumající ponurými a smrdutými uličkami. Dokáže vyděsit a okrást kohokoli, s kým se setká, dokud nezíská stříbro a zlato a cokoliv, co může mít. Jeho příbytek je pohodlný, ale nedojde klidu, neboť má jen jediný úkol.

A zrovna teď je unavený, rozezlený a zpitý.

Jestlipak ví, kde právě jsem?

Ano. Ví to.

Ví o tom, že cítím jeho špinavá kouzla, která zneužívá k podvodům, loupežím a přepadání?

To ví také. Je to, jako by se vysmíval. Vysílá znamení. Připomínku, že na mě stále ještě čeká…

Pro lidi jako on není na tomto světě místo. Žádné.

Posadil se.

Jíva se k němu obrátila. „Nemůžeš spát?“ Vycítil v jejím hlase stopu podráždění.

„Omlouvám se. Vzbudil jsem tě?“

Zívla. „Musím vstávat brzy. Zítra ráno jdu zase k Její Milosti.“

Jeho rozlétaná mysl se při této poznámce s žuchnutím vrátila na zem. „Vévodkyni Cicely? Proč?“

„Požádala mě, zda bych k ní nechtěla do služby.“

„Máš se stát jednou z jejích dam?“

„Všechno už zařídila. Měla bych jí vyhovět, poté, co se tak dlouho starala o Bethe na Blaženém ostrově.“ Povzdechla si. „Nemusíš mít strach, vezmu si Bethe s sebou.“

Will zabručel. „Vévodkyně se až příliš upíná na naši dceru, přestává se mi to líbit.“

„Ach, co tím chceš říct? Má děti ráda a její vlastní už vyrostly. Snaží se mi tím prokázat čest.“

Zatápala po Willově ruce a stiskla ji ve své. „Jde o *něj, že?* Znovu jsi o něm přemýšlel.“

„Ano.“

„Uprostřed noci vypadá všechno hůř, než to je.“

Čerpal z jejího tónu povzbuzení. Dobře věděla, že mu nijak přímo pomoci nemůže, ale to jí nemohlo zabránit, aby se mu nesnažila ulehčit jeho břímě jinými způsoby. Byla to skutečná láska.

„Měl bych vyjít ven z paláce?“ řekl po chvíli. „Měl bych ho najít? Utkat se s ním? Mám to udělat?“

Několik okamžiků Jíva přemítala, nebo se aspoň kousala do jazyka. „Ne, nehledej ho,“ řekla pak.

Obrátil se k ní. „A proč ne? Nakonec se s ním stejně budu muset setkat. Proč bych měl dopustit, aby zvolil místo a čas zrovna *on*?“

„Zeptej se na to ráno Mistra Gwydiona. On ti jistě dobře poradí, když ho požádáš. A teď… vyspi se aspoň trochu.“

„Ach, Jívo! Prohráváme náš boj.“

„Ne, to ne. Uvidíš, že ráno ti bude všechno připadat nadějnější.“

Nemohla tomu rozumět a nebylo správné očekávat, že tomu tak bude. Myšlenkami zaplul k bezcenné skříňce s šedivým prachem, kterou si tak rafinovaně půjčil od Edvarda. Edvard samozřejmě musel vědět, že se kámen rozpadl. Potají se mu jistě musel smát.

„Třeba mi to nakonec patří,“ zamumlal. „Zdá se, že všechno co dělám, nás jen vzdaluje od nějakého řešení. Po tom, co se rozpadl kámen s nerozluštitelným nápisem v prach, nemáme jak zjistit, kde leží další kámen války. A nedostaneme-li se k němu ještě dřív, než začne volat muže do bitvy, nepodaří se nám ho vypustit. A i když se k němu dostaneme včas, stejně ho nebudeme moci vypustit, neboť bychom tím všechno jen zhoršili…“

Jíva neříkala nic a Will pevně uzavřel mysl a rozhodl se, že v této chvíli se soustředí především na to, jak ochránit sebe a svou rodinu před dalším Chluovým útokem. Ale kdesi na okraji mysli mu hlodala ještě jedna pochybnost. Když se jeho uvažování trochu pročistilo, uvědomil si, že se týká Chlua a také jedné nedokončené záležitosti.

Ozubená kolečka uvnitř hodinového stroje zvedly patřičnou páčku o další a poslední stupínek, načež se jiná páčka pohnula a

zvon odbil první hodinu noční. Posadil se a přehodil nohy z postele.

„Kam jdeš?“

„Ven.“

„Kam ven?“

Will zápasil sám se sebou. Do své odpovědi však přidal nezasloužený nádech podráždění. „Kam si asi myslíš?“

* * *

Vzduch byl plný chladu, takového, z nějž během chvilky začne bolet každé odhalené místečko na těle. Will si bolestivě podvrkl koleno a neslyšně zaklel. Uklouzl po zamrzlé louži. Palácové služebnictvo hned ráno posype všechna tato kluzká místa jemným růžovým popelem z krbů, ale v tuhle chvíli zůstávaly zledovatělé kaluže zrádné.

Prošel soukromým vstupem do křídla, v němž se nacházely Edvardovy komnaty. Rozhodně to byla nejkratší cesta k místu, kam mířil. To však znamenalo projít temnou chodbou a dveřmi na jejím konci. Tam překvapil jednoho z Jackhaldových strážců, který však k němu vykročil příliš pozdě. Napřáhl dlaň k mužově obličeji a zamumlal: „Spi!“ Muž se s žuchnu tím skácel.

Západkou otáčel velký železný kruh. Těžký a chladný kus železa vytahoval z jeho prstů teplo a mrtvě cinkl. Musel k otevření dveří použít trochu síly, ale po několika úderech dlaní jimi pohnul. Pak se dveře otevřely.

Na vnitřním nádvoří panovala temnota, avšak vysoko nahoře vytušil ještě temnější stín. Dobře to tu znal. Před ním stála věž, zcela oddělená od zbytku paláce a dokonce vystavěná z jiného materiálu. Byla starší, vybudovaná z kamene a otrokářských cihel. Nalezl další oblouk a v něm další dveře. Za nimi ležela tmavá chodba a na jejím konci úpatí schodů. Z tohoto místa bylo odstraněno vosí hnízdo. Cítil, jak mu útroby svírá nevolnost. Zdi se mihotaly jako nějaký odraz na klidné hladině tůně. Tápal směrem k nehybným dveřím, dotkl se chladné oceli, přejel rukama po kování a jeho nýtech, pantech a zámku. Pak zašeptal a nad hlavou se mu objevilo chladné čarosvětlo. Ustoupil, podepřel si bradu dlaní a zamyslel se. Pohyb. Obrátil se. Prudké bodnutí strachu. Vzduch byl hustý a náhle se mu

těžko dýchalo. Vystrašeně napřáhl čarující ruku do temnoty. „Spi!“

„Ach, to tedy nebudu, ty ničemo!“

Willovi se zježily vlasy na hlavě a ucítil, jak se kouzlo vrací zpátky. Zavřel oči a téměř ztratil vědomí. Vzdoroval a jakási síla mu stiskla hruď a téměř z něj vymáčkla dech. Snažil se jí bránit, opřel se o stěnu. „Já tu žádného ničemu nevidím… Leda bys to byl ty… Mistře Gwydione.“

Bolest okamžitě pominula. Zaplálo modré čarosvětlo a ze stínů se vynořil čaroděj. Umožnil Willovi opět dýchat.

„Proč jsi sem přišel? Řekl jsem ti, ať se máš před tímhle místem na pozoru a nevstupuješ na toto schodiště.“

„Přišel jsem za tebou.“

„Takhle uprostřed noci?“

„Nemohl jsem spát.“

Místo odpovědi zaslechl Will jen hlasité zapraskání kloubů. „Jak jsi věděl, že mě tu najdeš?“

„Kde bys mohl být jinde? Poslední tři dny jsi strávil tady.“

„Skutečně?“ Čaroděj svěsil ruce podél těla. Chabě a nevesele se zasmál. „Možná by se dalo říct, že se tahle komnata pro mě stává jakousi posedlostí.“

„Ať je to jak chce, rozhodně jsi jí příliš blízko.“

Čaroděj obrátil oči v sloup, jak to dělávají věštci, a úzkostlivě zamumlal. Snažil se, nebo to tak alespoň vypadalo, hovořit zlověstně. „Vidím dvé lodí, plaví se nocí po moři. Jedna je velká a druhá malá. Už brzy vyzvracejí Nevidoucí krev a popel! Jdi pryč, Willande! Cítím, že… že jsem blízko velikého objevu.“

Will potlačil povzdech. „To jsou neblahá kouzla. Maskull je vytvořil jako ochranu a sám často říkáš, že tě dobře zná. A teď prosím…“

Willův nezaujatý tón čaroděje popíchl. „Co tedy *navrhuješ?* Mám toho nechat, přestože tohle je naše jediná možnost postoupit vpřed? Ať tu Maskull zanechal cokoliv, bude to pro nás nejlepším vodítkem, kam se vydal a co by mohl mít za lubem.“

„Skoro jako bych v tvých slovech slyšel pýchu.“

„Ach, opravdu?“ Gwydion se snažil působit vyčerpaně a blahosklonně, jako kdyby Will nemohl vůbec nic tušit o čarodějově pýše. Na tuto strunu hrával často.

„Nechovej se ke mně takhle!“

„Willande, mám tu spoustu práce. Byl bych raději, kdybys nepřišel, ale když už máš…“

„Proč tohle říkáš? Co si myslíš, že tam uvnitř najdeš?“ Na Willa znovu dolehly jeho pochybnosti. „Nehodláš snad proti Maskullovi použít jeho vlastní zbraně, že ne?“

Na krátkou chvíli čarodějova silueta v záři čarosvětla potemněla. Jeho hlas byl slabý a stěží slyšitelný. „Willande, Willande, Willande! Copak si o mně tohle myslíš? Mohl bych něco takového udělat, byť v takto zoufalé situaci?“

Will se cítil zahanben. Zašel až příliš daleko. „Ne, jistěže ne. Odpusť mi to, Mistře Gwydione! Neměl jsem to vůbec říkat. Ani jeden z nás není zrovna ve své kůži, jak se mi zdá.“

„Velmi dobře vím, co se se mnou děje. A vím i co se děje s tebou. Proto neustále nabádám k trpělivosti.“

„Vždycky nabádáš k trpělivosti.“

„Tak jak to, že to neočekáváš a nečerpáš z toho klid pro svoji mysl? Ach, kéž bych mohl být podobně klidný! Snad bych ti měl osvětlit potíž, která mě souží, a uvrhnout tak na tvá bedra těžké břímě.“

Will si třel paže. „Kéž bys to udělal! Když si tu budeme jen tak rozprávět, neprospěje to ani jednomu z nás.“

Čaroděj gestem posunul čarosvětlo výš a Will obrátil svůj pohled k pevným dveřím. Byly zpevněné mnoha železnými pásy a stovkami nýtů. Zdály se dokonale zabezpečené proti magii, stejně jako proti hrubé síle.

Will ucítil v hrudi ostré bodnutí zoufalství. „Mistře Gwydione, já tě prosím, zapomeň na tyhle dveře! Zabýváš se podružnostmi, zatímco skutečné nesnáze zůstávají nepovšimnuté.“

„Skutečně? Vážně to tak je?“ vykřikl čaroděj. „Takže nejspíš ty jsi čaroděj a já jen nějaký pošetilec!“

Will se zatvrdil. „Takže já jsem podle tebe pošetilec? Tak mě nazýváš za moji věrnost?“

Gwydion na něj dlouhou chvíli hleděl pronikavýma očima. „Hmmm.“ Poté pozvedl hůl, klepl jí do pevných dveří a ty se otevřely jako by to byla nějaká lehká zástěna.

Will ucouvl. „Při hvězdách a měsíci! Jak se ti to povedlo?“

„Abys věděl, navzdory tomu, co si myslíš, je v tom starém psovi ještě trochu života. Tu komnatu jsem otevřel už před třemi dny. Mate mě však to, co se nachází uvnitř. A teď už mi prozraď skutečný důvod, proč jsi sem přišel. Dál můžeme hovořit přátelsky.“

Will se zatvářil unaveně a nevinně. „Je to, jak jsem říkal. Přišel jsem se za tebou podívat.“

„A jsi si jistý, že to nemělo nějaký *jiný* důvod?“

„Myslíš? Pokud ano, pak mi připadá, že začínáš ztrácet své ostré vnímání.“

„Kouzlo, které přede mnou takovou dobu uzamykalo toto místo, nebylo jen tak ledajaké. To kouzlo vytvořilo přepečlivý záznam o narušeních minulých, současných i budoucích. Když jsem kouzlo rozplétal, nezjistil jsem žádné narušení přede mnou, ale byl naznačen ještě jeden vstup po mně. Vstup někoho, kdo zde bude loupit. To proto jsem se rozhodl počíhat si na něj.“

Will založil ruce v bok. „A tak sis tedy myslel, že jsem sem přišel krást *já?*“

„Přišel jsi. Proč, to nevím.“

„Vždyť jsem ti řekl proč!“

„Já však mám dojem, že ke mně nejsi tak úplně upřímný.“

„Ale jsem!“

„Něco přede mnou tajíš. Tím jsem si jistý.“ Čaroděj zamlaskal, otočil se a udělal několik tanečních kroků. Rozséval kolem sebe modravé jiskry a pak udělal rázné gesto. „Nuže, budeš tam jen tak stát s ústy dokořán? Jen rač vstoupit do salonku, jak by řekl pavouk mouše.“

Když Will procházel dveřmi do kouzelníkova doupěte, od hlavy až k patě ho zalil vše prostupující chlad. Komnatu osvětlovalo jen několik málo paprsků světla, přicházejících z úzkých štěrbin vysoko nad jejich hlavami. K trámům krovu byly přivázány jakési temné tvary, visely nehybně v prostoru, nebo se zvolna otáčely. Celé to místo páchlo po neblahých kouzlech. Stěny pokrývala tajuplná schémata a nápisy v

neznámých řečech. Spatřil moždíř s paličkou a okolo něj rozsypané zelené, žluté a červené prášky. Kamennou podlahu rozrývaly hluboké linie podivných obrazců, na četných místech doplněné vyrytými písmeny. Byly tam klece, v nichž zemřela malá zvířata a ptáci, misky na vodu měli vyschlé a kosti jejich tělíček ležely mezi vlastními výkaly

„Co je tohle za hnusné doupě," řekl Will.

„Můžeš si být jistý, že tu jsou i krásné věci," zareagoval Gwydion a ještě víc vzbouřil jeho odpor. Ukázal na jedinou černou růži, jež se bez přestání otáčela kolem dokola v přízračná váze. Šperky a klenoty visící na mnoha místech jako by mezi sebou komunikovaly, vysílaly zářivé rudé a zelené jiskry, jak se otáčely. „Je tu mnoho podivuhodných věcí. Velice podivuhodných."

Zvedl jakousi hůlku a s jistým odstupem sledoval, jak se mu v ruce mění v zelenookého hada a zpět. „Zabýval se zmarem i blahem. Zdá se, že okovy, jimiž mě spoutal, nebyly jeho jediným skvělým dílem."

„To on vytvořil všechny tyhle věci?" Will se rozhlédl a oči mu sklouzly na jiná pouta. Tato byla jaksi hrubá, nedodělaná, černá a těžká, ale nikoli nepodobná těm, která zaklapla na Gwydionových zápěstích. Vedle nich byl položen zvláštní železný držák, matně osvětlený mihotavým plamínkem lampy. Chopil se jí a zjistil, přesně jak očekával, že i ona je velmi těžká. Zároveň však pocítil zvláštní příval síly. K držadlu byl přimontován jakýsi nepochopitelný mechanismus. „Co myslíš? Má tohle být zbraň?"

Čaroděj si od něj věc vzal a pak ji odložil. „Možná. Cítil jsi v ní neblahou sílu? Připadá mi to jako nějaký zvláštní druh arkebuzy. Mnohé z předmětů, které Maskull vytvořil, jsou zbraně, ale nikoli všechny. Pohlédni sem – toto je lékárnička a v ní stovka lahviček s různými typy prospěšné síly. Každá z nich dokáže vyléčit nějaký jiný druh choroby nebo postižení. Dovedu si představit co řekne Gort, až tyhle lahvičky spatří – že všechny tyto lektvary nejsou k ničemu, neboť je Maskull vytvořil pouze pro své sobecké cíle. Pokud však bude škoda na těle napravená, kdo jiný než Gort by se v dnešní době zabýval duchovními následky, jež přináší používání zkažené magie?"

Will otevřel truhličku a prohlížel si její obsah. V údivu kroutil hlavou. „Tyto kouzelné lahvičky uzdravují, avšak nikdo by se je neměl odvážit použít… To je tedy paradox! A dilema. Copak existuje něco jako poskvrněná moudrost?“

„Je to stejné jako se špinavými penězi. Mince je zkrátka mince, dalo by se říct, jsou ovšem i tací, kteří by se nesnížili k utrácení stříbra získaného zločinem. Každý se musí rozhodnout za sebe, co a jak z magie využije…“

Gwydionův hlas umlkl. „Dají se tu najít i směsi, obsahující rovný díl zmaru i blaha, věci, jež střídavě působí úžasné potěšení a nevýslovné hrůzy. Podej mi ruku a já ti to ukážu.“

Willa se zmocnil strach, když čaroděj sevřel jeho prsty a vnořil je do jiskřícího džbánku. Nemusel se však ničeho obávat, neboť srdce mu okamžitě zaplavila vlna radosti.

„Nuže?“

„To je džbánek… *štěstí?*“ řekl Will udiveně, když mu čaroděj ruku opět vytáhl. „Kdo by si pomyslel, že Maskull bude schopen vytvořit něco takového?“

„Já rozhodně ne.“ Čaroděj zabručel a pokynul hlavou k jinému podobnému džbánku. „Rozhodně po tobě nebudu žádat, abys strkal ruku tam do toho.“

„A ten dělá co?“

„Zkus to a uvidíš.“

Will vychutnával poslední blednoucí záblesky čirého štěstí a očima opět sklouzl k prvnímu džbánku. „Raději bych znovu zkusil tenhle.“

Tentokrát ho však čaroděj pevně chytil za zápěstí. „Ach, myslím, že raději ne, Willande!“

Pocítil téměř neodbytnou touhu vytrhnout se Gwydionovi a znovu se potěšit. Ta touha však pomalu ustupovala a náhle všechno jasně pochopil.

„Ach…“

Gwydion přikývl. „Vskutku, ach! Ještě jedenkrát a byl bys ztracen. Teď už chápeš, že tento džbánek není naplněn čistým blahem, ale je to svého druhu past.“

Will si vzpomněl na keda a porozuměl tomu, jak se Maskullův zvířecí otrok musel cítit, když ho kouzelník lapil do takovéto pasti. „Chápu.“

„Myslím, že začínáš.“ Gwydion se nevýrazně usmál. „Avšak co se týče Maskulla – co s ním budeme dělat? Jak se máme někam posunout?“

Will obrátil své uvažování k tomuto problému. „No… jak víme, velmi dychtil, aby nalezl kámen války z Delamprey a pomohl mu projevit se. Víme, že z něj čerpal jeho neblahou moc. A teď už i víme, na čem pracoval. Řekl bych, že to už je docela pokrok.“

„Ovšem neřeší to náš problém. Tedy to, že jsme celou tu dobu hráli Maskullovi do karet. Poslední tři dny jsem strávil zde, hledal jsem nějaké řešení, nějakou odpověď na nejdůležitější z otázek – proč, navzdory veškerému našemu úsilí, svět směřuje k onomu hrůznému stavu, jemuž se snažíme zabránit?“

Will se zhluboka nadechl. „Ale já jsem měl za to, že to všechno způsobil zmar, který jsme vypustili z kamenů. Tvrdil jsi, že když jsme je v nejlepší vůli vypouštěli, nedělali jsme správně, neboť pokud nedojde k bitvě, nemá se uvolněné zlo jak spotřebovat. Pokud je jen tak rozptýleno, projeví se na světě nějak jinak.“

„Willande, navzdory všemu, co jsem ti o pojmech ‚dobra‘ a ‚zla‘ prozradil, stále ještě ti nedělá problém hovořit o Maskullovi, jako by jeho hlavním cílem bylo zlo. Proč si myslíš, že dělá všechno to, čeho jsme svědky?“

Will přijal jeho poznámku důstojně. „Protože je slabý. Je sobecký a chamtivý. Má se světem svoje záměry, stejně jako ty, Mistře Gwydione. Rozdíl je ale v tom, že on se snaží přizpůsobit svět svým představám, a nikoli obráceně. A rozhodně nemá dostatek trpělivosti s kýmkoli, kdo mu odporuje.“

„Avšak Maskull je přesvědčený, že koná vše pro dobro světa,“ řekl čaroděj. „Na to nesmíme nikdy zapomínat. A musíme očekávat, že se bude do posledního dechu snažit bojovat za to, co považuje za správný konec. A teď mi pověz, k jakému konci se snaží tento svět zavést?“

Will nedokázal pochopit smysl Gwydionova dotazu a zamotal se do něj. „Jednou jsi mi říkal, že to povede k pěti stům rokům války a nevýslovného utrpení. Na to ses ptal? Budoucnost bez veškeré magie? Staletí bojů a hrůzy? Drcení

lidí, dokud nebudou všichni spřažení s jedinou možnou představou světa – tou Maskullovou?“

„Neříkal jsem ti však, že Maskull touží po jiném světě? Místě nikoli nepodobném tomuto, a přesto od něj odděleném?“

„Je možné, že jsi něco takového říkal, ale pokud ano, neměl jsem zcela jasnou představu, co jsi tím měl na mysli. Měl jsem za to, že jsi hovořil jen o jeho představě budoucích věcí.“

„Podívej se tedy na tohle!“ Čaroděj ukázal na stěnu, kde viselo malované schéma. „Nyní ti mohu přesně ukázat, co má Maskull v mysli. Neplánuje totiž vytvořit nějaký svět, do nějž nás touží přivést – *ten svět už totiž existuje*.“

Will se zahleděl na tabulku a spatřil na ní obrázek, který už viděl mnohokrát, ukazoval mu ho už učitel Aspall, když byl ještě dítě. Šlo o jakési schéma světa, jako obvykle rozdělené na tři části. Známý svět, okrouhlý a plochý, s velikou pevninou na východě a nezměrným mořem na západě, jehož vody nekonečně přepadávaly přes okraj. Ve středu plochy světa, na místě, kde se moře a země setkávaly, ležel Albion a Blažený ostrov. Albion byl rozdělen na tři popsané části – Albany, Cambray a Království. Nad ním byla vymalována kopule nebeské klenby posetá mnoha otvory, spolu se sluncem a měsícem a náznakem jasu, který panoval tam dál. Pod plochou světa se rozkládalo Dolní království, kam se uchýlili férijci, a ještě níže poklidné vlny podzemního oceánu…

„Ano, ale nechápu, jak tohle…“

„Pochopíš!“

Čaroděj odloupl plánek od dřevěné tabulky, na níž byl připevněn, jako by kouzlem. Zpoza dřevěných okrajů a prasklin zazářilo denní světlo, jako kdyby otevřel okenici. Slyšel skučení větru, ale necítil nic, neboť žádný závan do místnosti nepronikal. Unikal z ní.

Aha! pomyslel si. Tu kresbu držel na místě podtlak.

Nyní praskliny nic nezakrývalo, uviděl, jak je tenký proužek kouře z olejové lampy tažen k oknu jako voda do mlýnského náhonu. Když Gwydion popotáhl západku, okenice se samy otevřely a místnost zalilo světlo. Will si všiml, že se za okenicemi skrývalo podivné okno, široké sotva tak, že by jím prostrčil ramena.

Čaroděj na scénu ukázal otevřenou dlaní. „Hle!“

Komnatou začal vanout silný průvan. Cuchal Willovi vlasy, když přistoupil blíž a vyhlédl ven. Těsně za oknem uviděl slabou žlutočervenou záři, jako kdyby unikající vzduch živil nějaký čarovný oheň. Pokud však šlo skutečně o plameny, byly dostatečně průhledné, aby skrz ně viděl.

Přímo pod ním se rozkládala nádvoří paláce, ale nevypadala tak docela stejně, jak si je Will pamatoval. Kolem dokola se tyčily veliké bílé pilíře a vzduch byl plný zmateného hluku zvonů. A támhle tekla řeka a kolem ní pobíhala spousta lidských postav. Koně se pohybovali zvolna a veliké množství formanských vozů popojíždělo podivně a nezvykle pomalu. Ale za Albánským nádvořím nebyl žádný Tomášský plácek a vše mělo šedorůžový nádech jako v době časného úsvitu.

Natáhl krk a vystrčil hlavu z okna. Potom se opět udiveně obrátil ke Gwydionovi. Svištící vzduch si mu přitom pohrával s vlasy. „Ale… tam venku je *den*," řekl. „A na stromech je listí."

Gwydionova tvář vypadala zaujatě. „To proto, že je letní den. Tam venku běží dokonce i čas jinak, pomaleji. Vidíš, jak tam zvolna létají ptáci? Jak oblaka visí jako by bez pohybu? A pohlédni na lidi! Vzpomínáš si, co jsem ti jednou řekl na Blaženém ostrově? Když změníš místo, musíš změnit i čas."

„Nejsou tam žádné barvy!"

„Nejsou. Vše má jen odstíny šedi."

„Ale kde *je* to místo?" Willovi se rozbušilo srdce. Ani trochu nechápal všechny ty podivnosti. „To není žádné jiné místo. Je to *tady*. V dálce vidím věž a hradby Města. A tohle je Iesis – takhle se nekroutí žádná jiná řeka na světě." Znovu vyhlédl ven a zastínil si dlaní oči. „*Co je toto za kouzelnické dílo, Mistře Gwydione?*"

Gwydion se najednou zachmuřil. „To, co vidíš, je Maskullova veliká naděje. Tohle leží daleko na konci směru, kam se Maskull snaží svět dostat. Směru, na jehož konci nás čeká srážka. Hledíš na jeho druhý svět."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

SLIBY A SKOŘÁPKY

Druhého dne se Will nedokázal ubránit tomu, aby na něj nepadl stín, když si vyvolal v mysli pohled z onoho okna a zamýšlel se nad slovy, která Gwydion pronesl. Pokud byl tamto skutečně Maskullův svět, dostávalo všechno jejich konání nádech nové a ještě větší naléhavosti.

Jíva seděla a sledovala, jak si jejich dcera hraje u krbu. Dítě cumlalo dřevěná zvířátka, která pro ně vyřezal Mistr bylinkář Gort. Když Will viděl matku a dceru takhle pohromadě, srdce se mu svíralo. Věděl, že se rychle blíží den, kdy je bude muset opět opustit, ovšem tentokrát měl dojem, jako by to mělo být navždy.

„Chtěl bych ti něco říct," pravil. „Něco velice důležitého."

Vyprávěl jí, co spatřil ve věži a co mu o tom Gwydion říkal. Doufal, že když se z toho vyzpovídá, pomůže mu to lépe si utřídit vlastní myšlenky a třeba je i lépe pochopit. Ačkoli si však byl vědom všech součástí, neviděl v té záležitosti jako celku žádný pochopitelný smysl.

Jíva nepatrně zavrtěla hlavou. „Jiný svět? Něco takového si nedokážu představit."

„Gwydion se mi to snažil vysvětlit. Říká, že jsme jako dvě lodi plující po hladině nočního moře. Jedna neví nic o druhé. Ta naše je jen skromná bárka, ale druhá je velikánská loď. Po většinu času se plavíme nedaleko sebe, tu mírně zabočíme jedním, tu druhým směrem, podle toho, jak nám to umožní vítr a vlny, ale po celou tu dobu…"

„…se dostáváme stále blíž, až do nás ta velká loď najede. Je to tak?“

Přikývl. „Jednoho dne se octneme tak blízko, že do nás narazí.“

„A o tohle se Maskull snaží? Chce nás navést na kurz, kde se střetneme s tím druhým světem?“ Chvíli si nad tou myšlenkou lámala hlavu. „Takže čím více zmaru se Maskullovi podaří do světa vypustit, tím blíže se dostaneme k tomu druhému, šedivému světu?“

„Přesně tak. A díky kamenům se mu to daří lépe a lépe.“

Při představě, co je čeká, posmutněla. „A co se stane, až do sebe narazíme?“

„Mistr Gwydion tvrdí, že nás ten veliký svět pozře, vtáhne do sebe. Stěží si nás na své cestě povšimne, a až se staneme jeho součástí, bude pokračovat víceméně stejně jako předtím. Ale my sami si toho povšimneme až příliš dobře. Čím blíže se mu totiž octneme, tím mu bude náš svět podobnější. Vzhledem k tomu, že je daleko větší, budeme to my, kdo se bude muset přizpůsobit.“

„Vůbec se mi to nelíbí.“ Bethe se z ničeho nic rozplakala a Jíva ji vzala do náruče. „No tak, no tak, zlatíčko! Vyplivni to hezky. A nemůžeme tomu nějak zabránit? Změnit směr naší plavby?“

„Nevím, jestli to jde.“ Will pochopil, že už dávno ztratil půdu pod nohama a také si uvědomil, že se mu podařilo přenést svoji beznaděj i na Jívu.

„Jen si představ, jak Maskull sedí u svého okna a pozoruje ten druhý svět. Co si myslíš, že v něm vyhlíží?“ Otřásla se a po nějaké chvíli, kdy se jí nedostalo odpovědi, se zeptala: „Jaké to tam je?“

Vyprávěl jí dopodrobna, co viděl z toho zvláštního okna. „Připadalo mi to jako podivné místo. Mistr Gwydion tvrdí, že tamten svět nemá žádnou vlastní magii, a tak, jak se blížíme k bodu velké srážky, všechna magie, která v našem světě zbývá, mizí pryč. Tvrdí, že to je důvod, proč jsou doby světa kratší a kratší. A to je ten hlavní důvod, proč magie opouští náš svět, ačkoliv si to předtím neuvědomoval tak jasně.“

Přemítal nad věcmi, které mu Gwydion říkal po bitvě u Delamprey. „Lidské vzpomínky blednou, Willande, a

vzpomínky, týkající se magie, vyblednou ze všech nejrychleji. Lidé už dávno zapomněli na modré a rudé paprsky, které jim křižovaly oblohu nad hlavami v průběhu bitvy ve Verlamionu. Přijde chvíle, kdy zapomenou i na to, že nad bitevním polem u Delamprey spatřili létat wyverna. V kronikách pozdějších dob bude zaznamenán jen nekonečný proud koní a lidí, a i z těch už jen těch urozených."

Jíva k němu vzhlédla. „Myslím, že už chápu, co Maskull chce. Touží po vládě nad tímhle i nad tamtím světem. Jistě je přesvědčen, že se pro jeho cíle víc hodí větší svět."

„Ale vypadá to, že Maskull nalezl způsob, jak zachovat některé čarovné zbraně i v časech po srážce. Připravoval se na to, že s sebou přenese všechno, co by mohl potřebovat. Dokážeš si představit svět, v němž by existovala jen ta magie, kterou by vládl Maskull?"

Jíva se zatvářila vyděšeně. „Takže takhle plánuje žít navždy a stát se vládcem nás všech…"

„To, co mistr Gwydion říká o tom druhém světě, je dost nejasné." Will poodešel na druhý konec místnosti, pak se zastavil, otočil se a udělal pár kroků zpátky. „V našem světě jsou věci tím, za co je většina lidí považuje, ale v tamtom je to jinak. Ten prostě jen je a lidé musí jeho přirozenost odhalit, nebo setrvat v nevědomosti. My máme magii, ale tam se neuplatňují ani pravidla a rady. V našem světě zůstávají pojmy dobra a zla jen pouhými pojmy. Myšlenkami a falešnými představami, které si Nevidoucí vysnili jako prostředky pro své vlastní zvrhlé cíle. V tamtom světě však tyto myšlenky *opravdu existují.* A mají tam něco, čemu říkají… Bůh."

Zamrkala na něj. „A to má být co?"

„Má to co do činění s Velkou lží. Ale tam, u nich, tomu musí všichni věřit. Je to nějaká neviditelná síla, která jejich svět strašlivě trýzní, a přesto ji musejí poslouchat a velebit. Ovšem také na ni mohou svalovat vinu za svá selhání. Jako kdyby se Velká lež proměnila ve skutečnost. Úplně tomu nerozumím, ale tuším, že když nad tím lidé přemýšlejí, musí je to hrozně poznamenat."

„Ach!" Pohlédla na svou dcerku a pak znovu na Willa. Tak vyděšenou ji snad nikdy předtím neviděl. „To je přece strašlivé!"

Pohlédl z okna a všiml si řady Nevidoucích, hlavy v kápích skloněné, každý držel zarudlou ruku na rameni toho před sebou a komíhal se ze strany na stranu. V posledním týdnu jich v paláci potkával čím dál víc, provozovali zde své prapodivné rituály. Will si myslel, že dodržování těchto obřadů je jen zástěrkou, umožňující dostat co nejvíce špiclů a vyzvědačů do okolí vévody Richarda, tedy muže, který stál v centru všeho dění. Avšak nyní získával lepší představu o tom, co je Bratrstvo ve skutečnosti zač. Představovali prostředek, jímž bude moci vstoupit do světa ten obludný Bůh. Snažili se přimět co nejvíc lidí k víře a tím ještě víc přiblížit svět ke dni zúčtování. *„Už brzy vyzvracejí Nevidoucí krev a popel…“*

„Co to má znamenat?“

„To řekl mistr Gwydion, když jsem se s ním v noci setkal.“ Will tápal a toužil po odpovědi. „Řekl mi, že k němu nejsem upřímný. Teď už vím proč. Bylo to tím, že jsem ho vyhledal, abych mu něco řekl, ale stále jsem to ještě neudělal.“

„Ale co by to mělo být? Musíš mi to říct, Wille!“

Jako vždy se dostala k samé podstatě jeho problému. „Já… jsem… zase někomu něco hloupě slíbil Gwydionovým jménem. Chtěl jsem mu to vysvětlit, ale z nějakého důvodu jsem mu o tom nebyl schopen říct.“

„Komu jsi něco slíbil?“

Vyprávěl jí o Lotanovi. O tom, jak mu ten veliký slepý muž zachránil život a tím si ho zavázal. Jeho doznání mu nesmírně ulehčilo, jako by mu z ramen sňalo obrovskou váhu. „Co jiného jsem mohl dělat?“

„Slíbil jsi mu jen naději? Jen to, že zjistíš, zda by mu bylo možné pomoci?“

„Dál jsem nezašel.“

Chvíli rozvažovala. „Určitě ti to v té chvíli připadalo jako výborný nápad, udělat si v Bratrstvu přítele? Ach, Wille, pořád mi říkáš, jak strašně jsou nebezpeční.“

„Zní to skoro jako nějaké přísloví: Ve chvíli, kdy ji děláš, vypadá každá hloupost jako dobrý nápad. Vážně si myslíš, že je to past?“

„Mohla by být.“ Zkoumavě na něj hleděla. „Ale snad nakonec nebudeš až takový hlupák. Možná, že tvé moudřejší já říká té paličaté vševědoucí části tvé mysli, co má dělat.“

„Hmmm.“

„Třeba si toho ani nevšímáš. Gort tvrdí, že se bráníš stát se králem Artušem. Možná právě proto nedokážeš mistru Gwydionovi povědět o Lotanovi.“

Z pocitu marnosti se rozesmál. „V tom má Gort pravdu. Skutečně netuším, jak se stát králem.“

Natáhla ruku a pohladila ho. „Pro mě jsi byl králem vždycky.“

Políbil ji na rty a pak usedl po jejím boku. Dlouho hleděl do plamenů v krbu a uvažoval, zda se nakonec přece jen nemohl stát obětí nějakého nenápadného kouzla otálení.

Zkoumal sám sebe, obrátil pozornost do vlastního nitra a zvažoval způsob svého vnímání. Pravda, oheň mu připadal jaksi nepřirozený, ale to mohlo být i tím, že plameny místo dřeva olizovaly hromadu jakéhosi černého kamene. Říkali tomu dračí kamení a dopravovalo se na lodích podél východního pobřeží z města Touně. Kupci je vozili ve zvláštních lodích, z jejichž podpalubí se dýmalo, když svůj náklad skládaly v přístavištích Dowe a Queenshythe. Gwydion tvrdil, že podél celé Černé řeky v Umberii se nacházejí sloje tohoto nečistého kamene, tu a tam vycházejí jeho žíly až na povrch. Lidé se lopotí v temných dírách a jámách, aby ho nakopali do velikých košů. Dračí kamení – lesklé jako obsidián, ale lehké jako gagát. Je měkké, snadno se drtí, a přesto v sobě skrývá sílu *ohně*…

Will se zvedl a přešel ke stolu, kam si ráno položil malý kousek dračího kamene.

„Gort mi říkal,“ obrátil se k Jívě, „že kdekoliv byl zabit veliký drak a rozpárali mu břich, vyvalily se mu z vnitřností spousty tohohle kamení. Okolo dračích doupat byly vždy velké hromady popela. Ale zajímalo by mě, jak vysvětlí tohle.“

Ukázal jí co objevil, když ráno náhodou rozlomil jeden z černých kusů dračího kamení.

„To je hezké,“ řekla a prohlížela si dokonalý otisk větvičky kapradí na plošce černého kamene.

„Ale pověz mi, Jívo, jak se to tam dostalo?“

Poškrábala se na tváři, žádné rozumné vysvětlení ji nenapadalo. „Asi nějaké kouzlo, podle mě. Co jiného?“

„Ano, co jiného. A pokud to bylo kouzlem, co to znamená?“

A to, jak Willa napadlo, bylo právě to nejnepochopitelnější. Rozhodně i proto, že se další Doba chýlila ke svému konci a podle Gwydiona zaplaví v tom čase svět všelijaké rozličné podivnosti – mnohá znamení a předzvěsti, nespočet zvláštních úkazů a nyní snad i naprosté pomatení magických významů.

Zamyšleně kámen pozvedl. „Musím to ukázat Gortovi.“

„Mistr bylinkář tu není.“

„Aha?“

„Má v hlavě brouka – vytáhl hned ráno tu truhličku s léky na chodbu a začal opakovat, že už ji nechce mít ve svých komnatách. Říkal, že to musí probrat s Mistrem Gwydionem.“

Will se rozhodl, že se raději nebude zmiňovat o tom, odkud truhlice pochází. „A kde je vůbec Mistr Gwydion?“

„Šel dolů do Queenshythe poptat se po těch zvěstech, které přivezli lodníci.“

Podíval se na ni zaraženě. „Jaké zvěsti?“

„Ty jsi ještě nic neslyšel? V paláci se o ničem jiném nemluví. Celé dopoledne se probírá jen to jediné.“

„S nikým jsem nemluvil.“

„Pak bude možná dobře, že aspoň já se občas vypravím ven a trochu to tu projdu. Podle všeho sem včera v noci dorazila veliká loď z Bristowa. Posádka po celém městě rozhlašuje příběhy o tom, že byla konečně nalezena země Hy Brasil.“

„Hy Brasil?“ Will zkroutil obličej. „Myslíš tu zemi, která má ležet kdesi na Západních hlubinách? Ale ta přece neexistuje.“

Jíva se zatvářila nevěřícně. „Vždyť je to přece ta země, do niž se v dávných dobách vydal král Sisil, nebo snad ne? Řekla bych, že určitě.“

„Kdoví, kam nakonec král Sisil doplul? Nikdy ho už nikdo nespatřil. Mistr Gwydion mi vždycky tvrdil, že dál na západě už nic není. Nic, kromě velikého vodopádu na samém Okraji světa.“

„Jak to může vědět?“

„Protože tam byl. Všechno mi o tom vyprávěl. Nebe kolem tebe tam sviští rychleji než cokoliv, co jsi kdy viděla, a voda je tam čirá a sladká jako med a přelévá se přes obrubu z bledého kamene…“ Opřel se v křesle a pozoroval, jak žlutošedý kouř mizí v komíně. Spousta ho unikala i do místnosti. Dračí kamení zapáchalo, když hořelo. Náhle se mu zdálo, že poblíž krbu je

dusno a nedýchatelně. Déšť bušil do skleněných tabulek zalitých v olovu, přesto se Will zvedl a rozrazil okna dokořán.

„Ach, Willande, ne!“ řekla Jíva. „Venku skoro mrzne. Nemohl bys myslet na Bethe?“

Vystrčil hlavu ven. Přízračný nádech světla nepocházel ani tak od zbarvení skla, sama obloha byla plná olověných mraků, jejichž břicha měla žlutavý nádech. Namísto povzbudivého chladného deště na tváři a štípání čerstvého ledového vzduchu v plicích, které očekával, cítil stále jen zápach kouře. Ale venku stále viděl ten svět, který znal, a to neznamenalo právě málo.

„Mistr Gwydion slábne. Jsem si tím jistý,“ řekl a opět zavřel okno.

„Tak to není.“ Jíva se odvrátila, nebyla ochotná to přijmout. „Jeho schopnosti krutě poškodily ty okovy, to uznávám, ale jeho síla opět roste.“

„Příliš pomalu,“ řekl. „Příliš pomalu. A nikdo z nás netuší, do jaké míry se obnoví.“

„Může se opřít o tu báječnou starou hůl.“

„Tu památku na Maglina? Původně to byl Gortův nápad, přinést ji sem. Chtěl upokojit mou mysl. Oba to tak chtěli. Myslíš, že to nevím?“

„Mistr Gwydion je stejně bystré mysli jako kdykoliv předtím, a na tom záleží především,“ řekla Jíva, která ho neochvějně podporovala. „Dnes ráno si připevnil na dveře pergamen s přesným nákresem nápisu, který se objevil na Delampreyském kameni. Celé to nakreslil z hlavy. A to jsme si mysleli, že už je to navždy ztracené. Co na to řekneš?“

„Dobrá, mýlil jsem se tedy, když jsem něco takového řekl,“ připustil Will a se silným nádechem ironie v hlase dodal: „Takže máme ta slova. Nyní už stačí jen přijít na jejich smysl. Ovšem na tom, zda se mu to podaří, příliš nezáleží. Stejně s tím nemůžeme nic dělat.“

„Třeba není všechno tak ztracené, jak se snažíš naznačit.“

Ztěžka vzdychl. „Dusím se, Jívo. Musíme se nějak pohnout z tohohle mrtvého bodu. Prostě musíme!“

Nic neřekla a ani by to nestihla. Téměř vzápětí se totiž ozvalo zaklepání na dveře, až nadskočila leknutím. Když Will otevřel, spatřil palácového sluhu. Chlapec nic neřekl, ani mu nepohlédl do očí, jen mu podal dopis. Na něm Will uviděl jasně

červenou pečeť, kterou nemohl nepoznat. Byl na ní královský znak.

* * *

Když Will vklouzl do ledově chladné chodby, po schodech se mihl světlý stín. Zelené oči se na něj zahleděly s kočičí rozvahou. Byl to jeho přítel, Pangur Bán, a usmíval se.

Will se opatrně posadil na Maskullovu truhličku s léčivými prostředky. Zajímalo ho, zda za ním kočka přijde. Ta se nejprve otřela o jeho lýtka a pak mu skočila na klín, kde chvíli přešlapovala.

„Půjdeš se se mnou podívat na krále?“ zeptal se Will a zvedl kočku do náruče. Jedinou odpovědí mu bylo to nejtišší mňouknutí. Když pak Pangura Bána jednou položil, podruhé se už zvednout nenechal, ani se za ním nevydal. Ať se mu tím pokoušel sdělit cokoliv, Will jeho poselství nebyl schopen rozluštit.

Jediný sluha Willovi ukázal cestu k hlídaným dveřím. Hal seděl v chladné cele osamělý, pracoval zalitý paprsky světla, přicházejícími úzkým oknem. Přesto u svého stolku působil vcelku spokojeně, v ruce brk, namáčel jej do kalamáře a škrábal, namáčel a škrábal. Snad každý věděl, že král takhle tráví dlouhé hodiny a s nikým se nestýká.

Will čekal, dokud si ho postava zahalená v dlouhém černém plášti a kápi konečně nepovšimla.

„Vaše Milost žádala, abych se dostavil.“

„Ach…“

Král byl zcela nepodobný ostatním mužům. Will si to okamžitě uvědomil, stejně jako při jejich jediném předchozím setkání. Cosi v jeho nitru kolem něj šířilo jakousi auru majestátu a Will náhle věděl, proč prostý lid krále Hala tolik miluje, jako by to byla nějaká posvátná osoba. Navzdory strašlivému zločinu, který způsobil jeho děd, se Hal stal jejich vládcem a pánem. Bylo to přesně tak, jak se pravilo v přísloví: Tři pokolení trvá, než se velké události napraví. A nyní, kdy už tato doba uplynula, to vypadalo, jako by k žádnému uchvácení trůnu ani nedošlo. Skoro…

„Přistup blíž," řekl král. „Ach, teď už si na tebe vzpomínáme."

„Vaše Milosti!" Will přistoupil ke stolu a viděl, že je posetý prastarými dokumenty, desítkami rozpraskaných pergamenů, jež byly všechny opatřené poznámkami, vyvedenými pravidelným formálním rukopisem.

„Měli bychom se omluvit za skrovné prostředí, v němž jsme nuceni tě přijmout. Eborové jsou totiž rozsáhlá rodina a toho času obývají větší část našeho paláce." Na králově tváři se objevil úsměv slabý jako zimní slunce. Požádali nebohého Hala, aby se spokojil jen s malou komůrkou, a král svolil, neboť nic jiného mu nezbývalo.

Takhle v soukromí bylo zvláštní hovořit s někým, kdo se o sobě vyjadřoval v množném čísle. A ještě podivnější bylo slyšet, jak o sobě mluví jako o nějaké jiné osobě. Will očekával, že se Hal se svým uvězněním smíří snadno, neboť tak či onak byl po většinu svého života vlastně zajatcem. Přesto přese všechno si nějakým způsobem zachoval důstojnost vládce.

„Vaše Milosti," pronesl, „mohu si to vzít na starost a promluvit s vévodou, pokud se necítíte zcela spokojený…"

Král na Willa opět pohlédl pronikavýma očima, tmavýma a průzračnýma jako oči starého psa. „Jsi laskavý. Avšak způsob našeho ubytování nepovažujeme za nevhodný. Na podobné ubytování jsme totiž byli vždy navyklí. A je-li nám nyní umožněno trávit čas poklidným studiem a požívat svobody ve sklepeních paláce, pak je to jen ku prospěchu."

Will si připomněl, že se Halova nejlepší královská rozhodnutí týkala škol a studií, a také že se pod Bílou síní rozkládají sklepení, v nichž byly uchovány svitky s královskými záznamy. Tyto pradávné dokumenty byly ostatně jediným Halovým potěšením.

Will uctivě vyčkával, dokud král opět nepromluví. Všiml si přitom, že Halovy oči zalétají ke strážnému, stojícímu u dveří. Will se náhle otočil a obratně zatančil, takže ještě dřív, než voják stačil vůbec pozvednout svou halapartnu, zasáhl ho do čela účinek Willova zakletí.

„Spi!"

Překvapený výraz ve strážcově tváři se proměnil v obraz blaženosti, načež se muž pomalu sesunul k zemi.

Will se na vojáka nedůvěřivě podíval a tichým hlasem řekl králi: „Vaše Milosti, mám veliký odpor ke zvědům a špiclům.“

Hal si kouzla nevšímal. „To vidíme. Takto je to jistě lepší, neboť jsme tě sem pozvali, abychom si pohovořili o nesnadné situaci, v níž jsme se ocitli.“

Willovy obavy ještě vzrostly. „Slyšel jsem správně, že chcete hovořit se mnou o nesnázích, Vaše Milosti? Nebylo by snad patřičnější prohovořit tyto záležitosti spíše s Mistrem Gwydionem, který má s těžkostmi o hodně větší zkušenost než já, a i jeho schopnosti jsou s mými neporovnatelné?“

„To si nemyslíme. Pokud bychom si přáli hovořit s Mistrem Gwydionem, byl by to on, koho bychom sem pozvali. Tentokrát však máme v úmyslu vydat se jinou cestou, neboť máme za to, že mladík, který nám pomohl už jedenkrát, by to mohl udělat opět.“

„Vaše Milost hovoří v náznacích.“

„Nevzpomínáš si snad, co jsi pro nás učinil? Bylo to po bitvě v našem dobrém městě Verlamionu.“ Král si začal pomalu mnout ruce zamazané od inkoustu, čímž poodhalil úzkost, kterou skrýval ve svém nitru. „Kdyby tehdy muži pana Warrewyka odhalili skrýš nebohého Hala, jistě by s tebou dnes nemohl mluvit. Pomůžeš nám tedy v naší neblahé potíži?“

Will tušil, že byl jemně, avšak velice dovedně vtažený do pozice, která ho postaví proti Gwydionovi. Usilovně přemýšlel, jak by mohl žádost odmítnout, aniž by krále urazil. „Já nejsem žádný královský rádce, Vaše Milosti.“

Halovy upřené oči jako by hleděly skrz něj. „Pak nám tedy budeš muset poradit v osobní rovině, jako člověk člověku.“

Will pocítil na levém boku jakýsi rušivý tlak, jakýsi žár, jako by se k němu opět slabounce odrazilo spací kouzlo. Něco nebylo v pořádku.

Zvedl králův nožík na přiřezávání brků a přešel k zhroucené postavě strážce. „Nejprve však musím rozhodnout, co provedu s touto spící Šípkovou Růženkou.“ Chopil se muže za řemínky jeho okované kazajky a pokusil se ho postavit. Jeho váha mu nepřipadala přirozeně ochablá. „Takže pokud je vzhůru a poslouchá, nakopu ho za jeho nestydatost do zadku, až odtud vyletí. Ale protože jsem ho uspal kouzlem, budu muset vyzkoušet, zda doopravdy spí. Nedívejte se, Vaše Milosti –

uříznu mu teď jedno ucho. Pokud se ukáže, že je vzhůru, vyříznu mu pak i jazyk.“

Ve chvíli, kdy se Will chopil mužovy hlavy, ten otevřel oči a pokusil se mu vytrhnout. „Dej ode mě ty svý špinavý pracky pryč!“

„Naštěstí pro tebe jsem si je nezašpinil krví.“ Will ho srazil ranou k zemi a roztrhl mu košili na hrudi. „Ale! Copak to máme *tady?*“

Voják se mu pokusil vyškubnout svůj medailon. „To je moje!“

Avšak Will držel muže pod krkem a talisman za kožený řemínek. Odřízl ho a zkoumavě si ho prohlížel. Byl to cínový kotouč s otvorem uprostřed. Od pohledu levná magie, hrubé kouzlo speciálně proti spacím zakletím.

„To je ale ošklivý amulet! A jestli se nepletu, vyrobili ho celkem nedávno v samotné Věži. Kdo ti ho dal?“

„Do toho ti nic není, odkud ho mám!“

„Ty nejsi zrovna dobrý špion.“ Will obrátil svůj lví pohled zpátky ke strážnému, který se stále ještě kroutil a vztekal. „Při hvězdách a měsíci! V tomhle doupěti se všechno hned rozkřikne! Copak není nic, co se tu stane, aby se to okamžitě nedozvěděli červenorucí?“

Tato otázka byla důležitá a patřičná. Strážný zalapal po dechu a strachy zatnul zuby. Přesto se zdálo, že se snaží nedat nic najevo. Modravý odlesk na čepeli nožíku ve Willově ruce sílil, rostl až do podoby hvězdy, a pak vybuchl. Will muže pustil, zvedl se a přísně se na něj zadíval. „Ví vévoda o tom, že předáváš zprávy i jiným pánům? Nuže? Ví to?“

„Já…“

Will se zamyšleně zastavil a předstíral nerozhodnost. „Co s tebou vévoda asi nechá provést, když mu to prozradím?“

„Ne! Prosím…“

„Nejspíš by bylo milosrdné, kdybych proměnil vzduch v těchto plicích…,“ roztáhl prsty a jako pařát je zabořil do mužovy hrudi, „…ve sklo!“

„Nnnng!“ Strážný ztuhl. Oči měl vypoulené a rukama si svíral hrdlo, jako kdyby ho zachvátila náhlá panika, že se už nebude moci nadechnout.

„Běž ven, na čerstvý vzduch," řekl mu Will. „Utíkej se nadechnout! Utíkej jako o život! Honem, než zmodráš!"

Muž prchal a Will za ním zavřel dveře. Natáhl ruku k západce, ale pak se musel smutně zasmát – žádná petlice, kterou by bylo možné dveře zajistit, tam nebyla. Znaveně zakroutil hlavou. Připadalo mu to jako nesmírná malost a podlost. Litoval krále, který byl připraven i o ten nepatrný kousek soukromí.

Položil cínový talisman na stůl a napadlo ho, že si král mohl jeho zasmání vyložit špatně. „Omlouvám se, Vaše Milosti, že jsem vystrašil toho muže, ale zasloužil si to. Tento palác je zaplaven pletichami, a pokud si přejete něco mi sdělit, bude lepší učinit tak v soukromí."

Král Willovi připadal o dost smutnější, než by měl být i po tom, čeho se stal svědkem. Napřáhl ochablou paži a vzal si zpátky nožík na brka. „Myslím, že ses změnil – od doby, kdy jsme se minule setkali…"

„Vyrostl jsem. Tehdy jsem byl ještě malý chlapec."

„Zatímco, jak vidíme, nyní jsi vzdělán i v zápasení."

„Naučil jsem se, jak se co nejlépe vypořádat s různými těžkostmi."

„A přitom jsi přišel o svoji nevinnost." V králově hlase zaznívala spíše lítost, než obvinění. Útlé prsty si pohrávaly s královským prstenem. Hal nenosil jiný prsten než tento, se svou osobní pečetí. „Je nám tě líto."

Will sklonil hlavu, cítil se, jako by ho pokáral. „Tak se věci v těchto časech mají. Lituji toho, Vaše Milosti, ale pokud máme žít ve světě, který nyní…"

„Jistě… *pokud*."

Chvíle mlčení se protahovala, ale pak král gestem zapudil toto téma a snažil se pokračovat dál. „Ach, nuže! Předpokládáme, že bys byl raději jinde, jelikož v Království je spousta věcí, které vyžadují nápravu. Ale když už jsi zde, v tomto městě, doufáme, že nám věnuješ chvíli svého času. Pokud jde o nás, vrátili jsme se do Trinovantu s těžkým srdce. Toto není naše město, třebaže se zdá, že se z nás spousta prostých lidí raduje a naše přítomnost je těší. Nemáme příliš žaludek na panování, abys věděl. Byli bychom daleko raději, kdyby naše místo zaplnil někdo jiný, kdyby nám bylo odňato žezlo a konečně smyto naše pomazání. Přáli bychom si, aby před námi

nikdo nepoklekal, žádný šlechtic nás nezval svým králem, žádný pokorný kupec se nedožadoval přízně. Jak totiž může nebohý Hal pomáhat obyčejným lidem, když nedokáže pomoci ani sobě samému?“ Odmlčel se a povzdechl si. „Ale i tak, stále *jsme* králem, narodili jsme se k tomu, nikdo to od nás nemůže odejmout. Králem musíme být až do samé smrti – to byl náš slib jako vládce.“

„Rozumím vám, Vaše Milosti.“

„A přece… V nynějších časech je mnoho těch, kteří tvrdí, že sliby jsou jako skořápky.“

„Skořápky, Vaše Milosti?“

Král se mdle usmál. „Jistě. Vytvořené k tomu, aby byly rozbity.“

Will sklonil hlavu ještě níž. Soucítil s osamělým králem, jehož vláda byla takovou pohromou. Hal nebyl navyklý jasným rozmluvám. Nevládl přímostí, na niž byl Will u mocných mužů zvyklý, nerozuměl ani humoru prostých lidí. Jeho jedinou touhou bylo, aby ho nechali v poklidu studovat dokumenty a psát.

Chvíle mlčení se téměř nesnesitelně protahovala. Hal si začal hrát s pramínkem šedých vlasů, který mu vyklouzl zpod čapky. „Dny našeho života jsou tak prosté, jak si je dokážeme prostými učinit. Ze zvyků si děláme své přátele. Nemáme potěchu z ničeho jiného, než když sedíme zde, u tohoto stolu, nebo se s posledním věrným služebníkem, který nám ještě zbyl, vypravíme dolů a zkoumáme pradávné záznamy.“ Králova tvář se rozjasnila. „Sestavujeme knihu ‚Historie‘, víš? To je naše velké dílo, na němž pracujeme v prachu tmavých míst, kde je nám jedinou hudbou krysí kvičení. Ta dřina je, jak nám řekl vévoda z Eboru, ‚marná jako sčítání vran‘, ale my si jí považujeme víc. A kdybychom mohli, řekli bychom mu toto: Ten, kdo důkladně pozná minulost, může časem ledacos zjistit i o budoucnosti. A ti, kteří nedbají na minulost, jsou navěky odsouzení ji opakovat. Myslíš snad, že bychom se v tom mýlili?“

Will pomalu ztrácel trpělivost. „Řekl bych, že to tak musí být, dovolí-li Vaše Milost.“

Králova tvář změkla a téměř se usmíval. „Ale nyní bychom chtěli, abys nám něco řekl.“

„Pokud to bude v mých silách, Vaše Milosti.“

„Vypověz mi tedy vše, co víš o dětech rodu Eborů.“

Tato žádost Willa zaskočila a ani se nenamáhal své překvapení skrývat. „A jaké konkrétní věci byste o nich chtěl slyšet?“

„Cokoli tě napadne. Ale raději bychom, aby to všechno byla pravda.“

Will se zamyslel. Nešlo jen o to, že už uplynulo mnoho let od doby, kdy žil ve vévodově domácnosti. Byla to i otázka politická. Co bylo důvodem, že se ho Hal ptal právě na tohle? A co se mělo odvíjet od jeho odpovědí? Nicméně v paláci se Will setkával s několika členy vévodovy rodiny a o ostatních se tu a tam něco doslechl i od Jívy. A co zlého by mohlo způsobit, vypoví-li králi tu nejprostší skutečnost?

„Starší z vévodových dětí už vlastně dětmi ani nejsou,“ začal pomalu. „Paní Anně je už jednadvacet roků. Provdala se za Henryho, pána Exmooru, který se účastnil Velké rady, kterou Vaše Milost svolala na Corben. U Delamprey bojoval na straně protivníků vévody. Poslední Velké rady se neúčastnil, a podle všeho se nezúčastní ani té příští.“ Na chvíli se odmlčel. Věděl, že Annin sňatek byl nevydařeným politickým trikem, Exmoor stranil Henrymu z Mellsu, Šílenému Cliftonovi a Prasečí hlavě, a potají pomáhá královně shromažďovat na severu vojsko. Tohle však nebyla nejvhodnější chvíle probírat královnin pokračující odpor, a tak řekl: „Po paní Anně se narodil Edvard. Nyní je mu dvacet let a jeho mladšímu bratru Edmundovi je teprve sedmnáct. Po nich přišli na svět…“

„Pověz nám víc o těchto dvou synech!“

Will našlapoval opatrně. „Edvard je dědicem rodu Eborů. Jistě jste ho mnohokrát viděl. Nyní má spoustu starostí se státními záležitostmi a s udržováním vojska svého otce, zatímco Edmundovi, který byl v minulosti zasažen chorobou, se zhoršuje zdraví. To je ten, který kulhá a jednu paži má zkroucenou a zakrnělou.“

„Všimli jsme si toho chlapce. Způsobila mu to postižení nějaká kouzelná síla?“

Will měl v úmyslu záležitost s Edmundem odbýt. Nechtěl, aby se ho král na tyto věci vyptával, neboť se bál zmínit o Dračím kameni, který byl skutečnou příčinou Edmundova

postižení. Z bystrého a ohleduplného mladíka, jak si Will Edmunda pamatoval, udělal člověka s nemocným tělem. Někteří tvrdili, že i s chorou myslí, ale toho si Will nevšiml.

„Nebyla to kouzelná moc, Vaše Milosti, jen nějaký starý úraz, který se dosud nezahojil. Po Edmundovi se…“

„Pověz mi: chová se Edvard ke svému bratrovi dobře?“

„K Edmundovi?“ Will touto otázkou získal trochu času. „Řekl bych, že ano, Vaše Milosti. Zrovna před chvílí jsem se ho ptal, zda se jeho bratr stále ještě obává tmy, a Edvardova odpověď byla strohá a k věci. ‚Můj bratr se nebojí ničeho,‘ řekl.“

„To je dobře. Pokračuj, prosím… Po Edmundovi?“

„Po Edmundovi se narodila paní Alžběta, té je šestnáct. Její sňatek s hrabětem ze Southfolku byl domluven už před dlouhou dobou, ale protože svého budoucího chotě ještě neviděla, neskrývá nad tím svou nelibost. Zajímají ji především voňavky, líčidla a pudry. Paní Markétě je čtrnáct – je tichá a mírná, rozhodně žádná vhodná společnost pro svoji sestru, která je čím dál víc tak trochu… dalo by se říct marnivá. Paní Markéta se daleko raději chopí knihy, než. zrcadla. Žel, rozhodně není tak krásná, jak vypadá na nedávno vytvořených portrétech. Ty dvě dívky se od sebe liší jako den a noc. Nechám už na Vaší Milosti, aby rozsoudila, která je která.“

Willův pokus krále trochu pobavit, selhal. Hal řekl jen: „Pokud by snad paní Markéta smýšlela o svém králi laskavě, mohla by někdy přijít sem a předčítat nám. Někdy odpůldne, kdy světlo začíná skomírat.“

„To by snad učinit mohla, Vaše Milosti. Pokud jí k tomu dá její paní matka svolení.“ Will se krátce usmál.

„A co ti dva nejmladší chlapci? Jiří a, ehm…?“

„Jiří a Richard. Jiřímu je nyní, okamžik, jedenáct let. Je to trochu darebák a je vychytralý jako liška. Vždy se snaží přesvědčit ostatní, aby pro něj něco udělali, a pokud není po jeho, dokáže se pěkně rozzuřit. Docela nedávno se mu podařilo dostat se k otcovu vínu a museli ho odtamtud na rozkaz učitele Aspalla vytáhnout, byl úplně opilý. Pan John Morte ho musel vzít ke kádím a lít na něj vodu ze džberů.“

„A poslední chlapec?“

„Richard? Ach, ten je bystrý a pohledný. Občas ho z dálky sleduji. Ačkoli je asi o rok mladší než Jiří, každou chvíli ho popichuje a utahuje si z něj, a když se své zábavy nabaží, prostě se ztratí. Je to takové osamělé dítě, drží se stranou. Mé ženě si stěžoval, že ho po nějakém pádu bolí klíční kost. Ale podle mého se k nám vydal hlavně proto, že Mistr bylinkář nebyl přítomen, a on si chtěl prohlédnout jeho dílnu. Podle mě byl jen zvědavý, jak to tam asi může vypadat. Je to taková zvídavá hlavička."

„Ale co soudíš o jeho charakteru, Mistře Willande?"

Willovi připadalo podivné, že se král ptá na chlapce, jemuž ještě nebylo ani deset let. Došel k závěru, že díky tomu bude moci nahlédnout do chorobně křehké vládcovy mysli. „Mladý Richard studuje a přijímá své povinnosti zcela vážně. Je zároveň všetečný i podezřívavý, ale je na něm něco zvláštního – něco, co nedokážu tak přesně určit."

„Pokus se o to. Pro nás."

Will zamrkal. „Jsou to… jen drobnosti. Až příliš dlouho sleduje svůj stín a má strach ze schodů vedoucích dolů. Nemá rád psy – prý na něj vždycky štěkají, když kolem nich prochází. A je to skutečně tak. Jako by z něj cítili něco, z čeho se jim ježí hřbet."

„Co z něj mohou cítit?"

„To nevím, Vaše Milosti." Will se znovu pokusil dát svému pocitu z Richarda ošemetnou formu slov. Zhluboka se nadechl a pravil: „Richard mi ze všeho nejvíc připadá jako chlapec, který nahlédl do vlastní budoucnosti a viděl jen spousty zklamání. Nevím, co bych mohl říct jiného."

Král uvažoval nad tím, co právě slyšel, načež pronesl větu, z níž Will vyrozuměl, že jeho krátká audience končí: „Děkujeme ti. Myslíme, že jsi byl upřímný a nanejvýš trpělivý s našimi dotěrnými otázkami."

„Vaše Milosti!" Willa tato poznámka proti jeho vůli dojala. Poodstoupil a ve chvíli, kdy by se většina lidí hluboce poklonila, udělal uctivé gesto, jímž se loučí čarodějové, třebaže se přitom cítil trochu nepatřičně. Věděl, že není vhodné pokládat králi nevyžádané otázky, avšak myslel si, že má právo znát odpověď alespoň na jedinou z nich. Proto, když došel ke

dveřím, řekl: „Vaše Milosti, mohu se vás zeptat… proč jste se mě tázal na vévodovu rodinu?“

Král k němu obrátil své smutné oči. „To proto, že jsme přesvědčení, že jsme možná došli k řešení této složité situace. Blíží se další Velká rada a my musíme učinit důležité rozhodnutí. Nejprve jsme si však přáli vědět něco víc o těch, kteří budou vládnout, až my už vládcem nebudeme moci být.“

* * *

Té noci bylo puzení příliš silné. Ten pocit ho neopouštěl a Will se rozhodl vydat se z paláce bránou k vodě a dál k Southfolkským schodům. Tam občas čekával na opozdilé cestující, kteří se chtěli vrátit do Města za noční tmy, převozník se svou loďkou. Nebylo dvakrát bezpečné vydat se kolem plácků, kde byly postavené turnajové šraňky pro výroční klání. Po silnicích směřujících do Charingu by v noci nikoho cestovat nenapadlo, jedině kdyby snad měl doprovod zbrojnošů. Ti, kteří se chtěli vyhnout nevidoucím zrakům Bratrstva, museli proklouznout nebezpečnými zadními uličkami, neboť na křižovatce stála bez ustání nehybná hlídka, nedbala vedra ani chladu, jen mlčky ve dne v noci sloužila svým pánům. Ten neustále bdělý strážný si všímal každého, kdo kolem prošel či projel, a všechno hlásil.

Nyní však do Města nikdo nesměřoval. Brány byly po západu slunce zavřené a neotevřou je dříve než ráno, a to bylo ještě v nedohlednu. Noc byla chladná a tmavá, hvězdy nad Willovou hlavou se kupily v takových množstvích, až vypadaly jako nějaká pevná hmota, která ho následovala, když spěchal vpřed. Napadlo ho, že je stěží možné předložit lepší důkaz o tom, jak zarputile starý svět lpí na svých pravdách. A přesto pro něj nebylo obtížné přesvědčit se, že hvězdy dnes shlížejí na jeho kroky z větší vzdálenosti než obvykle.

„Hej, ty tam!“

Za Willovými zády se ozval obhroublý křik. Will se otočil na patě a před ním stála známá postava v lehké vycpávané kožené zbroji s železnou přilbicí na hlavě. Za zády měla dva muže palácové stráže.

„Velitel Jackhald,“ řekl Will vyrovnaně.

Jackhald k němu přikročil, chytil ho za plášť na hrudníku a polohlasně šeptal slova, která jeho vojáci nemohli slyšet. „Takhle se mi odvděčuješ, Willande?“

Will se nebránil. „Odvděčuji? Co tím chceš říct, Jackhalde?“

„Když někoho postavím na stráž ke dveřím, nechci, aby ho nějaký čarodějníček zaháněl a děsil – zvlášť po tom, co jsem si mohl hlavu ukroutit, abych jemu a jeho blízkým našel nějaké pohodlné ubytování.“

Will si uvědomil, že Jackhald mluví o strážném u dveří komnaty krále Hala. „Jackhalde, ten muž *donášel*.“

„Jistěže donášel. Je to přece stráž, ne? Je to součást úkolu, za který dostává zaplaceno, i za to, co vidí a slyší.“

Will povzdychl a zatvářil se zklamaně. „Ach ne, ty také? Copak musí všechno v Království sklouzávat ke zkaženosti a sobectví?“

„Služba je služba, a ty bys měl vědět, že strkáš svůj otravný čumák, kam nemáš.“

„To čarodějníci většinou dělají, Jackhalde. Obracíme hnijící listí abychom zjistili, jací červi se plazí pod ním.“

Jackhald ho pustil a vykročil ke svým mužům. Pak k němu napřáhl varovný prst a řekl: „Budu si na tebe dávat pozor, Willande! Pamatuj si to, příteli. A neříkej pak, že jsem tě nevaroval!“

Will si upravil plášť, otočil se a zamířil dolů po Palácových schodech k molu, kde čekaly královské lodě. Slabě se zasmál výstupu, který mu předvedl velitel stráží Jackhald. Celé to jistě bylo sehrané jen pro jeho muže, malá ukázka autority. Will si přesně dokázal představit Jackhalda, jak si to celé přikrášlí: „Řekl jsem mu to pěkně přímo a jasně: Nezahrávej si s mými hochy!“

Ano, tak to je, pomyslel si Will a poškrábal se na tváři. Aspoň tedy doufám.

Nad bažinatými břehy řeky visela hustá mlha. Zaplavovala každý příkop a strouhu podél cesty jako zvedající se příliv. Pomalu se vlnila a od břehu řeky natahovala své pří zračné prsty, jako by chtěla strhnout nejníže visící hvězdy. Cesta, kterou Will ucítil v Zelené uličce pod nohama, byla tvrdá jako skála a neosvětlovalo ji ani světlo měsíce. Dnes Willa nikdo stopovat nemůže, neboť tu široko daleko nikdo není. Dokonce

ani dobrodruzi a lapkové, kteří obvykle číhávali ve skrytu podél cest, nepovažovali dnešní noc za příliš vhodnou pro svou činnost.

„Nnng!“ Will zakopl a bolestivě si narazil palec. Zvedl nohu a počkal, dokud nepřejde náhlá vlna bolesti otupující smysly. Po chvíli nepříjemný pocit polevil a Will se odvážil otevřít mysl. Pocítil vzdálenou odezvu Chluovy snící mysli, která se vydala vzhůru z hlubokých propastí spánku v touze zachytit stopy po Willovi.

Opět mysl rychle uzavřel. „Jen se vrať ke své dřímotě, bratříčku,“ zašeptal do noci, spokojený, že se mu podařilo uniknout Chluově obvyklé ostražitosti. „Jen spi, já u tebe budu co nevidět.“

A pak Will zachytil cinkání řetězu.

Nebyl to zvuk, spíše pocit, jakýsi odraz v mysli. Spatřil tři lodníky, jeden spal na své bárce a druzí dva stáli na dřevěném molu, oba upírali své pozorné oči k němu. Byli vyzbrojení po obvyklém způsobu námořníků pouze silnými palicemi. Nic víc nepotřebovali, kdokoli by se totiž pokusil jakkoli napadnout lodníka, obrátil by tím proti sobě celý jejich cech.

Ale onen řetěz, který Will slyšel, nebyl řetěz z lodi…

Náhle pocítil živoucí přítomnost lidské bytosti a bezprostředně poté se ho dotkla čísi ruka. Prudce se obrátil, připravený čelit jakékoli hrozbě. Jeho nenadálý pohyb vyvedl člověka stojícího za ním z rovnováhy.

Avšak žádná rána nepadla. Jen ruka položená na jeho paži, která ho měla překvapit či snad vystrašit, ale nic víc. To všechno si během zlomku okamžiku uvědomil a to bylo štěstí, neboť na jeho ochranu se užuž sbírala magie.

Nevytrhl se té ruce, jen vyrovnaně řekl: „Co si žádáš?“

„Odpusť!“ Byl to hluboký a hrubý hlas, který očividně nevyjadřoval touhu po něčím odpuštění. „Nakonec mě unavilo na tebe čekat.“

„A tak jsi přišel, abys mě vyhledal.“

„V to…,“ ozvalo se těžké a kovové zacinkání řetězu, které roztálo noční vzduch, „jsem doufal.“

Willovy úmysly jako by odnesl říční proud. O životě se toho naučil už dost, aby věděl, kdy je nutné zachovat pokoru. „Promiň mi, Lotane! Měl jsem tě vyhledat dřív.“

„Věřím ti.“ Lotanův hlas byl spíše vrčením, slova zněla neupřímně. „Cožpak jedna z vašich nejdůležitějších pouček neříká, že trvá-li vyplnění slibu dlouho, hrozí, že se na něj zapomene?“

„Napravím to.“

„Napravíš…“

„Ty mi nevěříš! Pojď, dokážu ti, že jsem nelhal.“ Will vedl Lotana zpátky po cestě, po níž přišel.

„Mé čekání se vyplatilo.“ *Zdálo* se, že si Lotan hovoří pro sebe.

„Ale varuji tě – neslíbil jsem ti nic víc, než že se pokusím něco pro tebe udělat. A ten slib stále platí.“

„I to je dost.“

Willa vyděsila žalostná naděje, k níž se tento urostlý muž upíral. Pokusil se změkčit dopad rány, která, jak zpola tušil, musela dopadnout, až tuto žádost předloží Gwydionovi. „Uznáváš ale, Lotane, že ses vzdal zraku o své vlastní vůli? A že podle morálních zásad magie bude toto rozhodnutí působit silně proti tobě?“

„Tomu rozumím. Ale nedovoluje snad tvá magie, aby člověk udělal jednu velikou chybu, zvláště když tím neublíží nikomu dalšímu? Pokud je ta tvá magie ve své podstatě skutečně tak morální, jak věříš, pak by pro mě přece jen mohla být jistá naděje. Není to tak?“

„Skutečně nevím, zda je magie natolik odpouštějící, ačkoliv si myslím, že by měla být.“

Mohutný muž zasténal. „Ach, co já bych jen za to dal, vidět znovu odlesk slunečních paprsků na pavučině, sledovat nekonečnou plavbu oblaků a radovat se z tváří pohledných dívek!“

Dorazili k Severní věži a Will zaklepal na pevná dvířka vsazená v masivní dřevěné bráně. Vysoko nahoře se otevřelo malé okované okénko. Bylo skryté za hustou mříží a přestože za ním hořela jen jediná svíce, její světlo oslepovalo Willovy oči. Objevila se ostře řezaná podezřívavá tvář.

„Přestaň si zakrývat obličej a pověz, kdo jsi!“

„Jmenuji se Willand. Patřím k domácnosti vévody Richarda z Eboru. Měl bys mě znát, neboť jsi to byl ty, kdo mi před malou chvílí otevíral dveře a pouštěl mě ven.“

„Pak tedy přistup a ukaž svou tvář.“

Venku se objevila lucerna zavěšená na tyči a ozářila Willův obličej. „Hmm. A v jaké záležitosti přicházíš?“

„V žádné. Já tady žiju.“

„A kdo se to skrývá ve stínech za tebou?“

„Přítel.“

„Ten s tebou ovšem vejít nesmí. Takový je rozkaz.“

„Ani nemám úmyslu ho sem brát.“

Čekali dosti dlouhou dobu, než se úzká branka otevřela. Pak Will vstoupil a zlehka poklepal strážnému na čelo. „Ale rozhodne-li se mě následovat sám od sebe,“ řekl spícímu strážci, „jen těžko mě někdo může nařknout, že jsem ho sem přivedl. Nebo snad ne?“

Lotan se zapotácel, jako by ho zasáhla fyzická bolest. Potom se však natočil bokem a obratně proklouzl malým průchodem v bráně. Tápal rukama po ležícím strážci a neúspěšně se ho pokusil zvednout na nohy. „Přežije to?“

„Nemusíš se bát, Lotane. Nic s ním není. Jen si řekl, že se tu na chvíli natáhne a odpočine si.“

„A to všechno jen po letmém doteku? To je skutečně mocná magie…“

„Spát na stráži, ts-ts, co by tomu řekl velitel Jackhald?“

Dál vedl Lotana po schodišti a chodbou. Zaklepal na dveře domluvené znamení a Jíva odtáhla petlici a otevřela. Krve by se v ní nedořezal, když spatřila, jak se nad jejím manželem tyčí mohutná postava v kápi. Příliš nescházelo a upustila by lucernu, kterou držela. Will jí vzal lampu z ruky a stiskl ji, aby ji trochu uklidnil. „Pozdrav Lotana! Lotane, tohle je moje žena Jíva. Jívo, Lotan potřebuje naši pomoc.“

„Přivedu Gorta,“ řekla vyděšeně.

„A také Mistra Gwydiona, pokud se ti ho podaří najít.“

Will nabídl Lotanovi židli. Ten se usadil, avšak jeho postava působila i potom velmi hřmotně. Bethe poklidně spala v hezké dřevěné kolébce za jeho zády, světlo ji nijak nerušilo. Will došel k závěru, že ani on, ani Lotan nijak netouží po prázdných řečech a namísto toho se rozhodl, že pohárek Gortova pampeliškového vína jim jistě přijde vhod. Ještě než ho však vůbec stačil nalít, už tu byla Jíva a strkala před sebou do komnaty Gorta s Gwydionem.

Okamžitě poté, co čaroděj vstoupil, začal zběsile provádět magická gesta.

„Má na sobě hábit bratří z Černého domu!“ vykřikl Gort. „Proč jsi ho sem přivedl, Wille?“

„Uveď své jméno, bratře!“ přikázal Gwydion nehybné postavě.

„Bratři mi říkali Eudas. Patřil jsem k Černému domu…“

„*Patřil?*“

„Já se nejmenuji Eudas. Mé jméno je Lotan, a vždycky tomu tak bylo.“

Gwydion se tvářil zamračeně a neústupně. „Proč jsi sem přišel? Co od nás chceš? Z Bratrstva není možné uniknout.“

A znovu se ozval hluboký trpělivý hlas. „Jak říká jedno přísloví, všechno je jednou poprvé.“

„Neopakuj mi tu stará přísloví, *červe!*“

Will udělal krok k čaroději a pokusil se ho upokojit. „Mistře Gwydione, prosím, vzpomeň si na své způsoby! Tento muž je mým hostem. Zachránil mi život.“

„Ustup! Možná, že to tak mohlo vypadat, že ti pomáhá…“

„On mi *skutečně* pomohl! Zachránil mě, když jsem byl ve smrtelném ohrožení.“

„A kdo tě ohrožoval? Nepochybuji o tom, že to byli další z Bratrstva. A teď tvrdí, že po nás chce laskavost. Říká, že chce zpátky svůj zrak. Je to tak, že?“

Will přikývl. Překvapilo ho, jak jsou čarodějova slova přesná. „Ano. Potřebujeme zázrak.“

Čarodějův hněv při tom slově vzkypěl. „Zázrak? *Zázrak?* To nikdy nepůjde! Vzdal se svého zraku o vlastní vůli. A i kdyby to možné bylo, ani bych se nepokusil mu ho vrátit.“ Čaroděj švihl rukou rychlostí blesku a strhl návštěvníkovi kápi. „Vidíš? Tady není co léčit.“

Will zíral, poděšený čarodějovým chováním. „Mistře Gwydione,“ řekl upjatě, „pamatuji dny, kdy bys věnoval daleko víc času i zchromlému koni.“

„To není otázka času! Jde o starý trik. Viděl jsem ho až příliš často.“

Will se obrátil ke Gortovi. „A ty, Mistře bylinkáři? Co na to řekneš? Nepokusíš se mu aspoň pomoci?“

„Tohle by byl úkol dost velký i pro magii Ogdoadu…“ Gortova omluva působila chabě. Ustoupil a náhle vypadal malý. „To, co žádá, daleko překračuje mé skromné dovednosti bylinkáře.“

Jíva pomalu došla ke kolébce své dcerky, ústa si zakrývala rukou a vytřeštěnýma očima zírala na Lotana.

Will položil ruku kolem Lotanových ramen. „Omlouvám se ti. Nic jsem ti však neslíbil. Nakonec to dopadlo tak, jak mi moudřejší část mého já celou dobu našeptávala. Mýlil jsem se, když jsem posiloval tvé naděje.“ Obrátil se s vážnou tváří ke Gwydionovi, ačkoliv stále hovořil k sedícímu hostu. „Mí… *přátelé*… teď budou muset odejít. Noc je však chladná a pohostinností vládnu sám, takže ti ji můžu volně přislíbit. Budeš vítán, Lotane, budeš-li tu s námi chtít zůstat.“

* * *

„Nemůžeme ho přece nechat jen tak ležet na podlaze v chodbě, kde by neměl pod hlavu nic než dubovou bedýnku,“ řekla Jíva. Bylo těsně před úsvitem a ona přešívala jednu z Willových starších košil. Rozšiřovala ji a spravovala. „Snad o něm bude Mistr Gwydion smýšlet laskavěji, když ho zbavíme těch špinavých hadrů.“

Poslali Lotana vyřídit cosi nepodstatného dolů do kuchyně, aby spolu mohli zevrubněji probrat, co nyní mají podniknout.

„Pochybuji, že Mistr Gwydion změní názor, ať si na sebe Lotan navlékne cokoliv.“ Will krájel Morannovou nesmírně cennou čepelí na dřevěném prkénku cibuli. „A navíc si nemyslím, že by byl Lotan nadšený, kdyby měl chodit bez své hluboké kápě.“

Jíva odložila rozešitou košili. „Ať je to jak chce, rozhodně ho nemůžou vyhnat, a o to jde.“

„Postarám se, aby ho tady někde ubytovali, i kdybych měl osobně vymáčknout svolení ze samotného Edvarda.“

Vzhlédla k němu a Will na její tváři viděl starost. „Nech mě, abych se o to postarala, ano?“

„Proč?“

„Protože o to mohu požádat vévodkyni. Bude to snazší než zbytečně obtěžovat Edvarda. Jsem si jistá, že Její Milost svolí,

když jí řeknu, že za tebou přijel host, který by tu potřeboval zůstat přes ewlen.“

Will se kriticky zadíval na rozkrájenou cibuli před sebou. „Buď jsem objevil novou čarovnou vlastnost Morannova nože, nebojsou ty cibule nějaké divné.“

„Stydím se za Mistra Gwydiona,“ řekla Jíva, stále ještě zaražená nespravedlností, jejímž svědkem se stala. „Hrozně mě mrzí, že to musím říct, ale poslední dobou se z něj stává hašteřivý dědek.“

„Tím jsem už od doby, kdy tu přistáli Otrokáři!“

Will vzhlédl a uviděl ve dveřích Gortovu hlavu.

„Á, Mistr bylinkář,“ zamumlala Jíva. Bylo to chladné uvítání a také tak bylo myšleno. „Kupodivu jsem nemluvila o tobě.“

„Já vím. Nebuď na Mistra Gwydiona tak tvrdá, Jívo!“

Will napřáhl ke Gortovi zeleně se blýskající čepel. „Tentokrát je to oprávněné. Nyní už chápu, proč jsem tak dlouho otálel. Co to do něj vjelo?“

Mistr bylinkář popotáhl nosem a zaujatě se zadíval na ostří nože. „Docela jsi Gwydiona vyděsil, když jsi ho požádal o zázrak.“

„Vážně?“

Will pozoroval, jak Mistr bylinkář nepřítomně zvedl kousek cibule a strčil si jej do úst. „Mohlo mu to připomenout událost, která se stala před pár lety, když se vypravil s králem do Verlamionu.“

„Hmm?“ pronesl tázavě proti své vůli Will.

„Bylo to při královské návštěvě svatyně Zakladatele. Před krále Hala se prodral muž, který vykřikoval, že se stal zázrak, a že ho způsobila přítomnost krále. Tvrdil, že byl od narození slepý, a čest, kterou král Hal prokázal Bratrstvu návštěvou jejich svatyně, způsobila, že se mu konečně začal vracet zrak.“

„A co na to všechno říkal král?“

„Je to smutné, ale král tomu muži okamžitě uvěřil.“ Gort zakroutil hlavou. „Přítel Hal byl vždycky ochotný příliš snadno uvěřit čemukoliv bez podrobnějšího dotazování a zkoumání. A červenorucí to velmi dobře věděli. Všechno to bylo součástí plánu, aby král vydal zákon o ochraně Bratrstva před zneuctěním. Každému, kdo by se provinil, by za trest uřízli rty.“

„To jsou ale hnusné potvory!“ řekla Jíva. „Snaží se skrývat pravdu jak jen to jde. Chtějí lidem nahánět strach, aby se obávali jakkoli mluvit proti tomu, co oni tvrdí. Vždy jsem si lámala hlavu, kde se vzal tak ohavný zákon!“

Mistr bylinkář jen smutně mávl rukou. „Tenhle zákon se objevil až o mnoho let později. V dobách, o nichž mluvím, by Mistr Gwydion nedopustil, aby se něco takového podařilo prosadit.“

„A jak tomu zabránil?“ zeptal se Will.

„Uvedl před králem ten zázrak na pravou míru. Ukázal, že onen takzvaný zázrak Nevidoucích byl jen pouhý úskok. A ten člověk, který ho tehdy prožil, byl Bratrstvem mazaně zapuzen, to ti povídám.“

„Ale jak?“ ptala se Jíva. „Jak se Gwydionovi podařilo otevřít králi oči? Mám pocit, že když někdo prohlašuje, že se mu vrátil zrak, tak se s ním o to nedá přít, nebo ne? Vždyť přece viděl a také to tvrdil.“

„Ach, potom tedy musí být ogdoadský čaroděj chytřejší než ty,“ řekl Gort a roztomile se na Jívu ušklíbl. „Protože Mistr Gwydion přišel na velice snadný způsob, jak dokázat, že ten muž lže!“

„A to?“ zeptala se, protože nechtěla, aby ji Gort takhle popichoval. „Co tedy bylo tím vychytralým důkazem?“

„Mistr Gwydion se nejprve zeptal: ‚Tvrdíš tedy, že ses slepý už narodil?‘ A ten muž se zapřísahal, že je to pravda, a s ním také mnoho bratří. Gwydion pak řekl: ‚Ale říkáš, že nyní už vidíš dobře, že?‘ Na to se ten muž začal holedbat: ‚Stejně, jako kdokoli jiný!‘ Mistr Gwydion se ho tedy zeptal: ‚Pověz mi tedy, jakou barvu má plášť, který obléká král?‘ ‚Ach, to je snadné,‘ odpověděl podvodník. ‚Hnědou!‘ ‚A tento plášť?‘ načež pozvedl cíp roucha Vrchního komořího. ‚Ten je červený.‘ A tak to šlo dál, dokud neurčil barvy nějakého tuctu dvořanských plášťů.“

„No a?“ řekla Jíva. „Jak by se na tom mohlo poznat, že je lhář? Copak ty barvy neříkal správně?“

„Právě že ano!“ řekl Gort a zamrkal na Jívu. „Jak by ale mohl člověk od narození slepý, kterému se náhle dostalo zraku, poznat a pojmenovat jednotlivé barvy? Mohl o nich jistě slyšet, ale jak by je mohl rozeznat od sebe?“

„Ach tak!“

„No, to bylo skutečně chytré,“ řekl Will a rozesmál se. „To se Mistru Gwydionovi povedlo!“

Gort se na oba podíval zpod ježatého obočí a zeptal se: „Takže mu tedy odpouštíte?“

Will pohlédl na Jívu. I ona pochopila, že se je Gort jen snažil umluvit. „Ne tak docela. A nehodláme s Lotanem zacházet špatně, navzdory všem jeho minulým chybám.“

„Třeba jste chybovali vy,“ řekl mírně Gort. Neměl v úmyslu ohrozit křehký mír, jehož uzavřením byl tak očividně pověřen. „Copak tě nenapadlo, že se Mistr Gwydion bude zlobit? Vlastně jsi ho oklamal, když jsi bez jeho souhlasu slíbil něco takového někomu, kdo chce uniknout z Bratrstva.“

„Měl jsem za to, že udělá, co je správné, a posoudí tenhle případ samostatně.“

„V dokonalém světě by to možná udělal. Ale před mnoha lety svedl Mistr Gwydion s Bratrstvem urputnou bitvu. Součástí domluveného příměří bylo, že se nebude plést a ovlivňovat jejich privilegia, pokud nebude chtít, aby se oni pletli do jeho záležitostí. Tato úmluva byla zpečetěna mocnými kouzly a od té doby ji obě strany dodržovaly. V pozdějších dobách dobře posloužila přívržencům Starých zvyklostí, neboť Mistr Gwydion slábne, kdežto Bratrstvo sílí.“

Will svěsil hlavu. „Proč sem nepřišel sám?“

„Je dole v kuchyni a dohlíží na to, aby Lotan dostal pořádně najíst.“

„Chtěl jsi říct, že dohlíží na to, aby Lotan náhodou neslyšel, co říkáš.“

Gort se uchechtl. „No, to možná také.“

Will stáhl rty a došel k rozhodnutí. „Nuže, můžeš Mistru Gwydionovi vyřídit, že pokud bude dnes večer chtít přijít, velice rádi ho přivítáme u večeře, stejně jako kohokoli jiného, koho se rozhodneme přizvat do naší společnosti.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KRÁL PENTAGRAMŮ

Bílou kočku jménem Pangur Bán Will opět spatřil, když seděl v Bílé síni a očekával začátek Velké rady. Šlechtici právě ukončili předběžná jednání a tu se v hlavní uličce objevilo ono stvoření a vykračovalo si, jako by jí patřil celý palác a všechno okolo. A když kočka vyhopkala na pódium a přímo před královským trůnem se usadila a začala si všem na očích umývat hlavu, nedokázal se Will ubránit úsměvu.

Will stál vedle Gorta a Gwydiona. Poté, co s Jívou přijali čaroděje a všechno si vyjasnili, rozhostil se mezi nimi opět jakýs takýs mír. Gwydion dokonce přijal Willovo rozhodnutí, že Lotanovi zařídí, aby mohl v paláci zůstat. Pravda, nijak zvlášť se mu to nezamlouvalo, a když Jíva řekla, že tomu urostlému muži lze věřit, měl co dělat, aby se ovládl. Na Willovo naléhání mu také umožnil zúčastnit se Velké rady, přestože jeho názor byl jiný.

Palácový ceremoniář vystoupil na pódium, aby kočku odnesl, ale ta odhalila zuby a odtančila se zvednutým ocasem pryč. Pohybovala se s tak neuvěřitelnou nonšalancí, jako kdyby zatracovala nebohého služebníka a odkazovala ho do patřičných mezí.

Bílou síní se ozvaly mumlavé zpěvavě věty Nevidoucích, sbory bratří si vzájemně odpovídaly v podivném chorálu. Will si vykládal přítomnost kočky jako znamení. Ale pokud to skutečně bylo znamení, pak rozhodně nikoli snadno čitelné. Willovi běhal mráz po zádech, v nitru mu bouřily pocity,

vzbouřené bystrým citem pro veliké události. Přesto působil vyrovnaně. Ovzduší, v němž velmoži zaujímali svá místa, ho překvapilo. Mělo totiž hodně daleko do chaosu, který očekával. Obával se, že v době, která uběhla od minulého shromáždění, byla rozbita další spojenectví a vyvstaly nové těžkosti. Ti, kteří nyní usedali do lavic, však byli nevídaně ukáznění a klidní. Jako kdyby se nad celým sněmem rozestřel jakýsi smysl pro společný cíl, jako kdyby různé konkrétní názory a přesvědčení posílily, a jiné, zničující a rušivé, jako by pohasly či byly utlumeny. A to bylo dobře, neboť jak Will věděl, mělo se rozhodovat o budoucnosti světa.

Na panující atmosféře musel mít jistě podíl i Gwydion, ale rafinovanost jeho konání udělala na Willa veliký dojem. Přesto cítil úzkost, když se spolu s Gortem a čarodějem tlačili mezi lavicemi a vklouzli do nenápadného koutku v jedné z bočních uliček. Když pozoroval, jak Gwydion ostřížím zrakem sleduje celou scenérii, začal se potit. Nad trůnem zely prázdné výklenky po obřích strážcích. V síni už nebyla cítit ani slabá ozvěna jejich přítomnosti a nad tím se Will podivoval. Kámen následnictví zůstal na svém místě pod trůnem. Divil se, že ho Gwydion neodstranil v obavách, aby nedal znamení, že král není právoplatný.

A tu se Will začal třást. Měl pocit, jako by mu vysychala krev, neboť ho napadla nesmírná myšlenka. Zíral do míst, kde kdysi stávali Gog s Magogem.

„Kde je král?“

Gwydion si dál cosi tiše mumlal, ale po chvíli zmlkl a vypadal jako člověk, který se probral z horečnatého blouznění. „Co jsi to říkal?“

„Král Hal-kde je?“

Gwydionovi se zavíraly oči. „Nebyl přizván k účasti. Je to tak lepší, neboť příliš mnoho králů – věrného smrt.“

Navzdory svému šprýmu vypadal čaroděj vysloveně vyčerpaný a rozhodně ne spokojený, že by udělal dost pro zajištění hladkého průběhu událostí. Vynaložil na to obrovské úsilí a Will čaroděje náhle viděl jako jakéhosi osamělého námořníka magie, který musí kormidlovat a napínat plachty na bouří zmítané lodi i ve stavu neskutečného vysílení. I Gort vnímal narůstající napětí, okusoval si nehet na palci a rozhlížel

se okolo sebe jako by vnímal záblesky a výbuchy, které nikdo jiný nevidí a neslyší. Hlavou Mistra bylinkáře se očividně hnaly starosti a temné představy a sám Will se nedokázal zbavit otázky, kterou mu položil král, ani závažných spojitostí, jež mu nyní vyvstaly v myšlenkách.

„Mistře Gwydione…," ztěžka vydechl. „Vzpomínáš si na verše, které se objevily na Dračím kameni?"

Čaroděj však byl znovu odvrácen a věnoval se nesmírně obtížným záležitostem. „Teď ne, Willande! Říkal jsem ti, že sem s námi nemáš chodit."

„Mé první na západě ožení se. Mé druhé králem bude. Mé třetí na mostě leží bez ducha. Mé čtvrté na východě provdá se. Mé páté přes moře bude vysláno. Mé šesté konec ve vínu nalezne. A mé sedmé, jehož se nikdo neobává, bude zatracováno pět století.

Mistře Gwydione, já si celou dobu myslel, že ty verše jsou jen nějakou hádankou a vztahují se k dalším kamenům války. Ale teď už jsem pochopil, čím ve skutečnosti jsou – jsou přesně tím, za co je považoval Edvard, proroctvím, proroctvím, týkajícím se rodu Eborů…"

Jeho hlas postupně utichl.

„Přesně tak," zabručel Gort a zchladil ho. „Podle všeho odkazují na potomky vévody Richarda. To sis uvědomil až teď?"

„Ty to *víš?*"

„Domnívali jsme se, že to tak je," řekl Gort. „Ale schovej si teď své myšlenky na později. Mistr Gwydion se teď musí s nejvyšší péčí věnovat tomu, co se děje. Raději na něj nemluv – neuslyší tě, neboť má obavy, co bys mohl říct."

Will vytřeštil oči. „Co bych mohl říct?"

Gort nic dalšího nevysvětloval, jen znovu gestem vyzval Willa k tichosti. Ten zaklonil hlavu a upřeně zíral do mohutného trámoví krovu síně. Nabyl dojmu, jako by všichni byli v břiše ohromné ryby a kolem se svírala její žebra. Klouzal pohledem po nesčetných pradávných válečných korouhvích, které zde práchnivěly, a snažil se vyčistit mysl, aby si mohl alespoň promýšlet detaily zprávy z Dračího kamene. Vévodovo prvorozené dítě – paní Anna – se skutečně provdala na západě za pána z Exmooru, jehož země sousedila s vévodstvím

Corinow. Sňatek paní Alžběty byl sjednám s pánem ze Southfolku, jehož hrabství leží na východě. A zaslechl i drby o tom, že optimistický portrét paní Markéty byl poslán přes Úzké moře k vévodovi z Burgundu…

Will naprázdno polkl. Cítil se prostoupený osudovými symboly. A co tedy eborští chlapci? pomyslel si. Má Edmund zahynout na mostě? A Jiří – skutečně je jeho osudem upít se k smrti? A co další chlapec? Má snad být Richard zatracován po pět set let? A co je nejdůležitější, co bude s prvorozeným synem a dědicem? Může se Edvard skutečně stát králem?

Will sebou trhl a pohlédl na ozbrojence lemující uličky mezi lavicemi velké síně. Pomyslel na vojska, která stále ještě táboří na louce Májového trhu, tuto sílu mají Eborové stále za svými zády. Když spustil, aby před nimi varoval, Gort se ho pokusil znovu utišit, ale tentokrát mu Gwydion stiskl ramena a se zoufalou jistotou mu odpověděl.

„V tomhle se dá příteli Richardovi důvěřovat! Je dalek toho, aby z Bílé síně učinil jatka!“

„V to ale jen doufáš.“ Velice silně cítil, jak celou síň ovíjí magie. Dělalo se mu z toho zle.

Čaroděj zakroutil hlavou. „Tohle je sněmovní prostor, ne jateční dvůr! Richard ví, co musí udělat!“

„Ale nedbá na to! Už ne. Už na to přišel!“

„Šššššš…“

„Vidíš všechny ty lidi? Tihle všichni viděli, jak se u Delamprey kutálí hlavy jejich přátel! Stačí jeden jediný vytažený nůž a vše začne nanovo! Není to k ničemu. Vojsko…“

„*Prosím!*“ Gort mu sevřel paži. „Musíš být zticha!“

Will setřásl bylinkářovu ruku. „No, co bys dělal ty? Kdybys viděl useknutou zakrvácenou hlavu svého pána?“

Gwydion obrátil k Willovi zuřivý pohled. Jeho žár mu zmrazil krev v žilách. „Nech si svoje předpovídání!“

„To není žádné předpovídání.“ Z koutku Willových úst začal vytékat pramínek krve.

Gwydion k němu napřáhl kostnatý prst. „*Nech mě dělat mou práci!*“

„Je to i moje záležitost!“ Ale v té chvíli jeho nohy ztratily sílu a zhroutil se.

„Mistře bylinkáři, postarej se o něj!“

Gort se zatvářil úzkostlivě, chopil se Willa a vyvlekl ho uličkou pryč za velkou zlacenou mříž hrobu, kde na náhrobku snil svůj věčný sen pradávný král vytesaný z alabastru.

„On mě umlčel," řekl Will, když se trochu probral z mdloby. Ozval se slabý smích a donutil ho otočit hlavu. Gort připravoval nějaký lektvar. „Mistr Gwydion proti mně použil zaklетí."

„Neměj mu to za zlé, Willande! Použil nespočetná kouzla a strávil na tom mnoho nocí, a všechno jen v zájmu dobrého výsledku tohoto jednání."

„Co se tu děje?"

„Musíš Mistru Gwdionovi dopřát trochu prostoru pro práci. Musí sledovat vývoj nanejvýš pečlivě." Gortův šepot trochu polevil na ostrém tónu. „Měl pravdu – bylo by lépe, kdybys tu nebyl. Ale když už jsi tady, musíš ze své mysli vyhnat všechny myšlenky na agresi. Tentokrát se do toho nesmíš plést…"

„Mistře bylinkáři…" Žebra ohromné ryby nad nimi se pohnula a zahrozila. Rostoucí hluk disonantního chorálu Bratrstva plnil povětří. Zápach kadidla se vinul prostorem jako nějaký nepříjemný pocit. „Je blázen, jestli si myslí, že bych mohl ohrozit jeho snahu předpovídáním… Jsme přece na stejné straně."

Gort pozvedl obočí. „Minule jsi udělal něco víc, než jen ohrozil Gwydionovu práci. Všechno jsi pokazil."

„*Já?* Ale…" Will se zarazil. Co na to měl říct? Ve skutečnosti opravdu ovlivnil výsledek minulého setkání. Vykřikl. Neměl to v úmyslu, ale udělal to. Stal se vločkou, která strhla celou lavinu. To bylo jediné, na čem nakonec záleželo.

Lektvar účinkoval. Pomalu se uklidňoval. Gort však vyslal další kouli. Dobře věděl, jak dostat k zemi i zbytek kuželek. „Svět bude tím, čím se my rozhodneme ho mít – to už jsi asi slyšel, co? A myšlenky některých z nás váží v tomhle ohledu víc, než myšlenky jiných. Takže jistě chápeš, že slova *jsou* svým způsobem předpovídáním budoucnosti – pokud je vyslovíš ty."

„Pak mě tedy nech pokusit se chtít to, oč se snažíme," zamumlal vystrašeně Will. Cítil se slabý, že sotva dokázal stát zpříma. „Zdá se, že dokonce nesmím mít ani vlastní myšlenky."

Odstrčil láhev s lektvarem a otřel si čirou tekutinu ze rtů. Přinutil se postavit na nohy. Gwydion stál a ve zbělených

pěstích svíral Maglinovu hůl. Oči měl v sloup a nesmírnou rychlostí brebentil slova zaklínání. Will se teď cítil o něco lépe a také zpola vytrestán. Založil ruce na prsou a zarputilým pohledem pozoroval drama, odvíjející se za železnou mříží. Začal jasněji chápat zdroj všeho toho magického tlaku, který cítil – po chybách, které udělal v Delamprey, se ze všech svých sil snažil dostát Gwydionovým pravidlům. Avšak lpění na čarodějových plánech znamenalo nechat se do budoucna rozdrtit, odložit vlastní naléhavé pocity.

Pokusil se ukáznit, být trpělivý. Když se opět porozhlédl po Pangur Bánovi, viděl jakousi stařenu šourající se směrem k rohu za královským pódiem. Myšlenky se mu sice rozletěly na všemožné strany, ale ta zvláštní postava ho udeřila do očí. Bylo to podivné, ale zdálo se, že si jí nikdo jiný nevšímá – alespoň stráže určitě ne, protože ji nechaly projít ohrazením do vyhrazené části síně. Ke shromážděným šlechticům jistě nepatřila, na to byl její oděv příliš prostý, avšak v této chvíli by sem jen stěží vpustili obyčejného prosebníka z lidu. Kde se tu jen vzala? Jak se dostala dovnitř? Stála ve stínech, zády k Willovi. V tom okamžiku vstoupil vévoda Richard a chystal se promluvit, v ruce přitom svíral svou jednorožci hůlku.

V nehybném vzduchu se vznášely krajky kouře. Will se znovu a znovu pokoušel proniknout ženiným převlekem, ale pocítil v útrobách nevolnost. Své pokusy vnímal jako snahu projít zdí, jednoznačný znak toho, že se dostal až na samotné podloží. To mohlo znamenat, že podoba, kterou vidí, je pravá a skutečná. Žádný převlek! A přesto ta žena… *jiskřila.*

Sebral odvahu a zatřásl Gwydionem. „Kdo je to támhle?“ zamumlal.

Čarodějovy oči se zaostřily a ulpěly na šedivé postavě. „Řekl bych, že Brigid znáš dost dobře,“ pronesl tiše.

Will se na ženu podíval znovu. Zaplavil ho důvěrně známý pocit, který se však během chvíle proměnil v temné tušení. „To je Matka Brig? Ta žebrácká? To sem přišla celou tu dlouhatánskou cestu z Ludfordu?“

„Žebrácká?“ odpověděl Gwydion unaveně. „Copak přímo před tebou neprohlásila, že její jméno je Svrchovanost? Přišla sem dnes na jednu ze svých návštěv v Luddově městě. Říká se, že právoplatný král se k ní nebude chovat jako ke stařeně, ale

uvidí ji jako krásnou mladou pannu. Přišla si vyzkoušet, jak se věci mají.“

Will na ni upínal oči. „To je ale velmi nebezpečné!“

„To je mi velice dobře jasné.“

„Co když promluví?“

„Vskutku, co pak…“

Vévoda došel nebezpečně blízko trůnu. Zamával slonovinovou hůlkou, jako by byl Vrchním strážcem královské pokladnice, a pravil: „Buďte nám vítáni, urození páni, zde v Bílé síni v den velikých nadějí. Svolali jsme vás na tento sněm, abychom mohli ujednat záležitosti Království ke spokojenosti všech…“

Prázdné řeči, napadlo Willa. Možná prázdné, ale snad přece jen k něčemu, mají-li aspoň promazat kolečko rozhodovacího mechanismu ještě předtím, než budou předestřeny státnické záležitosti. Jeho myšlenky se však už překotně vracely k oněm chvílím ewlenu před sedmi lety, kdy Matka Brig prozradila Richardovi z Eboru, jaký osud ho čeká.

Jak jen tehdy prostý lid zalapal po dechu, když se objevil Gwydion vedoucí vévodu, protože Richard měl tehdy na sobě noční košili, byl bosý a svázaný a kráčel v polospánku. Matka Brig ho přivedla před samotného krále Ludda a tam prohlásil, že vypadá jako krásná dívka, nikoliv babice. A Matka Brig tehdy Richardovi navzdory tomu řekla, že pokud se někdy opováží dotknout začarovaného trůnu, zemře hned v následujícím boji. Tak zněla její slova. Ale to nebylo vše, neboť pravila také toto: „Chceš-li poznat budoucnost, pak pohlédni na svůj stín vržený na zeď.“

To, co jí na to vévoda odpověděl, se na celá ta léta vrylo Willovi do paměti, přestože to tehdy jen stěží mohl pochopit. „Můj je ten pravý!“ řekl Richard toho večera.

Co tím jen myslel?

Nyní už to Will jasně chápal. Poleno ewlenu hoří vždy tím nejpravdivějším plamenem. Proto jen málokdo sebere odvahu a pohlédne na stíny, vržené na zeď. Osud toho, jehož stín neměl hlavu, byl zpečetěn a do roka měl zahynout. Na výzvu Matky Brig pohlédl té noci na zeď i vévoda a spatřil dva stíny. Ten napravo byl celý a v pořádku, ale byl tam i druhý stín patřící Richardovi za sedm let – a ten byl bezhlavý.

„Zpečetí svůj osud," sykl naléhavě Will.

Gwydionova tvář zůstávala zakaboněná a temná. „Tentokrát se do toho nebudeš plést!"

„Ale musíme přece něco udělat!"

„Já už jsem něco udělal." Gwydion se zvedl a přešel na výhodnější místo na druhé straně hlavní uličky, kde si ho nikdo nemohl všimnout. Zmizel mezi sloupy a stíny jako zmizí můra, když usedne na skvrnitou kůru stromu.

Will chtěl vyrazit za ním, ale Gort mu řekl: „Nech ho dělat jeho práci. Musí toho ještě spoustu zařídit."

Celou tu dobu se pomalu odvíjelo jednání Velké rady. Vévoda se nyní radil se soudci nad nějakým nejednoznačným výkladem práva. Zdálo se, že se napětí uvolnilo. Will sledoval, jak se právníci s řešeným problémem piplají jako mouchy s hnijícím kusem masa, dokud šlechtici nezačali ztrácet trpělivost a nezaplašili je. Celou síní se ozývaly námitky a nesouhlas, až bylo oznámeno, že bude muset být přiveden král Hal.

Will sledoval, jak se vévoda pokusil tomuto tahu zamezit. Stál jako maják v příboji vln, avšak z lavic se vzedmul příliš mohutný odpor, takže v zájmu zachování alespoň nějaké podpory svých záležitostí byl nucen ustoupit. A Gwydion tento zápas neustále sledoval zamračenýma očima. Will v jeho pohledu vnímal sílu, která by dokázala pohnout i horami. Napětí a tlak se vryly do čarodějovy tváře. Stál tam a jako lodivod naslouchal zrádnému skřípění a praskání stěžně a lanoví, zatímco se jeho bárka nořila do rozbouřených vln.

Když se objevil král Hal, jeho tvář byla bledá a oči neklidné. Kráčel hlavní uličkou jako nějaký stařec a Will by jen těžko uvěřil, že je mu sotva čtyřicet let. Došel až k ohrazení královského prostoru, ale ani tam nenašel nikoho, kdo by mu pomohl. Na prvním schodu pódia zakopl a napřáhl ruku, aby se ochránil před pádem.

Všechny oči v síni se upínaly ke králi. Někteří šlechtici v předních řadách lavic se postavili, ale byla to Matka Brig, která přistoupila a krále zachytila. Chopila se jeho paže a král se na ni laskavě usmál. Když se však Hal octl na pódiu, vévoda nestrpěl, aby se přiblížil k trůnu. Zachytil ho napřaženou rukou, jako by náhodou a se shovívavým výrazem. Slonovinovou hůlkou zavedl krále tam, kde ho chtěl mít, a Hal na to reagoval jak byl

navyklý – tedy poslušně a s veškerou úctou k muži, který byl pánem situace. Skromně oděný král se zastavil. Vypadal opuštěně a nešťastně, zosobnění pokory.

Will pozoroval žalostnou figurku krále a zmocnil se ho příval emocí. Soucítil s tím mužem, na němž viselo nezdobené roucho a jehož černý klobouk vypadal jako spálený koláč právě vytažený z trouby.

Hal ani nepohlédl na shromážděné velmože před sebou, jen sevřel ruce a sklopil zrak k červeným a okrově žlutým dlaždicím podlahy. Jeden z právníků se ho poté otázal, zda je stále ještě králem, či nikoli. Odpověděl mírným a tichým hlasem: „Mí šlechticové, vládli jsme tomuto Království téměř čtyři desítky let. Vyzývám vás všechny, abyste se rozpomněli, že jste nás tolikrát předtím uznali za svého krále. Klečíce na kolenou zavázali jste se nám přísahou. Vaši otcové skládali tytéž sliby našemu otci. Vaši dědové našemu dědu. A já se ptám: Kdo z vás nyní popře svůj slib?“

Byla to prostá slova, pronesená tiše a bez nejmenší nabubřelosti, ale zapůsobila jako kdyby do síně udeřil blesk.

Nikdo se ani nehýbal. Neozval se jediný zvuk. Will sledoval, jak ve vévodovi Richardovi vře stěží potlačovaný vztek. S něčím takovým nepočítal a očividně nevěděl, co má odpovědět.

Vévoda opět přikročil blíž k trůnu. Gwydion na něj upíral neoblomné oči. A pak, jako by zázrakem – bylo jednání přerušeno.

Vévodové, hrabata a rytíři celého Království vyskočili ze svých lavic a začali provolávat obvinění. V srdci těchto rozepří a hádek stál Richard a všude okolo něj se zvedala změť hlasů.

„Co se to s ním děje?“ otázal se silný hlas za Willovými zády.

Obrátil se. Byl to Edvard se svou družinou mužů s hranatými tvářemi. Pocházeli z nižší šlechty, šlo o příbuzné Eborů a všichni měli právo tu být, ale Willovi připadalo, že se kolem Edvarda shlukli jako osobní stráž. Dědic Eborů chytl Willa za rukáv. „Ten tvůj černokněžník začaroval mého otce!“

„Tomu nevěřím.“

„Kde je?“

„Proč se tvůj otec rozhodl pozvat sem Hala?“ zeptal se Will a oplatil tak Edvardovi jeho prudký útok. „To byla hloupá chyba, Edvarde! Řítí se přímo do záhuby.“

„Musel to udělat!“ Edvard svíral ruce v pěsti. Hledal někoho, na koho by mohl svalit vinu. Rozhlížel se, snažil se vypátrat Gwydiona, avšak oči mu ulpěly na jiném nezvaném návštěvníkovi. „Kdo je támhleta zatracená holka? Kdyby starému Halovi nepomohla, natáhl by se na zem a všechno by bylo jinak.“

Will zareagoval rychle a ustoupil o pár kroků, čímž odvedl Edvardovu pozornost od beztak sotva pozorovatelné postavy čaroděje. „Spíše by ses měl ptát, proč tvůj otec tak lpí na té jednorožci hůlce a neustále ji má při sobě. Klíčovým okamžikem bylo, když se jí dotkl krále; to byl bod, kdy se všechno zvrtlo. Měl bys mu říct, že by si měl dávat větší pozor.“

Tím na sebe přivolal Edvardovu pozornost. „Hůlka? Co s ní má být?“

„Už dříve jsem ti vysvětloval, co může způsobit, když se někdo zaplete s těmito silami. Jak praví přísloví: Každá moc člověka zkazí, velká moc člověka zkazí velice.“

Edvard se zachmuřil a na chvilku se zamyslel. Potom se však netrpělivě rozhlédl. „Nechej si svoje otřepané průpovídky! Chci, aby pro nás Mistr Gwydion něco *udělal*, místo aby jen přihlížel, jak jde všechno do pekel.“

„Magii nelze používat tak, jak si představuješ. Jedině když se obnoví rovnováha…“

„To je k ničemu! Když tedy na otci neleží žádné zakletí, proč se trůnu prostě nezmocní? Já bych to na jeho místě udělal!“

„Ano,“ řekl Will tiše. „To já dobře vím.“

„Je to čarodějova práce. Musím ho najít!“ Edvard a jeho garda bratranců se vydali pryč, přímo do centra bouře, kde jejich vůdce vedl svůj boj. Will pohledem hledal Gwydiona, ale zprvu si ho proti žulovým sloupům ani nevšiml. Pak zachytil jeho obrys, průhledný jako přízrak v prašném světle. Teprve tehdy si začal Willův cvičený zrak všímat i výplně obrysu.

Čaroděj stále hleděl k trůnu. Zadutí trubek přinutilo Willa trhnout sebou a obrátit pozornost k průběhu jednání. Šlechtici

pokřikovali na právníky další a další hrubá slova, pak ale předstoupil vévoda a vřava trochu ochladla. Na její místo nastoupil zvláštní pocit očekávání, který byl nakonec ukojen prohlášením, na něž všichni čekali.

„Mí šlechticové," začal vévoda Richard. „Vy všichni, nanejvýš význační svobodní páni, účastníci nynějšího sněmu Velké rady, a sám vládce a král, náležitě věrný svým poddaným a jimi milovaný, jelikož jsme udělili…"

Úvodní část vévodovy řeči byla dlouhá a těžko srozumitelná, její jádro však bylo prosté a jednoznačné. Někteří je přijali s jásotem, jiní strnuli neschopní slova. Sám Will nemohl uvěřit vlastním uším. Hal měl i nadále zůstat králem, ale jeho nástupcem bude Ebor.

„Nuže, tím je to vyřešeno," řekl Gort a smutně pokýval hlavou.

„Tohle přece jen přilije olej do ohně války, stejně jako onen ukrutný zločin spáchaný v Delamprey!" vykřikl Will. „Tohle je to, oč se tak snažil Mistr Gwydion?"

„Ne, není."

Čaroděj přistoupil k Willovi, aniž si ho všiml. Vypadal jako člověk na samém pokraji naprostého vyčerpání. Byl voskově sinalý jako mrtvola a ztěžka se opíral o vypůjčenou Maglinovu hůl. Chabě pozvedl ruku jen proto, aby ji opět nechal klesnout. Když slyšel, co tu bylo řečeno, téměř ho to srazilo k zemi. Přesto řekl: „Každý ví, že právníci jsou darebáci, kteří tyjí z neshod, ale do dnešního dne jsem netušil, jak velice se oddali pošetilosti."

„Mistře Gwydione," řekl Will, „tohle není ten nejhorší možný výsledek! Takový kompromis nikoho neuspokojí. Copak nemají ani tušení, jak tímhle rozlítí královnu? Tím, že jejího syna připraví o nástupnické právo, ji hodlají rozdráždit a vyprovokovat. Do tří dnů se dozví, co přesně se tu stalo, a zneužije to pro své účely. Zburcuje celý sever a Umberii."

„Dozví se to dřív," řekl čaroděj, a přitom jako by očima sledoval nějaké neviditelné linie křižující se nad jejich hlavami.

Will se otočil a spatřil, jak si uličkou vykračuje hrabě Warrewyk se spokojeným výrazem v tváři. Jeho pozornost přitáhla Willova slova, která mu v danou chvíli připadala téměř urážlivá. „I když máš tu drzost mluvit nyní o šílené Mag, pranic

na tom nesejde!“ řekl Warrewyk. „Ta žije z milodarů za hranicemi Albany! Jen málo záleží na tom, co si ta *vdova* bez stříbrňáku v kapse myslí.“ Rozesmál se.

Když Will uslyšel tato smrtonosná slova, pochopil, že nyní se objevilo další reálné nebezpečí. Vynořila se totiž jedna strašlivá možnost – vévoda Richard bude mít volnou cestu k trůnu ihned, jakmile Hal vydechne naposledy.

„Myslíš na to, na co si myslím, že myslíš?“ zeptal se Gort.

„Přemýšlím o vraždě, Mistře bylinkáři.“

Gort přikývl. „Pokud začne opět brzy narůstat síla lorku…“

Will spatřil před vnitřním zrakem své mysli provázanost a nesmírnou složitost situace. Království opět klouzalo blíž a blíž k dalšímu střetnutí. Pravda, vévoda Richard tím tolik vinen nebyl. Nedokázal odmítnout verdikt šlechtické rady, a osamělý a nešťastný Hal vlastně neměl na vybranou. Všem mohlo být nade vši pochybnost jasné, že se události vyvíjely pod tlakem nějaké vyšší a mocnější síly, a ta si nyní zvolila své vlastní rozuzlení.

Ale byla tu jiná věc, která zraňovala Willovo srdce čepelí strachu. Když byl král odváděn z Bílé síně, na krátkou chvíli se zastavil na schodech. Will sledoval, jak stáhl z prstu svůj královský prsten a podal ho Matce Brig. „To je pro tebe, má drahá,“ řekl, než vykročil dál. „Byla jsi laskavá, že jsi starého blázna podržela ve chvíli, kdy se zdálo, že by mohl padnout.“

A v doslechu Willa i Edvarda pronesla Matka Brig svou odpověď: „Vězte, Vaše Milosti, že než se rok naplní, Ebor nebude dbát Ebora!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

PROROCTVÍ, POMLUVY A SNY

Will vrazil do pokoje a spatřil tam sedět Lotana s Jívou. Mohutný muž seděl zády k němu a neměl přes hlavu přetaženou kápi. Jíva se dotýkala jeho tváře a plakala.

„Nezlob se, Wille," řekla, když k němu vzhlédla.

Cítil, že něco není v pořádku. Vnímal to čím dál silněji, zatímco se blížil k jejich komnatám. Poslední část schodů už vyběhl, ale nemohl si nevšimnout, že truhlice s léčivými přípravky, kterou Mistr bylinkář odmítal ve svém pokoji, už na chodbě nebyla.

Slyšel Lotanova zasněná slova. „Jsi tak krásná…," a viděl, jak vztáhl ruku k Jívině tváři.

„Co jste udělali?" Will ve vlastním hlasu zaslechl nedůvěru a obvinění. Avšak Jíva jednala z pouhého soucitu a na tom – dozajista – záleželo nejvíc. Ovšem samotná skutečnost, že lékařská truhla pocházela z Maskullovy komnaty a byla jeho dílem, naplnila Willa děsem. Rozpomněl se na dávné varování mistra Gwydiona, že všechny ty skvělé vynálezy rozhodně nebyly jen záležitostí prosté magie.

Po zemi okolo se povalovaly skleněné lahvičky a nádoby s prášky a všelijakými výtažky. Na některých byly viněty s obrázky, na jiných slova. Will se přinutil překonat odpor a zápach zatuchlé magie, zvedl jednu z otevřených nádob a prozkoumal ji. Uvnitř byly zbytky šedivé masti, voněla slabě po mátě. Trochu si jí nanesl na kloub prostředníčku, kde se

rýsovala bílá jizvička. Byla to připomínka seknutí, které utržil, když se před lety pošťuchoval s Edvardem. Než napočítal do sedmi, začala jizva mizet. Když došel ke třináctce, nebylo po ní ani stopy.

Byla to lehkomyslně provedené zkouška, ale bylo to nezbytné. Vykročil vpřed, aby se podíval na Lotanův obličej. Mohutná sanice byla nyní neporušená, stejně jako tvář, a z míst, kde dříve zely jen prázdné oční důlky, hleděly nyní opět oči.

„Gort tvrdil, že k tomuhle by byla třeba ogdoadská magie," řekl Will a ovládal se seč mohl. „Nikdy by mě ani nenapadlo, že tím, kdo ji poskytne, bude Maskull."

V jeho upjatém chování se odrážela výčitka, a Jíva řekla: „Vždyť takhle je to v pořádku."

„Skutečně?"

„Zeptej se tedy Lotana!"

„Jak by to mohl vědět?"

Jívě se ve tváři zračilo, že by ji nikdy nenapadlo, že člověk, který je cílem magického konání, by mohl být tím posledním, kdo by se měl zabývat záležitostmi etiky.

„Je *to jeho* život, Wille."

„A ty, Jívo? Ty s tím nemáš nic společného?"

Lotan se pohnul. „Požádal jsem ji o pomoc a ona byla tak laskavá, že mi ji poskytla."

„Ale na to neměla právo! V žádném případě. Ne, pokud o tom nejprve nepromluvila se mnou. A ty – tys mě zradil a zneužil mé pohostinnosti!"

Lotan se otočil a do očí mu dopadlo světlo. Will si všiml, že každé má jinou barvu. Jedno bylo modré a druhé hnědé.

„Vzal jsem si je od těch, kteří je už nebudou potřebovat," řekl Lotan.

„Pravé je od Magoga a levé od Gogmagoga," řekla rychle Jíva. „Wille, oni se je chystali *upálit!*"

„Ale neupálili je. A teď už je nikdy nepůjde obnovit. Tohle jste zrovna dobře nepromýšleli."

„Ne! Ale ani když se něco promyslí, ještě to nemusí účinkovat skvěle. Podívej se na sebe, Wille! Vždyť nevíš kudy kam. Nevíš co máš dělat, proto jen čekáš a čekáš, a teprve když se něco stane, reaguješ na to. To není ten Will, jak ho znám. A pokud máš být králem, budeš si muset vést o hodně lépe."

Ve Willovi stále hlodala nerozhodnost. Náhle si připadal jako pošetilec, který se nedokáže zaradovat nad vítězstvím, dokud se neprokáže, že bylo vydobyté prostředky dokonale bez poskvrnky. A přesto Jíva konala pouze srdcem, pragmatická jako vždy. Tímto činem lásky k bližnímu rozťala zašmodrchaný uzel bezvýchodné situace a možná jim tak její vnitřní kompas ukázal správný směr.

„Wille, nemůže to být v nepořádku," řekla. „Jsem si tím jistá." Toužila, aby tomu uvěřil i on.

Pokud jsi o tom skutečně přesvědčená, napadlo ho, proč jsi tedy konala za mými zády? A proč nyní tolik žadoníš o to, abych celou záležitost schválil? Čím víc však nad tím uvažoval, tím více se mu jevilo, že Jíva má pravdu a – tak, nebo onak – vykonaný skutek už nebylo možné odčinit.

Důkladně si otřel prsty a optimisticky pokývl na ostatní. „Nemám nejmenší tušení, jaké síly jste tu vypustili do povětří, a raději se ani nedomýšlím, co řekne Mistr Gwydion, až tohle zjistí. A jestli jste udělali správnou věc, to nám ukáže teprve čas, počkáme-li si."

* * *

„Co tím chtěla říct?" zeptal se Edvard Willa při první možné příležitosti.

Vydechoval do prosincového vzduchu oblaka páry. Od katastrofální dohody mezi králem a vévodou už uplynuly tři dny. Hodiny právě odbíjely čtvrtou a Will byl na Albánském nádvoří téměř obklíčen. Ze všech stran se k němu blížili muži Edvardovy stráže. Jejich obvyklým úkolem bylo uvolňovat pro mladého hraběte z Pomezí cestu v davu a zajistit mu projevy úcty, o nichž byl přesvědčen, že mu náležejí.

V jeho případě se jedná o podobnou úctu, jakou prokazují krysy psovi, pomyslel si Will.

„Zeptám se tě tedy znovu, Wille: Co tím chtěla říct?"

Will na jeho otázku reagoval, jako by to byla nějaká hrozba. „Předpokládám, že mluvíš o Matce Brig. Zkusím se zeptat jinak: Co si myslíš *ty*, že tím chtěla říct?"

I takto nevinná otázka by mohla na vévodova syna zapůsobit jako provokace, pokud by zrovna měl špatnou náladu. Přesto se

zdálo, že se Edvard dobře ovládá, ačkoli jeho družina reagovala poněkud přehnaně úšklebky a pohvizdováním.

„Mí přátelé, zdá se, došli k závěru, že se chováš až příliš důvěrně."

„Přijde ti to tak? A tihle tvoji noví přátelé, copak nevědí, že my dva jsme *staří* přátelé, Edvarde?"

„Nemyslím si, že by je to zajímalo."

Will se rozhlédl po jejich dychtivých tvářích a cítil jejich vzrušení. Vnímal však i špatně skrývané obavy. „A kdybych na ně napřáhl ruku a luskl palcem? Máš tu jistotu, že by nepopadali jako kuželky?"

Edvardův hlas ztvrdl. „Ptám se tě tedy naposledy: Co tím chtěla ta holka říct?"

Will jeho dotaz odrazil, jak nejotevřeněji se odvážil. „Když jsem se tě ptal, co si o tom myslíš *ty*, nebyla to otázka, kterou bych pokládal bezdůvodně. Než ti odpovím, musím vědět, co po mně skutečně chceš."

„To tvoje zatracené slovíčkaření!"

Edvard nebyl dostatečně bystrý, aby si uvědomil, že tahle krátká rozmluva už Willovi prozradila vše, co chtěl a potřeboval vědět. „Přál bych si, abych ti mohl dát odpověď, ale svět někdy nebývá tak prostý, jak bychom si přáli. Najdu ti nespočet pochlebujících falešných astrologů, kteří ti sdělí přesně to, co bys chtěl slyšet. Nebude tě to stát víc než střibrňák. Ale i tak to bude plýtvání."

Ozubená kolečka v Edvardově hlavě se točila stejně jako ve velikém hamru, kde postupně pozvedaly obrovské kladivo, aby je vzápětí nechaly dopadnout. On ani jeho muži nedokázali říct, zda se je jejich oběť pokouší přechytračit. Edvard se však rozhodl nevšímat si toho a změnil téma.

„Proč jí říkáš Matka Brig?"

„Její jméno je Brighid." Will se narovnal, Edvardův doprovod ho už značně tísnil. „Řekl jsem ti, Edvarde, ať se na mě tolik netlačí. Jestli je neodvoláš, budu jim muset nahnat strach."

„Přátelé…" Edvard unaveně mávl rukou a muži ustoupili. Pak ještě jednou a zmizeli z doslechu. „Vidíš? Jsou jako psi."

„To by sis ovšem měl dávat větší pozor na společnost, kterou se obklopuješ."

„A co bys chtěl? Doba je nejistá, a pokud považuješ mé přátele za špatné, měl bys vidět mé nepřátele. Bylo to proroctví, nebo ne? Pověz mi to! Aspoň to bys pro mě měl udělat.“

„Měl udělat?“ Will naklonil hlavu k rameni a zdůraznil, co se mu na Edvardově přístupu nezdálo. „Chováš se, jako by sis myslel, že vím něco, co by ti mohlo nějak pomoci. Nevím. Je mi líto.“

„Doufám, že ano, ve tvém vlastním zájmu. Nebo bych se snad měl nechat klamat tím tvým věčným tajuplným chováním, na němž si tolik zakládáš?“ Edvard si zklamaně odfrkl. „Je na tobě vůbec něco zvláštního, Willande? Aspoň něco, pod všemi těmi nánosy *tajností?*“

„Pokud to chceš vědět, budeš to nejspíš muset vyzkoušet,“ řekl Will a záměrně nasadil záhadný úsměv.

Edvard si z jeho drzé odpovědi nic nedělal. „Vážně nechápu, co je špatného na přátelské výpomoci mezi dávnými kamarády z dětství…“

Kdykoli nasadil tento veselý tón, tolik připomínal vlastního otce! Will se rozhodl říct mu všechno na rovinu. „Nemáš představu, jak jsme se ve dne v noci lopotili, abychom tobě a tvému otci zachovali zdravou kůži. Nikdo z vás se to ovšem nedozví, neboť vaše pýcha by nepřijala radu, a východisko z této války by se vám ani trochu nezamlouvalo. Nakonec však zbude *jen jediné* řešení.“

Edvard obrátil oči v sloup. „A řekl bych, že mi teď na tohle téma uděláš přednášku…“

Will mu však skočil do řeči. „Tuto zemi ovlivňuje daleko mocnější síla, než jsi ochoten připustit. Daleko mocnější, než…,“ mávl odmítavě směrem k bohatě zdobeným zdem kamenných paláců, „než všechno *tohle.* Nedáte si pokoj, dokud ty a všichni tvoji lidé nebudete mrtví, a spolu s vámi i veliká spousta dalších, kteří s vámi a vaší ctižádostí nemají co do činění.“

Edvard s náhlou prudkostí sevřel Willovu paži. „Než se rok naplní, Ebor nebude dbát Ebora. Gort říkal, že víš, co to znamená.“

„Proč by Gort něco takového říkal?“

„Protože jsem se ho na to zeptal!“

Will měl nejprve chuť Edvardovi připomenout, jak se smíchem odmítl varování před otcovým osudem. Jak si mohl myslet, že si zaslouží další šanci? Avšak toto pokušení Will odmítl. Prozradit Edvardovi nepříjemnou pravdu znamenalo pustit se v lepším případě do nebezpečné hry. Slova Matky Brig hraběte z Pomezí rozrušila víc, než dával najevo.

„Gort se mýlí. Nemám tušení, co její prohlášení mělo znamenat. Ale Matka Brig je věštkyně a cokoli řekne, to se svým způsobem nakonec vyplní."

„Znamená to, že otec nebude dbát na mě a předá korunu Edmundovi, že ano?" vyhrkl náhle Edvard.

Will se na okamžik zarazil. *„Cože?"* Rozhlédl se a doufal, že to má být nějaký vtip. Když však pohlédl zpátky na Edvarda, viděl, že to vévodův syn myslí naprosto vážně.

„Ptal ses, jaký je můj názor. ‚Ebor nebude dbát Ebora.' Znamená to, že se bude snažit dosadit na trůn toho zatraceného mrzáka, že ano?"

Will nikdy předtím neslyšel, že by Edvard mluvil o svém bratru tímto způsobem. Něco zde bylo velice, velice v nepořádku.

„Podezřívavost vítězí nad tvým rozumem," řekl a dbal na to, aby ještě víc nepřiživil směr, kterým se Edvardova mysl vydala. „Mám dojem, že ses stal obětí nějakého nekalého kouzla," dodal ještě.

„Takže – ty si myslíš, že v tom je *kouzelnictví?*" Edvard to řekl spíše ze zvědavosti, než ze strachu.

„Když slyším, co povídáš, zdá se mi to pravděpodobné. Jako by se někdo snažil kouzlem vyvolat napětí mezi dvěma bratry. A také mezi otcem a synem. Kdosi se snaží vyvolat mezi Ebory roztržku. Nedostal jsi v poslední době od někoho nějaký zvláštní předmět? Talisman nebo něco podobného?"

Edvard se toho chytil, jako kočka myši. „Talisman? Od koho?"

„Od kohokoli. Zkrátka, nenosíš u sebe cosi neobvyklého? Cosi, do čeho mohla být vložena nějaká magie, než se to dostalo k tobě?"

Následovala velice krátká odmlka. „Ne. Nic takového jsem nedostal."

„Jsi si tím jistý?"

„Ano, jsem!“

„V tom případě se není čeho obávat.“ Úmyslně pozvedl bradu a pátravě se na něj zahleděl. „Přesto bych ti radil, aby ses s otcem formálně usmířil. Jen kvůli pročištění ovzduší. Chceš-li, požádám Mistra Gwydiona, zda by to nedomluvil.“

Po Edvardově tváři přelétl ustaraný výraz. „Takže jsme se dostali až tahle daleko?“ řekl. „Nakonec tedy nastal den, kdy budu potřebovat svolení toho zatraceného čarodějníka, abych se mohl setkat s vlastním otcem!“

Will beze slova sledoval, jak se Edvard otočil a odcházel, jeho příbuzní za ním. Nebylo nic, co by se ještě dalo říct.

* * *

Déšť bušil do okenních tabulek a zdálo se, že konečně smyje šedavý úsvit. Willovo hnízdo bylo útulné a teplé, avšak jakýsi naléhavý pocit ho táhl ven. Pak zaslechl ze schodiště Jívin hlas. „Wille! Wille, vzbuď se!“

Převalil se a posadil na posteli. „Co se děje?“

„Gort říkal, že všichni zmizeli!“

Zatřepal hlavou, stále ještě ztěžklou spánkem. Vstala, aniž by ho probudila, nechala ho pospávat dál, jako to někdy dělala, když byl předchozí večer až příliš družný.

„Kdo? Kdo zmizel? Co se děje?“

Vrazila do místnosti a spolu s ní i mocný závan chladného vzduchu. Sotva popadala dech, jak spěchala, aby mu tu novinu sdělila. „Vévoda. Je pryč. Odešel potají dnes nad ránem. A spolu s ním spousta mužů. Právě mi to řekl Gort.“

Will na chvíli pocítil zlost, že ho neprobudili dřív. „Kde mám boty?“

Jíva otevřela okno a zadívala se do pošmourného kraje. Počasí nestálo za nic. „Zdálo se mi, že jsem uprostřed noci zaslechla koně, ale nejspíš to muselo být těsně před úsvitem. To si tedy vybrali den!“

„A Gort o tom nevěděl? Neříkal nic?“

„Nic neví. Slyšel jen, že… Wille? Hej, kam jdeš?“

Seběhl po schodech a ještě cestou si zapínal kazajku a rovnal košili. Teprve když se dostal až doprostřed Albánského nádvoří, napadlo ho, o co se vlastně snaží, neboť Jívina slova byla jasná

a nemohl na nich nic změnit. Vévodova osobní stráž byla ta tam a když se dostal ke dveřím Edvardových komnat, nalezl je zamčené a nikým nehlídané.

Zabušil na tvrdé dřevo, načež oběhl pár palácových sluhů. Neměli ponětí, kam se vévoda vypravil, věděli jen, že všichni šlechtici, kteří tábořili na Albánském nádvoří, odjeli už před východem slunce. A co bylo nejpodivnější, že jejich koně měli kopyta ovázaná hadry, aby nezpůsobovali hluk.

„Ano, za to bych dal krk! Nechtěli nikoho vzbudit. A co Edvard?“

„Můj pán hrabě z Pomezí odjel ještě nějaký čas před nimi.“

„Před nimi? A kdy?“

Sloužící pohlédli jeden na druhého. „No… nějakou dobu po půlnoci.“

Willovi chvíli trvalo, než z nich celý příběh dostal. Zdálo se však, že už nějaký čas kolovaly zvěsti o lidech bourajících tábor, a o vojácích, kteří se chystali opustit louku Májového trhu.

„Není se co divit, Edvard má slušný náskok,“ řekl Will a přiložil si pěst k ústům. Pak se znovu otočil ke sloužícím. „A co Warrewyk a Sarum? Ti také odjeli?“

Po této otázce sloužící rozpačitě přešlapovali z nohy na nohu celí nesví. Will u sebe neměl ani stříbrnou minci, proto tohle téma opustil. „No nic. Povězte mi: Její Milost vévodkyně je stále ještě ve svých komnatách?“

Muži se rozzářili a důrazně přikyvovali. „Ano, pane.“

„A Jeho Milost král?“

Znovu odhodlané přitakání.

„Děkuji vám. Můžete jít.“

Will zůstal v chladném a vlhkém vzduchu sám. Jíva měla pravdu, že se vévoda nenápadně vypařil, pomyslel si a zul si boty. Navzdory mokru a chladu se zeširoka rozkročil. Snažil se pod kamennými deskami nádvoří vycítit zdravou půdu. Poté obezřetně otevřel mysl a začal se poohlížet po Chluovi.

Nic.

Už jen to samo o sobě bylo podivné. Chlu už nemohl být v Trinovantu, ani nikde v okolí dvanácti mil. Byla to snad shoda okolností, že se rozhodl odjet tutéž noc jako vévoda? Možné, ale málo pravděpodobné. Nejprve odjeli Edvardovi lidé a

během několika hodin potom svolal své voje i vévoda z Eboru a zmizel také. Muselo to být součástí nějakého plánu, zcela jistě tajného. A Chlu na jejich odjezd bleskově zareagoval.

„Takže konečně na nohou, jak tak koukám," řekl Gort, který se právě objevil na nádvoří. „A navíc ještě na bosých. Není trochu chladno na takové tanečky, co?"

Will se zamračil. „Kam to všichni tak bleskově zmizeli, Mistře bylinkáři?"

„Copak nechceme znát odpověď na tuhle otázku oba dva? Takže… asi bude lépe, když se ji pokusíme zjistit, ne?"

Ve Willově mysli se vynořila další pozoruhodná skutečnost. „Podařilo se jim odjet, aniž by se o tom dozvěděl Mistr Gwydion? To je zajímavé."

„Ne zase tolik, jak si myslíš. Mistr Gwydion není přítomen, takže se těžko mohl o něčem dozvědět."

„On není v paláci?"

„Celou noc byl pryč a stále se ještě nevrátil."

„Pak ho budeme muset najít. Musím mu říct něco důležitého."

„Najít ho v těchto dnech se snáz řekne, než udělá," zabručel Gort.

Will zaznamenal v bylinkářově hlase jakýsi podtón starosti. „Máš na mysli něco určitého?"

Gortova obezřetnost se vrátila. „Ach, jen tolik, že nechce-li se čaroděj nechat najít…"

„A on se *nechce* nechat najít? Skoro bych si myslel, že ve chvíli jako je tahle to bude on, kdo bude hledat *nás*. Mistře bylinkáři, není náhodou něco, co mi nechceš říct?"

„Vždycky ti říkám spousty věcí." Gortův pohled se na chvíli usadil na Willovi, ale pak se dál třepotal jako motýl. „Jak říkáš, Willande, pokusím se ho najít."

Will přikývl. „A já se pokusím zjistit vše, co bude v mých silách. Sejděme se tedy v poledne opět zde. Slibuji, že tu budu. A řekni prosím Jívě, ať se přichystá na cestu."

Gort tedy znovu zamířil ke schodišti, zatímco Will se vydal na opačnou stranu. Prošel okolo hromad dříví, jež bývaly Magogem a Gogmagogem. Zbytky soch byly mokré od deště a v prázdných očních důlcích se jim hromadila voda, takže jejich nevidoucí oči byly jako by plné oblohy.

Když se Will dostal až k hlavní bráně, všiml si houfu lidí a zamířil k němu. Mezi stíny pod obloukem strážního domku stál Edmund. Chystal se k odjezdu. Dva sloužící mu právě pomáhali na koně a jeden z jeho strážců zastoupil Willovi cestu.

„Edmunde! Prosím, musím s tebou mluvit."

Nešťastná postava mladého hraběte se otočila a poznala ho. Zprvu si Will myslel, že bude jeho žádost ignorovat, ale pak ho pokynutím ruky pozval blíž a tak ho stráže nechaly projít.

Edmundův hrb byl patrný, dokonce i když seděl na koni. Vypadalo to, jako kdyby ztratil vládu nad polovinou svého těla. Upřednostňoval svoji funkční levačku, zatímco pravou zkroucenou ruku skrýval v záhybech těžkého jezdeckého pláště. I ústa měl v jednom koutku svěšená a tu a tam mu z něj vytékály sliny. Mrazivý vzduch mu vykreslil na tvářích červené skvrny a povolený koutek měl rozpraskaný. Will však měl Edmunda odjakživa rád. Poslední dobou začal obdivovat jeho umíněnou odvahu i důmyslnost. Edmund naučil svého oblíbeného koně spoustu nových pobídek a dokonce i sedlo si nechal upravit podle vlastního návrhu tak, aby se svým postižením mohl pohodlně cestovat.

Edmund promluvil unylým hlasem: „Popřej mi, Wille… štěstí… A také konání… mého otce."

Zprvu Will vůbec neporozuměl, o čem je řeč. Edmund musel vynakládat veliké úsilí, aby jeho slova byla vůbec slyšet. Mluvení pro něj bylo tak bolestivé, že intonace i důraz jeho slov byly těžce postiženy. Naslouchat Edmundovi vyžadovalo ohromnou trpělivost.

Will natáhl paži a krátce stiskl nabízenou ruku mladého hraběte. „Požehnal bych celému vašemu rodu, kdyby to bylo v mých silách, Edmunde. Kam odjel tvůj otec?"

Edvard koulel očima a chvíli mumlal. „Nemohu… nemohu to říct."

„Pak mi tedy odpověz na tohle: Odjel hrabě z Pomezí spolu s ním?"

Edmundovy samovolně bloumající oči tentokrát uhnuly stranou úmyslně. „Edvard je… jinde."

Will pocítil tiché ohromení, které se rozlilo mezi Edmundovými strážci. Všichni věděli, jak nebezpečné je poskytnout čarodějníkovi jakékoli vodítko, neboť by svým

uměním jistě dokázal zjistit z mála daleko víc než bylo vhodné, aby věděl. Ať už se věci měly jakkoli, Will měl jistou představu, co se muselo stát. Edvard se bezpochyby rozhodl, že spory se svým otcem urovná bez Gwydionovy pomoci a díky tomu se všechno pokazilo. Jistě došlo na příkrá slova a mohutný oheň, před nímž Will varoval, zaplál plnou silou.

Ten svéhlavý hlupák, pomyslel si Will, ale současně ho napadlo, zda část viny nepadá i na něj, zda nebylo v jeho silách Edvarda nějak ovlivnit. „Edvard se odebral do Pomezí, aby tam posbíral vojsko," řekl Will. „Jsou s otcem v rozepři. Pohádali se. Je to tak, že ano?"

Edmund ožil. Škubal hlavou na všechny strany a zahýkal: „In… in-vaze!"

„Invaze?" Domeček z karet, který si Will budoval ve své mysli, se začal hroutit. „Co že to říkáš?"

„Královna Mag… už… už není… v Albany!"

Will zamrkal. Nejprve při Edmundově jekotu a pak když mu došlo, co říkal.

„Děkuji ti, Edmunde."

Chápal to dobře. Jak ale bylo možné, že si královna Mag mohla dovolit invazi? Vdova bez jediného stříbrňáku v kapse musela uzavřít nějakou dohodu s králem regentem Albany, a ten jí pomohl vybudovat vojsko.

Will se rozpomněl na neobyčejné nadání královny Mag. Nyní už chápal, jak velice mylné byly domněnky vyslovené hrabětem Warrewykem. Hrabě považoval Mag za vyhoštěnou manželku zajatého krále, poraženou a bezmocnou. Měl ji za nuzáka, splétajícího své lsti a uskoky u vzdáleného dvora. Ale Will si dokázal představit, jak bude ve svém neštěstí působivá. A s Maskullem po boku ji bude možné jen velice stěží odmítnout.

Will pokývl hlavou. Tušil, jak mohutný dopad musely po celém severu vyvolat převratné novinky o Velké radě v Trinovantu. Mag pravděpodobně přislíbila, že se vzdá sporného pohraničního území Tweedalu: „Berrick i s jeho hradem připadne tobě, můj pane regente, jen den poté, co se stanu opět královnou." A jestli se jí podařilo oklamat i Mocnosti Albany…

Will ucítil hrozivý pohyb lorku a obrátil se mu žaludek. „Kam se vydal tvůj otec? Pověz mi to, Edmunde!"

Avšak Edmundovi se třásla kolena, přitisknutá ke koňským bokům, a jeho netrpělivá družina se začala pomalu vydávat na cestu, zamířila kolem Severní věže a dál po silnici.

* * *

„Proč ti to Edmund neřekl?“ zeptala se Jíva a dál rovnala do košíku jejich svršky.

„Dal slovo svému otci.“

„Ale vlastně na tom nezáleží. Nebude trvat dlouho a zjistíme, jak se věci mají. Polovina trinovantských kupců se vydá za vévodovými nákladními vozy ještě dřív, než uplyne jeden jediný den.“

„Ano, v tom s tebou souhlasím. Jednodenní zpoždění si můžeme dovolit i my, ale delší už nikoli. Jen těžko se nám mohou ztratit. A budeme-li je následovat na koních, pochybuji že nám utečou natolik, abychom je nechytili.“ Pak si přejel hřbetem ruky po obličeji. „Ale k čemu nám to bude? Vévoda už od Mistra Gwydiona nestrpí žádné zásahy. Co tedy můžeme dělat?“

„Copak nechápe, že čaroděj Ogdoadu je jediným, kdo ho v téhle situaci může zachránit?“

„Ne, to opravdu nechápe.“ Will chytil Jívu za ruku. „A je to stále ještě vůbec pravda? Svět se rychle mění a vévoda důvěřuje magii ještě méně, než kdy předtím. Kde je vůbec Lotan?“

„Vyrazil si ve své nové parádě.“

„A co dělá?“

„Říkal, že se bez meče cítí jako nahý.“

„Při hvězdách a měsíci! Takže sotva je jeho tělo uzdraveno, už se chystá, jak bude sekat do ostatních lidí! Copak má lidstvo vůbec nějakou naději?“

„Neměj mu to za zlé. To náš vlastní svět bledne a šedne.“

Will zajel prsty do vlasů a odhodil si je z obličeje. „Pokud se svět mění k horšímu, pak nevíra v magii je možná jedinou věcí, která ještě může vévodu zachránit. Možná, že to dělá správně, když si pomalu a postupně přivyká tomu strašlivému novému světu, který se blíží.“

Naděje a síla z Jívina obličeje vymizely. „A… co tedy bude s lidmi jako jsme my?“

„V téhle chvíli se musíme vydat po stopách vojska," řekl Will a vyrazil směrem k bráně.

* * *

Cesta, která je čekala, nebyla dlouhá ani půl míle. Počasí však rozhodně nebylo na jejich straně. Dorazili na místo, kde eborské vojsko tábořilo mnoho měsíců, a nalezli jen špinavé pozůstatky po ležení. Žebráci a na kost vyhublí psi prohledávali opuštěný tábor a sháněli, co by mohli pozřít, ovšem to, co po sobě vojsko zanechalo, jen stěží mohlo vyrovnat útrapy prudkého větru a deště, který je bičoval.

Nejbližší krčmy nesly jména U erbu pána z Ordley a U Prasečí hlavy, bezpochyby je vojáci žertovně přejmenovali na posměch nepřátel. V první z nich nalezli krčmáře, který litoval zmařených obchodů, a ve druhé zaslechli potvrzení zvěstí o královně. Její vojska již pochodovala k jihu přes hranice Umberie a k nim se připojila armáda Albany, která očekávala mohutné plenění.

V jejím zástupu pochodovali – alespoň podle vyprávění těch, kteří byli ochotní za sklenku něčeho ostřejšího sdělovat novinky – i diví muži a zlobři ze strašidelných dubových lesů Birnamu. V Umberii se podle zvěstí ke královně Mag připojili i páni z klanu Pierců, kteří veleli mnohohlavému vojsku. Z mlžných skalisek a roklí Umberských hor sestoupili obři a také oni posílili běsnící dav.

„Obři?" zeptala se Jíva, když nálevnu opustili. „To se mi vůbec nezdá."

„To jsou jen plané hospodské řeči," řekl Will a pohlížel tam a zpět po bezútěšné zimní silnici, jako by hledal nějakou lepší nápovědu, kam se vévoda mohl vydat.

„Dozajista je najdeme na Velké severní silnici." Jíva se vydala přes širokou bahnitou louži. „Zamíří do Verlamionu, jinak ať jsem za blázna."

Podruhé se Will zadíval na špínu a spoušť, která zůstala na louce Májového trhu. Soustředil se na síly, jež proudily zemí, ale nejbližší vlákno leželo příliš daleko. Typické mravenčení v nohou tedy nepocítil.

„Na sever… možná máš nakonec pravdu," řekl nejistě.

„Ty si myslíš něco jiného?“

„Hmmm. Nezapomeň, že vojska k sobě táhne a láká kámen bitvy jako můry světlo lampy. Ale nikde není psáno, že ta bitva musí být svedena s vojsky královny Mag.“

„Cože?“

„Během pobytu v Bílé síni cosi vyprovokovalo zásadní rozepři mezi Edvardem a vévodou. Musím najít Mistra Gwydiona. Jdi zpátky do paláce a sežeň Lotana. Setkáme se tam všichni po poledni. Ještě musím vyplnit jeden slib.“

Avšak Gort se objevil až uprostřed odpoledne a přivedl s sebou Gwydiona. Mistr bylinkář Willovi oznámil, že smluvil naléhavou schůzku a že bude překvapen, kdo bude mezi jejími účastníky. Na oplátku šeptl Will Gortovi, že se má přichystat na pořádnou várku potíží.

„Roztržka mezi otcem a synem, říkáš?“ poznamenal čaroděj, který Willovým podezřením naslouchal jen s minimálním zájmem.

„Musí v tom být nějaký zhoubný talisman,“ řekl Will. „Cosi, v čem se stále ještě skrývá Maskullovo neblahé působení a stále je to ještě ukryté v paláci. Něco, co jsme minuli.“

„To je nanejvýš nepravděpodobné. Co však říkáš na tuto *nepopiratelnou* podivuhodnost?“ Gwydion triumfálně pozvedl jakési zvláštní ovoce.

Will vypadal překvapeně. „Co má tohle být?“

„Nic podobného se tu nikdy předtím neobjevilo. Dnes ráno jsem hovořil v Bristow s jedním námořním kapitánem, který tvrdil, že byl osobně na ostrově Hy Brasil. Jako důkaz odtamtud přivezl tohle a ještě spoustu dalších věcí.“

Will otáčel ovocem v ruce. Nebyl spokojen, jak rychle Gwydion opustil téma, které mu připadalo nanejvýš důležité, a místo něj se věnoval hloupostem. „Báječné! Ale nemá to žádnou spojitost s tím, co se vám tu snažím říct.“

„Ach, ale v tom se dozajista mýlíš,“ řekl vzrušeně Gort. „Ten námořník vyprávěl o spoustě květin a neznámých druzích stromů.“ Vzal do ruky plod, jako by to byla nějaká posvátná obětina. „Není to *úžasné?*“

„Mistře bylinkáři…“ Will si na chvilku přiložil ruku ke spánku a pak zavrtěl hlavou jako by z pocitu marnosti.

Gwydion položil ruce na Willova ramena. „Tam na Západních hlubinách se nalézá docela nový svět, Willande. Kdo by si pomyslel, že náš svět skončí právě takhle? Já tedy rozhodně ne.“

„Mistře Gwydione, poslouchej mě, prosím!“

Avšak čaroděj o něj stále nedbal. Dnes mu připadal bledší a šedivější, a jistým způsobem i méně hmotný, než jak ho Will znával. Nejvíc ale Willa trápila jeho neschopnost soustředit se na konkrétní myšlenku. Čaroděj cosi vytáhl ze záhybů svého roucha a položil to na nečistý bylinkářův stůl. „Ty víš, co je tohle, Willande.“

Byla to bílá hůlka, která patřila vévodovi. Nosil ji neustále s sebou, jako by to byl odznak jeho postavení.

„Kde jsi to sebral?“ řekl udiveně Will. „Nevěřím, že by vévoda odjel bez své jednorožci hůlky.“

„Jednorožci? Ach, tohle není z jednorožce,“ zamumlal Gort, stále ještě zcela zaujatý cizokrajným ovocem. „Je to kost smrtné velryby.“

Will se opět podíval na hůlku. „To není z jednorožce? Ale já jsem si vždycky myslel, že…“

„Jen málo lidí si pamatuje na jednorožce,“ řekl Gwydion. „Zeptej se kohokoli a většina ti poví, že takové zvíře nikdy nežilo. A proč? Protože už o tom nejsou žádné důkazy. Všechny památky a stopy zmizely.“

„Ale… kdysi to *byl* roh jednorožce.“

„Skutečně? Spíš se mi zdá, že to byl odjakživa velrybí zub.“

Will ztěžka dosedl. „A co je to smrtná velryba, mohu-li se zeptat?“

„Obyvatel hlubin.“ I Gwydion se usadil, opřel se a sepjal ruce. „Lidé na dalekém severu mu říkají ‚narval‘. Samec narvala má jen pouhé dva zuby. Levý roste a točí se proti směru běhu slunce, dokud není delší než dospělý muž.“

Will se rozesmál. „Taková ryba? No to je vážně k smíchu, takový nesmysl!“

„Říkám ti pravdu! A není to ryba, ale stvoření, které dýchá vzduch, stejně jako ty nebo já. Čas od času lze konec takového zubu najít na pobřeží Ledového moře daleko na severu. Když jej pak dopraví sem na jih, považují ho důvěřivci za roh z jednorožce, podobně jako se to stalo tobě.“

„Tomu tedy skutečně ani trochu nevěřím!“

„Raději bys měl.“ Gwydion na něj podivně hleděl. „Protože tohle je jediný druh jednorožčího rohu, který bude lidstvo napříště znát. A jediný druh pravdy. A ta hezká centichora, kterou jsi spatřil… Napadlo by tě, že jsi byl třeba posledním, kdo byl poctěn pohledem na tak ušlechtilé zvíře?“

„Úplně posledním? Chceš tím říct.

„Věděl jsi, že příliv včera vyplavil na břeh pod Southfolkskými schody centichoru?“

„Mrtvou?“

„Dočista,“ povzdechl si Gwydion. „Vsadil bych královské výkupné na to, že byla poslední svého druhu.“

„Ach ne…“

„Až takhle daleko se svět během posledních pár krátkých měsíců dostal. Náš svět se s námi loučí. Neslyšíš to?“

Will ztěžka polkl. „Připadá mi to jako nějaký strašlivý sen.“

Gwydion luskl prsty. „Potom se tedy musíš *probudit!*“

Právě v té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře, při němž Will nadskočil, jako kdyby neměl čisté svědomí. Otevřel je a vešla Jíva, strkajíc před sebou Lotana.

„Vidíš? Nyní náš přítel skutečně unikl ze spárů Bratrstva,“ pronesla triumfálně.

Čaroděj však věnoval Lotanovi stěží letmý pohled. Pokrčil rameny. „Jívo, udělala jsi jen to, co budeš dělat vždycky. Věděl jsem, že to uděláš, neboť svéhlavost je tvou přirozeností.“

Jíva si dodávala odvahu pro nadcházející konfrontaci, avšak čaroděj se od ní odvrátil.

„Ty se nezlobíš?“ zeptal se Will.

Gwydion si zhluboka vzdychl a když opět promluvil, zněl jeho hlas nevzrušeně. „Čas, kdy mohla zlost na mé straně něčeho dosáhnout, je už pryč. Jíva, až přijde pravý čas, bude muset přijmout důsledky svých vlastních činů. A že z nich nějaké důsledky poplynou, tím si můžete být jistí.“

Čarodějova tichá a rozvážná slova v nich vyvolala daleko větší znepokojení, než jakákoli hlasitá a zlobná námitka. Ale v té chvíli se chodba rozezněla ozvěnou číchsi kroků. Hlavy se obrátily ke dveřím a Lotanův stisk na jílci meče zesílil. Dveře se otevřely.

„Moranne!“ vykřikl Will s úlevou.

„Jasně, veliký jako sám život.“

„A dvojnásob nestoudný.“

Morann se zašklebil. Neměl klobouk a po tváři se mu táhla teprve nedávno zahojená jizva. Byl zahalen do cestovního pláště barvy hlíny a vypadal jako živoucí útržek vřesovišť, která tak miloval. Od první chvíle, kdy se s ním Will setkal, z něj cítil jakousi vůni dobrodružství, ale nikdy ne víc, než tentokrát.

„Nuže, nestůj tam tak v otevřených dveřích!“ vykřikl Gort. „Jen rač dál, na co čekáš?“

Strhla se lavina přivítání a pozdravů. Jeden druhého objímal, mnoho toho bylo řečeno v pravém jazyce, co uniklo Willově skromné znalosti. Na krátkou chvíli snad bylo možné uvěřit, že doba největší slávy mudrců a čarodějů stále trvá. Nakonec však vybledl i poslední Morannův úsměv a jeho tvář zvážněla.

„Přináším novinky týkající se událostí na severu.“

„Už o tom víme,“ řekl Will. „Vojsko vévody Richarda opustilo dnes nad ránem Trinovant.“

„To je pravda. Ale víte také proč? Královna směřuje ke slavnému městu Eboru.“

„K Eboru?“ zvolali Gwydion a Gort současně.

„Zcela nedávno ho prohlásila novým hlavním městem Království. Prohlásila, že se jím stane okamžitě poté, co se ho zmocní, a zůstane jím až do doby, než bude znovu dobyt Trinovant.“

„A padl už Ebor?“

„V téhle chvíli už mohou být hradby Eboru prolomené, těžko říct. A pokud se to skutečně stalo, pak tisíckrát běda tomu místu, neboť královnino vojsko je vskutku hrůzostrašné a její hněv bezmezný!“

„To bylo rychlé,“ řekla Jíva. „Vždyť se teprve sotva musela doslechnout o tom, že její syn byl zbaven nástupnického práva.“

„Královnina armáda už byla na pochodu dlouho předtím. Tohle je pomsta, kterou královna plánovala už od onoho dne na bitevním poli u Delamprey.“

Gwydion zaťal ruce v pěsti, jako kdyby došel k nějakému zásadnímu rozhodnutí. „Než se rok naplní, Ebor nebude dbát Ebora – řekl bych, že i my se musíme vydat na sever.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal se Will poněkud příkře. „Nemůžeme učinit nic, čím bychom odvrátili hrozbu dalšího

kamene, ani kdybychom ho nalezli. Netroufneme si zabránit další bitvě už jen z obavy, že bychom nasměrovali svět ještě přesněji do Maskullovy náruče.“

„To je pravda,“ řekl Morann. „To se neodvážíme.“

Gwydion však jejich námitky zavrhl mávnutím ruky. „Tohle nebude kvůli kameni, ani kvůli bitvě, ale kvůli samotnému Maskullovi. Velice podrobně jsem prozkoumal jeho dílnu a mám dojem, že jsem snad nalezl možnou cestu vpřed. Může se však ukázat jako velice nebezpečná.“

„Celé Království je v nebezpečí…,“ zabručel Morann. „Maskull naplnil srdce urozených válečníků Albany chamtivostí. Táhnou severními kraji a plení a ničí všechno, co jim přijde do cesty. Každičká chalupa a usedlost na jih od Dunhelmu je rvána na kusy a drcena, i teď, zatímco spolu hovoříme. A co je horší – spolu s vojskem táhnou i skupiny horských trolů. Krvežízniví zlobři a diví muži opustili své domovy v horách a náhorních planinách vřesovišť. Houfují se pod královniným praporcem.“

„Zvěsti, které jsme se doslechli my, tedy nebyly daleko od pravdy…,“ řekla Jíva. Pohlédla na Willa a ten jí oplatil podobně ustaraným výrazem ve tváři.

„Horští trolové…,“ zamumlal Lotan. Dosud seděl v tichosti, meč měl položený přes kolena a zíral do ohně. „Ty není tak těžké zabít.“

„Něco pro tebe mám,“ řekl znenadání Will. Odvedl Moranna do vedlejší komnaty a ztišil hlas. „Moc Mistra Gwydiona se stále ještě zcela nenavrátila, a ani netušíme, jestli se někdy vůbec obnoví. Od doby, kterou strávil spoutaný Maskullovými okovy, se změnil. Není tak úplně v pořádku, aby mohl čelit svému odvěkému nepříteli a…“

„A?“

„Ať už Maskull vyrobil za pomoci zmaru, vypuštěného z Delampreyského kamene, jakékoli zbraně, Mistr Gwydion se nesmí dostat do pokušení použít je.“

„Hovoříš hlavně o Mistru Gwydionovi, ale tohle už není jeho boj. Chvíle, která o všem rozhodne, není daleko, Willande. V té chvíli se rozhodne budoucnost. Musíš se jí chopit odhodlaně.“

Will polkl. „Já… já bych chtěl. Přestože si říkám, jestli se někdo jako já může stát králem ve světě, v němž už není magie.“

Morannovy oči bezelstně zářily. „Na to je magie stále dostatek. Magie férijců je nejstarší a jako poslední také opustí svět. Král Artuš se vrátí. Odlož své obavy, Willande. Nesmíš ztratit víru v sebe samého.“

Will cítil, jak se do něj z Morannových prostých slov přelévá síla. Přešel ke stolu, zvedl vak a začal odmotávat kožené řemínky. Pak vytáhl zeleně se mihotající dýku. „To je tvoje.“

Morannova radost byla očividná. Když si od Willa nůž bral, pohlédl mu do očí. Tato čepel byla naostřena na brousku z Tudwalu. Tohle byl nůž, který ukradl Chlu, a jenž později zachránil Willovi život.

„Ano, tahle věcička je skutečně moje. Už jsem si nemyslel, že ji ještě někdy spatřím. Jak ses k ní dostal?“

„Povím ti to teprve, až ty mi prozradíš, jak jsi o ni přišel.“

„Řekl bych, že už o tom máš docela jasnou představu.“

„Myslím, že ano.“

Morann se poškrábal na zarostlé tváři. „Když jsem před tolika měsíci dorazil na hrad Corben, řekl jsem ti, že jsem byl vyzván k cestě na Blažený ostrov.“

Will přikývl. „A já tě tehdy požádal, abys tam oznámil, že jsem byl vyslán, abych zabil vévodu Richarda.“

„A já jsem učinil, jak jsi mi řekl. Avšak něco takového se neslučovalo s Maskullovými plány. Když jsem tě totiž opustil a vydal se na sever do Casteru, abych si tam našel loď, byl jsem cestou přepaden. Není zvlášť snadné si na mě počíhat, ale.

„Chlu si nějaký způsob našel.“

„Přesně tak.“ Morann se při vzpomínce smutně usmál a otočil nůž v dlani. „Je velice silný a měl nade mnou jistou výhodu, protože jsem si zpočátku myslel, že jsi to ty sám.“

Will zabručel: „Té chyby jsi jistě litoval.“

„Nuže, byla tma. A v určitém světle má docela stejnou siluetu jako ty a také stejný tón hlasu. Dalo by se říct, že došlo k ostřejší výměně názorů. Připravil mě o dýku a pak mě s ní zabil. Nebo si to aspoň myslel.“

Will se zasmál. „A ty také, že ano? Ta čepel je v tomhle směru k ničemu, jako vždy bývala. Copak někdy do něčeho řízla?“

„Jistěže ne. A ani bych to nechtěl. Kouzlo, které na ni bylo vloženo, způsobuje, že řízne jen když má. Jsem vděčný, že se mě rozhodla nepořezat, protože to tvé dvojče ji do mě vrazilo víc než tucetkrát, než uprchlo do tmy.“

„Potom se ani nedivím, že byl přesvědčený, že tě dostal.“

„No, mám dojem, že přesně to řekl svému pánovi.“

Když se vrátili, ukázal Morann ostatním čarovnou čepel. „Vidíš, jak se věci stále vracejí v kruhu, Mistře Gwydione? Pokud tohle není důkaz, že magie stále ještě přetrvává, pak jsem královna Elmetu – a to tedy nejsem. Tenhle starý svět ještě není tak nadobro vyřízený!“

„Otázkou však je,“ řekl Gwydion zlověstně, „jak můžeme zabránit střetnutí dvou světů.“

Morann se posadil, opřel lokty o desku stolu a čekal, co řekne Will. Ale ten mlčel.

„Nuže, nechce-li navrhnout řešení nikdo jiný,“ řekl čaroděj, „musím promluvit já. Nemám na vybranou, mohu se pokusit přemoci Maskulla jednou provždy.“

„Vyrobil čarovné zbraně, jimiž tě může zničit, Mistře Gwydione,“ řekla Jíva. „Zdá se, že se o to budeš moci jen pokusit.“

„Ano, bude to boj na smrt,“ řekl Morann. „Tedy pokud někdo nepřijde na způsob, jak si s ním poradit.“

Morann ještě ani nedomluvil, když Gwydion sáhl do záhybů pláště a hodil na desku stolu kus jakéhosi kovu. Byla to těžká, hrozivě vyhlížející pouta, která Will spatřil už v Maskullově dílně. „Jsem přesvědčený, že tohle je původní výrobek – první pokus, který Maskull posléze zdokonalil a vytvořil ony okovy, jimiž mě polapil.“

Will si neklidně poposedl. „Tvrdil jsi, že by ses nikdy nepokusil použít Maskullovy zbraně, i kdybys byl v sebevětší tísni.“

Jíva však promluvila: „Ani nebude třeba. Mistr Gwydion se jich nebude muset vůbec dotknout, protože já ochotně sehraji královninu úlohu a osobně je Maskullovi nasadím – tedy pokud

mi vy všichni slíbíte, že až se ho zmocníme, okamžitě ho zabijete!“

Will se pomalu opřel. Začínal chápat, v jak zoufalé jsou situaci. „Ne, Jívo! Cena za případné selhání…“

„… je příliš vysoká,“ dokončil za něj větu Gwydion. „Tvoje nezkrotná odvaha ti budiž připsána ke cti, Jívo, ale tohle není ten pravý způsob.“

Will se podíval na svou ženu a pak na čaroděje a pocítil úlevu. Začal se o věc zajímat podrobněji. „A který tedy je ten správný? Jak zaútočíme na Maskulla?“

„Přátelé, znáte toho hodně, ale o záležitostech čarodějů máte jen malé povědomí. Žádný z členů Ogdoadu se nikdy nepokusil zabít jiného. Už jen sama představa, že by mělo k něčemu podobnému dojít, je odpudivá. Dosud se nepřihodilo, že by to bylo nutné. Existují jisté závažné důvody, proč by se o to neměl snažit dokonce ani Maskull, a ještě závažnější důvody, které nám ostatním ogdoadským brání pokusit se zrádce mezi námi potrestat zabitím, bez ohledu na to, jaké zločiny vykonal. Jak vidíte, existují i zásady, v nichž magie a paradoxy tvoří prapodivné spojenectví.“

„Co má tohle znamenat?“ zeptal se Will. Jeho pocity se nad tímto názorem bouřily. Gwydion však gestem požádal o chvilku strpení. „Jestliže ten, jenž tvoří zákony, zabije člověka, který spáchal vraždu, je to paradox. Chápete? Pokud tedy má být ztrestán smrtí ten, kdo používá magii, vyplyne z toho množství neblahých následků, takových, které ve svém důsledku převáží spravedlnost toho rozsudku.“

„Ale Maskull se nerozpakuje zabíjet za pomoci kouzel,“ řekla Jíva. „Pokud si tedy někdo zaslouží.

Will máchl rukou do vzduchu. „A právě *proto* je kouzelník – nerozpakuje se pomocí kouzel zabíjet. Chcete snad všichni, abychom klesli až tak hluboko? Ke kouzelnictví?“

Mistr bylinkář, který až do této chvíle neříkal nic, přerušil mlčení. „Jistěže nesmíme klesnout na tuto úroveň. Nevěříme a nikdy jsme nevěřili, že jedno oko lze vykoupit pouze jiným, a že za zub lze zaplatit zase jen zubem. My věříme, že je lépe, když oči a zuby zůstanou tam, kde je jejich místo, ne? Nedává to snad smysl?“

Lotan cosi zabručel, ale jinak se do debaty nevložil a klidně dál naslouchal.

„Tak co tedy budeme s Maskullem dělat?“ řekla Jíva. „Pokud se ho Mistr Gwydion nepokusí zabít, což není v silách nikoho jiného než čaroděje Ogdoadu, máme ještě jiné možnosti? Je samozřejmě dobře, že uznáváme všechny ty vznešené principy, ale pokud mu nedokážeš zabránit v jeho konání tím, že na něj vychrstneš celý kbelík prospěšné energie, bylo by lépe poohlédnout se po nějakém jiném způsobu.“

„Musíme se zkrátka znovu pokusit Maskulla někam odeslat,“ uklidňoval ji Morann. „Někam ještě dál, než se podařilo minule.“

„Děláš si legraci?“ řekl Gort. „Podařilo se mu uniknout z Dolní říše. Pokud ho nedokázalo zadržet ani její nekonečné bludiště temnoty, zajímalo by mě, na jakém místě by se to mohlo podařit!“

Gwydion byl velice unavený, a když nakrátko zvedl dlaně z vyřezávaných područek křesla, ukázalo se, jak hluboké pocity marnosti a zklamání chová ve svém nitru. „Běda! Žádné řešení není snadné. Maskullova žárlivost ho nutila pachtit se za stále novým tajemným věděním, které by proti mně mohl využít. Procestoval tento svět křížem krážem. V ničivém umění mě překonal už před velice dlouhou dobou. Během svého pátrání a putování se hodně naučil a přisvojil si nespočet mazaných dovedností, přestože většinu z nich by bylo lépe nepoznat. Z jedné jeskyně na východě si odnesl předmět nesmírné hodnoty, a uběhlo mnoho let než se mi podařilo zjistit, co to bylo.“

„Nějaká další zbraň?“ zeptala se Jíva.

„Kdepak, něco přesně opačného – jistý způsob ochrany. Říká se, že kdokoli se omyje v prameni Celamonu, nikdy už nepozná uvěznění na dobu delší než jediný den.“

„A Maskull se v něm omyl?“ zeptal se tentokrát Will.

„Dvakrát se mi tím chlubil. A já mu věřím.“

„No, to se tedy nemohl umýt příliš důkladně,“ řekla Jíva. „Co ta čtyři léta míru, která následovala po bitvě ve Verlamionu? Mohli jsme žít v míru jen díky tomu, že Maskull byl po celou tuto dobu pod zámkem.“

Will pokýval hlavou. „To je pravda. Celé dlouhé čtyři roky byl Maskull ve vyhnanství v Dolní říši. Ale jak to celé souvisí s jeho omýváním v prameni Celamonu?“

Gwydion se zvedl a začal pomalu přecházet po místnosti. „Musíte být obezřetnější při výběru slov – vyhnanství neznamená v žádném případě totéž co uvěznění. A jestliže někdo putuje bludištěm, nelze dost dobře říct, že byl pod zámkem. Maskulla nikde nikdo nedržel, byl zkrátka někde jinde, ztracený.“

„Tohle jsou ale šmodrchanice,“ namítl Will. „Jen pouhá slova.“

„Ach, kdepak! Kdepak.“ Čaroděj počkal, až jeho vlastní slova dozní, a pak řekl: „Zákony jsou tvořené slovy. Magie je vykonávána skrze ně, neboť slova jsou myšlenky ve vyslovitelné podobě. Slova a významy a jejich moc jsou látkou, která tvoří prostředí našich životů.“

Morann mu chápavě položil ruku na rameno. „Mistr Gwydion se snaží říct, že Maskul sice nemohl najít cestu ven, ale *byla* tam.“

Čaroděj rozpřáhl paže. „To je důvod, proč jsem se nepokusil polapit Maskulla do jakéhokoli uzavřeného vězení. Nechal jsem ho zmizet na daleké místo – do tak rozlehlého a zamotaného labyrintu, že by mu mělo trvat celý zbytek naší Doby, než by se dostal ven.“

„To nám ale v nynější situaci k žádnému užitku není, Mistře Gwydione,“ řekla Jíva.

„Maskullovi se podařilo polapit jedno z těch nebohých stvoření tmy, která žijí v Dolní říši,“ pravil Will a vzpomínal na keda. „Donutil ho, aby mu ukázal cestu ven, takže jeho rychlý návrat už není žádnou záhadou. Ale kam bychom ho mohli přesunout, kde by to bylo ještě bezpečnější, než v zemi Annuin? Snad bychom ho mohli odeslat na Okraj světa a svrhnout ho do prostoru mezi mořem a oblohou. Když už jednou padne do Pustého moře, které leží pod.

Gwydion pozvedl ruce jako člověk, jehož už zmáhá dlouhá a planá debata. „A jak bys ho chtěl nalákat na loď a přesvědčit, aby na ní zůstal? Přátelé, musíme se pokusit o něco zdánlivě nemožného. Musíme pro Maskullovo vyhnanství najít takové

místo, kde by nebyl žádný průvodce, který by ho opět mohl vyvést. Místo, z nějž skutečně nebude úniku.“

A do nastalého ticha náhle zazněla neočekávaná poznámka. „Já takové místo znám…“

Gwydion došel k oknu, otočil se a pohlédl na Lotana. „Říkal jsi něco?“

„Ano. Řekl jsem, že znám místo, odkud by Maskull nemohl uniknout.“

Gwydion dal najevo netrpělivost. „Nezabývej se záležitostmi, o nichž samozřejmě nemůžeš vědět vůbec…“

„A nejenže o takovém místě vím,“ řekl Lotan a odrazil tak všechny námitky. „Já na něm byl.“

„Ty?“

„Ano, přesně tak.“ Hlas mohutného muže se náhle zahalil do jakéhosi oparu tesklivosti. „Když jsem byl ještě mladík, plavil jsem se s mořskými vlky po všech možných mořích a oceánech severu. Navštívil jsem i Baerberg, který je nejseverněji položeným ostrovem celého světa.“

„Teď nám tu nejspíš budeš tvrdit, že jsi na něj dokonce vystoupil,“ řekl Gwydion příkře, jako kdyby vyslýchal lháře.

„Na tom místě by žádný námořník dobrovolně nepřistál. Ale viděl jsem ho z takové blízkosti jako jen málo lidí – plavil jsem se na dostřel luku od něj. Ostrov je vlastně obrovskou horou, čnící z moře, a na jeho zamrzlých plážích pobývají mořské panny a mořští muži. Za nocí se tito tvorové koupají ve stříbřitých paprscích měsíce. Jejich kůže je modrá a zelená, a zuby ostré. Je to krásný a podivuhodný lid. Shlukují se ve velikém množství kolem každé lodi, která se odváží přiblížit k jejich pobřeží, ale obchodovat se s nimi nedá. Jsou totiž nazí a nic nepotřebují, a nikdo nezná jejich řeč, neboť hovoří jazykem, kterému rozumí pouze racci a kormoráni.

Na horu Baerberg vedou veliké kamenné schody, které stoupají až do nebe. Viděl jsem je, ale jejich vrcholek bývá po většinu času zahalen v oblacích. Nevidoucí uchovávají ve svém kruhu tajemství, které se tohoto schodiště týká. Tvrdí totiž, že se na jeho vrcholku nacházejí dveře a v nich je klíčová dírka. Ta čeká, až do ní někdo vloží zlatý klíč. Nemám tušení, co se nachází za těmi dveřmi, leda snad, že by to byla jen záře hvězd. Ale můžu vám říct toto – Bratrstvo věří legendám, jimiž je

Baerberg opředen, a část jich dokonce tvrdí, že tato hora je místem, na němž nepůsobí žádná kouzla.“

Všichni v místnosti zírali na Lotana, zatímco ten upíral svůj zaujatý pohled do plamenů praskajících v krbu.

„Oheň je něco tak krásného,“ řekl. „Tisíckrát jsem byl odhodlán riskovat cokoli jen kvůli jediné chvíli, jako je tahle.“

Jeho sentiment se dotkl Willova srdce. Přesto stále dumal, jak se Lotanovo vyprávění o Baerbergu shodovalo s tím, co jim říkal Gwydion. Tedy že Maskull Baerberg navštívil, že tam otevřel bájné dveře a právě na tom místě poprvé zjistil, že existuje ještě jeden svět. Jen málo lidí v dějinách se dostalo na dohled tohoto odlehlého ostrova a Willovi připadalo báječné, že by Lotan mohl být jedním z nich. Z chladně přemýšlivého výrazu Gwydionovy tváře však vyrozuměl, že čaroděj jeho názor nesdílí. Jeden po druhém zanechávali svých vlastních myšlenek a snění, způsobeného Lotanovými slovy, která jako by podtrhla a ukončila jejich rozpravu. Jíva tuto náladu vycítila a řekla: „Bude nejlepší, když se teď všichni trochu vyspíme. Zítra nás totiž podle všeho čeká velmi dlouhý den.“

„To zní jako rozumná rada,“ pravil Gwydion a zamířil ke dveřím. „A třebaže považuji za nevhodné poslat vás na lože s tak nepatrnou nadějí, jakou vaše srdce mohl naplnit dnešní večer, dovolte mi se s vámi rozloučit trochu veseleji. Začíná se mi v hlavě rýsovat náznak plánu. Pozvu Maskulla na setkání. A pokud všechno půjde hladce, bude to setkání, kterého bude navždy litovat!“

Všichni až na Willa přivítali čarodějovy věty pokyvováním hlavy a souhlasnými posunky, a také se začali sbírat k odchodu. Když už stáli u dveří, začal Lotan, k ohromení všech, zpívat.

„Pata inca tutna,
farel sut sehutma.
Isi arki par charwan,
gurna, ganta, gusarnan.
Lamba uscra ra raahan,
jarga hura maddana chan.“

„Co to znamená?“ zeptala se Jíva, kterou nenadálá píseň zaskočila.

„Je to ragha, neboli píseň. Pochází ze Souzených zemí. Její forma je prastará, splétají se v ní myšlenky zoufalství a naděje.“

Will se na Lotana zmateně zadíval. Neměl ponětí, proč začal tak nečekaně zpívat. „Nuže… a co tedy znamenají ta slova?“

„První část raghy je vždy nadějná. Říká se v ní, že i puklý kámen je možné scelit. Druhá část bývá plná zoufalství. Praví, že dny života ubývají stejně rychle jako písek v – jak tomu říkáte?“ Rukama naznačil tvary jako by ženské siluety.

„Přesýpací hodiny,“ řekla Jíva a zasmála se.

„Ano, přesýpací hodiny.“

„A třetí sloka?“ zeptal se Gwydion. Najednou byl jaksi hmotnější, skutečnější. Spolu s tím, jak rostlo jeho zaujetí, nabýval na síle i on.

„Třetí a poslední sloka je obvykle nejvíc naplněná nadějí. Zpívá se v ní něco jako… hmmm…, že navzdory všemu je cesta na hřbitov dlouhá.“ Lotan se na čaroděje zazubil. „Ta píseň je pravdivá a hezká, ale skutečně by mě nenapadlo, že ji tu najdu napsanou.“

Will vytřeštil oči, když si uvědomil, co Lotana pohnulo ke zpěvu – na vnitřní straně dveří visel připevněný pergamen s nápisem z Delampreyského kamene. Lotan jej nejen přečetl, ale dokonce i zazpíval!

Čaroděj odtáhl všechny od východu a znovu je usadil. Pak strhl pergamen s nápisem a rozložil jej na stole.

„Vysvětli mi to písmo!“ přikázal. „Chci, abys mi o něm řekl všechno, nač si vzpomeneš.“

ČÁST TŘETÍ

SEDMÉHO DNE

KAPITOLA PATNÁCTÁ

PRUDKÝ PROUD

Druhý den nad ránem čekali všichni v temnotě předcházející úsvitu, až jim přivedou osedlané koně. Vzduch byl suchý a mrazivý. Přestože deště posledních dnů utvořily tu a tam kaluže, nyní po nich nebylo skoro ani památky. Královský štolba jim přivedl jejich zvířata spolu se soumary, kteří měli vézt zavazadla. Will zaslechl, jak si Morann s Gwydionem šeptají hlubokými hlasy, a způsob, jakým se choulili, v něm vyvolával jisté podezření. Hlavně ho však dráždilo, jak okamžitě přecházeli do pravého jazyka, když se ukázal někde opodál.

„Nezajímá mě, co vy dva kujete za plány," řekl jim, když kolem nich procházel. „Ale jestli mám jet na sever, Lotan pojede se mnou."

Gwydion se k němu obrátil s kamenným výrazem. „Chceš mě snad pokořit?" zeptal se ho potichu. „Copak jsem už tvé ženě nepřiznal, že je daleko moudřejší? Pouze jsem upozornil, že bychom neměli zapomenout na Lotanovu přísahu Bratrstvu."

Will vstrčil nohu do třmene a vyhoupl se na koňský hřbet. „Takové přísahy nic neznamenají. Trpěl a strádal, když ji složil."

„Tehdy sliby působí nejvíce," řekl Morann.

„Už jednou nám pomohl. Zaslouží si, abychom mu věřili i nadále. A sám Mistr Gwydion prohlásil, že nebýt Lotana, nevěděli bychom, kam se vydat."

Gwydion se přinutil ke smířlivému úsměvu, jenž však Willovi připadal až příliš mnohoznačný.

Všude kolem sebe vidí jen samé problémy, pomyslel si Will. Ale měl by mít na paměti, že dokonalost je překážkou v pokroku, jak praví moudrost.

Nyní se mu trýznivě vrátila bolest nad dalším rozloučením s dcerkou. Bethe podruhé zůstane v láskyplné péči vévodkyně. Gwydionovi se sice příliš nezamlouval závazek vděčnosti, který za tuto službu na Willa padl, ale nikdo ze zúčastněných neměl příliš na vybranou.

Koně vydechovali oblaka páry. Procházeli branou a Will si natahoval rukavice. Cítil spokojenost nad tím, že se mu konečně podařilo uniknout z dusivého sevření palácových zdí. Jíva, zachumlaná v temném plášti, jela po jeho levici. Tvář měla ustaranou a bledou, avšak nehodlala zůstat sedět, když se události daly do pohybu. Vážil si jí za toto rozhodnutí víc, než vůbec tušila. Ačkoliv nedával nic najevo, prokázala mu tím čest a jeho duše se nad volbou, kterou učinila, zaplnila světlem lásky.

Mohutná brána se se zaduněním zabouchla a koně poklidně kráčeli kolem louky s turnajovým kolbištěm. Silnice, jež bývala obvykle cítit po koních, voněla nyní pouze čerstvým nočním vzduchem. Vláha, která se navečer snesla v podobě rosy, nyní lemovala vše jinovatkou a bahno cesty, vytvarované doprávním ruchem předchozího dne, bylo nyní pod koňskými kopyty nepoddajné. Když se silnice rozšířila, Will si všiml, že je sleduje jasný bod visící na obloze přímo nad městem. Will věděl, že je to Jiskra Rhiannon, poutnice po obloze a zvěstovatelka úsvitu.

Obrysy města za nimi klesaly a Will pohlédl k východu, kde velice pozvolna houstly první náznaky nadcházejícího dne. Nad spícím městem se vznášel závoj mlžného oparu, Will pocítil v útrobách jakousi prázdnotu, cosi jako hlad nebo zklamání – to mu jen potvrzovalo, že Chlu skutečně opustil Město. Jistě se odebral na sever, aby se přichystal na konečné střetnutí. Will si uvědomoval, že pouto, které je spojuje, je čím dál silnější, neboť svým způsobem vlastně provádí jen to, co už Chlu udělal.

Avšak nálada, která panovala, rozhodně nevypovídala o nějakém rychlém a jednoznačném rozřešení situace. Místo aby

z Města pospíchali, spíše se z něj plížili. Pokračovali ještě kus mlčky. Lotan je po chvíli navedl na zpola skrytou vedlejší cestu odbočující vlevo. Navrhl, ať se vydají tudy, protože zkratka je povede daleko od Charingu a od osamělé bdící hlídky, která bez ustání stojí u paty tamního pomníku.

„A proč bychom to měli dělat?“ řekl Gwydion a otočil se k Lotanovi.

„Ten pozorovatel je tam proto, aby dohlížel na křižovatku,“ vysvětloval Lotan. „Pokud by zadul na svůj roh, v celém okolí Charingu by se vyrojila spousta Bdících. Neměli bychom se vydávat touto cestou.“

„Máš strach, že by si pro tebe přišli?“ zeptal se Gwydion.

„Ne. Mám strach, že poznají, co je Will zač.“

„Na tom něco bude,“ řekl Morann. „Bude lepší neprozradit se, dokud to nebude skutečně nutné, nebo snad ne, Mistře Gwydione? Docela jistě by si nás všimli.“

„Jak si přejete.“

Z čarodějovy strany to bylo jen váhavé svolení, ale pak si Will všiml ujišťujícího pohledu, který Morann vyslal ke Gwydionovi, a pochopil, že Lotan byl podroben jakési tajné zkoušce – a že v ní uspěl.

Vedli své koně podél vysoké cihlové zdi a po chvíli dorazili ke zdobené železné bráně. Přestože byla uzamčená a zajištěná řetězem, Gwydion ji snadno otevřel. Pak přejeli dřevěný most přes mělký příkop a zamířili dál. Jak Will věděl, nyní se nacházeli uvnitř královské obory.

Černé kmeny bezlistých dubů se tu tyčily z bílé vrstvy mlhy těsně nad zemí. Říkalo se, že tu a tam se mezi stády vysoké zjeví přízračná postava Herneho Lovce, přestože jeho domov ležel mnoho mil daleko. Až na západě ve Wyndsoru. Will si přitáhl plášť těsněji k tělu a obrátil mysl k včerejší noci, kdy Gwydion vykřesal novou naději. Skláněl se nad verši a přísně se Lotana vyptával na nápis z Delamprey. Potom to, co se dozvěděl, přeložil do pravého jazyka.

„A co znamená tohle slovo?“

„Rozbít.“

„Takže tohle je ‚kámen‘?“

„Ano. Je to kořen toho slova.“

„A v tomto verši jsou kořeny slova ‚čin‘ a ‚zdraví‘?“

„Ano. A tady ‚písek‘, ‚pád‘, ‚hodina‘ a ‚sklo‘. A zde ‚dlouhý‘, ‚cesta‘, ‚bdít‘ a ‚pláň‘.“

„Ale tvrdil jsi, že tohle slovo popírá to, co po něm následuje, takže to má být ‚nebdí‘.“

„Ne. Tohle a tohle pohromadě znamená ‚nespí‘. Ale zde to značí místo, kde se pohřbívá.“

„Hřbitov? Proč hřbitov?“

„Proč?“ Lotan vydal zvuk jako uražený znalec. Pak mávl rukou směrem k pergamenu, jako když hráč hází kostky. „Protože to tak je.“

Padla však ještě veliká spousta otázek, týkajících se jemných nuancí gramatiky, a dokonce i básnické formy, kterou Lotan nazýval ragha. Nakonec však byl čaroděj uspokojen, postavil se a zarecitoval:

„Kámen, který byl rozlomen,
nyní je zhojen.
Rychle se snáší stíny,
jak písek ve skleněných hodinách.
A k pláni bdění
dlouhá je cesta.“

Rozluštit smysl rozhodně nebude snadné, napadlo při těchto slovech Willa. Ale něco mu to připomnělo. Po chvíli si uvědomil, že verše jakýmsi záhadným způsobem připomínají slova, která přečetl na Harlestonském kameni.

„Brzy již nebudou morové jámy
zadržovat mrtvé z Corde.
Pláň soch oživne
a smrt bude kráčet všady.“

I tyto řádky se týkaly nemoci, hrobů a probouzení. Když však Will otevřel svou mysl veršům ještě víc, začaly se mu vybavovat další slova jiného nápisu.

„Král a královna s Dračím kamenem,
uhranuti měsícem, osamělí v temnotách,
na pláních severu více se nevzbudí.

Syn a otec, zabití ve válce.“

Tato se zjevila na Dračím kameni. Will si je přečetl jen malou chvíli předtím, než zhoubná energie uvězněná v kameni udeřila a zmocnila se Edmunda.

Will si s tím lámal hlavu i celou cestu Islingským hvozdem, kam přicházeli v těchto posledních slušných dnech lovit zámožní mladí muži. Na Fensburgském kopci spatřil děti. Skotačily, zápasily a hrály si s míčem, a jiné se klouzaly na zamrzlém jezeře Finchlea. Will by nejraději zabočil do plání a vydal se rychlejší cestou přes otevřenou krajinu, ale na čarodějovo naléhání se i dál drželi hlavní silnice. Když dorazili až k Whetstonu, mnoho mil na sever od hradeb Města, stálo již slunce vysoko na obloze a silnice pomalu rozmrzala. Will začínal vnímat zvláštní a nezaměnitelnou příchuť vlákna lísky. U místa zvaného Baronet Hadlea, kde zastavili, aby napojili koně, ucítil Will hořce zatuchlou příchuť vlákna bezu, přicházejícího zpoza kopce. Vnímal jej jako podklad vlákna lísky, které jím bylo znečištěno. Něco podobného cítil už předtím ve Verlamionu a posléze v Delamprey. Willa se náhle zmocnila prudká nevolnost a ve chvíli, kdy se sesunul z koňského hřbetu a dotkl se nohama země, věděl, že někde tady je pohřben velice mocný kámen války.

„Co se děje?“ zeptala se Jíva a rozběhla se k němu, zatímco ostatní zpovzdálí úzkostlivě přihlíželi. „Jsi bledý jako tvaroh.“

„Pověz Mistru Gwydionovi,“ řekl přiškrceným hlasem. Hrdlo se mu svíralo. Mávl rukou neurčitě směrem na sever. „Je to tady…“

A poté se zhroutil na cestu, udeřil se do hlavy a zůstal se sténáním ležet.

„Rychle! Zvedněte ho ze země!“ nařídil Gwydion.

Musel to být asi hrozný pohled, soudě podle starostlivého a vyděšeného výrazu Jíviny tváře, napadlo klidnou a na těle nezávislou část Willovy mysli. Věděl, že jeho tvář musela být zkroucená bolestí, jako kdyby trpěl nějakou závažnou nevyléčitelnou chorobou. Jeho mysl však byla jakýmsi zvláštním způsobem oddělená od těla, jež cítil jen jako podivnou těžkou váhu, která se nenechala ovládat.

„Tak pojď, hošku,“ řekl mu mírně Morann. „Vysadíme tě hezky zpátky na tvého koně.“

Duch a tělo se s lupnutím znovu propojily. Když Lotan s Morannem Willa zvedali, obrátil se mu žaludek a pozvracel se. Všichni stáli a čekali, zda se znovu nezhroutí z koně.

„Nelíbí se mi tu,“ řekl, když přišel k sobě a odplivl si. „Bez, líska a tis – všechno se to tu míchá. Tohle místo páchne… smrtí!“

„Ani ti nebudu vyprávět, po čem zapácháš ty,“ řekl Morann se svým neochvějným humorem, ale bylo vidět, že si dělá starosti. Nikdy předtím neviděl, že by se Willovo nadání a vnímavost k zemským proudům projevily takhle důrazně.

Jíva podala Willovi šátek, kterým si otřel z obličeje špínu a bláto z cesty.

„Zlá předtucha?“ zašeptal Gort čaroději, ovšem ne dost tiše, aby to Will nezachytil.

„Ne!“ rozkřikl se na ně. „Nechtějte, aby to tak bylo!“ Šátek mu vyklouzl z prstů, zachytil ho vítr a odvál do větví holého křoví.

Vydali se dál a křeče v žaludku a závrať Willa pomalu přecházely. Stále však nebyl schopen ovládnout své myšlenky natolik, jak by si přál. Jeho páteř jako by změkla a měl obtíže udržet se zpříma v sedle. Zastavili a pomocí provazu provléknutého řemeny sedla ho přivázali na koňském hřbetu. Gort na něj položil své léčivé dlaně a dal mu napít jakéhosi dryáku, který na chvíli přemohl jeho smysly a nutil ho pak neustále si otírat svědící ústa.

„Hlavně opatrně! Nemáme tušení, co vidí,“ řekl Lotan a otevřel Willovi přivřené víčko. „Myslím, že se ho musíme pokusit co nejrychleji dostat z dosahu té zhoubné síly.“

„A jak asi?“ zvolal ostře Gwydion. „Jak, když nevidíme vlákna, která mu tu slabost způsobují?“

„Copak ty nevíš, kudy vedou?“

„Co je ti do toho, co já vím a co ne?“

Celou další hodinu se Will pohyboval mezi bezvědomím a mrákotným bděním, a hrůza z vidění, které se odvíjelo v jeho hlavě, ustupovala a narůstala. Připadal si jako by byl obklopen hustou mlhou, tu spatři] přízračná vojska, jak se vynořují z oparu nejasného jitra, zbrojnoše a rytíře v brnění, pozvednuté

praporce, tasené meče, slyšel hrůzu nahánějící zpěv armády pochodující vstříc nepříteli. A pak uprostřed vystrašené sebranky, která tvořila první řadu, uviděl sám sebe. Na sobě měl jen chabou koženou zbroj a na hlavě nepadnoucí železnou přilbu. Třímal halapartnu a musel bezmála utíkat, tlačený rychle postupujícími muži za sebou. Tvořil jim jakýsi štít, a prudkost, s níž byl hnán proti nepříteli, byla strašlivá. Zdálo se, že všichni chtějí mít střetnutí odbyté co nejrychleji, jako kdyby tušili, že nemají na vybranou nic víc, než zkusit své štěstí proti samotné smrti, a toužili co nejdříve zjistit, jestli uspěli. Avšak Will si přál jen jediné – aby zastavili. Chtěl, aby všechno skončilo – aby se každý zastavil, odhodil zbraň a vykřikl: „Já nechci udělat to, k čemu mě nutíte!“

Avšak vzdálenost mezi Willem a muži, kteří byli nazýváni nepřáteli, se s každým krokem krátila. Chvíle, kdy se obě vlny střetnou, se blížila překotnou rychlostí. Teď už viděl i hrůzu ve tvářích nepřátel. Všichni sklonili své zbraně a začali jimi zuřivě bodat a sekat, a do toho zazněly výkřiky. A už viděl rány vyťaté do těl vojáků, z nichž se v mrazivém ranním vzduchu pářilo. A pak, když odrážel rány, ozval se ohlušující rachot. Přilbice mu prudce padla přes oči a její okraj mu rozrazil kůži na kořeni nosu. Dva zástupy vojska se prudce srazily. Muži přicházeli o zbraně, ratiště čísi píky se mu zarylo do hrdla, vzduch okolo byl náhle plný modliteb k Bohu všemohoucímu.

Ohromný tlak davu ho namáčkl na hruď vyděšeného muže s tváří pocákanou krví. I v té tlačenici se mu však podařilo najít dostatek prostoru pro pravou ruku, která Willovi vší silou vbodla do břicha malý špinavý nožík. Potom se ozvala bolest a Will si uvědomil, že jeho tělo je kousek po kousku páráno mužem, který mu jako šílenec řičel přímo do tváře. Neoslepovala ho jen zběsilost příchodu smrti. Nezmohl se na nic jiného, než civět do očí svého protivníka a prosit ho, aby už ránu nerozšiřoval, neboť měl strach, že se jeho milované vnitřnosti vyvalí ven a budou zašlapány do bláta. Ale muž mu dál ječel přímo do obličeje…

Náhle hrůza pominula a Will ucítil rány dopadající mu na tvář. Z bezprostřední blízkosti na něj hleděly dvě oči. Jedno modré a druhé hnědé. Pak mu hluboký netečný hlas přikázal, aby se uklidnil a naslouchal ptačímu zpěvu. Byl to hlas tak

důrazný, že mu okamžitě uvěřil a ještě byl rád, že mu někdo řekl, co má v tomhle novém světě, či spíše noční můře, dělat.

„To není skutečné," řekl hlas. „Bitva, ve které bojuješ, není opravdová. Chápeš, co ti říkám?"

Will si sevřel ruce na břiše a s údivem otevřel oči. Věděl, že se odehrál zázrak, neboť se nějakým způsobem podařilo zvrátit neodčinitelné. Nějak se podařilo vrátit čas a Will za to cítil nevýslovný vděk. Už nikdy v životě nechtěl vidět takovou hrůzu, jaké byl svědkem.

* * *

Ačkoliv se cesta klikatila podél vlákna Collenu, Will věděl, že se stále vzdalují od rozcestí u obce Wrothamu, kde ho sama země tak zákeřně zradila. Celé odpoledne zápolil s lorkem a tento boj vedl sám, neboť jeho přátelé byli v tomto ohledu bezmocní.

„Byli jsme u obelisku," řekl Gort. „Zrovna v té chvíli, kdy jeho utrpení bylo nejtrýznivější."

„Obelisk? Co to znamená?" zeptala se Jíva.

„Šedivý sloup stojící u cesty. Copak sis ho nevšimla? Pravoúhlý kámen, který se směrem k vrcholu mírně zužuje. A nahoře je špička."

„Možná se Jíva tázala spíše po tom slově, Mistře bylinkáři," poznamenal Gwydion. „Nikdy předtím jsme tě takové slovo neslyšeli použít. Odkud ho znáš?"

Gort se poškrábal ve vousech. „Já… znal jsem ho odjakživa."

„Skutečně?"

Will obrátil pohled k čaroději a ten řekl: „Poslední dobou slýchám nejedno podivné slovo."

„To mě nepřekvapuje," zažertoval Will. Ale jeho pokus odlehčit atmosféru dopadl na tvrdou skálu. „Víte, když jsem mluvil s Edvardem, neustále používal jedno zvláštní slovo jako svého druhu kletbu. Tehdy jsem neměl ponětí, co by mohlo znamenat, ale teď už to, myslím, tuším."

„A co to bylo za slovo?" zeptal se Gwydion.

„Zatracený." Will stále hleděl na čaroděje. „Znamená to… poslaný do pekla."

„Rozhodně ano. Ale kde leží peklo? To už ses dozvěděl?“

Will udiveně zavrtěl hlavou. „Ne. Ale myslím si, že na tom místě žije obluda, která je zvána ‚Bůh všemohoucí‘. Odkud se berou, Mistře Gwydione? Všechna ta nová slova a strašlivé myšlenky, které ta slova představují?“

„Odkud bys řekl?“

„Myslím si, že z toho nového světa. Zdá se, že se už pomalu měníme, začínáme se mu podobat.“

„Správně. Čím jsme onomu místu blíž, tím více se naše světy podobají. Je to nevyhnutelný proces. Pokud věci zůstanou jak jsou, brzy s tím už nepůjde nic dělat.“

Na příští zastávce se Will vydal kousek stranou, aby mohl být sám. Přestože všem jasně oznámil, že si přeje zůstat o samotě, vyhledal ho po chvíli Lotan a usadil se těsně vedle něj. Neříkal nic, setrvával v hlubokém zamyšlení, ale po celou dobu si v prstech pohrával se zlatou mincí. Obracel ji tam a zpět, vyhazoval a zachytával, nebo pozoroval jak rotuje, dokud nezůstala nehybně ležet.

„Kde jsi k tomu přišel?“ zeptal se Will poté, co se rozloučil s vlastními myšlenkami.

Lotan k němu překvapeně vzhlédl. „O tomhle hloubáš?“

„Ne… To je peníz?“

„Ne, není to mince. V Bratrstvu jsme jim říkali ‚eallub‘. Vidíš tyhle dva otvory? Těmi se vede steh. Každému z bratří v den, kdy přijde o zrak, zašijí do roucha takovýto plíšek.“

Will si vzal předmět do ruky a s vážným zájmem ho prozkoumal. Na jedné straně bylo zobrazeno zářící srdce a nápis „ecipsuA .nretarF“, což, jak věděl, značilo „Z vůle Bratrstva“. Z druhé strany stálo „satinretarF dA tE bA“, tedy „Od a pro Bratrstvo“.

„Netušil jsem, že bratři u sebe nosí kousky zlata.“

„Povím ti ještě jedno tajemství. A nechej si je pro sebe, na důvod jistě přijdeš sám. Když člověk přijde o oči, tahle věcička pomáhá tišit bolest. Proto by bylo dobře, kdybys ji měl.“

Will rychle obrátil pohled k Lotanovi.

Lotan však napřáhl ruku s knoflíkem k němu a Will jej po chvíli zdráhavě přijal.

Taková věc byla veskrze osobním majetkem – jak mu mohl Lotan darovat věc takové hodnoty? A ať se Willovi jeho gesto

zamlouvalo či nikoli, faktem bylo, že tenhle talisman vyrobili Nevidoucí. Když už nic jiného, alespoň tohle ho donutilo znovu to promyslet.

Pokusil se předmět vrátit. „Lotane, já nesmím."

„Prosím. Mohlo by to pomoci."

Lotan nenaznačil nejmenší ochotu vzít si knoflík zpět. Will se zamýšlel, jak se vyhnout tomu, aby ho urazil. Když zavřel oči a soustředil se, žádnou magii ve zlatém plíšku necítil. A když na něj opět pohlédl, pochopil, že to není jen ošoupaný kousek ryzího zlata – byl to dar od přítele, jehož se mu dostalo ze soucitu.

„Nuže, pak ti tedy děkuji." Usmál se a vložil knoflík do váčku. „Bude lépe, když ho podržím v tajnosti. Nemyslím si, že by to Mistr Gwydion pochopil."

Vydali se dál. Když přejížděli Tančící kopec, stočila se cesta více k severozápadu. Nebylo pochyb o tom, že tudy prošla velká armáda. Lotan zkušeným zrakem zkoumal okolí silnice. „Včera tudy prošlo nějakých deset tisíc mužů. Možná i víc."

„Je to tak. Prošli ve dvou skupinách, jedna po druhé." Morann si prohlížel terén. „Nejprve Edvard a o tři hodiny později jeho otec."

„Podle čeho to poznáš?" zeptal se udiveně Lotan.

Morann na něj zamrkal. „Zeptal jsem se hostinského v té krčmě, kterou jsme před chvílí minuli."

Když světlo začalo slábnout, poodešli kus cesty od silnice a v poklidné proláklině chráněné před západním větrem rozbili tábor. Země byla široko daleko zplundrována armádou, která tudy táhla předchozího dne. Nakonec však přece jen našli trochu suchého dříví na podpal a zapálili malý kouřící ohýnek. Zanedlouho se již vzduchem nesla vůně pečené slaniny.

„Vidím lork!" vykřikl Will a porušil tak panující klid. Soužilo ho nesmírné množství energie, která proudila žilami země.

„Pověz nám, co vidíš!" vykřikl čaroděj a pevně ho chytil.

„Lork plane, Mistře Gwydione! V okruhu ani ne dvou mil vede pět vláken! Tři z nich směřují ke Kameni osudu ve Verlamionu, ale skrz ono monstrum, které jsem cítil prve. A jsou tu ještě dva další kameny, každý z nich stojí na křížení

dvou vláken. Lork je v plné síle a běsní! Tohle je konečná bitva, Mistře Gwydione! Musí být! Je příliš pozdě!“

Znovu se pokusil uzavřít svou panikařící mysl, ale obával se, že je na to příliš slabý.

„Šššš!“ konejšila ho Jíva a dala mu z koženého měchu napít čerstvého mléka. Lokal je plnými ústy, až mu teklo po tvářích a po bradě, a Gort mu nádobu vzal. Ústa ho pálila, ale Mistr bylinkář ho nutil počkat na sladký lektvar z bylinek. Celou tu dlouhou chvíli trpěl představou, že je lapen a uvězněn démonem pralesa cesmín, lísek, jeřábu, tisu a bezu. Větve se k němu natahovaly, trny mu prorůstaly tělem, až byl lesem pozřen zaživa.

Ale skrz všechna ta hrůzná vidění a můry, stále se mu v mysli skvěl křišťálově jasný bod, tvrdý a průzračný jako Hvězda Annuinu. Jak věděl, byl to hrad jeho vlastního sebeovládání, nedotčený strážce světa, který nikdy nepoleví v pozornosti, nikdy nedopustí, aby zůstal napospas nebezpečí. Bylo to pro něj varování, že děsivý zážitek dokáže zničit lidskou mysl *ať už byl skutečný či nikoliv* – neboť hrůza byla jednoznačná. Právě tato jeho záštita mu sdělila, že se ještě jednou musí pokusit uzavřít svou mysl před lorkem, jinak riskuje šílenství.

„Nesmí teď dostat příliš léků,“ řekl Gwydion Gortovi. „Je nezbytné, aby se mu vrátilo jasné uvažování.“

„Trpí nesmírnou bolestí, Mistře Gwydione.“

„Pak s ním tedy promluvím uklidňující slova a odvedu jeho mysl od bolesti.“

Čaroděj se sklonil po Willově boku a začal ho konejšit, jako již kdysi před lety. Vyprávěl mu příběh, který jeho mysl okamžitě poznala a začala sledovat.

„Kdysi se tady nedaleko sbíralo veliké vojsko, Willande. To místo se jmenovalo Wetamsted. Hned poté, co se rozšířily zvěsti o vylodění Otrokářů, se na Normanské vsi shromáždilo na čtyři tisíce válečných vozů. To bylo za dnů krále Caswalana. Jemu a jeho bratru Nenimu se celá ta ohromná síla nepřátel ani trochu nelíbila…“

Willovy myšlenky znovu unikly z okolního prostředí, obrazy prastarého světa a příval čarodějových slov pohlcovala černá prázdnota, až…

„… a takhle síla lorku zachránila v oněch dávných dobách Království. O tom nemůže být pochyb, neboť Iuliu byl velice zběhlý ve válečném umění a přestože udatný Neni padl, pánem vítězství se stal Caswalan. Poté Iuliu naložil všechny své železem okuté válečníky do lodí a Caswalan se odebral do své síně v Ayotu, kde přijal požehnání Dřímajícího kamene.“

Willovi se pomalu navracelo jeho vlastní skutečné vnímání. Po chvíli se rozhlédl a zmateným hlasem se otázal: „Kde to jsme?“

„Ve stanu, asi míli východně od Verlamionu,“ odpověděl mu Gwydion. „Překročili jsme potok Colne. Myslel jsem si, že bude nejlepší dopravit tě co nejdál od míst, o nichž vím, že jimi procházejí vlákna.“

„Kde je Morann?“

„Odešel s Lotanem něco zjistit.“

„Kam?“ zeptal se Will znepokojeně.

„Do Verlamionu.“

„Ach, snad ne do kapituly?“ vykřikl Will. „Svatyni hlídají Nevidoucí. Tentokrát jsou připravení a vyburcovaní na nejvyšší míru!“

„Copak si myslíš, že jsme *všichni* zešíleli?“ zasmál se čaroděj.

„Kam se tedy vypravili?“ upokojil se Will.

„Jestli potřebuješ vědět, kde přesně byli, zeptej se jich, až se vrátí.“

„Kámen, který byl rozlomen,“ zamumlal Will přes rozpraskané rty, „nyní je *zhojen.*“

„Co to říkáš?“

„Verlamionský Kámen osudu – scelil se. Taková moc, taková prastará síla… a předtím, ten kámen, kterému Gort říkal olab… olbel.

„Obelisk.“

„Obelisk, ano. Ten má velikou moc, dokonce ještě větší než Kámen osudu.“

Gwydion mlaskl jazykem. „Větší? Jak je to možné?“

„Také stojí na křížení tří vláken. To musí být ten důvod. Kameny vládnou mocí, která je úměrná síle vláken, jež je napájejí.“

„Ale to by potom znamenalo, že je ještě jeden Kámen osudu… To nezapadá do toho, co už víme.“

„Pak to tedy nejspíš víme špatně!“

„Klid, Wille,“ řekl Gort velice úzkostlivě.

Will k Mistru bylinkáři pokývl hlavou na znamení, že si uvědomuje vlastní neurvalost. Přesto když znovu promluvil, neznělo to o nic méně vášnivě. „Copak to nechápeš, Mistře Gwydione? V našem světě bylo vše odjakživa zařízeno tak, že se děly věci, které byly součtem myšlenek a přesvědčení nás všech. Pokud nevěříme v existenci ostrova Hy Brasil, pak žádný takový není. Ale když bude myšlenka Hy Brasilu rozšířená a lidé začnou v takové místo věřit, pak jistě nebude trvat dlouho a Hy Brasil bude zakrátko skutečně objeven. Díky tomuto principu může působit i magie, která nám umožňuje ovlivňovat svět i jinak, než jen čistě fyzickým působením. Začal jsem chápat, že tohle všechno má co do činění se silou vůle a vírou.“

„Tyto věci jsou dobře známy…,“ přikývl čaroděj, ale nic víc už neříkal. A i kdyby, nedokázal by Willovi zabránit v pokračování, neboť ani on sám se nebyl schopen zastavit.

„Ano, je to tak! Tohle je příčinou, proč v onom přicházejícím světě není magie. Pokud totiž v onom blížícím se světě nelze změnit skutečnost myšlenkou, musí se *myšlenky* přizpůsobovat skutečnosti, neboť jinak to nejde. Krutý je svět, který se k nám blíží. Krutý je svět, kde je skutečnost nezměnitelná…“

„Ale no tak!“ utišovala ho Jíva. Snažila se upokojit jeho zběsilost. Otírala mu spánky a čelo navlhčeným šátkem. „Netrap se, zítra ti bude o hodně lépe.“

„Je mi dobře i teď! Nikdy jsem nebyl příčetnější. Poslouchejte! Mám řešení!“

Avšak nikdo mu už nenaslouchal. Ze tmy se ozvalo zapraskání větviček a přinutilo všechny obrátit se a upřít zrak za hranici prostoru osvětleného ohněm. Willa zamrazilo, když Gwydionova ruka zatápala po holi a čaroděj se postavil. Pak se objevila šedá a černá postava v kápi. Působila zlověstně a ve všech vyvolala obavy. Chmurně se tyčila na hranici stínů, trvalo to jen krátkou chvíli, která jim však připadala jako nesnesitelná věčnost, stejně jako se okamžik utrpení může jevit jako hodina.

Pak ale Gwydion svůj ostražitý postoj uvolnil a znovu se posadil.

„Vítej zpátky," řekl.

Jíva si pohladila zátylek a roztřeseně vydechla. Citelně se jí ulevilo. „To rozhodně nebylo k smíchu," řekla.

Will se opět ponořil do sebe. Ze všech sil se snažil rozpomenout na ono náhlé a závažné pochopení, které před chvílí zakusil. Nedokázal si je však vybavit. Na mysli mu vytanula jen věta, kterou mu Jíva řekla před lety, než začala bitva v Delamprey. Poznamenal tehdy, že některé kameny války stojí blízko sebe a jiné naopak daleko. Jíva mu na to odpověděla, že v jejich rozmístění jistě musí být nějaký systém. A později té noci se mu zdálo, že zná způsob, jakým by bylo možné zobrazit celé Království, jako by se na něj člověk díval z veliké výšky…

„Vévoda rozdělil své vojsko," řekl Morann, který shodil kapuci z hlavy a vydal se blíže k ohni.

„Kde je Lotan?" otázala se Jíva.

„Tady jsem." Lotan se v naprosté tichosti vynořil mezi stany.

„Prošli jsme celé město," řekl Morann. „Pět tisícovek mužů vyrazilo pod vévodovým vedením k severu a dalších pět tisíc se vydalo po Wartlingu."

Will věděl, že Wartling byla stará otrokářská silnice, která vedla severozápadně od Verlamionu. Přesně jak očekával, Edvard se vydal zpátky do Ludfordu – pevnosti, kterou získal spolu s titulem hraběte z Pomezí.

„To je Edvardovo vojsko," řekl Will.

Morann vydechl. „Tak to by měl mít víc rozumu!"

„Je rozzlobený!"

„Edvard?" zeptala se Jíva. „A na koho?"

„Na otce. Je přesvědčen, že se ho chystá připravit o majetky. Že chce upřednostnit svého druhorozeného na Edvardův úkor."

Morann se zamračil. *„Cože?"*

„Je to taková jeho utkvělá myšlenka. ‚Než se rok naplní, Ebor nebude dbát Ebora', vzpomínáte?"

„Teď však Richard přestal svého syna pronásledovat. Tedy pokud to vůbec bylo pronásledování," řekl Gwydion.

Morann pokrčil rameny. „Netušíme, co mají jeden či druhý v úmyslu. Snad by Richard mohl vyslat posly, kteří by se pokusili Edvarda přesvědčit, aby zastavil. Nemyslíte?“

„Třeba ani žádný spor nemají, což?“ řekl Gort. „Vévoda možná jen poslal Edvarda na západ do Cambraye, aby tam shromáždil vojsko. Na západě nebude mít o rekruty nouzi, zvlášť v Ludfordu – rozhodně ne po tom, co v oblasti docela nedávno vyvedly královské armády. Všechno to vypalování, plenění, vraždění a takové věci.“

„Jisté však je,“ řekl Gwydion, „že Richard a Sarum pospíchají na sever společně jen s pouhými pěti tisíci mužů. To ani zdaleka nestačí, aby se mohli postavit vojsku, které pochoduje pod královninými prapory na jih. Pokud se nemýlíš, Moranne, mělo by jich být asi třicet tisíc a snad i víc.“

Morann přikývl. „Všichni velmoži ze severu jsou na nohou. A říká se, že pánové Warrewyk a Northfolk zůstali v Trinovantu, aby zajistili jeho bezpečnost a postarali se o krále. S jejich silami tedy Eborové počítat nemohou.“

„Docela by mě zajímalo,“ podotkl Gort, „jestli už vévoda nadobro ztratil rozum.“

„Už ho ztratil před mnoha měsíci, nebo sis toho nevšiml, Mistře bylinkáři?“ zabručel Will.

Gort vybalil své psací potřeby a Will se chopil dvou brků, nože, lahvičky s inkoustem a role čistých pergamenů. Zavolal si společníky blíž. „Pojďte, chtěl bych vám něco ukázat. Řekněme, že tato čára tvoří pobřeží Albionu,“ řekl a načrtl přibližný obrys Ostrovů. Když inkoust uschl, označil na plánku Trinovant, Ebor a všechna velká i menší města Království, na něž si vzpomněl. Byl to jen hrubý plánek, ale postačoval.

„A teď do toho zakreslím vlákna. Je jich devět – všechna rovná, jako když střelí. Kameny války stojí vždy na vlákně, mnoho z nich dokonce na několika, neboť v místě křížení stojí kámen vždy. A tady máme ten systém.“

Všichni hleděli na inkoustové čáry a nic význačného v nich neviděli. „Směry vláken jsou nahodilé. V tom žádný systém není,“ řekl čaroděj.

Ale Will si byl jistý, že způsob, kterým jsou linie rozmístěny a pospojovány, mu něco připomíná.

Brzy poté ulehli k odpočinku. Will spal přerušovaně, a sny, které se mu míhaly myslí, byly plné hrůz. Lotanův zlatý knoflík mu nijak nepomohl tyto můry zaplašit, přesto však laskavost, s níž mu byl tento dar předán, hřála Willa u srdce.

Druhý den brzy ráno opustil Morann tábor a zamířil pryč. Mudrc se ani nezdržoval, aby někomu sdělil, kam se vydává. Gort i Gwydion se tvářili, že o jeho cíli nemají ani tušení. Ostatní sbalili tábor a chytali se k odjezdu. Celou tu dobu držel Will jazyk za zuby, avšak když projeli vesnicí Wetamsted, už to nevydržel a znovu se na ten náhlý odjezd zeptal.

„Morann si jel vyřídit nějakou vlastní záležitost.“ To bylo jediné, co k tomu čaroděj řekl. „Neprozradil mi, kam má namířeno.“

„A chceš vědět, kam bychom se podle mě měli vydat my?“ řekl Will.

Gwydion na něj pohlédl tázavě. „Předpokládám, že po Velké severní silnici.“

„Nebo kamkoli, kam nás vévoda povede – anebo je sám veden.“

„Proč to říkáš takhle?“

„Protože souběžně s Velkou severní silnicí vedou přinejmenším dvě vlákna, Celin a Collen – cesmína a líska. Vedou takto bok po boku podobně jako jeřáb a líska. Ty však vedou západně odtud, mírně k severu, kdežto cesmína s lískou vedou spíše severně, mírně k západu. Myslím si, že Edvarda to táhlo po Wartlingu na západ k Ludfordu. Ať už jsou jeho důvody jakékoli, nebo si myslí, že tyto důvody jsou jeho, je to ve skutečnosti lork, který všechno řídí. Je nepochybné, že Edvardův otec míří na sever vstříc jisté smrti.“

Čaroděj o tom chvíli dumal a pak se nepříliš nadšeně zasmál. „Takže se tedy musíme vydat po dvou vláknech, ano? No, to nás ovšem čeká příjemné putování! Nemám zvlášť v lásce otrokářské cesty a zrovna Velká severní silnice využívá několika takových.“

Will věděl, že Otrokáři budovali své cesty co nejpříměji, jak jim krajina umožňovala. Byly rozesety po celém Království, aby rozsekaly zemi na malé kousky a zničily tak moc lorku. Byl tu však ještě jeden praktičtější důvod – otrokářské silnice jim umožňovaly rychlé přesuny legií mezi jejich kamennými

pevnostmi. Staly se nejrychlejším způsobem, jak přepravovat vojska.

„Odjakživa bylo jejich cílem udělat z Království velikou dojnou krávu," řekl čaroděj. „Ze všech obyvatel chtěli nadělat buď nevolníky obdělávající půdu, nebo výběrčí daní."

Zpola pro sebe si Will zamumlal: „Zajímalo by mě, jestli se vévoda cestou na sever zastaví ve Foderinghamu."

„Foderingham? Nemyslím si, že by se přítel Richard zdržoval kvůli několika starým vzpomínkám."

„Může tam přenocovat. Bude to jeho poslední příležitost."

„Nepřiblíží se k Dračímu kameni, a my bychom také neměli."

„A co když se vévoda ve své moudrosti rozhodne jinak?"

Gwydion se zachmuřil. „Nerozhodne."

„Nic si nedělal ani z jiných tvých varování. Nedbal dokonce ani na proroctví Matky Brig."

„Poslední dobou byl velice tvrdohlavý."

„Ale nenapadlo tě tohle, Mistře Gwydione? Co když se pokusí zneužít Dračí kámen, aby tě přiměl pomoci mu proti královně?"

„To by si popálil prsty."

„Není to jeho chyba," odsekl nespokojený Will. „Jestli se nepletu, všechna svá hloupá rozhodnutí učinil díky tomu, že ze světa uniká magie. Nebo spíš, jak se mi nyní zdá, že bychom tomu měli říkat, dík proměně našeho světa v jiný."

„Zdá se mi, že stejně jako se probouzí lork, procitáš i ty, Willande."

„A je to tak překvapivé? Stvořila nás stejná férijská magie, lork i mě."

Když projížděli Ayotem, Will zmlkl. U Baldocku se pozdní odpoledne ponořilo do náhlé temnoty. Zamířili nyní raději ke vsi Ivelswadu a Willa napadlo, že krátké dny těsně před zimním slunovratem musí jistě trápit daleko víc vévodu než ty, kteří se vydali v jeho stopách.

Dorazili k říčce Ivelu a tam se utábořili. Willovi bylo jasné, že zuřivý proud, který mu hučel uvnitř hlavy, nezpůsobovala bahnitá bystřina, ale mocné vlákno lísky, které probíhalo asi míli na západ odtud.

Tábor už byl postaven, když se čaroděj obrátil k Willovi s vážným výrazem ve tváři a řekl: „Už jsem ti vyprávěl o Hradu slunečních hodin?“

Will přikývl. „Jednou či dvakrát ses o něm zmínil. Proč se na to ptáš?“

„Vévodovi patří mnoho budov – Foderingham, který střeží Velkou severní silnici, na severu pak Wedneslea a Sheriff Urton. Hrad slunečních hodin se nachází asi půl tuctu mil na jihovýchod od Eboru. Je sice majetkem vévody, ale stará se o něj Braye, který je mudrcem a velikým znalcem oblohy.“

„Stařec čas?“ zadumal se Will a pohodlně se ve stanu usadil. „Říká se, že jeho znalosti hvězd jsou nesmírně hluboké a že dokáže z jejich pohybů předpovídat budoucnost. Gort mi jednou vyprávěl, že jeho hrad je plný skvělých přístrojů z železa a mosazi, ozubených koleček, které odměřují čas a zaznamenávají polohu slunce, měsíce a potulných hvězd.“

„Přesně tak to je. Braye je prchlivý muž, který se příliš nehodí do našeho světa. V jednom souboji před mnoha a mnoha lety přišel o nos. Od té doby má nos umělý, vyrobený ze stříbra. Jeho oblíbeným pořekadlem je, že dějiny se opakují. Takže jestli si alespoň trochu zakládáš na svém pohledném obličeji, raději se s ním nehádej.“

„A ty si myslíš, že vévoda směřuje tam?“ zeptal se Will. Napadlo ho, že by se vévoda mohl pokusit využít znalostí, které má jeho správce o čase, a díky tomu nějak zvrátit výhodu, kterou nad ním královna má. Will si vzpomněl, jak se vévoda mnohokrát předtím pokusil vyždímat pro sebe z magie nějakou výhodu. „Jestli chce Richard nějak ovlivnit běh událostí, mohl by se rovnou vydat k samému zdroji času do Wraane. Kdyby tam vtrhl s mečem a zbavil se šiček z Wraanu, všechno by se okamžitě zastavilo – tak to aspoň tvrdí legendy.“

Gwydion se na něj zamyšleně podíval. „Legendy, říkáš? Takže se už z nich staly skutečně jen legendy. Ale toho co popisuješ se obávat nemusíme, něco takového vévodu nenapadne.“

Willova nervozita vyplula na povrch. „Doufám, že máš pravdu.“

„Nemyslím si, že by měl přítel Richard v úmyslu nějaké podobné konečné řešení. Je voják, ne filozof, to si pamatuj!

Chce tuhle hru vyhrát, ne převrhnout šachovnici. Chce se opevnit v Hradu slunečních hodin, pokud už královna dobyla jeho sídlo ve městě Eboru. A chce to z čistě strategických důvodů.“

Will přikývl, teď už o něco spokojenější. „To dá taky rozum. Jeho vojsko je příliš malé, než aby se mohl střetnout s Mag v otevřené bitvě na pláních. Ale z toho co slyším mi Hrad slunečních hodin nepřipadá jako ideální pevnost.“

„Budoucnost se o sebe postará sama, ostatně jako vždy.“ Gwydion vzhlédl k plátnu stanu, do nějž prudce zabušily dešťové kapky. Plamen svíčky, která osvětlovala vnitřek, se zakomíhal. „Jak ti Braye dozajista brzy řekne sám, naše dnešky jsou jen těžko něco víc, než zítřky včerejšků.“

„Ano,“ řekl ponuře Will. „Nebo včerejšky zítřků, záleží na tom, z které strany se na to díváš.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

PLÁŇ BDĚNÍ

Hrad slunečních hodin ležel severně od Trinovantu nějakých šedesát mil letu vrány. Will a jeho společníci však takhle přímo cestovat nemohli. Z Iverswadu se vydali do Buckdenu a poté do Sawtree. Nato si Will uvědomil, že v něm narůstají obavy. Těch nemnoho lidí, s nimiž se cestou setkali, bylo obezřetných. Vesničané se podivovali nad jejich zablácenými koňmi a podezřívavě dumali, jaký důvod je mohl vyhnat na cestu. Když projížděli kolem usedlostí, štěkali na ně vyzáblí psi a Will si všiml, že mnoho polí je očividně neobhospodařovaných, a tu a tam spatřili pobořenou či vypálenou chalupu. Některé vesnice byly uzavřené před cizinci, a když už s někým promluvili, slýchali jen zvěsti o družinách potulných lapků, kteří okrádali kohokoli, kdo by se odvážil použít některou z cest.

Uprostřed odpoledne začala Willovi z nosu prýštit krev. Přesně v tutéž chvíli se jeho šedivý koník čehosi polekal, začal vyhazovat a shodil ho na zem.

Lotan k němu okamžitě vyrazil, zvedl ho a pomohl mu opět do sedla, kde se ho snažil udržet ještě asi půl míle, dokud příznaky nevolnosti nezačaly slábnout.

„Indonen…," vydechl Will, když přišel k sobě. „Pověz to Mistru Gwydionovi. Je to vlákno jasanu a energie v něm proudí velice silně."

„Co to bylo?" zeptal se čaroděj, když dojel k nim. „Pověz mi to!"

„Dva kameny," řekl Will a zatřepal hlavou.

„Dva? Jak daleko?"

„Na vlákně Indonenu, ale ještě dřív, než dorazí do Delamprey. Mám za to, že tam, kde se kříží s Celinem a Collenem."

„A přišel jejich čas?"

Will si při pádu odřel ruku a rameno. Dobře věděl, že si klidně mohl zlomit i vaz. Takhle byla jeho tvář i vlasy zamazané krví i navzdory veškeré Lotanově snaze otřít ji. Oblečení měl rovněž celé zašpiněné.

„Willande! Kameny! Přišel už jejich čas?"

„Já nevím…"

„Musíš otevřít svou mysl!"

„Všechny… všechny jako by na mě číhaly a čekaly, až se na mě budou moci vrhnout."

Gort dohonil čaroděje a odvedl ho kousek stranou. Jíva se sklonila k Willovi a ošetřovala mu odřeniny.

„Jsem v pořádku."

„To tedy nejsi! Podívej se na sebe. Nesmíš se od něj nechat takhle řídit!"

„Takhle mě řídí celý můj život."

„Pak tedy přišel čas, abys nad sebou získal vládu."

„Mohla bys mě nechat být?" Zlostně od ní odtáhl ruku, ale škubl sebou bolestí. „Všichni mi neustále říkají, co mám dělat!"

Později toho dne se jejich postup ztížil, neboť se museli plahočit bahnitými úseky. Chvílemi se blížili k vláknu lísky a jindy se od něj naopak vzdalovali. Neustále však sledovali trasu vévodova vojska mířícího na sever. V jednom místě se cesta prudce stočila k západu a Will zjistil, že zde měnila směr, aby dál sledovala tok řeky – řeky, o níž Gwydion tvrdil, že by ji měl rozpoznat.

Překročili vodní tok přes brod ve vesničce Wann a Will si uvědomil, že to musí být Neane, a že se na východ odtud rozkládají Hluboká blata. Když projížděli vodou, prolétly mu myslí vzpomínky na všemožné příběhy o bahenních babicích a vodních dráčcích, které slyšel. Všiml si, že se ve vodě na mělčině stříbřitě zablýskl jakýsi tmavý stín a zčeřil hladinu.

„Viděli jste?" řekl nadšeně Gort. „To byl ale pořádný kousek!"

„Pokud mě mé oči neklamou, řekl Lotan, „byl to losos.“

Ovšem Will necítil nejmenší pochybnost, že se jedná o rybu, která se mu vysmekla u nádrže na máčení lnu v Harletonu před mnoha měsíci. O rybu, která vznikla spojením jeho zeleného a Chluova červeného talismanu. Lososovi se nějakým způsobem podařilo dostat do Neane a nyní míří k moři.

Co má *tohle* znamenat? ptal se v duchu a zíral do vody jako u vytržení.

Na zbytek dne se ho zmocnily temné myšlenky a podivné představy. Cítil, jak jeho tělo ovládají slunce a měsíc, jak tomu vždycky bývalo. Nejpodstatnější vliv měly fáze měsíce, nebo – lépe řečeno – neustále se měnící úhel, který svíral měsíc se sluncem na jejich společné pouti nad světem. Vládlo mu nebe, stejně jako vládlo mořím. Willa se zmocnila horečná nálada, někdy dokonce balancoval na samém okraji bezvědomí. Jaké poselství v sobě nesl onen losos? A mělo toto setkání vůbec nějaký hlubší význam? Bylo k němu toto stvořené zvíře přitahováno? Přitahoval je i Chlu, když se tudy ubíral během své cesty na sever?

A pak se mu v hlavě s jasným zábleskem spojily dvě záhady a náhle byly obě rozřešeny. „Já už vím, Mistře Gwydione!“ zažvatlal. Pálily ho oči. „Vzpomínáš si na ten rybí talisman, který jsem nosíval na krku? Na rybím těle byl vyryt symbol tří propletených trojúhelníků… Totéž bylo i na Chluově červené rybce… To je ten vzor, který hledáme, to je lork!“

„Šššš…,“ tišil ho čaroděj.

„Musíte mi věřit! Teď už je mi to jasné!“

„Tiše! Já ti věřím, ale takový objev je lépe ponechat v tajnosti. Není Chlu někde blízko?“

Přestože byl Will v téhle chvíli nanejvýš zranitelný, troufl si trochu otevřít mysl. Takhle blízko proudícímu vláknu to bylo nebezpečné a Willovi to přivodilo pocity těžké závrati. Za jeho snažení se mu ani nedostalo žádné odměny, neboť pokud se Chlu skutečně nacházel někde poblíž, Willova mysl ho nebyla schopná odhalit.

„Ne Chlu…,“ řekl a znovu se propadl do polobdění. Tentokrát však před očima viděl teplou a příjemnou záři jako zapadající slunce. Význam jevu, který odhalil, byl nesmírný – tři trojúhelníky, jeden ve druhém, a všechny kameny války stály

na jejich stěnách a vrcholech! To bylo ohromující a byla to pravda.

Padala mlha a pošmourný den se ještě více zatáhl. Přes cestu se převalovaly bledé chuchvalce a v dálce zaplály ohně svatého Eliáše. Will měl hlavu plnou čvachtání koňských kopyt v bahně cesty a jeho myšlenky nepříjemně kodrcaly a zakopávaly, stejně jako jejich zvířata.

Nyní se dostali ještě severněji, než ležel Foderingham. Willovy představy, že by mohl navštívit hrad, který se mu stal načas domovem, byly odváty jako podzimní listí. Gwydion má pravdu, napadlo ho. Není vhodná doba zabývat se Dračím kamenem. To by mohla být až poslední starost, zatím je v zemi kamenů ještě víc než dost.

Celé dopoledne naráželi na pozůstatky vévodovy armády. Povoz se zlomenou nápravou, vojáky, kteří se zranili při lovu či shánění potravy. Gort jim svým uměním léčil rány a Gwydion se jich mezitím vyptával. Záležitosti se vůbec nevyvíjely tak špatně, jak si Will představoval. Byl rád, když zjistil, že vojsko nemá příliš velký náskok. Pomalu je doháněli. Za úsvitu předchozího dne překročil vévoda Stammerský potok.

Po náročném odpoledni se na noc utábořili v Burglea Martinu, nedaleko Stammerfordu. Tam ležela skromná usedlost, která, jak Gwydion věděl, patřila sedlákovi a chovateli prasat jménem John Sisil. Přátelsky je na noc přivítal a opekl na pánvi silné plátky slaniny. Za své starosti pak dostal čarodějova požehnání. Jedním byl pentakl, který Gwydion namaloval křídou na kamenný práh, a druhým znamení, jež udělal na čele sedlákova malého synka, zatímco se zbytek skupiny chystal vyrazit do zamlženého vlhkého jitra.

„Není tohle obchodování s magií?“ zeptala se varovně Jíva, když odjížděli.

„To není,“ odvětil čaroděj.

„Jen nech být – je to podobné jako kdybys mu dal minci!“

„Jak to? Nic jsme si předem nedomluvili. Znám jeho rodinu už od dob, kdy ještě bydlela ve vévodství Erewan. Jsou to lidé, kteří když vidí někoho v nouzi, neváhají nabídnout pomoc.“

„Ale ten muž od počátku očekával tvé požehnání. Viděla jsem mu v očích to očekávání. Zařídil jsi mu ochranu pro dům a syna a tak zaplatil za vejce a slaninu.“

„To se mýlíš.“

„Nemyslím si. Určitě by byl zklamaný, kdyby se nedočkal nějaké výhody pro svého potomka.“

Čaroděj se na ni obořil. „Pokud by to bylo takhle, požehnání by mu nepomohlo. Tak totiž požehnání působí – jsou úzce vázány na potřebu, a naopak touha je oslabuje. Slyš co ti povídám, podle toho, co jistí lidé uznávají za hodnotné, Sisilové nikdy nebudou na výši. Nikdy z nich nebudou páni ani vůdci, ani velkostatkáři, ale budou umět vyrobit skvělou šunku a po mnoho následujících pokolení budou ve svém okolí oblíbeni. A co je nejdůležitější, budou tak spokojení, což je vskutku požehnáním.“

Jíva zmlkla. Will si v duchu zoufal, neboť začínal do důsledku chápat, jak hrozný bude svět, v němž budou lidé napříště hodnoceni podle měřítek, jež jsou sama o sobě bez hodnoty. Pokoušel se představit si, co to bude za svět, kde veškeré odměny budou měřitelné stříbrem a kde se všechny projevy úcty podřídí mincím. Z obrazu takového světa, jak si jej v mysli vytvořil, na něj šel děs a opět si v duchu přislíbil, že se bude činit seč mu síly postačí, aby odvrátil stále se blížící hrůzostrašné střetnutí.

Ale co mohl dělat? Byli jen žalostnou družinou žebráků, nikdo si jich nevšímal, nyní o ně nedbali dokonce ani jejich přátelé; zdálo se, že jejich osud je zpečetěn. Dokonce i zjevení vzorce podle nějž jsou rozmístěny kameny války, jehož se mu dostalo před chvílí, mu připadalo bezcenné, neboť k čemu jim bylo dobré?

„Tato otrokářská silnice se nazývá Emin,“ pravil pochmurně Gwydion, když časně zrána následujícího dne projížděli Stammerfordem. „Zdá se, že vévoda po cestě zverboval jen velice málo mužů. Jistě doufal, že se k němu za pochodu přidá daleko víc lidí.“

„Lidé v této oblasti jsou příliš moudří, než aby vyslyšeli takové volání,“ řekl Will, ale současně si uvědomoval, že píseň lorku bude nakonec příliš silná i pro nejpevnější vůle.

Nejeli ještě ani celou hodinu, když zpěv ptáků kolem nich náhle zmlkl a temný les podél cesty zhoustl. Stromy se tlačily tak blízko k cestě, až zmenšily svět na pouhý zelený tunel, jenž Willovi na klidu nepřidával.

Zmocnil se ho další záchvat nevolnosti a přestože zahnal Jívu, která se mu vydala pomoci, málem znovu spadl ze svého koně.

„Ale no tak, Wille!“ uklidňovala ho Jíva. „Zpátky tam, odkud jsme přišli.“

„Už zase?“ zeptal se Gwydion. „Co jsi mu to dával za lektvary, Mistře bylinkáři?“

„Já?“ ozval se Gort rozhořčeně. „Tohle rozhodně není z mého léčení, tím jsem si jistý!“

Gwydion zachytil otěže Willova koně. „To nemůže být vlákno! Tady ne. Collen dozajista vede více než míli západně odtud. Musí ho sužovat něco jiného.“

„Možná by to mohlo být fází měsíce,“ navrhl Gort. „Víme přece, že náš mladý přítel může být někdy velice citlivý na jeho stříbrný vliv, ne?“

„Musíme najít jiný způsob, jak se dostat přes Tickencotskou doubravu,“ vydechl Will. „Les hoří! Cesta je neprůchodná!“

„Les *hoří?*“ zopakoval Gort.

„Neprůchodná?“ zeptal se Gwydion. „Jak je to možné? Proč by měla být neprůchodná?“

„Nech ho být, Mistře Gwydione!“ vykřikla Jíva a pobídla koně kupředu. „Copak nevidíš, že je nemocný?“

„Kámen…,“ zašeptal Will.

Čaroděj se vztekal. „Ale copak může být kámen tak daleko od vlákna? To přece nedává smysl!“

Když však Will zvedl hlavu, začala mu z očí kanout krev jako slzy. Dokonce i čaroděj od něj odvrátil pohled.

Nyní převzal břemeno Lotan a pomohl mu dostat se z cesty. Vedl Willa přes mýtiny plné králíků a hlubokým lesem. Nikdo si nevšiml ničeho neobvyklého, žádného ohně, žádného nebezpečí. Zkrátka ničeho.

Avšak v mlhách Willovy zmatené mysli plála světla. Volal svatého Eliáše a ptal se ho, proč se rozhodl les zapálit. Povětří bylo plné andělů, světců a serafů, všichni se kupili kolem něj, dokud nezatuhli do jakéhosi groteskně pomalovaného stropu. Ten pak popraskal jako skořápka vejce a rozpadl se na kusy, které popadaly všude okolo něj. A tam, zaplavený mučivým světlem prostoru za nebeskou klenbou, spatřil oči spalující jas, nepopiratelný plamen. Byl strašlivý a Will znal jeho jméno.

Křičel a naříkal, neboť věděl, že se blíží jeho konec. Tentokrát to bylo jisté, jasnější než den. Zrodil se v plamenech ohně, přišel na svět výbuchem, žil lidský život, lopotil se a miloval, poznal štěstí i žal, ale nyní se blížil jeho konec. A byl blízko. Nebude to už trvat dlouho. S výbuchem opustí svět, stejně jako do něj s výbuchem přišel. Odezní v chladu a temnotě a bude pryč. Nic z něj nezbude, nic než vzpomínky v myslích těch, kteří se pachtili za…

Ve Willově mysli se zjevilo chladné proudění vody na říční mělčině a stříbřitý losos, plavající pryč – stříbrný a přesto matně probleskující na bocích barvami, na jednom zeleně a na druhém rudě. Plaval řekou vstříc bezednému oceánu, ukazoval mu cestu domů…

* * *

„Nuže, támhle to je…," prohlásil Gwydion.

Clonil si oči a hleděl na něco pár set kroků vpředu. Byl to mohutný sloup kouře zvedající se nad koruny stromů. Vzduch byl plný zápachu spáleniny – jako hořící došky vydrancované vesnice, jako dub sežehnutý bleskem. Gwydionovo roucho bylo na mnoha místech propálené a vousy měl sežehnuté. A stál uprostřed plamenů.

Will zasténal. Jíva ho zvedla, usmála se, položila mu ruku na tvář a vzhlédla k čaroději. „Už je znovu s námi."

„Měl jsi pravdu." Gwydion poklekl vedle něj. „Byl to skutečně kámen."

„Tys tam šel?" zeptal se Will vystrašeně.

„Já… poradil jsem si s ním."

„Pak to tedy musel být některý z nižších kamenů."

Čaroděj se suše zasmál. „Byl to kámen války. Podařilo se mi svázat a spoutat to, co z něj zůstalo."

„Neležel na vlákně. Ne tak docela," řekl Will a pozvedl se na loktech. „Kam nás tohle zavede?"

Gwydion zavrtěl hlavou. „Nevzpomínáš si snad už na bitvu na Spálené pláni? Ta se strhla až poté, co jsme převezli spoutaný kámen války nějakých dvacet mil od místa, kde byl zakopán. Tento poslední kámen sem byl dopraven z vesničky

zvané Empingham. Někdo si všiml, co se nám podařilo, a inspiroval se.“

„Kdo?“ Willova otázka zůstala viset ve vzduchu.

„Kdo bys řekl?“

„Něco takového by mohl provést jedině Maskull.“

„Domnívám se, že se mu podařilo nalézt kámen ležící na vlákně Collen, vykopal ho a odvezl nějakou míli směrem na východ k silnici.“

„Léčka na vévodovu armádu?“ zeptala se nejistě Jíva.

„Past. Snad určená pro přítele Richarda, snad pro někoho jiného.“

„Pro nás,“ řekl Will a vratce se postavil na nohy. „Musel k nalezení kamene využít Chlua. Musí vědět i to, že jsme se vydali za vévodou.“

Gwydion se otočil. „Ať už měl Maskull tento ohňostroj přichystán pro nás či pro vévodu, v obou případech selhal. Kámen vybuchl příliš pozdě na to, aby příteli Richardovi uškodil, a příliš brzy pro nás. Přinejmenším jsem už získal nějakou představu o jeho metodách a snad i o hranicích jeho možností. Svými dovednostmi už dosáhl až na samu mez – neumí přimět kameny války, aby tančily přesně tak, jak on píská.“

Will si otřel ústa. „Co jsi viděl v Tickencoteské doubravě?“

Gwydion neodpověděl, jen se vydal pryč. A jako by ho to bolelo, řekl: „Mluvit o tom nyní by nepřineslo nic dobrého.“

Will obrátil pohled ke Gortovi, avšak ten pouze zavrtěl hlavou. Věděl, kdy je lepší nechat některé věci být.

Posléze se Will vydal za Lotanem, aby mu poděkoval za jeho pomoc v pravý čas. Urostlý muž však při slovech chvály upadl do rozpaků. „Dělal jsem, co jsem mohl.“

Will na chvíli pohlédl směrem k čaroději. „Co se tam stalo? Co tam dělal?“

Lotan pokrčil rameny, vypadal zasmušile a jako by se zdráhal. Mávl rukou ke Gwydionovi. „Váš čaroděj mi nedovolil se přiblížit.“

„A tvůj znovunabytý dar zraku nic nespatřil?“

„Viděl jsem…“ Lotan vyčkával, dokud se čaroděj nevzdálil. „Viděl jsem strašlivý boj,“ řekl konečně.

„Boj?“

Lotan pozvedl hlavu a Will si všiml, že má zarudlé oči. „Ze zuřících plamenů vybíhali hořící kostlivci. A váš čaroděj je srážel záblesky modrého světla. Volal, že jedná ze soucitu.“

* * *

Počasí bylo další den deštivé a hrozilo bouří. Lotan snášel útrapy zarputile. Gwydion však poznamenal, že pokud někdo z přítomných považuje déšť za těžko snesitelný, měl by si představit jak by se mu líbilo, kdyby došlo ke skutečně veliké bitvě. „Říká se totiž, že vydatné deště předcházejí velikým bitvám.“

Will si říkal, že se čaroděj vyjadřuje v nepochopitelných hádankách a rébusech, které však byly spíše plné sarkasmu a směřovaly k Lotanovi. Šťouchl Gwydiona do ramene a řekl: „No, musím říct, že ani mně se tohle počasí zrovna nezamlouvá. A pokud bys s tím mohl něco udělat, jsem si jistý, že bychom ti byli všichni velice zavázáni. Tedy pokud to stále můžeš udělat.“

„Mezi tím, kdy člověk může a kdy má, je zásadní rozdíl, příteli,“ odvětil Gwydion kousavě. Povytáhl obočí a zavrčel, ale pak mluvil dál. Prozradil jim, že se právě nacházejí na místě, kde se silnice Emin Střete nejvíc přibližuje Wette, velikému šedohnědému zálivu, jemuž vládl prastarý bahenní obr Metaris. Obvykle se zvedal ze dna pokrytého mušlemi ve chvílích, kdy byl odliv nejníže, a odháněl ze svých širokých zad kolihy a jespáky. Ale když měl patřičnou náladu, dokázal i převracet lodi a topit jejich posádky.

„Na mnoha nebohých námořnících se Metaris takto podepsal,“ popisoval strašidelné příběhy s požitkem Gwydion. „Ať už šlo o otrokářské válečné galéry či pirátské lodě divochů z východu, rozhodně po nich nezbyla ani kostička. No, spíš bych měl říct: nezbylo jich mnoho. S velikou chutí totiž obíral žebra plavců.“

„A žije ještě?“ zeptala se Jíva a její neklidný zrak zalétl k východu.

Gwydion se zlověstně zašklebil. „I nyní leží ve svém podvodním brlohu a počítá poklady, které byly kdysi určeny králi Johnovi.“

* * *

Po celý den se před nimi otevíraly různé pohledy do kraje, ale Will nespatřil nic, co by se odvážil nazvat kopcem. Vzpomínal si na vlastní dětství, které strávil obklopen kopci a v touze spatřit, jak vypadá svět z jejich vrcholků, a co asi leží za nimi. A když pak tuto myšlenku převracel v hlavě, došlo mu, že chlapci, kteří vyrůstali v nížinách a na pláních, musí vidět svět naprosto jinak. Ten nápad ho potěšil, neboť v něm spatřil cosi nového, něco, co si o životě dosud neuvědomil.

Prošli vesnicí Streetton, načež dorazili do Woolthorpe. Tam Will spatřil nádhernou duhu, klenoucí se nad šedivými oblaky na severu. Všechny barvy byly svěží a krásně jasné. Její význam mu ovšem jasný nebyl.

Nakonec mu Gort prozradil, že duha označuje místo, kde leží jistá význačná zahrada, či spíše sad. V tom sadu roste podivuhodný strom, který plodí zvláštní jablka. „Ta visí jen z těch úplně nejvyšších větví koruny," řekl Gort. „Avšak nikdy sama o sobě nepadají, Wille. Jestliže je chce člověk získat, musí se hodně snažit a utrhnout je právě na těch haluzích, kde vyrostla. Jinak uvadnou a vyschnou přímo tam, kde se urodila."

Will přikývl. „Jak praví přísloví – člověk si váží toho, co nesnadno získá, ale také lehce nabyl, lehce pozbyl."

„Jistě, a přesně tak to je!"

„Skutečně?" zeptala se Jíva, která se při zmínce o těchto prazvláštních plodech, které se nenechají utrhnout bez značného úsilí, ušklíbla. „Proč se jimi potom lidé vůbec zabývají?"

„Ach, to je proto, že nejde o nějaká obyčejná jablka. Když je dáte třeba do koláče, pak každý, kdo je pozře, získá báječnou bystrost mysli! A stane se tak moudrým, že bude schopen najít odpovědi na všemožné otázky o tomto světě."

„Proč se tedy nevypravíme tam a za pomoci jablek nezjistíme, co bychom teď měli dělat?" zeptala se Jíva.

Gort se však nad jejími slovy ušklíbl. „Řekl bych, že to už víme dost dobře. A navzdory tomu, že náš svět rychle chřadne, je naší povinností poskytnout mu v tomto ohledu veškerou možnou pomoc."

Za Woolthorpe se cesta stočila mírně k východu, směrem do Rovin a pryč od vláken. Déšť téměř ustal a roztrhanými mraky

na ně dopadl mohutný paprsek slunečního světla. Z překvapivých devíti barev vytvořil ještě jednu menší duhu.

Will byl velice vděčný za chvilku odpočinku. Potom si ovšem uvědomil, že jejich cesta směřuje k městu Lintonu, a náhle už ze slabého zimního slunce čerpal méně útěchy.

„Není tam náhodou veliká kapitula?“ zeptal se Lotana.

„Ano. Leží vysoko na kopci s rozhledem široko do kraje.“

Čaroděj se obrátil k mohutné Lotanově postavě, jako by se na něj chystal zaútočit. „A jak to můžeš vědět?“

„Nikdy jsem tam sice nebyl, ale slyšel jsem o ní vyprávět.“

Gwydion zaťal zuby. „Měli bychom se vyhnout jejímu zhoubnému vlivu, stejně jako jsme to udělali u všech ostatních!“

Lotan se zamračil. „Ani v nejmenším nemám chuť udělat něco jiného.“

Kráčeli dál, dokud se před nimi nezačalo z mlh vynořovat město Linton. Will viděl, že jeho domy jsou skutečně rozprostřeny po úpatí kopce, na němž se ve výšce tyčila budova kapituly a shlížela na nějakých padesát mil rovné a úrodné krajiny. Odpoledne déšť opět zesílil a poutníci se ukryli ve stodole. Právě mizely poslední zbytky denního světla.

„Nuže, jedna věc je zcela jistá,“ řekla Jíva, protáhla se a zívla. „Cesta je to skutečně dlouhá.“

Will se k ní otočil. „A stíny se snášejí rychle. Víte vůbec o tom, že je dnes ewlen?“

„Nejkratší den,“ řekl Lotan a hleděl do polevujícího deště. „Měli bychom ewlen nějak oslavit. Aspoň si uděláme oheň.“

„A zapálíme celou stodolu?“ řekl Gwydion. „Je tu sucho. Pokud je ti zima, vycpi si košili slámou.“

„Ach, Mistře Gwydione! To není ani trochu povzbudivé a veselé,“ poznamenala Jíva. „Zeptejme se sedláka, jestli bychom si nemohli rozdělat na dvoře malý oheň.“

„Oheň je signál,“ zaláteřil Gwydion, „a kouř snad ještě víc. A tak nebo onak, stejně bude za chvíli znovu pršet.“

„Lépe být v bezpečí, než pak litovat,“ řekl Will a pokusil se tak situaci uklidnit. „Rozhodně nechceme vzbudit pozornost.“

V nastalém mokrém a sklíčeném tichu se náhle ozval Gortův zpěv.

„Stín rychle snáší se,
jak písek hodin,
a cesta dlouhá je
ku Pláni bdění.“

Willovy myšlenky se rozběhly. Byl nyní klidnější a pokojnější, díky tomu mohl svou mysl snadněji ovládat. Kdo vykopal a odvezl kámen z vlákna Collen? Doopravdy to byl Maskull? Nemohlo něco takového provést Bratrstvo? Třeba kámen vyděsil toho, kdo se ho snažil přemístit, a ten ho tam také zanechal. Nebyla to jen pouhá shoda okolností, že vybuchl právě ve chvíli, kdy tudy jejich skupina procházela?

Vybalili k večeři něco jídla a pozřeli je studené. Společnost si posedala v úzkém kruhu a vedla tichý hovor o nepodstatných věcech jako je vítr v suché trávě. Will si všiml vrásek a stařeckých skvrn na hřbetech Gwydionových rukou. Kdesi zapištěly krysy a Gort se rozesmál.

Lotan se zvedl a odešel kamsi do tmy venku. Po chvíli se zvedl i Will a následoval ho. Dal si ovšem záležet, aby se zdálo, že má vlastní důvod, proč jít ven.

Urostlý muž kráčel šedočernou tmou, zastavil se zády k Willovi a s náhlým rozvážným škubnutím ruky vytasil meč.

Will se přitiskl zády ke kmeni vykotlaného jasanu. Pod prsty ucítil mokré a hluboké tvrdé rýhy v jeho kůře. Černočerné hroudy prozrazovaly místa, na nichž houba požírala strom zaživa. Z dutiny vycházel pach tlejícího dřeva a připomněl mu smrt, připomněl mu hromady dřeva, na něž byly naskládány pozůstatky Magoga a Gogmagoga.

Do suchých větví se se zašustěním opřel vítr. Nad Willovou hlavou se trhaly mraky, jako by se ubíraly za vlastními úkoly. Mezi jejich matnými tvářemi se rozkládala široká údolí plná hvězd. A hluboko pod nimi stál muž s ukradenýma očima a zakloněnou hlavou. Upíral pohled k obloze a dýchal zhluboka, jako kdyby se v duchu radoval nad zázračným a podivuhodným divadlem. Pak skryl meč a vrátil se do stodoly.

Will mlčky sledoval, jak odchází. Cítil se zahanben, že potajmu sledoval přítele, ale současně byl rád, že spatřil jen obyčejný projev úžasu nad světem.

Čaroděj si všiml Lotanova příchodu a upřel k němu pohled, aby si toho Will dobře všiml.

„Stále ještě mu nedůvěřuješ?“ řekl Will, když se za chvíli ocitli s čarodějem o samotě.

„Ne, nedůvěřuji.“

„A proč?“

„Protože se neodvažuji.“

Will si odfrkl. „Ty se *neodvažuješ?* Anstinovi poutníkovi jsi věřil. I ten ti přece pomáhal, přestože předtím stavěl pro Nevidoucí věže.“

„Anstin pracoval na jejich stavbách. Nebyl jedním z nich.“

„Takže i nadále odmítáš vložit svou důvěru do Lotana?“

„Závisí na tom příliš mnoho.“ Potom se čaroděj opravil. „Závisí na tom *všechno.*“

Gwydion to řekl až příliš nahlas a Will pohlédl na ostatní, zda někdo z nich neposlouchal. Ale neměl se čeho bát – Jíva a Lotan se smáli nějaké neuvěřitelné historce, kterou líčil Gort.

Will se obrátil zpátky. „Mám dojem, že jsem zameškal nějaký významný požár, tam v doubravě.“

„Vidíš? Požádal jsem ho, aby o tom s tebou nemluvil. A přesto to udělal. „Nezaslouží si důvěru.“

„Možná mi to prozradil proto, že považuje za přítele především mě. A bylo by to tak podivné?“ Will se rychle nadechl. „Říkal mi, že lidé pláli jako pochodně.“

„Pláli stejně, jako bychom vzplanuli my, kdybys nás nevaroval před kamenem a nezastavil.“

„Ale Lotan řekl, že jsi je zabíjel.“

Čarodějův smrtelně vážný obličej prozrazoval, jak silně se obával důsledků. „Musel jsem to udělat. Byl to akt milosrdenství.“

„Lotan říkal, že jsi je zabíjel úmyslně.“

„Dělal jsem jen to, co jsem dělat musel. Nic méně, nic víc.“

Will se cítil zaskočený. „Co to bylo za lidi?“

„To není možné zjistit. Snad nevinní, snad někteří z těch, kteří pro Maskulla přepravovali kámen. Snad… někdo jiný.“ Víc už neříkal, před Willem se zvedla hradba zarputilého mlčení.

„Snad červenorucí,“ řekl Will. „A když pak bylo po všem, počkal jsi, až plameny okolo kamene dohoří?“

V čarodějových očích se zračilo další podezření. „Proč se na to ptáš?“

„Chtěl bych vědět, zda jsi nějak zkoumal zbytek kamene!“

„Jak bych mohl? Netušil jsem, jestli to byl už zcela vyhořelý zbytek. Zda vydal všechnu, nebo jen část své síly.“

„Co jsi tedy dělal?“

„Když kámen vychladl, svázal jsem ho a pak se o něj postaral Gort. Ukryl ho kdesi daleko od cesty.“

„Myslíš, že stále ještě obsahuje dostatek energie, aby dokázal vyvolat bitvu?“

Gwydion pozvedl cípy svého pláště a přitáhl si ho těsněji k tělu. „To nedokážu posoudit. Proč? Máš snad v úmyslu nějak využít zbytek prospěšné síly, který by mohl obsahovat?“

Will upjatě poodstoupil. „Nechceš mi tedy říct, zda se ti podařilo získat jeho verše?“

„Nezískal jsem nic. A to, co by nás nechal zjistit, by nám nebylo k ničemu.“

To byla vyhýbavá odpověď. Will měl tušení, že čaroděje zavede na nebezpečnou půdu, ale nedokázal si pomoci, aby neřekl: „Dračí kámen nám sdělil jisté poselství, kterému jsme věřili a stále ještě věříme.“

„To bylo tehdy, a teď je teď. Znovu ti připomenu, že časy se *mění*. Všechno se mění – dokonce i lork.“

Will se zavrtěl a pak mu začalo docházet, co měl čaroděj na mysli. „Ano… to ode mě bylo hloupé.“

Gwydion si chvíli hryzl rty a pak dodal: „Věř mi, Willande, ve světě, který nadchází, už žádný lork nebude. Maskullovo neblahé konání nás posunulo další krok směrem k propasti. Lork začal blednout a slábnout, stejně jako slábnu já, a stejně jako z tohoto světa odešla poslední centichora. A my se musíme sami sebe zeptat: Je pravděpodobnější, že lork skončí jen se slabým zakňouráním – nebo s mohutným výbuchem?“

* * *

Další den už bylo sucho, avšak namísto deště nastoupil chlad a pošmourno, jaké provází konec roku. Vojsko vévody Richarda se vydalo po jedné z odboček Velké severní silnice, která ve Scantonu zahýbala na západ a dále procházela krajem, který

formani a povozníci znali pod názvem Mostní cesta. Bylo to proto, že silnice vedla podél břehu řeky Umber a překonávala nespočet jejích přítoků. Naneštěstí pro Willa se cesta držela i podél vlákna Collenu.

Zprvu jej zaznamenal jako jakýsi závan, poté se ho znenadání zmocnila nevolnost. Údy se mu začaly kroutit a pak škubat, neměl nejmenší možnost, aby tomu nějak zabránil. Přátelé mu pomohli udržet se na koni a cválali s ním tak dlouho, dokud trochu neožil a nezačala se mu vracet barva.

„Proud ve vlákně směřuje k severu," řekl. Oči měl zarudlé, řinuly se mu z nich slzy. „Je velice silný."

Zanedlouho potom se povaha cesty změnila a spolu s ní také krajina. Blížili se totiž ke Kančímu stromu, kde se nacházela brána se zlaceným erbem, který všem příchozím oznamoval, že vstupují na území Eborského vévodství.

Willovi připadalo, že všechno za branou se jaksi mihotá. Jako kdyby bylo na to místo sesláno nějaké tajemné zakletí. Nebyl si však jistý, zda to nemají na svědomí zbytky jeho prudké nevolnosti – či snad ohavného kouzla způsobeného přítomností dvou vláken. Cítil Collen a Celin a v nich plynutí stejně silné energie.

„Nuže, dorazili jsme ve zdraví do prastarého království Axenholmu," řekl Gwydion.

„Je tohle Mezentská brána?" zeptal se Will, který měl jakousi matnou představu o dávné slávě tohoto místa.

„Ach kdepak, není," řekl Gwydion. „Ta totiž leží v přístavu Memison. Je to mnohem velkolepější brána než tato. Stavba se štíhlými sloupy a spoustou báječných soch. Tam však nemíříme, neboť přímo před námi leží dvě míle cesty k řece Dunne. Odtamtud jsou ještě další čtyři míle k hradu Pomfret, ale tam se nevydáme. Rozhodně ne dnes. Místo toho zamíříme na západ."

„Neměla by se naše cesta spíše řídit úmysly vévody Richarda?" zeptal se Will.

„Musíme se vydat tam, kam mi napovídá má intuice," odpověděl čaroděj. „Už nemám žádnou pochybnost, kam má přítel Richard namířeno. Raději bych se vyhnul Pomfertu, v jehož hrůzných kobkách utýral Hal Uchvatitel k smrti svého právoplatného krále!"

Will souhlasil, avšak ještě dříve, než dorazili do Duncaistru, dohnaly je neblahé zvěsti. Stařec, kterého se Gwydion vyptával, toho sice příliš nevěděl, ale podle všeho narazil vévoda z Mellsu na přední voj jezdectva Richarda z Eboru a došlo k potyčce.

„Mluví se o tom jako o masakru. Padlo tam pár desítek mužů, ale většina uprchla před hrůzostrašnými obry.“

„A královnina armáda?“ zeptal se Lotan.

Stařec mávl rozechvělou rukou k severu. „Hradu v Pomfertu se zmocnily obludy.“

„Kéž by je hanba za Uchvatitelův zločin všechny pokořila,“ zamumlal tiše Gwydion.

„Musíme teď postupovat zvlášť opatrně,“ řekl Lotan. „Nechceme se přece v otevřené krajině potkat s ozbrojenými bandami vévody Henryho.“

Čaroděj se k němu obrátil. „Skutečně? Takže radíš, abychom plýtvali drahocenným časem a hledali si cestu okolo?“

Will nad čarodějovým nepřátelstvím zaťal zuby a dumal, k čemu si Gwydion asi myslel, že to povede. Pokračovali dál a když se s čarodějem znovu dostali z doslechu, řekl mu Will: „Proč musíš Lotana neustále ponižovat? Čím si to zasloužil?“

Čaroděj zarputile pozvedl bradu. „A já se tě zeptán na toto: Co si myslíš o noční můře, která v noci trápila Jívu?“

„Jaké noční můře?“

„Pověděla o ní Gortovi. Tobě ne?“

Willa zaplavila hořkost. „Ne. A jestli mi nic neprozradila, pak jenom proto, že mě nechce zatěžovat drobnostmi.“

„To nebyla žádná drobnost. Dlouho přemýšlela a nakonec došla k úvaze, kterou mám v hlavě už dlouhou dobu.“

„A ta se týká čeho?“

„Řeknu to ve zkratce – Maskullova magie by mu mohla umožňovat vidět všechno, co se odehrává před Lotanovýma novýma očima.“

Will zadržel svého koně a zůstal pozadu. Sledoval čaroděje ostrým pohledem, ale neříkal nic.

O chvíli později, když jel Will na konci skupinky o samotě, mu ta myšlenka začala vrtat hlavou. Jistěže to byl bláznivý nápad, nic než pocit viny, který si zahrál s Jívinou spící představivostí. Avšak Gwydionova domněnka vrtala jako červ v

jablku Willovy sebejistoty. Co když ho v Lotanově případě zradila vlastní intuice? Co když byl jeho úsudek pokřiven novým přívalem energie, ženoucí se lorkem? Co když Maskull skutečně věděl o všem, co vyřkli a udělali? Co potom?

Znovu se pokusil obezřetně otevřít mysl a zatápat po Chluovi. Pokusit se ho odhalit, aniž by byl sám nalezen. Ale ve chvíli, kdy s lupnutím pootevřel dvířka své mysli, zaplnilo mu hlavu burácení za nimi a donutilo ho zmateně se stáhnout.

Když zabočili přes vlákno Celinu, rozbolela Willa kůže a po chvíli pocítil i bolest v kloubech. Než jeho kůň učinil několik dalších kroků, zmocnila se ho ochromující agónie.

„Při hvězdách a měsíci… pomoc!“

A opět tak byli nuceni uhánět s ním několik set kroků. Ležel zkroucený a mučený přes svého koně jako náklad na soumarovi. Když se zastavili, aby ho zkontrolovali, měl na tváři rudé skvrny, jaké mívají malomocní. Gort mu svlékl košili a spatřil na něm šrámy a podlitiny, jako by ho někdo právě zmrskal důtkami.

Mistr bylinkář mu začal okamžitě přejíždět dlaněmi po kůži. K údivu všech začaly rány mizet skoro stejně rychle, jako se objevily. Zanechávaly po sobě jen nejasnou ozvěnu bolesti.

Těsně poté si Will nebyl schopen vzpomenout téměř na nic. Připadalo mu to však, jako by po něm Mistr bylinkář přejížděl nějakým magickým nástrojem, s jehož pomocí ho zbavoval bolestivého postižení.

„Co se stalo?“ zeptala se ho pobledlá Jíva, když ho konečně držela v náručí.

„Spatřil jsem jalovec a pod ním seděli tři bílí levharti,“ řekl Will mátožně. „Viděl jsem je jasně jako za letního dne.“

„A co měli znamenat?“

Sklouzl pohledem ke kloubu prostředníčku, na němž se objevila, nebo snad obnovila, malá ranka. Na tomtéž místě ho před mnoha lety poranil Edvard.

Chraplavě se zasmál. „Jaký to mohlo mít význam, to netuším. Smrt? Jen hádám, možné je ledacos.“

„Smrt?“ zopakovala Jíva a v jejím hlase zaznělo takové zoufalství, že mu to málem zlomilo srdce.

Sevřel jí pevně ruku a zalhal. „Ale nemusí být moje. Ne?“

„A proudění?“ zeptal se Gwydion a vypadalo to, jako by ho polili ledovou vodou. „Jak ti připadalo proudění v lorku?“

„Je horší, než předtím. Dozajista se blížíme k místům, kde bude svedena další bitva… Lork mi teď připadal jako horská řeka rozbouřená po přívalových lijácích. Tomu neuvěříš.“

„Já? Proč ne? Proč bych tomu neměl věřit?“

Unaveně zavrtěl hlavou. „Je to jen takový opis, Mistře Gwydione.“

Jíva ho objala. Slzy měla na krajíčku. „Co jen s tebou budeme dělat? Nemůžeme tě přece vzít k bitevnímu poli, vždyť by tě to umučilo, jako posledně.“

Později téhož dne se opět utábořili. Vztyčili své stany v rozvalinách opuštěné chalupy, neboť se obávali, že by si jich v krajině mohl někdo všimnout. Gort připravil pro všechny bylinný odvar. Obsahoval, jak prozradil, blahodárný účinek rdesna, kůry řešetláku a také lopuchu, díky čemuž dodával vytrvalosti. Gwydion přinesl od řeky párek mníků. Chutnali skvěle a jejich kostí si velice považovaly vědmy, neboť obsahovaly magickou sílu. Čaroděj dlouho do noci tančil a obcházel okolo, přičemž mumlal nezřetelná slova. Will mezitím čerpal sílu z udupaného kousku země, kde se kdysi nacházela zeleninová zahrádka.

Nyní se Gwydion rozhodl prozradit a popsat Willovi plán, na němž závisely všechny jejich naděje. K Willově rozladění však vyčkal, dokud se od skupinky na chvíli nevzdálil Lotan. Jeho nápad byl prostý, jak říkal. Museli zkrátka najít další kámen dřív než Maskull.

„Jistě se vydá k němu, aby z kamene načerpal zhoubnou sílu a my bychom na něj měli být připravení.“

„Připravení?“ zopakovala Jíva. „Jak bychom se na něj mohli připravit?“

„Jak už víte, téměř náhodou se mi dostalo do rukou cosi, co předtím patřilo vévodovi.“ Gwydion sáhl do svého jeřábího vaku a vyňal jakýsi malý předmět. „Vzpomínáte si na kost smrtné velryby? Odřízl jsem z ní tři kousky a vyrobil tohle.“

Will nastavil ruku a čaroděj mu do ní nasypal tři malé předměty světlé barvy kosti. „To jsou hroty šípů?“

Čaroděj přikývl. „Připevním je na dřevěná těla.“

„A já je střelím do Maskulla, až se ukáže," doplnila Jíva. „Je to docela prosté."

„Ne…" Will rychle klouzal pohledem z jednoho na druhého. „Ne! To není možné. Řekni mi, že si ze mě jen střílíš, Mistře Gwydione!"

Ale Jíva mu položila klidné ruce na ramena. „Wille, tohle se rozhodlo už dávno."

„Nic se nerozhodlo, Jívo! Co tě to napadlo, Mistře Gwydione? Nikdy se k Maskullovi nedostane dost blízko, aby ho mohla zasáhnout. Ona…"

Čaroděj se postavil a zvedl z vaku bělostný plášť protkaný nesčetnými mihotavými pírky. „Dostane se k němu dostatečně blízko, bude-li mít na sobě toto."

Jíva chytila manžela za rukáv, celá nadšená z tohoto plánu. „Copak to nechápeš? Je to mizecí kouzlo a spouští je tyto hroty. Pošleme ho na Baerberg a víckrát už o něm neuslyšíme, protože tam nepůsobí žádná kouzla. Nikdy se už z toho ostrova nedostane."

„Mistře Gwydione, možná zapomínáš, co jsi mi jednou řekl. Maskull už přece na Baerbergu byl! A pokud se z něj dokázal dostat jednou, povede se mu to i podruhé."

Čaroděj na něj upřel mírné a naléhající oči. „Dostal se tam na lodi, Wille. Na lodi! A na stejné lodi se plavil i zpátky. Námořníci ho tam museli dopravit pod strašlivou pohrůžkou. Copak jsi neslyšel, co říkal ten dobrodruh? Žádný námořník by se na Baerberg nikdy dobrovolně nevydal. Odešleme-li tam však Maskulla za pomoci magie, nebude mít žádnou možnost dostat se zpátky. Stejně jako kotě, které bys vysadil na vysoký strom."

„Ne! To nesmíte udělat. Dej pryč ten plášť, Mistře Gwydione! Maskull není žádné kotě a já to nedopustím!"

Nastalo ticho. Poté Gwydion povytáhl obočí a pravil: „Nuže tedy, zdá se mi, že máš lepší nápad."

„Podívej, Wille!" Jíva se postavila a vzala si od Gwydiona plášť. Když si ho pak přetáhla přes ramena, pomalu jim mizela před očima. Než by stačili napočítat do sedmi, byla nadobro pryč.

Will hleděl neklidně do míst, kde před okamžikem stála jeho žena. Pohled, jak mu před očima nejprve zešedla a dál bledla a

bledla, až se rozplynula ve vzduchu, nebyl tím nejlepším, co by mu dodalo odvahy. Přesto musel uznat čarodějovu námitku, že o žádném lepším plánu nemá potuchy.

Právě v té chvíli se Lotan vrátil. Zastavil se ve dveřích jako člověk, který přijde nevhod do soukromé rozepře. Ostatní k němu hleděli a on jim pohled nechápavě oplácel.

„Co se děje?“

A protože mu nikdo neodpovídal, rozmrzele mlaskl, zavrtěl hlavou a posadil se.

Gort se rychle snažil přerušit ticho. „Už jsem vám vyprávěl, jak jednou jedna foderinghamská kočka poprvé uviděla sníh? Ta chudinka se snažila vyskakovat po vločkách a skoro se vyděsila k smrti! Nahoru a dolů a pořád dokola, jako ten čertík z krabičky!“

Gwydion se nenápadně zvedl a odešel. Když se vrátil, vedl s sebou Jívu. V té chvíli už byli Gort s Lotanem zabraní do vážné rozpravy a zdálo se, že tajemství zůstalo zachováno.

Sám Will však s nikým nepromluvil a zaobíral se jen vlastními myšlenkami. Neviděl žádný pořádný důvod, proč by se měl dál rozčilovat nad tím, co se právě udalo. Snažil se tedy promýšlet naznačený plán zevrubněji. Zklamání z Gwydionova velkolepého plánu ho však přece jen rozlaďovalo a na mysli mu tanuly všemožné pochybnosti. Když pak vyšel ven, cítil z temného vzduchu vlákna jako závany pachů a otřesy v pevně stojících chodidlech. Celin, vlákno cesmíny, bylo nyní na východě a v ještě větší vzdálenosti, avšak na západ se táhlo vlákno břízy, zvané Bethe. Oba běsnící proudy se sbíhaly kdesi na severu, kde tušil i mocný kámen války. Mohl být nějakých dvanáct mil odtud a tato skutečnost ho trochu uklidňovala. Může se stát, že než se ho opět zmocní jeho postižení, mohou se ubírat krajem ještě třeba celý den.

Jaké to bude tentokrát? Bezpochyby zakusí na vlastní kůži nové a čerstvé hrůzy, nějaké zatracené utrpení, které bude muset snést…

A znovu narážka na ono krátké slůvko! Jen nepatrné slůvko, avšak nesmírná a nebezpečná myšlenka. To byla ta síla, v niž Nevidoucí věřili, a kterou Gwydion nazýval Velkou lží. Nemůže se nakonec ukázat, že Bratrstvo má pravdu? Není

možné, že by přicházející budoucnost mohla patřit výhradně jim?

Skutečně to tak vypadalo, neboť nyní už nemohlo nastat žádné velkolepé hrdinské řešení, jak o něm kdysi hovořil Gwydion. Nečekala je žádná zázračná proměna, která by z něj učinila mocného krále. Jen pouhé pomyšlení na to mu nyní připadalo veskrze absurdní. Cítil se zahanben, že si kdy dovolil v něco takového věřit.

Vrátil se k ostatním. Spatřil dvě zplihlé plachty stanů a Lotana o samotě, jak mu to vyhovovalo nejvíc, uloženého ve visutém lůžku nataženém mezi zdivem chalupy a kmínkem stromu. Měl přes sebe přehozenou nepromokavou koženou přikrývku a po boku meč. Jeho neobyčejné oči byly nyní zavřené a zdálo se, že spí. Ovšem Lotan nikdy tak docela nespal, nebo pokud snad ano, byl to spánek lehký, z nějž ho dokázal vytrhnout jakýkoliv slabý neočekávaný zvuk.

Té noci Will znovu spatřil snové vize. Tentokrát to však nebyli tři bílí levharti pod stromem. Tentokrát to byl Lotan. Stál sám a prstem hladil hrdlo bílé holubice, načež ji vypustil do vzduchu.

* * *

Následující dva dny zuřila krupobití a bouře ledově bičujícího deště se sněhem. Prudký vítr strhával poslední zbylé listí dubů a hučel v holých korunách buků. Poté se vichry náhle utišily a v lesích se začaly objevovat skupinky jezdců s naježenými píkami. Skrýš, kterou Gwydion za pomoci kouzel zakryl, sice neodhalili, ale přesvědčili Willa, že pokračovat v této chvíli dál by bylo příliš nebezpečné.

Místo, které pro ně Gwydion zvolil, působilo neradostně a chmurně. Šlo o prohlubeň uprostřed neprůchodné změti ostružiní a křovisek. Keře, které dorůstaly do výšky dvou dospělých mužů, byly holé, a Will cítil v jejich chladném a trnitém objetí trpkost, neboť jejich cíl už byl velice blízko.

Když Gwydion vyrazil prozkoumat okolí, vyšplhal Will na nedaleký strom a shlédl na jejich smutný tábor. Tu uviděl Gorta, jak se krčí nad řadou pěti kalíšků vyřezaných z rohu. Naléval do nich likér, který jim dával po celou dobu pít a s jehož pomocí

jim dodával potřebné síly. Tu se však rozhlédl nalevo i napravo a přisypal do posledního pohárku špetku bílého prášku.

Gwydion se vrátil a Gort rozdával každému jeho nápoj. Když došel až k Willovi, řekl mu: „Vypij to. Hezky všechno najednou."

Will se chopil pohárku, ale nedovolil Gortovi odtáhnout ruku. „Vypij ho ty!"

Gort se pokusil ustoupit. „Cože? Já už jsem svůj vypil."

„Jistě, ale tenhle je jiný, že ano?" Nato přistoupil k bylinkáři a hrubě otevřel jeho váček. Uvnitř nalezl úlomek kamene. Ostrý jako pazourek a měl tvar špice kopí, přesto byl od pohledu měkký a u širší části obroušený. Rozzlobeně ho zvedl Gortovi před obličej. „Co má být tohle?"

Gort k němu vzhlédl zpod ježatého obočí. Nervózně se rozhlédl, zda si jejich tahanice někdo všiml. „Šššš! Mistr Gwydion o tom nesmí vědět."

„Aha! A proč ne?"

„Je to ze zbytku kamene z Tickencoteské doubravy."

Will vytřeštil oči. „To jsi odsekl z *kamene války?*" Zíral na kalíšek, jako by to byl škorpion, a chystal se ho odhodit. Gort mu však zadržel ruku.

„Hlavně klid! Já jsem tenhle kus ani tak neodsekl. Dalo by se říct, že mi spíš zůstal v ruce, když jsem zbytek shazoval z mostu."

„Z mostu? No, čím dál lépe!"

„Ano, z mostu do řeky. Mistr Gwydion mi přikázal zahrabat ho někde daleko od cesty, ale já si myslel…"

„Ty sis myslel, že víš víc, než čaroděj Ogdoadu!"

„Já myslel, že ho hodím do první díry, na kterou narazím. Snadné, co? A nechal jsem si tenhle kousek. Zbytky kamenů bývají prospěšné, a vůbec… Už jsi ho vypil slušný kus."

„Gorte, co jsi mi to udělal?" Will ho chytil za halenu. „Mistr Gwydion říkal, že není jisté, zda z kamene unikla veškerá jeho neblahá síla."

Gort rozpačitě zamrkal. „No, připadalo mi, že ano. Sledoval jsem, jak vyzvrátil všechny své hrůzy. A potom už z něj byla cítit jen laskavost."

„To může být jen součást jeho klamu, ty blázne!"

Gort se narovnal. „Ne, Wille! Možná jsem spoustou věcí, ale bláznem nikoli. Ve zbytku kamene byla léčivá síla. Cítil jsem to. A navíc.

„Navíc?“

„No… dotýkal jsem se tě jím poté, co jsme překročili poslední vlákno. To ten kámen tě zbavil bolesti a všech těch podlitin. To nebylo žádné z mých umění.“

„Ty…“ Will se rozpomněl, jak rychle pod Gortovýma rukama mizely rány od biče a jak cítil, že ho léčí nějakým předmětem. „To jsi udělal ty?“

„Přišel jsem na to. A navíc jsi vypadal, že prožíváš taková muka, že bych ti mohl jen těžko ublížit víc, kdyby to nepůsobilo, co říkáš?“

Will zavrčel, ale pustil Gortův oděv. „Ty…“

„Ale cítíš se už trochu lépe, že?“

„A když ano?“

„Tedy kromě tohoto nepěkného a hrubého vzplanutí. To je něco nového.“

„Dobrá, je mi líto, jestli se ti to nelíbilo.“

Hleděl na Mistra bylinkáře a začal mu docházet jeho pravý úmysl. Pak obrátil oči k pohárku, jako by k mastným skvrnám na hladině tekutiny uvnitř. Nebyl schopen se rozhodnout, zda má nápoj vypít, nebo ho vylít. Hlodala v něm nedůvěra a tak do lektvaru ponořil prostředníček s dosud nezhojenou rankou.

Chvíli se nic nedělo, ale pak začalo zarudlé místo okolo kloubu mizet před očima a Will věděl, že tím podrobil úlomek kamene skutečné zkoušce.

Gort ho píchl prstem do hrudi. „Aha! Vidíš? Ale šlo by to lépe, kdybys aspoň trochu věřil.“

Will se tím cítil trochu zahanben a rozhodl se. „Zdá se, že ti dlužím omluvu, Mistře bylinkáři. Dokonce by se dalo říct, že tvůj úsudek byl správnější než závěry ogdoadského čaroděje.“

„I mě samotného to zaráží,“ zamumlal Gort, který okamžitě vytušil, co se tím Will snaží naznačit. Letmo pohlédl k místu, kde Gwydion stál. „Říkám si, jestli v něm stále nezůstávají zbytky zmaru, které se do něj dostaly, když měl na rukou ty neblahé okovy. Jestli nemají něco do činění s tím, jak se nyní chová.“

Will přikývl. „Proč mu tedy také trochu nepřiotrávíš jeho dávku nápoje?“

Mistr bylinkář se zatvářil dotčeně. „Wille, to není hezké, co říkáš! Zvláště po takové upřímné omluvě.“

„Myslím to vážně. Proč to nezkusíš?“

„Protože ty bys mohl potřebovat všechno. A je taky příliš pozdě vrátit se pro další, nemyslíš?“

„Hmm.“ Will potěžkal úlomek kamene v ruce.

Gort se poškrábal ve vousech. „Tu máš! Schovej si ho do váčku. Bude lépe, když si ho teď necháš u sebe. Užívej ho denně, nebo podle potřeby. Anebo vůbec, pokud se tak rozhodneš.“

* * *

Ve skrýši zůstali až do úsvitu třetího dne. Neodvažovali se vyjít a riskovat prozrazení až do onoho rána, kdy z Caldordaleského údolí sestoupila mrznoucí mlha. Vyrazili do hustého oparu a pachtili se vpřed. Došli až k silnici a zjistili, že je rozšlapaná, až se z ní stal široký pruh bahna. Uprostřed neuvěřitelné změti nalezl Lotan otisk nohy daleko větší, než kteréhokoli člověka. Stopa sice byla nevýrazná a Gwydion ji zlehčil pochybovačnou poznámkou, avšak ve Willovi přesto vyvolala značný neklid.

Ovšem bezprostřední nebezpečí jim zatím hrozilo spíše od ozbrojených jezdců. Krajem se potulovala spousta takových skupinek, které loupily a drancovaly. Zásluhu na tom, že na ně některá z nich nenatrefila, přikládal Will rafinovanému umění Gwydionova kouzelného tance. Na začátku dopoledne dorazili na dohled města Awakenfieldu. To se rozkládalo na návrší nad řekou Caldor, nad jeho střechami zářily praporce a přes široký tok k němu vedl kamenný most o mnoha obloucích.

„Takže tohle je ta ‚Pláň bdění‘,“ poznamenal Will v narážce na jméno města a pohlédl na Gwydiona.

„Ano, přesně tak. Ale musíme se zdržet, protože touto cestou se vydat nemůžeme.“

„Nepůjdeme do města?“ Will obrátil pohled k malé kapitule stojící vedle mostu. Její budovy vypadaly docela nevinně. „Proč ne?“

„Město vypadá, jako by bylo v držení královniných vojsk.“

Will se opět zadíval na město. „Vlastně tam nevidím vůbec nikoho.“

„A cos myslel, že tam uvidíš? Mocnosti Albany, jak tam sedí hezky v řadě?“

Tato otázka Willa trochu zarazila. „Slýchali jsme o divých mužích, lesních obrech a horských trolech, nebo snad ne? Přece kdyby královna dobyla město, určitě by…“

„Podívej se pořádně na ty barevné hadry, které se plácají ve větru! Jsou to královské barvy. Jízlivé přivítání – tímhle se chce královna vévodovi vysmát a rozzuřit ho. Chce mu sdělit: ‚Město Ebor je v mé moci. A zmocnila jsem se i města Awakenfieldu.‘ Mají nalákat přítele Richarda přes most. Já ho ale znám. Jistě svým mužům vydal rozkazy, aby se nepřibližovali k mostu, neboť žádný z těch, kteří teď prohledávají jižní břeh Caldoru, se k městu nepřiblížil.“

„Tak kam se tedy vydáme?“

„Za přítelem Richardem, samozřejmě! A pokud chceš vědět, kam se Richard poděl, pohlédni támhle!“

Na místě, kam čaroděj ukazoval asi půl míle od nich, spatřil Will tyčit se věže. Stál tam hrad – silné hradby, sedm velikých bašt, vnější opevnění z valů a příkopů. Hrad slunečních hodin. První pevnost na tento pahorek umístil už Dobyvatel, aby odtud ovládal údolí Caldoru a celé území až na východ k Pomfertu. Z nejvyšší plošiny věží se nabízel ničím nezakrývaný výhled na širou rozlohu lánů a lesů této krajiny. Krajiny, jež nyní spočívala uprostřed zimního období, a kterou v děsu před královninými hordami opustili všichni sedláci spolu se svým dobytkem. Pět tisíc nově příchozích bude mít co dělat, aby na tomto místě dokázali nějak vyžít se zásobami.

Blížili se k hradu a Will spatřil v lesích uvázané vojenské koně pod dohledem jejich strážců. Pak si všiml, že každá z kamenných věží je korunována čímsi, co vypadalo jako veliký železný obléhací stroj. Brzy si však uvědomil, že tyto stroje slouží k něčemu jinému.

„Hvězdy!“ pověděl mu Gort. „Braye Hvězdopravec je neustál pozoruje a zaznamenává jejich dráhy do veliké knihy. Toto jsou přístroje, které mu je pomáhají měřit.“

A to byly ony – obrovské kvadranty namířené k jihu, pozorovací rámy a žebrované koule ze zářivého kovu, všechny otočné a všelijak nastavitelné. Jejich součástmi byly všelijaké ukazatele a značky a kolem přístrojů spatřili malé postavičky pracujících lidí. Will pozoroval jejich aktivitu se smíšenými pocity a znovu došel k domněnce, že vévoda musel mít kromě vojenské strategie ještě nějaký jiný důvod, proč se vydal právě sem.

Vypadalo to, že sem vévodova armáda dorazila nedlouho před nimi. Část vojska byla ubytována v ponurém táboře vedle hradu. Padla spousta stromů a jejich kmeny byly dopraveny dovnitř hradeb. Z mnoha ohňů stoupal k obloze kouř a vše bylo plné aktivity chystajících se vojáků.

Gwydion zavolal na někoho, s kým se znal, a požádal ho, ať dohlédne na jejich koně. V poklidu a bez dohadů se strážemi jim domluvil vstup do hradu. Když se pak Will ocitl uvnitř, zjistil, že pevnost je zcela jiná, než jakou si ji představoval. Skutečně byla plná slunečních hodin a dalších časoměrných přístrojů. Některé stály na kamenných sloupech a výstupcích, a jiné zabudované do výklenků v kameni. Sám hrad však byl vybudován jako nesmírně silná pevnost. Vysokou hradbu vnějšího opevnění chránil hrozivý příkop a samotná vnitřní pevnost stála na vysokém pahorku a bránily ji bašty, jaké Will nikdy předtím neviděl. Celek se zdál naprosto nedobytný.

Oddělené od hlavní části pevnosti padacím mostem se nacházelo úzké nádvoří tvaru půlměsíce, které bylo v této chvíli zcela zaplněné vévodovými lidmi. Uprostřed hemžení vztyčili své stany kupci a Will si všiml znaků, které vždy provázely bezprostředně hrozící válku. Viděl je už mnohokrát předtím. V místech, kde seděli a usilovně pracovali šípaři, ležely celé hromady husích křídel. Platnéřské a kovářské výhně rudě žhnuly a do vzduchu stoupala oblaka páry z ochlazovaných kovových předmětů. Probíhaly poslední opravy a úpravy čepelí zbraní a postrojů. Will si však všiml i toho, že některé Brayovy přístroje byly poškozené a rozbité. Jejich kovové součástky se povalovaly na dlažbě, nebo ležely v příkopech. Pár důmyslných přístrojů bylo očividně úmyslně strženo na zem a rozdrceno, a jejich železné součástky překovány v hroty pík a halaparten, zatímco dubové trámky a hřídele posloužily jako potrava pro

výhně. Vypadalo to, jako by se hvězdopravcova zařízení a stroje dopustily nějakého podivného provinění a byly za to odsouzeny pykat.

Netrvalo dlouho a vojáci si příchodu čaroděje a Mistra bylinkáře všimli. Oznámili jejich přítomnost panu Hugovi z Morte, věkovitému šlechtici, který vždy býval Richardovou pravou rukou. Přestože byl tento muž šedovlasý, tělo měl zdravé a pyšnil se válečnickou postavou a držením.

„Proč jsi sem přišel, Havranče?“ otázal se důrazně.

Gwydion stál před ním a hleděli si do očí. „Ach, přítel Hugo! Tohle však není patřičný způsob, jak přivítat pomocníka svého pána, který strávil dlouhé dny na nebezpečných cestách, aby se postavil po jeho boku v časech nejvyšší nouze.“

„Říkáš pomocník? Jsi pouhým pánem planých promluv a kovářem kouzel, a přesto si nedokážeš vymyslet příhodnější titul než tento?“

„Jaké jméno bys pro mě zvolil, jestliže jsem tím, kdo obvykle sedává s nepřítelem?“

Rytíř ohrnul horní ret a odhalil zuby. Projevil tím své smýšlení, které by si za jiných okolností dovolil vyjádřit jedině v čarodějově nepřítomnosti. Will si uvědomil, že měl-li Gwydion v úmyslu šlechtice rozdráždit, povedlo se mu to dokonale.

„Hle, Havranče, jenom mi dáváš za pravdu! A teď mi odpověz jasně a otevřeně. Vypověz svoji záležitost a kliď se odtud!“

Gwydion se zakabonil. „Přišel jsem, abych promluvil s tvým pánem.“

Pan Hugo, zpola oděný ve zbroji, stál neochvějně uprostřed padacího mostu a tvářil se sveřepě. „Ale můj pán nikterak netouží po tom, spatřit *tebe!*“

Gwydionovou odpovědí byla ta nejnepatrnější z úklon. „Jistěže, jeho volba bývala vždy taková. Avšak raději bych to slyšel z jeho vlastních úst.“

„To není možné! A není ani možné, abys tu s námi zůstával, proto ti pravím: Buď sbohem!“

Čaroděj se ani nepohnul. „Mohu aspoň znát důvod, pro který jsem poslán pryč bez jediného vlídného slova?“

„Neznám ten důvod. A ani mě valně nezajímá. Jsem voják. Plním pouze příkazy svého pána.“

„A činíš tak velice správně, příteli Hugo. Avšak není-li voják v právu a ví o tom, vždy má možnost svést své provinění na rozkazy.“ Čaroděj napřáhl k rytíři varovný prst. „Pokud však svého pána chováš v lásce, měl bys mu povědět tohle: Do konce tohoto roku zbývají pouhé dva dny, a *během nich dozajista přijde o život.*“

Pan Hugo se divoce rozzuřil a postoupil o krok vpřed, aniž dbal Gwydionovy hole. „Ty se *opovažuješ* domnívat, že znáš den skonu Jeho Milosti? Jen promluvit o jeho smrti je zločin! Copak jsem ti už neřekl, že zde nejsi vítán? A nyní, zmiz už konečně odtud!“

Šlechtic čaroděje vší silou odstrčil, až Gwydion málem ztratil rovnováhu. Stáže bašty postoupily vpřed a jejich meče a sekery se naježily k příchozím. Will se narovnal a chystal se do roztržky zasáhnout. Znal pana Huga už ze starých časů, dobře věděl, jaký názor má na kouzla a magii, a také, že nesnese, aby se s ním někdo dohadoval. Will polohlasem zaklel, zdálo se mu, že Gwydion situaci vůbec nezvládl. V té chvíli se však rozlétla brána pevnosti a z ní se vyhrnula skupinka vojáků. Z jejího středu se tlačila vpřed postava oděná v černé a hnědé, hlava se jí kývala a tvář byla stažena jakousi křečí.

„Edmunde!“

„Už dvakrát jsem se pokusil tuhle sebranku vykázat!“ vykřikl pan Hugo a vytasil meč. „Potřetí už to neudělám. Stráže! Hoďte je do příkopu!“

Edmund se zarudlým obličejem koktal a zuřivě prskal, avšak nikdo na něj nedbal.

„Ne, pane Edmunde! Tvému otci se nic nestane!“

Nastala krátká tlačenice, při níž Edmundova osobní garda tasila zbraně, vytrhla starému válečníkovi jeho meč a obstoupila ho s napřaženými čepelemi.

„Hanba!“ vykřikl pan Hugo. „Kde je stráž bašty? Chopte se jich!“

Avšak Edmundovi vojáci zahnali posádku bašty pouhým pozvednutím zbraní a Edmund prošel okolo otřeseného senešala, aby dvorně přivítal poutníky a uvedl je do pevnosti.

Pan Hugo zaburácel a při jeho zuřivých výkřicích někteří ze strážců pevnosti zapochybovali. S hrůzou pozvedl Will oči k železem okovaným hrotům hrozivé padací mříže, pod níž procházel. Stejnokroje stráží vévody a jeho synů byly tak podobné, že se některý z lučištníků na hradbách musí co nevidět dopustit chyby. Strhne se boj a nastane pohroma. Ale Edmundovi muži prošli odhodlaně bránou, zatímco ostatní jen přihlíželi. Jejich zbroje hlasitě rachotily kamennou uličkou, kterou se ubírali k věži pána pevnosti. Přitom křičeli: „Uvolněte cestu pro Edmunda, hraběte z Ruttelu! Ustupte, nebo zemřete!“

Hrabě za sebou jako obvykle vlekl levou nohu, ale jen pramálo ho to omezovalo, když spěchal v této životně důležité záležitosti. Vedl je spěšně vzhůru po rampě až ke vstupu do věže. Gort a Gwydion kráčeli těsně za ním. Will pustil Jívu před sebe a Lotan šel poslední. Urostlý muž si k boku pevně tiskl svůj meč, přes který přehodil plášť – dobrovolně by se ho totiž nevzdal.

Když se ocitli uvnitř, Will pozorně naslouchal slovům vévodova syna. „Mudrc Braye… uprchl… Jeho pomocníka… zmrskali… vyhnali je z hradu, oba.“

„Cože?“ zašeptal Gort zhrozeně. „Proč?“

„Protože… nezařídil… mému otci… co potřeboval.“

„A to bylo co?“ zeptal se Will.

Edmund se opět zapitvořil. „Ča-ča-čas!“

Gwydion zavrtěl hlavou. „To nedokáže nikdo, ať už je mudrc, nebo není. Věštec promluvil, přesně jak jsem vás varoval! Nyní bys měl, Edmunde, učinit, oč tě žádám, a odvést mě k otci.“

„Můj otec je… zběsilý… šílený vzteky. Nebude tě chtít… vidět.“

„K jeho mysli mluví lork, Edmunde,“ řekl Will. „Proti své vůli je zatahován do bitvy, kterou si ani nemusí přát. To proto s ním musíme promluvit, pokud to bude v našich silách.“

„On vás za-zabije! A… po tom, co jsem provedl… zabije… i mě.“

Gwydion na něj upřel zdrcující pohled. „Na tom beztak nesejde, neboť rod Eborů už padl.“

„Ať nepřítel klidně přijde,“ zavrčel Lotan a uznale se rozhlížel po mohutných hradbách. „Tohle místo vydrží všechno,

až do posledního zrnka kouzelnického prášku! Dokud bude dost potravy a čerstvé vody ve studni…“

„Žádné potraviny tu nejsou!“ pronesl Edmund rezolutně. „Jak jsem říkal, správce Braye mého otce zradil… neposkytl nám dost času… nezajistil na hrad zásoby… ani všechny náležitosti, jak byl požádán.“

A Will náhle pochopil, co měl Edmund na mysli. Skutečně tu byl jasný a věcný důvod, proč musel správce pevnosti uprchnout. Will pocítil, jak svět znovu hrozivě poskočil k materiálnímu pojetí věcí. „Nedostatek jídla? Nic jiného v tom není?“

Gort vzal Edmunda za paži. „Mudrc Braye přece nemohl v okolí získat dostatek obilí a zásob, bez ohledu na vůli či peníze. Královna už totiž dávno byla v Eboru, než se o tom dozvěděl tvůj otec a mohl vydat jakýkoli příkaz. Jsi si jistý, že hvězdopravec neučinil nic dalšího, čím by na svou hlavu přivolal hněv vévody?“

„Zešílel.“

„Jak zešílel?“

„Tvrdil různé věci… falešné věštby.“

„Jakého druhu?“

„Hovořil o nebezpečích… o zmaru a zhoubě… Otec to nechtěl poslouchat.“

„Čeho se ty věštby týkaly?“ zeptal se Will.

„Čeho… nebes, samosebou.“ V koutcích Edmundových úst se objevila bílá pěna. „Mluvil o pohybech Červeného tuláka… hvězdy, která ovládá války. Když se otec Braye ptal, co se stane… říkal jen samé šílené věci… na které přišel poslední dobou… Pravé příčiny pohybů červené hvězdy. Tvrdil, že existuje ještě jiný svět… daleko, daleko od nás… ale našemu světu podobný. Tvrdil, že dokázal, že náš svět… obíhá okolo slunce… namísto toho, co je zřejmé a očividné… všem lidem. Říkal, že… Červený tulák… neovlivňuje války ani trochu.“

Will na něj zaraženě zíral. „A proto ho tvůj otec vyhodil z hradu?“

„Braye byl… konec konců… šílenec.“

Gort a Gwydion si vyměnili pohledy, načež se čaroděj s planoucíma očima obrátil k Edmundovi. „Musíme se pokusit přesvědčit tvého otce, aby nyní našlapoval nanejvýš obezřetně.

Podařilo se nám totiž zjistit spoustu věcí, které podle všeho potvrzují myšlenky hvězdopravce Braye. Náš svět se vskutku mění.“

Edmund na něj hleděl jako blázen. Jako kdyby Gwydion hovořil o tématu, jež nebyl schopen pochopit.

Čaroděj pokračoval: „Ale mluvme teď raději o síle královniných vojsk! Zdá se, že se jí v Albany podařilo shromáždit daleko větší armádu, než jste předpokládali. Má na severu šest mužů na jednoho, který je oddán tvému otci.“

Edmund vyňal z váčku malý svitek jemného pergamenu, který vypadal, jako by si ho někdo omotal kolem prstu a pak zuřivě strhl a zmuchlal. Z tohoto svitku přečetl Will zprávu, jež obviňovala vévodu ze zbabělosti a vyzývala ho k bitvě.

„Chápete? Každé ráno se najde spousta šípů… po celé pevnosti… Otec je nechává sbírat… a pálit.“

„Milostná psaníčka od královny Mag,“ řekl Mistr Gwydion se silnou dávkou ironie.

Když se pak Will zeptal na Edvarda, Edmund mu potvrdil, že se vydal do Pomezí, aby tam shromáždil vojsko. Podle všeho se zdálo, že s ním jsou i jeho mladší bratři Richard a Jiří. Ani o hraběti Warrewykovi nepřicházely právě radostné zprávy. Stále se zdržoval v Trinovantu, aby dohlédl na krále Hala.

„Takže Eborové své síly rozdělili na tři části,“ zamumlal Will.

„To nevypadá moc dobře,“ řekl hlubokým hlasem Lotan.

„Není známo, zda se chystá nějaká snaha osvobodit krále?“ zeptala se Jíva a Will vyrozuměl, že za její otázkou stojí starost o Bethe. „Wille, pokud v paláci dojde ke krveprolití a někomu se podaří zajmout vévodkyni…“

Avšak Will nedostal příležitost Jívu ujistit a upokojit, neboť dveře se rozlétly a za nimi se objevil sám vévoda. Tvář měl bílou a oči zarudlé, zdálo se, že je zalitý jakýmsi podivným světlem. Jeho chladný hněv budil ve Willovi hrůzu.

„Bojuji za korunu!“

Edmund žalostně vykvikl, když ho vévoda odhodil stranou. „Otče… prosím! Ta slova…“

„Cožpak vás můj senešal nevykázal z tohoto hradu?“

„Otče…“

„Kliďte se odsud, všichni! Pryč! Nadchází hodina hrůzy!“

Pak promluvil Gwydion a vložil do svých slov veškerou sílu, kterou dosud vládl. „Richarde, poslyš má slova!“

„Ne, Havranče, nebude ti dovoleno zde promluvit!“

Jenže pak se velmož zhroutil k zemi a tajuplné světlo pohaslo. Posadil se na schod jako člověk zmožený tíhou tragédie, která leží na jeho bedrech.

Než znovu promluvil, povzdechl si. „Ne, Mistře Gwydione, neříkej nic, neboť jediné, o čem se mě pokusíš přesvědčit, bude, abych se zavřel do hradu a bránil se v něm, dokud nedorazí můj syn s vojskem mužů z Pomezí. Neraď mi takto, neboť nemohu uposlechnout. Můj osud se naplňuje a já mu musím vyjít vstříc patřičným a náležitým způsobem. Pokud mě máš skutečně rád, jak tvrdíváš, přál by sis snad, abych se nyní nechal pokořit? Nikdy jsi mě nespatřil, že bych se skrýval před nepřáteli jako ptáček v kleci, protože jsem *muž!* Nežil jsem svůj život v bezpečí hradeb a žádnému člověku jsem se neobával pohlédnout do tváře. Chtěl bys snad, abych tak učinil dnes, kdy přede mnou stojí jen uštěkaná ženská? Ne, můj příteli, ani to ohromné množství nepřátel mě neleká. Spíše mi dodává odvahy, neboť mám-li zahynout, zemřu jako právoplatný vládce tohoto Království, a nejinak.“

Tentokrát se s ním už Gwydion nesnažil přít. Hluboce se uklonil a bez jediné námitky ustoupil. Důvody jeho konání nebylo těžké pochopit, neboť každý ví, že není možné dohadovat se s nepříčetným.

„Běda! Vévoda Richard je už mrtev.“ Gwydionovo roucho se nadouvalo a třepotalo, když rychle kráčel přes padací most, doprovázen vojáky stráže majordoma Huga z Morte. Will ostře vnímal zahanbení nad tím, jak snadno se vzdali. Provázely je výkřiky a posměšky z hradeb. Ale ti, kteří stáli poblíž, třebaže mohli ztratit respekt z toho čarodějnického šejdíře, si netroufali na obra zahaleného v plášti, který celou skupinku strážil. Pod Gwydionovým vedením kráčeli dolů na nádvoří a přes příkop zpátky k bráně vnějšího opevnění.

Will neměl nejmenší chuť ohlédnout se zpátky, neboť se ho zmocnil hluboký zármutek. Jak jen si v dávno uplynulých dnech vévody považoval! Nyní se cítil, jako kdyby byl vynesen rozsudek smrti nad jeho vlastním otcem. Tak silně byl onen muž smířen s nezměnitelným osudem.

„Pro ty, kteří si upřímně přejí změnu, není nezměnitelné nic," zabručel si pro sebe.

Jíva zatahala Willa za paži a v té chvíli si uvědomil, jaký na ni toto setkání mělo vliv.

„Proč odvedl Edvard své dva mladší bratry s sebou? Proč, Wille? Myslíš, že se tajně vypraví do Casteru a odtamtud lodí na Blažený ostrov? Co se teď bude dít v Trinovantu? Mistr Gwydion říkal, že tam byly nepokoje. Co když vypálí Bílou síň…"

„Neměj strach," řekl a zatnul zuby. „Nesmíš mít strach."

„Jak bych mohla *nemít* strach? Ty se nebojíš?" Jívina slova teď zazněla hlasitě a důrazně.

Gwydion zaslechl část její poznámky, otočil se k ní a řekl: „Doufám, že se bojí. Protože já ano."

Will cítil přítomnost nedalekého vlákna a věděl, že je dostává pod svůj vliv. To vědomí mu pomohlo vyrovnat se s jejich obviněními. Zakoušel pocity marnosti, neboť jedině on viděl věci tak, jak se skutečně měly. Ale svým zvláštním způsobem se pro ně mohl stát i zdrojem útěchy. „Odpusť jim," šeptal si potichu. „Odpusť jim jejich provinění, neboť nejsou stejní jako ty."

Nad hradbami pevnosti zavál nezaměnitelný pach, vítr nesl krajinou zlobu a zášť. Na místě, kde se setkávala dvě vlákna, stál nade vši pochybnost kámen války. Odhadem nějakých sedm mil na sever odtud. Nyní si tím byl zcela jistý. Ale vnímal i přítomnost něčeho jiného, daleko blíž. Bylo *tady* něco, co se nechtělo nechat odhalit.

Nádvoří hradu bylo plné shonu a hemžení. Tisíce vojáků se chystaly do bitvy a Lotan je upozorňoval na způsob, jímž byli muži řazeni do jednotek. „Když jsme kráčeli po této cestě poprvé, ostřili si zbrojnoši své zbraně, ale nyní si už nasazují přilbice," řekl. „Vidíte, jak rozkopávají ohně? Nevidím tu žádné jezdce. Tito muži dostali příkaz nachystat se k útoku!"

Will si vzpomněl, že cestou spatřili v lese uvázané spousty koní. Veškeré jezdectvo, které měl vévoda k dispozici, se už jistě shromažďovalo tam.

„Kam se teď vydáme?" zeptal se Gort.

„Pojďte za mnou," řekl Will. Nyní viděl vlákno zcela jasně. Na travnaté pláni před nimi se táhlo na sever, lesklé jako

cestička slimáka. Gortův nálev mu pomáhal. Vnímal vlákno, jako by to byl bodec v jeho útrobách. Jiní lidé pociťují podobným způsobem obavy z výšek či stísněných prostor. Nyní už však pro něj působení lorku nepředstavovalo takové břímě, které by ho dokázalo srazit na kolena. To samo o sobě ho plnilo novou nadějí.

„Richard říkal, že dnes," obrátil se ke zbytku skupiny Gwydion. „Tuším, co má v úmyslu. Hodlá vyrazit na sever a zaútočit na královnino vojsko, dokud je ještě na pochodu. Doufá, že se mu je podaří nachytat nepřipravené!"

Lotan zavrčel. „Nepřipravené? Ale vždyť oni od něj právě tohle očekávají!"

Jíva se se sevřenými rty dál plahočila vysokou trávou. „Copak nechápe, že všechny ty urážlivé dopisy na šípech jsou jen dílem královniny snahy vylákat ho z pevnosti? Láká ho do pasti."

Gwydion na to neřekl nic, ale obrátil se k Willovi. „Dokázal bys říct, kde se nachází kámen války?"

„Vedu vás k němu nejrychleji, jak dovedu!"

Gwydion se zarazil. „Byl bych raději, kdybys nás vedl od něj, protože v tuto chvíli už nemůžeme s bitvou udělat nic."

Will se na čaroděje přísně podíval a vlekl ho dál. „Nic? Nebo spíš nic kromě toho, že ho zabezpečíme před Maskullem a jeho pomocníkem. Všechno možná vypadá zoufale, Mistře Gwydione, avšak není třeba poddávat se tomu takhle snadno."

Přestože však Will čaroději takto spílal za malověrnost, sám neměl ponětí co by mohl dělat, až v Awakenfieldu najde tamní kámen války. Jistě se jim ho nepodaří včas vypustit. Ne s takto oslabeným čarodějem a bez Willova talismanu. A tak nebo onak, neodváží se vypustit do povětří ještě další zhoubné síly z obavy, že by tím ještě víc narušili rovnováhu a uvrhli tak svět na ještě prudší cestu k Maskullově nové budoucnosti.

Will si je všechny svolal k poradě. Posedali si do kruhu a pak řekl: „Musíme držet při sobě. Půjdeme tak blízko ke kameni, jak jen se odvážíme. Pak počkáme, až začne zuřit bitva. Pokusíme se přimět Maskulla, aby si dvakrát rozmyslel, než se ke kameni přiblíží. A když to zkusí, pustíme se do něj. Budeme-li pak schopní, pokusíme se zjistit z vyhořelého kamene co

nejvíc, a případně i využít jeho prospěšné působení pro naše účely.“

„Jaká soužení a hrůzy na nás asi čekají tentokrát?“ povzdechl si úzkostlivě Mistr bylinkář.

„Pokud zahyneme, bude to v boji,“ řekl mu Will. „Ale pokud se nám podaří přežít, odepřeme Maskullovi jeho touhu. Je-li mezi námi někdo, kdo si není jistý svým přesvědčením, nechť promluví nyní, protože do tohoto konečného souboje musíme vstoupit společně. Lotan mi kdysi řekl, že by nikdy nechtěl zahynout ve společnosti zbabělců. Doufám, že jsme prokázali, že jsme pro něj vhodnými společníky. Ty jsi léčitel, Gorte. Jaké místo je pro tebe vhodnější, než bitevní vřava? Jívo, má nejdražší, miluješ-li mě stejně silně jako já tebe, měla bys vědět, že celý tento boj je mým životním údělem. Je se mnou srostlý a prostupuje mnou, jako žilky protkávají mramor. Proto tě žádám, pomoz mi, je-li to v tvých silách. A ty, Mistře Gwydione, tvým úkolem bylo strážit tento malý svět před všemi našimi slabostmi a selháními, které ho začaly podkopávat a ničit. Vykonáš svou poslední povinnost nyní, v této poslední bitvě na samém konci roku? Ptám se vás všech: Máme dost sil bojovat?“

Lotanovi se ve tváři objevil chmurný úsměv a vytasil meč. „Jen ať přijdou!“

„Na čaroděje Ogdoadu si nepřijdou, což, Mistře Gwydione?“ řekl Gort a poplácal prastarou Maglinovu hůl. „Ne, pokud ho budeme mít na naší straně s tímhle v rukou!“

Jíva pokývala hlavou. „Ano, Mistře Gwydione, a otevři ten svůj jeřábí váček. Půjčila bych si ten škaredý černý náramek, který tam nosíš, pro případ, že by se naskytla šance ho použít.“

„Výborně!“ řekl Will, když viděl, jak v ostatních vzrůstá naděje a odhodlání. „Nuže, Mistře Gwydione? Řekneš něco?“

Čaroděj upíral oči na Willa. „Je báječné, že když se lidé rozhodnou jednat ve shodě, jejich úsilí se nesčítá, ale násobí. Jen o jediné žádám: abychom si nejprve pospíšili a prozkoumali krajinu okolo kamene. Bude nutné udělat si nějakou představu, jak se bude bitva odvíjet.“

Will souhlasil, přestože ho čarodějova slova poněkud zaskočila. Po tom všem, co Gwydion navykládal o střílení narvalích šípů do Maskulla, se mu nyní, když se konečně mohli

dostat ke kouzelníkovi blíž, zdál podivně zdráhavý. Začalo v něm klíčit podezření, že Jívina role v celé věci je ještě nebezpečnější, než původně připouštěl.

Spěchali na sever k temným vodám Caldoru a poté se vydali nejkratší cestou podél jeho břehu. Když se blížili k opuštěnému městu Awakenfieldu, zaslechli hlasy trubek a vzdálené víření bubnů. Willovi tyto zvuky zněly jako umíráček. A pak obrátil oči na východ a uviděl od řeky stoupat mlhu, nebo snad nějaký nejasný pohyb podél jejích bahnitých břehů. Potom se v šedivé dálce objevily obrovské matné siluety.

„Vojsko vévody Richarda tady bude polapeno jako ryba do sítě," prohlásil Gort.

„Bude jako zajíc v oku," přitakal Lotan.

Will přikývl a vzápětí si uvědomil, že kámen z Pláně bdění nemůže být ve městě, ale někde na lukách mezi řekou a hradem. Aby ho nalezli, bude stačit, jestliže se vydají po vlákně a budou hledat nějaké místo, kde by mohl být ukrytý.

Od lesů se odrazilo mohutné zaburácení a Will si s leknutím uvědomil, jak blízko už stačila dojít královnina vojska. Vždyť jezdci se skrývali jen malý kousek od nich.

„Kámen je jinde!" vykřikl Will. Všem se ulevilo, protože kdyby měli pokračovat kupředu, dostali by se během chvilky přímo do středu jezdců pod vedením vévody Henryho z Mellsu.

Netrvalo dlouho a Will ukázal najedno místo uprostřed podlouhlé louky. V jejím středu jako kdyby právě v té chvíli začal nějaký velikánský krtek tvořit obrovskou krtinu.

„Sám se odkrývá!" řekl a rozpřáhl ruce, aby je zadržel. „Rychle! Ke stromům!"

Úkryt nalezli v malém březovém hájku opodál. Odtamtud pozorovali, jak se z travnatého povrchu louky zvedá šedivý zub. Byl vysoký jako urostlý muž a šířil okolo sebe přízračné světlo. Vzduch kolem něj se dal do pohybu. Točil se a kroutil, a zdálo se, že k sobě začíná z oblohy stahovat ocelově šedá oblaka.

Náhle Jíva ztuhla. Spatřila něco, co zcela upoutalo její pozornost. „Wille, podívej se! Ach!"

„Jívo!"

Jíva však na nic nedbala, rozběhla se kupředu a Will uháněl za ní. Chytil ji kolem pasu a strhl k zemi pouhých deset kroků od kamene. A pak uviděl totéž, co ji vyhnalo z úkrytu.

„Je tady!“ vydechla Jíva a škrábala se na nohy.

U kamene stála Bethe, ve tváři měla vyděšený výraz a vztahovala k nim ruce jak to dělávala vždycky, když chtěla zvednout do náruče.

„Ne!“ zaječel Will a začal se s Jívou prát. „To není ona!“

Avšak ta podoba útočila na Jíviny mateřské city a žena bojovala jako zběsilá, aby se k ní mohla přiblížit.

„Nech mě! Nech mě tam *jít!*“

„To je kámen!“

V té chvíli už u nich stál Gwydion, napřahoval hůl směrem k zjevení a drmolil čarovná slůvka.

„Zmiz!“ vykřikl a vzápětí se modře zablesklo. Světlo bolelo do očí, bylo jasné jako letní blesk a Will si před ním musel zakrýt oči. Když se však opět podíval, spatřil zpoza kamene vystupovat nádhernou ženu. Její vlasy měly rezavě zlatou barvu, byla štíhlá jako lasice a oblékala roucho, prozrazující, že žila v Dobách, které už jsou dávno ztracené. Napřáhla paži ke Gwydionovi, jako by ho žádala o pomoc.

Hůl vypadla z čarodějova sevření a Gwydion zašeptal: „Gwendolen?“

Willovi bylo jasné, že Gwydion musí v obraze před sebou vidět to, čím skutečně je. Přesto však čaroděj vyrazil váhavým krokem k iluzi ženy, neboť se ho zmocnila síla kamene a on nemohl jednat jinak.

Tentokrát to byl Gort, kdo se rozběhl a přimáčkl Gwydiona k zemi. Will zvedl odhozenou hůl a vytancoval kouzlo. Objevil se kouř, který ovíjel vidinu do stále hustšího oblaku, až ji celou pohltil a zadusil.

Vrátili se do březového hájku a drželi čaroděje, dokud znovu nepřišel ke smyslům. Will mezi stromy rychle vytancoval ochranné kouzlo, které je chránilo před zraky kohokoli, kdo by je na tomto místě mohl spatřit. Cítil, jak mu z konečků prstů tryská tajuplná magická síla, její proud vycházel z Willových útrob, jako by mu blízkost kamene války napomáhala. Vytančil zesilující kouzlo, které mělo jejich skrýš ovinout mocnými slovy utajení a za pomoci magie ohýbat jinak přímé linie vidění okolo nich. Když byla kouzla dokončena, na chvíli se ocitli v temnotě, a Will věděl, že se mu magické krytí zdařilo.

Nad kamenem se utvořil vzdušný vír a začal pomalu klesat. Už cítili, jak se opírá do jejich plášťů. Will se postavil na přední hranici chráněného prostoru. Proud vzduchu vanul proti němu a snažil se ho zatlačit zpět. Will se chtěl přiblížit ke kameni, proto vyrazil namáhavě kupředu s rozpaženýma rukama. Nebylo to však k ničemu. Déšť se sněhem, šlehající mu do obličeje, ho oslepoval.

Znovu se pokusil postavit. Chtěl na kámen zaútočit přímo, ale dokud byla Jíva tak blízko, nemohl postoupit kupředu. Obával se totiž, že by mu chtěla pomoci.

„To není k ničemu!“ zvolal Lotan.

„Musím to zkusit!“

Gort ho chytil za ruku. „Pokud si děláš hlavu z Maskulla a Chlua, myslím, že ani jeden z nich tady dnes nebude příliš riskovat!“

A očividně to tak bylo.

Gortova rada otřásla Willovým odhodláním, až zakolísal. Téměř v tutéž chvíli začala obloha vířit záblesky světel – žlutými, červenými a nachovými. Vypadalo to, jako kdyby se od zamračené oblohy odrážela záře pekelných ohňů, vycházející z nějaké neviděné pukliny před nimi. Poté začaly zemí otřásat olbřímí kročeje a Will skrz opar spatřil veliké pohybující se hlavy trolů. Tito obři nebyli ani trochu podobní Magogovi a Gogmagogovi. Šlo o polodivoké obyvatele kopců asi o dvě tři hlavy větší než obyčejní lidé.

Kolem hlav jim povlávaly hřívy rusých vlasů a mnoho jich mělo rezavé plnovousy. Na hrubé a škaredé tváře měli modrou barvou vytetovány hrozivé válečné masky, protože se na loupeživé nájezdy a do bitev vydávali téměř bez ustání. Obvykle se však drželi jen ve svých horských tvrzích a bojovali mezi sebou, nanejvýš sužovali odlehlé hrady, ležící na blatech Umberie. Tam se vydávali na loupežné přepady, kradli ovce a dobytek. Když však nastaly zlé časy, scházeli ze severních kopců v nepříjemně velikých skupinách. A nyní se stali otroky a figurkami strašlivé síly lorku.

Jejich přítomnost Willovi přinejmenším osvětlila původ onoho dunění. Když totiž pochodovali na nepřítele se sukovicemi v rukou, bušili jimi do štítů velikých jako dveře od chalupy a vydávali hrozivý hřmot.

Skupinka zůstávala odhodlaně ve své malé skrýši. Will s vážným výrazem sledoval, jak se strhla bitva. Na severu spatřil praporce v barvách šlechticů, kteří vedli do bitvy královniny jednotky. Na mohutném koni, oděný ve zlaté a rudé, seděl Prasečí hlava. Neměl přilbu a byl bez sebe vzteky. Od krku nahoru byla jeho proměna v ohromného kance dokonána, žádný náznak lidskosti z něj nebylo možné vycítit. Ze zpěněné huby vyrážel rozkazy a muži okolo něj je plnili. Jeho vojáci a žoldnéři v červených varkočích spěchali vpřed a v rukou svírali halapartny a válečné sekery. Ve tvářích se jim zračila sebejistota. Věděli, že početní převaha je na jejich straně, a bez obtíží by tohoto dne měli získat vítězství pro sebe.

Když Will obrátil zrak k východu, uviděl modrobílé stejnokroje pěšáků vévody z Mellsu, kteří se v nesmírném počtu hrnuli ze skrytu lesa. Většina z nich máchala sekyrami a píkami, avšak spousta dalších nesla arkebuzy a jiné palné zbraně. Byly to povětšinou malé železné trubice, z nichž za pomoci kouzelnického prášku chrlili do zástupů nepřátel dávky kamenů. Spolu s jednotkami vévody Henryho postupovala záplava dalších ozbrojenců, patřících pod velení šlechticů severu. Tam stál vévoda Pierce z Umberu se svým lvem s pozvednutým ocasem v černém a rudém poli, a trochu stranou hrabě z Exmooru, zeť Richarda z Eboru, pod červenobílými praporci. A pak si s úlekem všiml korouhví Jaspise z Pandrake a jeho otce Owaina, zarputilých přívrženců krále Hala, jehož s nimi pojilo i příbuzenské pouto.

Will se rozhodl, že se musí vydat kupředu sám a pokusit se poradit si s kamenem nejlépe, jak to půjde. Jeho plán byl podobně sebevražedný jako záměry vévody Richarda, avšak Will byl přesvědčen, že se o to musí pokusit. Ještě než se mu podařilo setřást ruce přátel, kteří se mu snažili zabránit v odchodu, otřásla se mokrá půda louky znovu. Will se otočil a spatřil mohutného grošovaného válečného oře, který se vzpínal a řehtal. V jeho sedle se tyčila postava v rudé zbroji, překryté šarlatovým hedvábím – Šílený Clifton. Will se s ním nesetkal od onoho dne v Delamprey, kdy sám podlehl bláznivému puzení kamene války a za pomoci ohnivé střely ho vyhodil ze sedla. Tehdy se Willovi podařilo srazit k zemi i jeho létajícího oře, přičemž si wyvern zlámal vaz. Ale šílený baron přežil, aby

se účastnil dalších bojů. A nyní tu stál – nesmiřitelný, toužící po krvi jako zvíře a stěží se ovládal, aby vyčkal chvíle, kdy nepřítel sám vloží hlavu do přichystané oprátky.

Will zaklel. Došlo mu, že ztratil poslední příležitost, neboť ani s veškerou magií, která mu ještě zbývala, se nemohl postavit krvežíznivému Cliftonovi a doufat, že by se dostal živý až ke kameni.

A poté zmizela i poslední naděje, neboť vévoda Richard už vedl z jižní brány hradu svou osobní gardu a jeho vojsko se otáčelo, aby se vydalo vstříc hrozbě, která před nimi ležela. Vévodu tentokrát žádné vítězství nečeká. Bez ohledu na to však poháněl své muže kupředu, zbrkle a neuváženě je vedl do prudkého výpadu proti moři nepřátel. A tito muži, věrní a oddaní jak jen nejlepší vojáci mohou být, ho následovali do chřtánu, který je má co nevidět pohltit.

Vzduch zaplnilo rozléhající se práskání arkebuz a typický pach kouzelnického prášku. Will uviděl na křídlech vévodových jednotek modrožluté praporce Morteho a Sarumova zeleného orla, kterým se dostalo cti chránit vévodovu osobní standartu. Všiml si i pána z Harringdonu, jak spolu se svým synem pobízí koně vpřed, a Tomáše z Norvalu, Sarumova druhého syna, kterak pozvedá nad hlavu meč. A tam, se zavřeným hledím a oděný v dokonale zářivé zbroji, přijížděl…

„Edvard!“

„Přece jen dorazil!“ vykřikl Gort. „Edvard je tady!“

„Takže je přece jen ještě nějaká naděje,“ zabručel Lotan.

Avšak kroužící oblaka se stahovala blíž a blíž ke kameni války a vystavovala Lotanova slova velmi silným pochybnostem. Když se totiž Will zadíval pozorněji, pochopil, že si špatně vyložil blankytnou a rudohnědou barvu praporců. Nebyl to bílý lev hraběte z Pomezí, ale erb s pávem, který patřil hraběti z Ruttelu. Tisícihlavou jednotku zadního voje svého otce vedl udatný Edmund.

Když nakonec došlo ke střetnutí, ozval se prudký a hrůzný třesk. Vévoda Richard si to namířil přímo doprostřed nepřátelského vojska. Klín bojujících mužů, zformovaný kolem něj a jeho korouhve, se vnořil hluboko do nepřátelských řad. Vojáci se pustili do protivníků palcáty a meči a snažili se zuřivě probojovat až k osobě vévody z Mellsu. Už se téměř zdálo, že

jejich heroické úsilí bude korunováno úspěchem, ale v té chvíli nalíčená past prudce zaklapla.

Vojsko Richarda z Eboru bylo polapeno, když se vší rychlostí řítilo do chřtánu obludy. Zleva a zprava na ně udeřily mohutné útoky, takže náhle se na jedinou armádu vrhaly tři mohutné voje. Hradba horalů z Albany s jejich zahnutými čepelemi a kulatými, železem pobitými štíty, rozdrtila útok jízdy. Obři s modrými tvářemi sráželi jezdce a strhávali z koní sedla. Síla, která poháněla klín eborské armády, zakolísala, a netrvalo dlouho, její hlavní část se ocitla v naprostém obklíčení. Přední voj, který vedl sám vévoda Richard, byl ze všech stran obklopen nepřáteli a postupně trhán na kusy, zatímco zadní voj byl od něj oddělen neprostupnou zdí trolských štítů.

„Jsou ztracení," řekl Lotan a sledoval, jak se vojáci obracejí a nepřítel je drtí.

S hořkostí Will pozoroval Edmundovu marnou snahu shromáždit své muže k dalšímu odporu. Nebyl schopen se dostat k otci, viděl jen, jak ho olbřímí potetovaná paže strhla z koně, načež zmizel v záplavě divých mužů.

„Utíkej! Zachraň se!" vykřikl Will, přestože věděl, že ho Edmund nemůže slyšet. Vyrazil kupředu, jeho rozum jako by odvál vítr, jediné po čem toužil, bylo pomoci Edmundovi uniknout. Lotan ho však zadržel.

Nakonec se mužům Edmundovy osobní stráže podařilo dostat se k němu. Otočili jeho klisně hlavu a pobídli ji do cvalu směrem pryč od nepřátel. Willovy oči zalily slzy, protože lidé, s nimiž jako dítě vyrůstal, se stali oběťmi strašlivého vraždění. Ti, kteří se dostali do obklíčení, bojovali sice srdnatě, avšak jejich smrt byla hrůzyplná. Vévodovy praporce byly postupně strženy k zemi a za chvíli se ozval zběsilý povyk. Vévoda byl mrtev.

Will o tom nepochyboval. Jen zíral a zíral do bitevní vřavy a v uších mu zněla hrana určená rodu Eborů. Zcela mu naplnila mysl a znemožnila mu vnímat cokoli jiného, než hrůzu.

Dole na pláni stále ještě soptil kámen války, vydechoval do povětří černá oblaka zmaru. Avšak pohyb a víření mračen nad ním už pomalu polevovaly a Will věděl, že nebude trvat dlouho a kámen bude prázdný.

Tolik toho očekávali, když se vydali na toto místo! A po tom všem se sem ani Maskull, ani Chlu neobtěžovali přijít. Proč ale? lámal si hlavu Will. Podařilo se jim nějak vytušit past, kterou zde na ně nalíčili? Nebo o ní snad *věděli?*

„Nemýlil jsem se, když jsem nás sem přivedl?“ obrátil se na čaroděje. „Neměli jsme raději zůstat všem na očích a chovat se, jako bychom nemohli dělat nic jiného, než jen stát a přihlížet?“

Gwydion však ve svém srdci nenalézal žádná slova útěchy. Skupinka ze své nenápadné skrýše v houštinách přihlížela řádění vojsk jako námořníci, hledící z paluby lodi na rozbouřené vlny oceánu. Proudy mužů se v tuto chvíli valily od místa boje. Vévodovi následovníci odhazovali zbraně a prchali, aby si zachránili holé životy. Kolem březového hájku uháněli koně a na nich jezdci, kteří odhazovali přilbice a rukavice a usilovně se snažili rozepnout řemínky zbroje. Částečně proto, aby odlehčili koním, a částečně aby rozeseté kousky drahocenné kořisti aspoň na krátkou chvíli zdržely pronásledovatele.

Jeden z takových jezdců odhodil korouhev nedaleko od nich, její pestré barvy byly zadupány do bahna. A prchající bojovník znenadání proletěl jejich magickou ochranou přímo. Dopadl přímo do jejich středu jako ryba, která omylem skočila do loďky. Zprudka oddychoval a zoufale se snažil vytrhnout, bezpochyby měl obavu, že bude zabit. Tu se ho zmocnila zběsilá hrůza, vyskočil na nohy, během jediného okamžiku byl znovu na úprku a pádil pryč.

Will z muže cítil pach hrůzy a děsu a pak pochopil, že zahalující kouzlo už muselo zvolna ztrácet svou moc.

„Ke kameni!“ zařval a rozhlédl se po společnících.

Tentokrát se ho Lotan nepokusil zadržet. Následoval ho, a když to viděli ostatní, příliš se nerozmýšleli a vydali se za nimi. Vzduchem se stále vznášely a poletovaly chomáče zmaru a bolesti. Vzduch zapáchal, štípal na kůži a každé nadechnutí pálilo. Ovšem dnes měl lork svůj velký den a nápor zhoubné síly se už pomalu rozplýval ve vyšších vrstvách povětří.

Shromáždili se u zbytku kamene právě ve chvíli, kdy naposledy vydechl. Oči je svědily a zuby bolely. Stál tam jako čoudící nakloněný a svrasklý pahýl, a Willa napadlo, že ten poslední nepatrný závan zmaru dodal kameni jakýsi výraz

sebeuspokojení a triumfu. Nepohnutý kus skály stál ve středu odumírající bouře.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

BRÁNA MNOHOSTI

Odpoledne působilo přízračným dojmem. Will stál a pozoroval, jak se královniny jednotky vydávají na všechny strany, aby pronásledovaly zbytky rozdrceného vojska nepřátel. Připadalo mu to jako celá věčnost. Pak obrátil pozornost ke Gwydionovi s Gortem, kteří netrpělivě obcházeli pahýl kamene, celí nedočkaví veršů, jež jim, jak doufali, vyjeví. Jíva s narychlo sehnanou dýkou a Lotan se svým širokým mečem hlídali okolí a kryli jim záda, avšak zuřivost bitvy byla ta tam.

Nakonec je Will nechal všechny zabývat se kamenem. Nikým neviděn ušel nejistým krokem nějakých sto sáhů a přelezl hromadu zabitých koní a mužů. Nalezl místo, kde se odehrála nejprudší řež a krveprolití. Mrtví zde leželi jeden na druhém a tvořili jakousi neuvěřitelnou podestýlku. Všichni padlí už byli připraveni o své nejcennější předměty – zbraně a zbroje, prsteny, měšce, boty a sedla – všechno to představovalo jen tak pohozené poklady, kterých se mohl zmocnit každý. Opodál spolu bojovalo několik opožděných okrádačů mrtvých. Jako smečka mrchožroutů se teď prali o méně cennou kořist. Otupovali zabité o poslední zbytky důstojnosti, rvali z nich vycpávané kazajky, hedvábné košile i plátěné spodní prádlo a v bahně nechávali osudu na pospas nahá zakrvácená těla.

Ti, kteří si Willa všimli, na něj vrčeli a utíkali, když procházel kolem. Snad to byl pocit zahanbení, co je donutilo prchat, neboť kráčel zcela neozbrojený. Snad je zaráželo cosi na způsobu jeho chůze, vystupování. Muselo jim být jasné, že zde

nebyl ze stejného důvodu jako oni. Will si však mrchožroutů nevšímal, neboť jeho srdce bylo ztěžklé žalem. Proroctví týkající se smrti vévody Richarda se teď strašlivým způsobem vyplnilo. Nakonec to tedy navzdory všemu jejich snažení došlo až k tomuto konci.

Will však nenašel po vévodově těle ani stopu. Vrávoral mezi mrtvolami a obracel nahá těla jedno po druhém. Až příliš mnoho jich tu poznával – rytíř John Morte, který ho učil umění války, a jeho otec, pan Hugo, který se je snažil zapudit od brány hradu. Jeho buldočí obličej už nevypadal pod rouškou smrti ani trochu hrozivě a Will si na jeho těle všiml ran, prozrazujících, že padl jako jeden z posledních, a jak se zdálo, ze všech sil se snažil dostat ke svému zabitému synovi.

Will hledal mlčky, dýchal dotěrný zápach smrti, všecek otupělý svým ohavným úkolem. Kam se podíval, ležela těla plná poranění způsobených obry. Některým scházela hlava, jiná byla nadobro rozdrcená. Tu nalezl další tucet těch, které dřív znával. Mužů, které si pamatoval z Fodreinghamu, Ludfordu a Trinovantu. Támhle, přimáčknutý pod mrtvým koněm, ležel Tomáš, pán na Norvalu, bratr hraběte Warrewyka a pravděpodobně jeden z posledních zahynuvších. A spousty dalších, které znal, ale na jejichž jména si nedokázal vzpomenout. Leželi potřísnění krví a propletení jeden s druhým. Muži urození i prostí. Ve smrti si však byli všichni rovni. A přesto nenašel po vévodově těle ani stopy.

Ve Willově srdci se vzedmula vlna prazvláštní naděje. Sám nevěděl, zda jí má přikládat váhu, neboť k čemu byla dobrá naděje, které nikdo nenaslouchal?

Pravda byla prostá: na mase, jež vzešlo z této řezničiny, nebylo nic hodnotného. A přesto – poraněný šlechtic, jehož by se podařilo zajmout a odnést z bitevní vřavy, by měl obrovskou hodnotu. Každá vévodkyně či hraběnka by za svého milovaného jistě ochotně zaplatila královské výkupné, jen aby ho opět spatřila…

Ve Willově nitru stále tepal šok z bitvy. Plahočil se pryč z krvavého bludiště mrtvol. Nepodařilo se mu nalézt ani vévodu, ani hraběte Saruma. Jejich těla tam nebyla, tím si byl jistý. Jeho chabá naděje tak nepatrně zesílila.

Zatřepal hlavou, aby si ji pročistil a zbavil se nepříjemného hukotu, který mu zabraňoval přemýšlet. Doufal a věřil, že Jíva bude v bezpečí s Gwydionem, avšak věděl, že doufání a víra jsou veličinami, které lork dokáže lehce překroutit. Willovo vnímání bylo pokřivené i blízkostí zbytku kamene, to musel mít neustále na paměti.

Po chvíli ho k sobě znovu přilákal kámen války. Stál před neodbytně volajícím kamenem jako v mrákotách. Představoval si, že tu nalezne ostatní, ale když se blížil, zahalila mu zrak mlha podivného zmatku. Snažila se v něm vyvolat pocit nezúčastněnosti. Vyzývala, aby usedl a odpočinul si, odložil všechny starosti, ale Will neposlechl, zůstal stát a konečně pochopil pravdu. Jistěže tam ostatní nebyli. Poté, co z kamene vymámili jeho verše, odebrali se na nějaké bezpečnější místo. Bolest ve Willově hlavě dostoupila vrcholu. Nejhorší bylo za ním a mlhy se začaly trhat. Mysl se mu uklidňovala a z útržků vzpomínek se náhle pomalu skládal obraz bitvy.

Lork se postaral o naprosté pomatení vévodova úsudku a musel navádět královniny velitele s dokonalou srozumitelností. Její vojsko sice vypadalo jako obrovitý dav lidí, armáda tu a tam posílená klátícími se postavami poloobrů, částečně zkrocených Maskullovými zásahy. Tato stvoření se podařilo vylákat na jih, kde se stali královninou palicí. Avšak celkový plán této dokonalé pasti v sobě nesl jasně patrné známky kouzelníkovy vynalézavosti.

Will došel k závěru, že právě tohle muselo být důvodem, proč Maskull nepřišel, aby podojil kámen války. Nato asi ale položil jinou otázku: Co se stane, až Maskullova moc nad některými součástmi královniných vojsk zeslábne? A k tomu muselo dojít právě teď.

Působení lorku kouzelník překroutil a zdeformoval zbytky temné magie ke svému prospěchu. A když teď síla lorku opět upadala, co se stane se zkaženými kouzly, která ovládala tlupy seveřanů? Kam je pošle jejich magie teď? Co budou dělat?

Pravděpodobné odpovědi na tyto otázky Willa nijak zvlášť neuklidnily. Zlobři jsou nebezpečná stvoření – zarputilá a nemotorná zvířata, jejichž jediným běžným zájmem nahoře na blatech bylo péci si a požírat kradené skopové. Jejich prostá srdce byla pokroucená nepřirozenou touhou po loupení, jež

ovšem ohrožovala všechny kraje přiléhající ke zlobří domovině. Stáhne se teď armáda do Eboru, aby si tam užila neblaze nabytou kořist, nebo je snad někde poblíž další čerstvé maso?

Will si náhle uvědomil, že objímá kámen. Otřel si pot z tváře a zamyslel se nad podivným šílenstvím, které přimělo vévodu Richarda vyrazit z Hradu slunečních hodin do ztraceného boje. Nepřátelské voje musely zkušenému oku válečníka připadat jako nejhorší sebranka, porušující veškerá pravidla vojenské disciplíny, jako dav, který nebude obtížné rozprášit. Vévoda Richard, podrážděný vztekem a nejistotou, a navíc popíchnutý začarovanými výzvami královny Mag, odmítl přijmout Gwydionovu radu. Vyrazil jižní branou z hradu a vrhl se se svým vojskem vstříc trojnásobné přesile, která mu připadala jako masa obyčejných sedláků a rolníků. Avšak z lesů vyrazily další oddíly a hnaly se dolů, na pláň mezi městem a hradem. Vévoda Henry z Mellsu, baron Clifton a pán ze Strange vedli každý svou jednotku, která se zabořila hluboko do boků nepřátel jako hrot kopí. A nejstrašlivější z bojovníků byl John le Strange, sedící na velikém oři a ohánějící se mohutným palcátem.

Teprve teď, když se Will pozorně rozhlédl, spatřil Gwydiona. Před ním seděl mezi mrtvými jeden z trolů a z úst mu vytékala úzká stružka krve. Přestože obr seděl na zemi, byl o půl hlavy vyšší než stojící čaroděj. Kvílel a naříkal, jako když bijí hromy. A přesto se o něj čaroděj staral jako o kteréhokoli jiného z lidí. Upokojoval ho a ošetřoval, opatrně mu tahal z těla šíp za šípem. Willovi se náhle zdálo, že se Gwydionovi vrátila jeho původní moc a síla…

„Pojďme! Přicházejí sem!“

Will se otočil a uviděl mohutnou Lotanovu postavu. Sotva popadal dech, tvář měl zachmuřenou a v ruce držel tasený meč.

„Willande! Jsou tam trolové a diví muži, nahánějí každého, kdo nemá magickou ochranu. Pojď rychle se mnou!“

„Poslal tě Gwydion?“ zeptal se Will zasněně.

„Přestaň se schovávat za tím zatraceným kamenem! Já vím, že je to příjemné, ale tohle ti život nezachrání!“

Will se nenechal přesvědčit a bránil se, dokonce i když ho Lotan vzal za ruku hrubě ho odtáhl. Ale ten urostlý muž měl pravdu – nasával ze zbytku kamene války falešnou útěchu. A

když se podíval znovu, všiml si, že umírající zlobr sedí ve skutečnosti o samotě a nikdo se jeho utrpením nezaobírá.

„Dopřej mi chvilku," řekl a snažil se setřást laskavé vidění.

„Nemáme času nazbyt," zavrčel Lotan. „Věř mi. Něco o těchhle věcech vím!"

Will se nakrátko zarazil, ale pak se spěšně vydal za Lotanem směrem k řece. Když se teď ocitl mimo vliv pahýlu kamene, vzkypěly v něm obavy o Jívu. Ve zmatku, jakým tato bitva byla, nebývá snadné rozlišit přítele od protivníka, a lidem, jejichž největším zájmem bylo najít a získat co nejvíc pokladů, které kolem sebe bitva rozsévá, na tom nijak zvlášť nezáleželo. Měli štěstí, neboť nikdo z těch, kteří je spatřili, neprojevil ani náznak touhy soupeřit s Lotanem o jeho meč. Urostlý muž zvedl hnědočervený varkoč, který nejvíc připomínal vybledlý stejnokroj vojáků pána ze Strange, a hodil ho Willovi.

„Oblékni si tohle!"

Will a Lotan se přidali k mohutnému proudu lidí, směřujícímu k severu. Z výšky museli vypadat jako jakýsi nový přítok řeky Caldor, tekoucí od krvavého bitevního pole až k ní. Muži proudili k městečku Awakenfieldu, zatímco jiní zamířili k Hradu slunečních hodin, jenž byl jistě tvrdším oříškem pro ty, kteří toužili po rabování. Město bez obrany se krčilo jako spoutaný rukojmí, jeho obyvatelé tušili, že teď jsou bezmocní. Už nebyl důvod je za pomoci slibů bezpečí držet v obavách, takže Maskull vypustil své psy, aby si jeden každý našli svou odměnu.

„Berte si, co se vám zlíbí!" ozval se křik. Dav už byl téměř na mostě. „Copak si to za dnešní den nezasloužíte?"

Na kamenné římse na vrcholku nad obloukem vysoké mostní brány se bezostyšně tyčil kouzelník. Maskull držel v ruce jen svou hůl, blyštivou železnou tyč. Nedbal na možné ohrožení a ve skutečnosti tam byl stejně bezpečný jako vrána na hřebeni střechy. Jeho černé hmyzí oči Willa nezaznamenaly, neboť se opájely vítězstvím. Pobízel teď ty, kteří vybojovali triumf v bitvě, aby se pustili do ještě ohavnější práce.

„Pochytejte lidi! Vymačkejte z nich všechno a pak jim podpalte ty jejich barabizny! Cožpak jsem vám neslíbil velkolepé vítězství?"

Will cítil, jak se davem nezadržitelně rozlévá zvláštní vytržení. Strhl ho proud mužů, spěchajících přes most do města. Ale ještě než se dostal na druhý břeh, něco ho donutilo zastavit se. Spatřil totiž další hrůzostrašnou a známou postavu: Šílený Clifton – ve svém oděvu z wyverní kůže byl nepřehlédnutelný – držel vytasený meč a planul touhou po dalším zabíjení. To nezměrné vzrušení mu působila postava klečící u jeho nohou a žadonící o slitování: učitel Aspall.

Willův starý vychovatel z doby, kterou strávil na Foderinghamu, byl starší a šedivější, ale nikdy by si ho nespletl. Will při pohledu na něj zavrávoral. Tvář měl bílou děsem a doprošoval se milosti.

„Slituj se!“ škemral učitel Aspall. „Prosím, ušetřete ho, neboť je synem vévody a vám se to vyplatí! Musíte-li už někoho zabít, zabijte mě, protože on je ještě mladý!“

Vzdělancova slova však znamenala jistý rozsudek smrti. U Aspallova hrdla se objevila čepel dlouhého nože a z Cliftonova hrdla se vydral radostný výskot.

Poté však znenadání vyskočil na nohy druhý muž, který až dosud klečel v blátě. Odhodil plášť a nemotorně se vrhl po dýce, snažil se ji baronovi vytrhnout.

„Edmund, hrabě z Ruttelu!“ zajásal šílenec. „Jaký to poklad!“

„Ne!“ vyjekl Will, rozpřáhl ruce a mezi nimi mu zaplál zelený oheň.

Avšak bylo příliš pozdě a kouzlo příliš slabé. Willovo chabé zakletí se v jiskrách odrazilo od houževnaté kůže wyverna a Clifton se sklonil, aby učenému muži prořízl hrdlo.

Edmundův druhý pokus zachránil vychovateli život a odhodil ho dozadu. Šílený Clifton však neozbrojeného mladíka zvedl svou železnou pěstí, zatřásl jím a odhodil ho jako krysu. „Při boží krvi, tvůj otec zavraždil mého, a proto teď zabiju tebe a všechny z tvého rodu!“

Pak bodl mladého hraběte přímo do srdce, dýka zajela až po jílec. Baron se otočil k učiteli Aspallovi a přikázal mu, aby zvěst o tom, co vykonal, donesl jeho matce vévodkyni a bratrovi.

Will ucítil v hrudi prudké bodnutí, tak silný byl jeho soucit s udatným Edmundem, který se teď svíjel v bahně a z úst mu

odkapávala krvavá pěna. Will neměl čas nijak zareagovat, neboť následující okamžik ho naprosto ochromil. Nad hlavami davu zaburácel fialový plamen, způsobil paniku a rozehnal křičící muže na všechny strany.

Žhnoucí jádro ohně pátralo po Willovi. Burácelo a spalovalo, škvařilo kůži a zalévalo vše živé, čeho se dotklo, trýznivou bolestí. Mihotavé plameny zasáhly hlouček mužů, kteří nešťastnou náhodou stáli mezi Willem a jeho pronásledovatelem. Stali se obětí nejhoršího žáru, někteří padali k zemi spáleni na uhel a jiní se rozbíhali do všech stran s hořícími vlasy a oblečením.

Vzduch byl náhle plný odporného zápachu spáleného masa. Willovi došlo, že svým zoufalým pokusem zachránit Edmunda přitáhl Maskullovu pozornost. Uvědomil si také, že ho tento pokus připravil o poslední zbytek sil a teď přišel čas, kdy bude muset pocítit zpětný dopad čerpání síly. Vrhl se na zem a objal cestu, zoufale toužil načerpat nějakou energii. Nacházeli se však na mostě a nic takového nebylo možné. Vycítil, jak si kouzelníkův zrak našel Lotana a pak sklouzl na něj. Zaleskl se další nachový plamen, tentokrát už dobře mířený s jediným účelem – zabít. Ale ve chvíli, kdy Will ležel na břiše a snažil se sesbírat poslední zbytečky svých sil, rozhostil se v jeho mysli dokonalý pokoj. Náhle byl schopen sjednotit všechny neurovnané součástky svého nadání a stmelit je do jediného celku, který byl mocnější než jeho jednotlivé kusy.

Zaplálo zelené světlo a obklopilo ho jakousi světelnou skořápkou. Od ní se Maskullův smrtonosný oheň odrazil do strany. Pak Lotan zařval a jako smyslů zbavený se vrhl k zábradlí mostu, máchal mečem zas a znovu po prskajícím plameni, až se čepel zbraně začala tavit a roztékat. Při každém zoufalém kontaktu z ní odletovaly proudy jisker.

Zdálo se, že se prudký oheň musí každou chvílí obrátit k onomu nesmírně troufalému pošetilci, avšak nachové plameny se dál tříštily o Willa, který setrvával v zoufalé ochraně své magické skořápky. A tak se stalo, že se Maskullova soustředěná nenávist obrátila proti němu, neboť se ani v nejmenším nehodlal zabývat obyčejným šermířem. Jenže tento šermíř se mezitím dostal natolik blízko, že mohl vrhnout do ruda rozžhavené zbytky meče přímo do kouzelníkovy tváře.

Lotan hodil železný jílec se záštitou ze všech svých sil a přesně, jak jen to nájemný voják dovede. Proud zuřících plamenů, směřující na Willova záda, neočekávaně prudce ustal. Maskull byl zaskočen a musel pozvednout ruku, aby odrazil kus rozpálené kouřící oceli. Zakolísal a musel se pootočit, aby získal ztracenou rovnováhu. Mrštně popošel po úzké kamenné římse a právě v té chvíli ho zasáhla Willova opožděná zelená střela. Kouzelníka zachvátily nachové a zlaté plameny. Rozpřáhl paže, vyskočil jako akrobat a zmizel. Na jeho místě zůstal pouze obláček černého kouře.

Will nemohl uvěřit vlastním očím.

„Dostal jsi ho!“ vykřikl Lotan.

„To není možné. Maskulla bych nemohl zasáhnout.“

Bok po boku s Lotanem doběhl pod římsu a oba se rozhlédli po průzračných a chladných vodách Caldoru.

Pod čeřící se hladinou proudu viděli hladké hnědé oblázky, ale po Maskullovi ani stopy.

„Kde může být?“ zeptal se nevěřícně Lotan.

„Zmizel…“

Ale na zdlouhavé přemýšlení nebyl dostatek času. Zástup vojáků postupoval k jižnímu předmostí a Will věděl, že jejich kouzlem vyprovokovaná potřeba dostát se do města bude zdrcující. Lotan pozvedl zlomenou sekeru a Will přeběhl k učiteli Aspallovi, který teď křičel strachem o svůj život. Nevěděl totiž, do čích rukou padl tentokrát.

„Vstávej!“ křikl na něj Will a tvář měl přitom přísnou a zuřivou. „Utíkej! Zachraň si život! Teď už mu nepomůžeš.“

„Já…“

„Nech tělo být a dělej, jak ti říkám! Dones zprávy o Edmundově smrti těm, kteří je potřebují znát ze všech nejvíc.“

Učitel vyvalil krátkozraké oči a zdálo se, že se nemůže správně rozhodnout. Třásl se hrůzou.

„*Pane… kdo jsi?*“

Will neodpověděl. Namísto toho postrčil ctihodného muže před sebe, neboť přesně to musel udělat, aby mu zachránil život. Lotan je rychle následoval. Jeho reflexy vojáka mu prozrazovaly, co bude nejlepší v téhle chvíli udělat. Z druhé strany mostu se totiž začali v nesmírném počtu nezadržitelně hrnout královnini vojáci.

* * *

A tak oné noci zaplatili nejvyšší cenu za Maskullův válečný plán právě nebozí občané Awakenfieldu. Vojáci vylamovali jejich dveře a obludy s bradavicemi na obličejích jim rvaly střechy nad hlavou. Domy byly zapalovány i s obyvateli uvnitř a lidé umírali po stovkách jako psi. Viděli, jak pomíjí všechno, čeho si kdy cenili a co milovali. Tak se totiž všude na světě projevuje prokletí, které s sebou přináší válka.

A zatímco se za soumraku všechny tyto hrůzy stávaly skutečností, kráčel Will zadními uličkami k městskému smetišti. Nedaleko něj ukryl vyděšeného učitele do cesmínového houští. Vytančil kouzlo a pak se k němu obrátil. „Zůstaň zde, Roberte Aspalle! Vyčkej, až padne skutečná tma. A pak se vydej pod světlem měsíce k jihu a stále k jihu! Slyšíš mě?“

Učitel Aspall padl na kolena. Byl celý vyděšený ze stínu Lotanovy sekery, ale ještě víc z onoho cizince, konajícího zázraky. Drmolil, jako kdyby přišel o rozum. „Udělám jak říkáš, šlechetný pane. A shledáš, že až se zvěst o tvém činu rozšíří, dostane se ti náležité odměny. Jen o jedno tě žádám – sděl mi své jméno, podle nějž si tě budu moci zapamatovat.“

Will mu však odpověděl temně a v pouhých náznacích. „Moje jméno není důležité. Pokud jsem vykonal nějaký laskavý skutek, bude mi to odměnou samo o sobě. Dones zvěsti o tomto krveprolití, jak jsi slíbil. A nezklam mě v tom!“

Nato se na učitel zadíval na Willa velice zblízka a na tváři se mu objevil udivený výraz.

„Jsi to ty, *Willande?* Je to možné?“

Zanechali ho však bez odpovědi i bez rozloučení. Okolnosti je nutily ke spěchu, proto i Will musel odložit vytoužené čerpání čerstvé zemské energie, kterou tolik potřeboval. Vydali se na severovýchod podél řeky. Will se už cítil čilý a hlavu měl čistou. Znovu se začal zaobírat vévodovým osudem, ale zatím mu stále nebylo jasné, jakým způsobem by se mu mohlo podařit přežít.

Jak řekl Lotan, největší touhou vojáků nepochybně bylo získat co nejlepší kořist, která se jim nabízela. V tom případě by tedy mohli získat od rabujících vítězů spoustu užitečných

informací. Lotan se dočkal sice ochotných, ale nijak přesných zpráv z bojiště. Někteří se zapřísahali, že viděli vévodu padnout na bitevním poli. Našlo se i pár takových, kteří tvrdili, že nějaký významný šlechtic byl zajat a teď je na cestě na hrad Pomfert. Několik mužů tvrdilo, že hraběte se zmocnili vojáci a přímo na bitevní pláni ho za jeho zločiny setnuli.

Ať už byla pravda jakákoli, Lotanovi se od vojáků podařilo zjistit, že během bitvy královna pobývala ve městě Eboru a podle všeho se tam za ní vydá i celá armáda.

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se.

„Půjdeme tam,“ odvětil Will. „Co jiného?“

Na Lotanově obličeji se usídlil znepokojený výraz. „Tedy nikoli do Pomfertu?“

„Ne, pokud nezjistíme, že se tam vydala i královna. Pokud se jim podařilo vévodu Richarda zajmout, dozajista ho bude chtít vidět. Nebo si to snad nemyslíš?“

Lotan se dál tvářil nešťastně. „A co ostatní?“

„Ti jistě zjistí, kde nás najdou.“

„Opravdu? A jak?“

Will na otázku nereagoval. „Maskullův trik se zmizením ho musel dopravit na místo, kde kouzlo vytvořil. Netuším, čím ho spustil, ale troufám si tvrdit, že si ho připravil ve dnech předcházejících bitvě pro případ, že by se události zvrtly nějakým pro něj nepříjemným směrem. A také mám za to, že přitom myslel i na královnino bezpečí. Myslím, že teď je s ní v Eboru.“

„Pomalu, pomalu! Kdo je v Eboru? Máš na mysli Gwydiona?“

„Ne, kdepak – Maskulla.“ Will si uvědomil, že to bude muset osvětlit.

„Podívej, královna Mag hraje v Maskullově plánu zásadní roli. Nejspíš i proto jí řekl, ať počká na výsledek střetnutí sedm mil odtud v Eboru. Díky tomu by mohla být i v případě porážky pohodlně dopravena do bezpečí.“

„Ale oni porážku neutrpěli.“

„Ve skutečnosti ne.“

Lotan zabručel. „Myslím že chápu, co se mi snažíš sdělit, ale stále jsi mi ještě neodpověděl na mou otázku.“

„A ta zněla jak?“

„Jak se ostatní dozvědí, že nás mají hledat v Eboru?“

„Tedy, je zcela zřejmé, že Gwydion zamíří do Eboru, protože si uvědomí, že Maskull je tam.“

„A je to tak zřejmé?“

„Znám ho dost dobře, a on zná dobře mě. Ví jak nás najít a také se postará o Jívu.“

„Hmmm. S čaroději není nikdy nic jistého. Doufám, že se nemýlíš.“

„Neměj strach.“

A s tím se vydali za chladného soumraku o svátku ewlenu na další putování. Ačkoli se Willovi nikdy nepoštěstilo Ebor navštívit, věděl aspoň to, že je největším městem severu. Gwydion mu vyprávěl jeho dlouhou a krvavou historii. Zmínil se i o tom, že jeho mohutné hradby byly nesčetněkrát přebudovány. První opevnění vzniklo z rozkazu Otrokářů a z jeho mnohobokých věží býval nádherný a proslulý rozhled. Od těch dob zde vyrostly ještě dva hrady, každý na jednom břehu řeky Ouzely nedaleko jejího soutoku s řekou Fosse. Kterýsi z dávných králů přikázal tok Fosse přehradit jako součást opevnění a vznikla tak nádrž, která byla podle Gwydiona plná lahodných ryb. To ovšem ocenili pouze ti, kteří měli odvahu nějakou upytlačit, neboť všechny patřily Bratrstvu. V Eboru se totiž nacházela i veliká kapitula. Tak nebo onak byl Ebor široko daleko proslaven jako královna všech měst. Jak smutné, že se teď stal sídlem skutečné královny, navíc takhle strašlivé.

Lidský mor, který vyvolala Mag, zpustošil Awakenfield a teď ho pudila od bitevního pole síla mocnější než opilost a vyčerpání. Brzy tato nemoc postihne i Ebor. Will s Lotanem kráčeli po měsícem ozářených stezkách nehybným a suchým nočním vzduchem. Měsíc stoupal a bylo čím dál chladněji. Jeho stříbrný kotouč shlížel na Willa jako oko mrtvoly.

Dvacet tisíc vojáků se vydalo na sever. Někteří kráčeli v ukázněných zástupech a formacích, jiní v roztrhaných hloučcích, které ještě tu a tam prozkoumávaly krajinu a hledaly kořist. Všichni se však nakonec dostali až na Velkou severní silnici.

Will se soustředil a zatápal po vlákně. Ucítil v chodidlech slabounké záchvěvy, ale ani stopy po ducha zničujícím proudu moci, který se hnal zemí ve dnech před bitvou. Lork obvykle

upadal do takovéto strnulosti poté, kdy spotřeboval značnou část své zhoubné síly. Will toužil po tom, odebrat se na nějakou travnatou louku a postavit se bosýma nohama do ledově chladné rosy. Toužil po doušku zemské energie, ale nemohl si dovolit riskovat odhalení, takže toto osvěžení bude muset ještě chvíli počkat.

U každého mostu, který cestou míjeli, viděli spousty povozů, které zacpávaly cestu. A tisíce lidí, kteří nakonec opět utvoří jedinou nemyslící masu vojska. Will byl rád, že poslechl Lotanovu radu a oblékl se do stejnokroje vojáků Prasečí hlavy. To, že ho považovali za příslušníka jedné z nejobávanějších součástí královniny armády, mu zajišťovalo alespoň nějakou míru ochrany. Avšak John le Strange a jeho lidé nebyli těmi, kým se Willovy myšlenky té noci zabývaly nejčastěji. Tím byl Šílený Clifton.

Edmundova vražda Willa šokovala daleko víc, než si byl ochoten připustit. Pociťoval teď osten viny, protože se domníval, že měl do celé záležitosti zasáhnout dřív a razantněji. Příliš mu nepomohlo, když Lotan prohlásil, že stěží mohl tušit, jak to celé dopadne. Po celou dobu jejich putování mu nitro spalovala hrozivá touha. Vyvolával si ve fantazii obraz, jak mohl krvežíznivého barona zasáhnout zdrcující ohnivou střelou. Představoval si, jak ho pak dorazí vlastníma rukama. Musel vynaložit obrovské úsilí, aby v sobě tuto příjemnou vidinu potlačil. Nakonec se mu podařilo všechnu zuřivost v sobě zadusit a řekl si, že když zákonodárce někoho zabije za spáchanou vraždu, představuje to paradox, který je v rozporu se všemi principy magie.

Mohl bych ho sežehnout plamenem jako strašáka do zelí, ale následky by nakonec převážily hodnotu spravedlivé odplaty, která by tím byla vykonána, řekl si a vzápětí si uvědomil, že vlastně z první ruky zakusil, jak se v srdcích zkažených lidí hromadí odplata za odplatou a provokuje je k neustálému boji.

Zatímco kráčeli, Lotan vnímal Willovu bolest a pravil: „Ten rytíř v rudém není voják, ale obyčejný tyran, jako lev, který má ve zvyku být zuřivý a nesmyslně krutý k těm, kteří se mu postaví. Nejenže není voják, není ani hoden stát se tvou kořistí.“

„Je to šílenec a všichni to o něm vědí,“ odvětil stručně Will. „A tím vším je vinen lork. Pohromu, kterou načal Dračí kámen

na Foderinghamu, dokončil lork u Awakenfieldu. Takový byl neblahý osud Edmunda z Ruttelu.“

„Mé třetí na mostě leží bez ducha…,“

řekl Lotan. „A ještě není všemu konec. Cítím to v kostech.“

„Obávám se, že se tvé kosti nemýlí.“

U vesničky Woodle přebrodili řeku Hare a pak se napojili na otrokářskou silnici na nízkém náspu, která vedla k severu územím prastarého království Elmet. Po celou dobu si Will stále víc uvědomoval vlákno břízy, které procházelo i Awakenfieldem. Připadalo mu, že působí jako ukazatel pro vojsko vytrvale pochodující na sever, víceméně přímo po vlákně. Překročili je nedaleko rozvalin vesničky Bywateru a nakrátko jeho vliv opadl. Avšak za Bramhamskou křižovatkou, kde zabočili více k východu, znenadání přešli přes docela jiné, silně proudící vlákno.

„Celin!“ řekl Will a zůstal ohromeně stát, když si to uvědomil.

„Nějaké potíže?“ zeptal se Lotan. V ruce stále třímal rozlomenou sekyru a teď ji pozvedl.

„Ne, tohle je vlákno cesmíny.“ Will se ohlédl přes rameno.

„A?“

„Očekával jsem…“

„Co?“

„Už jsem byl zase příliš napřed.“ Will se obrátil k Lotanovi. „Očekával jsem, že se vlákna protnou v Eboru, ale není tomu tak. Křížení leží někde jinde.“

„Chceš tím říci, že na tom místě je další kámen?“

„Ano.“ Pozvedl paže, naznačoval a měřil jimi úhly a nakonec ukázal napřaženou rukou. „Tímhle směrem. Téměř přímo na jih od nás. Jen pár mil, ne příliš daleko.“

„A proudí tam teď síla?“

„Ne tak prudce jako předtím. Ani devítina, možná ani třináctina síly, kterou jsem cítil předtím.“ Natočil se patřičným směrem a snažil se vycítit proudění pod svýma nohama, zkoumal zemi směrem k jihu, hledal kámen. „Mohu se mýlit, ale tenhle kámen války podle mě patří k velkým. Odhaduji, že

by mohl být stejně mocný jako Dračí kámen, nebo jako ten, který způsobil střetnutí v Delamprey.“

Vojáci se kolem nich ploužili jako mátohy a v očích jim svítila otázka, co to tady ten muž vyvádí.

„Pojďme,“ zašeptal Lotan. „Nesmíš je děsit. Mysli na to, že teď jsi jedním z nich.“

Po mostě překročili řeku Worffe a prošli městečkem Tadpolem, kde opět narazili na vlákno břízy. Willova naděje začala skomírat, neboť se rozhodl znovu a pečlivě prozkoumat význam veršů z Dračího kamene, které se jim podařilo získat před tak dlouhou dobou.

„Král a královna s Dračím kamenem,
uhranuti měsícem, osamělí v temnotách,
na pláních severu více se nevzbudí.
Syn a otec, zabití ve válce.“

Ať už to značilo cokoli, připadalo to Willovi podivuhodně trefné. A pokud si verše z Dračího kamene vyložil správně, pak neměl vévoda sebemenší naději.

Teď, kdy přívaly stříbrného měsíčního světla zchladily žár bitvy, se Will mohl ohlédnout za uplynulým dnem a spatřit ho v celé jeho hrůze. Mnoho z těch, které znal a které měl rád, dnes zahynulo násilnou smrtí. Tisíce jiných byly zabity. Jaký byl ovšem přesný počet obětí této katastrofy, na tom jen pramálo záleželo, neboť takové počítání bylo divné a vymykalo se jakýmkoli běžným měřítkům. Když poslové oznamují „tisíc mrtvých“, nejsou s to popsat ani si uvědomit tu tisícovku osobních tragédií, o nichž referují. Z pohledu člověka, jehož se týká, je každá smrt konečnou a naprostou pohromou, a podobné je to i s jejich milovanými. Nebylo však pochyb, že tohoto dne zahynulo o mnoho víc lidí, než v kterémkoli předchozím boji, a jejich počet zapříčiní ještě mnoho a mnoho útrap a smutku.

Willův zrak zaujaly vzdálené postavy. Kráčely v řadách a hlavy jim halily kápě. Směřovaly proti proudu ostatních, tedy k jihu. Tisíce červenorukých opustily své kapituly. Každý Nevidoucí v okruhu tří mil musel být vyburcován zápachem krve. Utvořili dlouhé řady podobné housenkám a vydali se na pouť k Pláni bdění. Celý příští týden sem budou nahánět co

nejvíc místních lidí a dohlédnou na hloubení hromadných hrobů.

Will cítil, jak se mu údy rozlévá únava, ale spíše ho trápila jiná záležitost. Odvážil se otevřít mysl a naladit se na Chlua, zda se mu po něm podaří najít nějaké stopy, a skutečně ho vycítil. Nebyl nijak blízko, ale působil na Willa zuřivě, takže nebude dlouho trvat a zjeví se. Okamžitě mysl pevně uzavřel. Ať se s Chluem dělo cokoli, rozhodně nebyl opatrný a klidný. Soudě podle Willovy vlastní bolesti hlavy, ovládalo jeho dvojče v průběhu bitvy nesmírný objem zhoubné síly a rozhazovalo kouzla jako piják rozhazuje stříbrňáky. Zúčastnil se i pronásledování rozprášeného nepřítele. Naháněl muže jen tak pro zábavu, jako lovec pronásledující divou zvěř.

Teď se však Will obrátil k daleko důležitější otázce. Nedokázal říci, proč Chlu ani Maskull nepřišli ke kameni na louce u Awakenfieldu a nepadli tak do jejich nachystané pasti. Předchozí vysvětlení, které Willa napadlo, mu teď připadalo nedostatečné – tedy že Maskull měl plné ruce práce s vedením bitvy. Mohlo to být tím, že jeho pokusy s magií férijců už byly dostatečné a že už tedy neměl využití pro kameny ani pro sílu, kterou obsahovaly? Bylo snad možné, že podstatný boj už byl sveden a vše potřebné vykonáno? Cožpak už Maskull provedl svůj konečný a vítězný tah?

Tyto i jiné otázky citelně sužovaly Willovu mysl. Mezitím vojsko znovu dosáhlo města. Willa ohromily veliké ohně zapálené na oznámení královnina vítězství. Silnice vedoucí od jihu k Bráně mnohosti byla lemována železnými koši s hořícími poleny. Samotnou bránu tvořily dvě věže s klenutým obloukem vstupu mezi nimi. Nad ním se zvedal dřevěný ochoz, z nějž byly na nejváženější hosty sypány okvětní plátky bílých růží, zatímco se v dávném rituálu zastavili a žádali stařešinu města o dovolení vstoupit.

Žádné takové přivítání však na armádu, o kterou nikdo nestál, nečekalo. Přesto proudila do města, na jehož bílých zdech tančily rudé stíny. Z věže vyhrazené baronu Cliftonovi se nesl zpěv vojáků. Ve chvíli, kdy Will procházel pod hroty padací mříže Brány mnohosti, začal zvon z Velké kapituly odbíjet půlnoc. Ulice byly plné opilých a rozjařených mužů. Prastará poradní síň, v níž se obvykle scházela městská rada

Elrondyng, byla ozářena tisíci svící. Stařešina města a jeho radní neměli na vybranou. Museli otevřít bránu a vpustit královnu, neboť ve městě byl už dostatek vojáků, kteří by to udělali tak jako tak. Význační měšťané se proto teď účastnili povinné slavnosti na počest vítězství a strachovali se, aby v noci nedošlo i na oheň a meče. Nejvíce však Willovi pokleslo srdce, když spatřil, jaký dav se snaží dostat do hradu.

Will vybídl Lotana, aby zajistil průchod, a ten neváhal. Za běžných okolností byla brána pevnosti uzavřena všem, kteří neměli nějaké řízení s královskými správci. Dnes však byl hrad natolik plný, že i někteří z urozených rytířů, kteří dorazili se zpožděním, měli problém dostat se k Velké síni. Ramenatý Lotan si pomalu probíjel cestu vpřed jako nějaký obrovský krtek a Will ho těsně následoval.

Na těchto místech se neodvažoval použít magii. V chřípí ucítil sílící pach Maskullových zkažených zakletí, a když vstoupili do Velké síně, věděl, že se na tomto místě vystavuje smrtelnému nebezpečí. Uviděl královnu v doprovodu jejího vážného synka a obklopenou šlechtici ze své družiny. Dnes měla na sobě šaty z karmínového sametu, lemované královským hermelínem. Její štíhlá postava seděla na městském trůnu, což příslušelo jedině vládci. Nedaleko od ní, celý v černém, stál Maskull. Willa vyváděla z míry atmosféra očekávání, která se rozlévala síní tak silně, až by ji bylo možné krájet a podávat na stříbrných tácech.

Na co jen čekají? Willovy oči přeskakovaly z jedné osobnosti na druhou. Mnoho z přítomných znal – Johna Prasečí hlavu, hraběte Exmoora, vévodu Umberie; spatřil dokonce i pána z Dudlea a bělovlasého Owaina z Cambray. Willovi vzkypěla krev, když si mezi šlechtici všiml barona Cliftona s hladce oholenou tváří, na níž se rozléval úsměv šílence. Kde však byl hlavní organizátor a královnin oblíbenec Henry de Bowford, vévoda z Mellsu? Nebyla snad tohle hodina jeho největší slávy?

Z velikých kol, zavěšených na řetězech nad hlavami davu, skanul horký vosk a na chvíli Willa trochu probral. A pak se ozvaly výkřiky: „Uvolněte cestu!“ Vstoupila stráž oděná v modrobílých stejnokrojích Bowfordů. Will si všiml, jak se na jejich hrudích lesknou zlaté špice erbovní padací mříže a v

náhle volném prostoru uličky uviděl i červené a okrové kameny dlažby. To už uličkou kráčel vévoda Henry a ve tváři měl zarputilý výraz. Podíval se na Willa jako člověk, který se snaží udržet bouři svých pocitů na uzdě. Jako by právě k této chvíli směřovalo veškeré jeho životní úsilí.

Rozhostilo se ticho. Henry kráčel přímo a rozhodně, až došel na délku meče ke královně. V ruce držel jakési kopí, jehož špice byla zahalena velkým plátěným pytlem. Willovi to připadalo, jako kdyby pro královnu přichystal nějaké báječné překvapení a právě se je chystal odhalit. Pak si ale Will povšiml červené stružky, stékající po násadě kopí na Henryho ruku, jako kdyby na její konec před chvílí nabodl třeba kuře.

A tu mu začalo svítat, jaká hrůza se to má objevit před zraky všech přítomných.

Henry opřel dolní konec násady o podlahu a promluvil: „Vznešená královno, dnešní noci přicházím, abych ti odevzdal dary.“ V té chvíli strhl pytel a odhalil tak první z hrůzných darů. „Tvá válka je u konce, má paní! Zde je to bohatství!“

A s tím pozvedl kopí, na jehož konci byla nabodnutá uťatá hlava vévody Richarda z Eboru.

Will se od toho pohledu s odporem odvrátil. Všechny naděje, které si dělal, byly v troskách. Všude kolem však lidé propukali v jásot a radostně vykřikovali. Will měl dojem, že ostatní musejí cítit varování, které mu vytanulo na mysli. Totiž že kdo se raduje z něčí smrti dnes, zítra jí bude trpce litovat. Ale nic takového nevyslovil nahlas, neboť bylo očividné, že by to pak byla Jíva, která by nesla následky jeho odvážného vystoupení.

Znenadání věděl, že musí síň okamžitě opustit, jinak si ho co nevidět někdo všimne. Nemohl se totiž připojit k radovánkám, ani by to nedokázal předstírat. Ale tento škodolibý obřad ještě rozhodně nebyl u konce. Teď totiž byly za všeobecného jásotu přineseny další dvě hlavy nabodnuté na píkách. Jako první hraběte ze Sarumu a následně nebohého Edmunda.

Vévoda Henry, který si svou temnou komedii očividně užíval, pozvedl papírovou čapku ve tvaru královské koruny a s opovržlivým úšklebkem ji narazil Richardovi z Eboru na hlavu. Při tomto zesměšňujícím divadle, při němž „poddaný“ jako by

prokazoval úctu svému „právoplatnému králi“, se přísná královna rozesmála a spolu s ní i celá Velká síň.

„A co vzkážeme dalšímu synovi tohoto ‚právoplatného krále‘?“ zeptal se vévoda Henry a obrátil se ke královninu potomkovi.

Šestiletý chlapec mu pohled opětoval a odpověděl slovy, která jako by se předtím naučil nazpaměť: „Smrt Edvardovi! Nechť je o hlavu kratší!“

Ozval se smích a potlesk, který vévoda Henry umlčel posunkem a řekl: „A co budeme dělat s tou hlavou, až ji získáme?“

Princ se zachichotal. „Nabodneme ji na hák a necháme vrány, ať jí vyklovou oči!“

V náhlém radostném povyku a hlaholu si nikdo ani nevšiml, že se Will s Lotanem nenápadně protlačili davem k východu z Velké síně a pak pryč z hradu.

Vyhledali pak přítmí stísněných uliček. Will zaťal zuby a rozzuřil se nad krutým divadlem, jehož se stal svědkem. Bylo mu víc než jasné, co teď musí udělat. Vyrazit daleko do promrzlých luk a plání, upokojit bouřící mysl a konečně nabrat čerstvé síly. Dokud tak neučiní, nebude schopný obrátit se zpět ke snaze prosadit mír, neboť tato ukázka barbarství ho zasáhla velice hluboko.

Ovšem dostat se z města ven nebyl nijak zvlášť snadný úkol. Tlačenice v ulicích města a především v bráně byla v těchto chvílích dvojnásobná. I tentokrát se ujal vedení Lotan a nějakým způsobem se jim podařilo dostat ven. Tam spatřili veliký zástup dalších lidí, kteří čekali, až se budou moci prodrat dovnitř. Mezi nimi bylo i několik trolů a divých mužů, kterým byl předtím přístup do města odepřen. Když se náhle ozval nenadálý povyk okolostojících, Will se otočil. Praskající ohně vrhaly na stavbu brány matné světlo, ale přesto spatřil, jak na její dřevěný ochoz vstupuje královna doprovázená celou svou družinou.

Mag se tyčila nad davem, přísná a neúprosná. A byl tam také její syn; v bílém oděvu vypadal nevinný jako labuť. I on však už byl nakažen a uvržen na stezku hrůzy, kterou prosazovali ti, jimž záleželo na pokračování války. A zakrátko se na ochozu objevil také vévoda Henry z Mellsu, syn muže, jehož mnozí

považovali za otce královnina potomka, a také Prasečí hlava a mnoho dalších. Družina okázale vpochodovala na ochoz, nad nímž už mezitím tesaři připravili trám s pěti železnými bodci.

Will spatřil, že už je na něm nabodnuta vévodova hlava, stále ještě opatřená posměšnou papírovou korunou. A tu si vzpomněl na vévodova slova, která pronesl ještě tohoto jitra: *„Bojuji za korunu!“* Přesně tak to řekl, a bylo nesmírně smutné pomyslet, že teď, na samém konci dne, touhu svého srdce získal. Nikoli však v té podobě, ve kterou doufal.

„Teď vypadá jako skutečný král, nebo snad ne?“ zeptala se královna Mag, když promluvila k shromážděnému zástupu. „Pohleďte na zrádce, který se opovážil vztáhnout svou zpupnou ruku na zlatý trůn mého Hala! Ten šejdíř by si troufl usednout na slavný stolec, kdyby mu to množství chrabrých mužů strpělo. Vidíte těchto pět háků, které jsem přikázala vykovat a naostřit? Mám za to, že Eborova hlava by měla zaujmout místo uprostřed a po jejích stranách dáme zrádce Saruma a toho mrzáka Ruttela. Dnes v noci pro vás nemáme víc než tyto tři hlavy, ale hradby tohoto města brzy ozdobí ještě dvě další. Támhleten hák na druhém konci očekává hlavu zrádného Warrewyka a tento nade mnou je zamluven pro hlavu Edvarda z Eboru! Toho na tomto místě zbavuji majetku a prohlašuji ho za psance! A teď pozvedněte vévodu, který už nebude dbát svého města! Ebor už nebude dbát Eboru!“

Královnina škodolibá řeč vyvolala ve shromážděném zástupu bouři smíchu a veselí. Hranice zaplály výš a trolové a divocí lidé vykřikli, zadupali a přidali své hluboké hlasy k všeobecnému lomozu. Will přihlížel hrůzné podívané jako zmámený a neschopný slova. Uvědomil si, o kolik níž celý svět znovu klesl, jak se stal díky válce vulgárním a hrubým. Cítil smutek a lítost. A podobné pocity se zmocnily i jednoho z velikých a prostoduchých zlobrů opodál, který sice nemohl chápat nic, co se tu udalo, ale přesto vše vnímal velice intenzivně.

Will spatřil, jak nejbližší ze zlobrů řičí a naříká, v jeho lenivém mozku se svářily protichůdné vjemy. Muži okolo něj si jeho trýznivých vnitřních muk povšimli a stal se terčem jejich posměchu. Byla to nebezpečná hra, podobně jako když psi provokují medvěda.

Možná nemá nejbystřejší hlavu, pomyslel si Will, ale přesto cítí sílu lorku a Maskullových zakletí. Obojí trhá a drásá to málo nejzákladnějších emocí a citů, které v sobě má.

Teď se však vévoda z Mellsu obrátil z ochozu k vojákům a vyburcoval je k ještě většímu nadšení. Oznámil jim totiž, že jejich veliká armáda nazítří vyrazí a vydá se na pochod směrem na jih, kde na ně čekají všechna bohatství Trinovantu.

„Tam naleznete tak nesmírnou kořist, že proti ní vám bude město Ebor připadat jako kousek pustiny. V Trinovantu leží na každém rohu poklad. Z větví visí stříbrná jablka a zlaté hrušky, stačí po nich natáhnout ruku! Kdo z vás půjde se mnou, abychom těmi stromy společně zatřásli a získali to báječné bohatství?“

Zatímco při královnině proslovu se dav otřásal výkřiky pomstychtivosti a krutosti, teď z něj zaburácela ryzí chamtivost. Lotan chytil Willa za rameno a přes zatnuté zuby procedil: „O tomhle plánu by měl tvůj čaroděj nejspíš vědět. Budeme ho muset co nejdříve najít!“

Ale Will už nedostal příležitost odpovědět. Zlobr, který se stal terčem posměšků ostatních vojáků, jako by náhle zešílel. Zuřivě se zvedl a začal máchat pěstmi a srážet okolostojící muže k zemi.

Okolo něj se utvořil volný prostor, jen Will s Lotanem srdnatě neustoupili. První z nich se snažil upokojit zběsilého polozvířecího tvora, zatímco druhý zkoušel přinutit rozhněvaný dav ustoupit.

Will pozvedl ruce a pokročil nebezpečně blízko k rozlícenému zlobrovi. Chvíli to vypadalo, že ho obluda rozšlápne, ale pak jako kdyby si svou touhu po násilí rozmyslela. Přestože mu teď byl ten osamělý človíček vydán na milost, nevyužil šance zabít a prostě ho obrovskou rukou odstrčil stranou.

Will upadl na zem a tu se objevili dozorci a strážci vojska, vybavení všemožnými talismany a amulety. „Ustup, Scabbe! Okamžitě toho nech!“

Avšak Scabbe toho nenechal. Vzpíral se uposlechnout a křičel na ně svůj vztek. Vzpoura ovšem netrvala dlouho, neboť magie talismanů působila otupení a přinutila zlobra podrobit se.

Když se však Will zvedl a začal se oprašovat, stalo se něco horšího. Zezadu ho do hlavy zasáhl nepříliš jemný úder. Klesl na kolena, aniž měl nejmenší tušení, kdo se to do něj pustil, nebo jaký to mohlo mít důvod. Podlomily se mu nohy, v téže chvíli dostal další ránu a upadl do bezvědomí.

* * *

Nejprve si uvědomil jakousi hrůznou můru – hlavu měl plnou jasných barev, a pak uviděl Chlua, jak uhání na zpěněném koni.

A pak si velice pomalu uvědomil rozléhající se zvuk. Bylo to chrápání, ale v té chvíli už věděl, že on sám nespí. Bolest a utrpení jeho blouznivého snění se najednou přelily do reality. Špatně se mu dýchalo. Cítil se zmatený a dezorientovaný. Nezdálo se mu, že by byl nějaký rozdíl v tom, zda má oči zavřené či otevřené. Před sebou neviděl nic než temnotu, prázdno protkané barvami, jaké člověk spatří jen po pořádné ráně do hlavy. A tu se začal rozpomínat.

Pokusil se převalit a tělo mu zaplavila bolest. Uvědomil si, že s jeho rukama není něco v pořádku. Měl je natažené kamsi nad hlavu. To bylo také důvodem, proč měl tak stažený hrudník a těžko se mu dýchalo. Za zády cítil lehký dotyk jakési studené a vlhké plochy. Když se pohnul, zjistil, že se dotýká pevného podkladu pouze patami, a došlo mu, že je pověšen u zdi, jako jakési veliké ypsilon z lidského těla…

Namáhavé sípáni bylo přerušováno jen jakýmsi řinčením, které však neznělo jako koňský postroj. Spíše jako cinkání řetězu a také šramocení a pištění krys. Náhle se mu v mysli vynořila vzpomínka na konkrétní osobu.

„Lotane?“ řekl nahlas.

Hlas měl suchý a slabý. Nikdo neodpověděl. Těžce polkl a zkusil to znovu. Tentokrát hlasitěji. Oddechování náhle ustalo a ozvalo se zasténání.

„Lotane, jsi to ty?“

Musel přítelovo jméno opakovat třikrát, než se dočkal odpovědi.

Willande… je ti něco?“

„Necítím ruce. Mám je nějak umrtvené. Nemohu hýbat prsty. Jak jsi na tom ty?“

„Je tady naprostá tma, nebo jsem znovu přišel o oči.“

Řetězy zachřestily a zdálo se, že si někdo v temnotě sedá. Will ucítil něco u nohou a trhl sebou. Byla to však jen Lotanova hlava.

„To jsem já,“ řekl Will.

„Co děláš tam nahoře?“

Přál by si na tuto otázku zareagovat nějakou kousavou poznámkou, ale bolest ho od ní zradila. „Můžeš se postavit?“

„Kolem krku mám smyčku ze řetězu. A ruce v okovech…“

Will zaslechl, jak Lotan napnul rezavé řetězy. Soudě podle zvuku byly dost silné, aby udržely i dráčky, které chovali v Trinovantu.

„Posaď se, prosím. Postavil bych se ti na chvíli na ramena.“

Lotan mu vyhověl a podepřel ho.

„Chtěl bych… znovu prokrvit ruce,“ zamumlal Will. Čekal a postupující mravenčení mu oznamovalo pomalý návrat citu. Bolest rostla a rostla, ucítil mučivou křeč, ale překonal ji v domnění, že zanedlouho dosáhne vrcholu a začne polevovat. Šeptal si slůvka pravého jazyka, aby si ulevil. Když měl nejhorší za sebou, soustředil mysl a hledal obyčejnější slova.

„Zajímalo by mě, jak dlouho tady jsme.“

Lotan si od srdce povzdechl. „To mě by spíš zajímalo, jak dlouho tady budeme muset zůstat.“

„Řekl bych, že tuším.“

„A spolu s tím také jméno našeho věznitele.“

„Mnoho jich na výběr není. Já bych byl raději, kdyby to byl Henry z Mellsu. Rozhodně bych to uvítal víc, než kdyby to byla královna nebo Maskull, co říkáš?“

„V porovnání s nimi by byl báječným hostitelem i ten pán s kančí hlavou.“

„Něco o takových pánech vím, to mi věř.“ Will se opět pokusil pohnout prsty a spustil tím nový příval bolesti. „Ať už nás sem strčil kdokoli, jistě nebudeme muset čekat dlouho. Můj bratr…“

Zarazil se. Až do této chvíle se Lotanovi o Chluovi nezmínil. Sám ani netušil proč. Snad ho Gwydion nakazil svojí nesmyslnou podezřívavostí.

Teď tedy Lotanovi vylíčil všechno, co se týkalo Chlua. Sice váhavě, ale nezatajil nic.

Lotan se opřel o chladnou zeď pohodlněji. „Takže jestli to správně chápu… tvůj bratr ví že jsi tady a žene se sem, aby tě zabil."

„Musí se o to pokusit. Když po něm má mysl pátrala, spatřil jsem ho na koni. Žene se sem, jak nejrychleji může. Když došlo k bitvě, byl v Awakenfieldu nebo někde poblíž. A pokud jsem ho cítil já, musel si všimnout i on mě. Určitě ví, že cítím bolest a jsem uvězněn někde v Eboru. V tomhle městě jistě není takovýchto sklepení mnoho. Dokonce ani ve městě velikém jako Ebor."

„Má na výběr ze dvou hradů, a také je tu cechovní šatlava. Nebude pro něj problém přijít na totéž."

„Mrzí mě, že jsem tě do toho namočil."

„Mě to netrápí."

„Určitě ne?" zasmál se nevěřícně Will.

„Ne. Copak jsem ti to už neříkal? Vždycky jsem míval štěstí."

Uběhl dlouhý čas, kdy neslyšeli jiný zvuk než pištění krys. Willova představivost mu zobrazila jejich vězení, které jinak tonulo v naprosté temnotě. Podle pachů dokázal určit, že podlahu tvoří udupaná hlína a špína. Za zády cítil pevné a vlhké kamenné zdi, jaké mohou být pouze ve sklepeních hradů. Z toho, jak se v prostoru odrážely zvuky, usoudil, že se nacházejí v obdélné místnosti s klenutým stropem a jedinými dřevěnými dveřmi. Za nimi, jak se domníval, musela ležet chodba a schodiště, na jehož konci byly nejspíš další dveře. Nebylo zde totiž ani stopy po nějakém světle a jistě už byli uvězněni déle než jen zbytek oné dlouhé zimní noci, přičemž nespatřili ani odlesk světla.

Willa začínala trápit žízeň. Díky možnosti ulevit si se mu do rukou vrátil cit, ačkoli mu jeho poloha stále způsobovala značné nepohodlí. Ani jeden z vězňů nemohl spát. Lotan si musel každou chvíli poposednout. Snášel však zátěž Willovy váhy s nezměrnou trpělivostí.

„Pokud se sem tvůj bratr chystá, aby nás zabil, doufám, že si pospíší," poznamenal Lotan, když se znovu pohnul.

Tato poznámka Willa rozesmála a jeho smích se mu v této vlhké a chladné temnotě zdál natolik nepřístojný, že to v něm provokovalo jen další a další záchvaty veselí, které mu připadaly nezastavitelné. Nakonec si dlouze povzdechl. Znovu se na něj snesla chmurná nálada jako hejno vran na zorané pole.

„Nemám tušení, co Chlua mohlo zdržet, ale ať nás zajal kdokoli, jistě ví, co jsem zač. A obávám se, že to může znamenat jen jediné. Totiž že zde čekáme na Maskulla."

„Obtěžoval by ses tím, vysvětlit mi, jak jsi k tomu došel?"

„Z čeho je tady udělaná podlaha?"

Tato neočekávaná otázka Lotana zaskočila. „No… není udělaná. Je to jen udusaná hlína."

„Myslel jsem si to. A přesně to je důvod, proč mě sem takhle pověsili. Kdysi, před mnoha lety, mě objal Zelený muž a od té doby jsem schopen čerpat sílu ze země, stejně jako stromy z ní čerpají vše, co potřebují k životu. Ze všech lidí v Eboru jedině Maskull ví, že mám magické nadání, a že právě tohle je způsob, jakým mi může v čarování zabránit."

„Pokud máš pravdu, pak je s námi oběma konec."

Lotanova věcná odpověď donutila Willa k suchému pousmání. Po celou dobu ten mohutný chlapík odmítal své útrapy s očividným nezájmem a Will za jeho vytrvalé odmítání podlehnout zoufalství cítil vděk. Vnímal to jako obdivuhodnou vlastnost, znak skutečné odvahy.

Pustili se do vzájemného vyprávění příběhů. Povídali si o Willově domově v Dolině i o dobách, které Lotan strávil na cestách po světě. Will mluvil o koních a přilbách, a jak se správně pěstují zelené fazole. Lotan zase o plavbách na daleký sever a soutěžích v pití medoviny, kterými si v zemích obyvatel východu někdy musel zachránit holý život.

Potom se Will pustil do zpěvu. Začal s písní, kterou ho naučil Gwydion.

„Slyšte moji píseň bědnou,
putoval jsem po vlnách.

Zkoušel muka, trýzeň moří,
o žití mne svíral strach."

A tu se připojil i Lotan.

„Divé vody plné zhouby,
dálné, temné hlubiny.

O mrazivých pláních nočních,
suchozemec těžko zví.

V husté mlze tone Baerberg,
pláže stříbrem pokryté.

Vzhůru míří strmé schody,
vedou přímo do nebe…“

A přezpívali ještě mnoho a mnoho slok, které popisovaly hrdinovu cestu na nejsevernější cíp světa a jeho úkol vystoupat po tajuplném schodišti. Tam měl zlatým klíčem zastavit otáčení nebes a odemknout veliké dveře do Jasu tam dál.

Píseň skončila a Willa se v temnotě zmocnil smutek. Cítil, jak mu tepe krev v žilách. Pomyslel si, že potřebuje někoho, ke komu by vzhlížel, někoho, od nějž by se mohl učit, co to znamená být mužem. Být mužem hodným královského majestátu. Na to neměl nikoho lepšího, než Lotana.

Ale teď už na to bylo příliš pozdě. Tolik hrdinů Willova mládí bylo teď zabito či pokořeno! Vzpomněl si na rytíře Johna Morteho, jak ležel bezvládně na bitevním poli, na učitele Aspalla, který v hrůze prchal na jih. A pak tu byl sám vévoda, jehož osobní kouzlo Willa kdysi tolik zasáhlo, a jistě i Gwydiona. Co s ním teď bude, když magie nadobro opouští svět? S každým dnem je ten proces rychlejší. Začíná u nejprostší magie všedního dne, pak následují kouzla provozovaná vědmami a bylinkářkami, a také divy konané mudrci. Později pominou i vznešená kouzla Ogdoadu a nakonec nejzázračnější síly pradávných férijců.

Náhle se zvenku ozvaly zvuky, které zaplašily všechny Willovy myšlenky. Vrzání dlouho nepoužívaných petlic a pantů mu naplnilo útroby obavami. Chvíle, kterou se snažil po celou dobu zapudit, právě nastala. Narovnal se a připravil na příchod

svého mučitele. Ale dveře se otevřely, proud náhlého prudkého světla rozřízl místnost a Will musel odvrátit tvář.

Ve světle pochodní se pohybovaly dvě temné siluety. O stěnu vedle Willa se opřel žebřík, po němž vystoupala rozložitá postava a nahnula se nad něj. Hbité prsty mu začaly uvolňovat pouta na rukou. Zanaříkal nad bolestí, jež mu sevřela hruď. Potom byl ale položen na zem a ponechán svému osudu, dokud nebyly uvolněny i okovy na Lotanově krku a na rukou.

Okamžitě poté, co Will dopadl na zem, začal potajmu plnými doušky nasávat energii, kterou zde bylo možné získat.

„Měl bych se omluvit za jisté zpoždění," ozval se přísný a pronikavý hlas, „ale jistě uznáte, že předtím, než jsem se pro vás vydal, jsem musel vyčkat, až město opustí i poslední voják."

Will si zastínil oči před září pochodní a zároveň se snažil rozpoznat, komu patří stín, který k nim promlouvá. Hlas mu připadal povědomý, ale ne natolik, aby k němu dokázal přiřadit konkrétní osobu.

„Kam nás to vedete?" zaskřehotal.

„Povečeříme s přáteli."

Navzdory všemu, co se až doteď udalo, zablikala ve Willovi jiskérka naděje. „Kdo jsi?" zeptal se.

„Nepoznáváš mě?" řekla postava a natočila hlavu. „Jsem John Sefton."

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

ZÁPADNÍ KÁMEN OSUDU

A tak je z okovů nakonec propustil John Sefton, nebo také pán z Dudlea, jak ho Will znal lépe. Pan Dudley, jak jim sám prozradil, ale příkaz k jejich uvěznění ani propuštění nevydal. Byl jen prostředníkem.

Dudleův služebník jim podal kožený vak plný vody. Bylo jí dost na napití i na umytí pro oba.

„Důvěřujte mi," řekl Dudlea. „Nezapomněl jsem na svůj slib konat jen správné činy."

Will zavrčel. „Pokud to, že jsi nás hodil do téhle díry, byl správný čin, nechtěl bych zažít, jak konáš neblahé skutky."

„Já jsem vás sem nezavřel. Udělal to váš přítel kvůli vašemu bezpečí. Však to již brzy pochopíte."

„Máš vůbec představu, jaké to bylo sedět v té smrduté díře?" zabručel nevrle Lotan.

„Na jakém lepším místě by vás bylo možné ochránit před tou velkou melou?"

Willovi docházela trpělivost. „Jsme zvyklí postarat se sami o sebe, a ani trochu se nám nezamlouvá, když se nám do toho někdo plete!"

„Jsem si tím zcela jistý, můj milý čarodějníku, ale moc nescházelo a poznali by vás. A samozřejmě zabili."

„Nejsem žádný čarodějník. A pokud si s námi hraješ, Dudleo, je možné, že ti tady můj přítel přelomí krk jako suchý klacík!"

Dudlea však působil bezstarostně a zasmál se. „Vděk je velice mocný, a z jeho síly lze splétat kouzla. To mi kdysi řekl tvůj Mistr Gwydion. Možná proto si ho šetříš jako nějaký lakomec.“

„Hele, Dudleo, poslouchej mě…“

„Hlavně klid! Jsme na stejné straně. A člověk, se kterým se teď setkáš, je tvůj přítel – přestože má v žilách až příliš mnoho královské krve.“

„Královské krve?“

„Hlavně aby to nebyla královna,“ zamumlal Lotan.

„Ach, Mag už je dávno pryč!“ Dudleovi se ve světle pochodní zaleskly zuby. „Ovšem onen princ, který si žádá tvou společnost, je nanejvýš oddaný králi Halovi a jeho záležitosti.“

„Říkáš princ?“

„Ach, ano. Ve skutečnosti právě obdržel velení nad Armádou západu. Myslím, že mi ‚vrchní velitel‘ připadá jako náležitější titul.“

Will si s Lotanem vyměnili tázavé pohledy. Armáda západu? Co to jen může být? Nakolik jim bylo známo, žádná taková vojenská síla neexistovala. A koho by královna mohla určit k vykonávání takovéto funkce? Zcela jistě nikoho, koho by mohli považovat za svého přítele.

Will ovládl nutkání přinutit Dudleu, aby jim všechno vysvětli. Má-li totiž za lubem něco nekalého, stejně se to brzy dozvědí. Umyli se a upravili jak nejlépe to bylo možné, načež je spěšně vyvedli z Cliftonovy věže a zamířili k Velké síni eborského hradu.

Nádvoří teď tonulo v temnotě a bylo téměř opuštěné. Nad hradem se vznášela chladná mlha a ve vzduchu byl ostře cítit kouř z ohňů. Na jazyku Willovi připadal jako víno. Obavy a pochybnosti začaly vyprchávat – přinejmenším se dostali ven z kobek, a už to znamenalo dost. V závětří před dvěma hlavními vstupy postávaly stráže v přilbicích a v několika malých oknech si všimli odlesků světla. Jinak bylo celé toto místo v porovnání se včerejším večerem podivně tiché. Když vykročili ze stínu pevnosti a pustili se přes volné prostranství, hodiny právě odbíjely. Will napočítal tři údery, což ho přimělo zamyslet se, kolik času asi byli nuceni promarnit. A jaké následky to bude

znamenat pro Království, se mohli jedině dohadovat. Zdálo se totiž, že se události znovu rozběhly zběsilým tempem.

„Ukázal se tu Mistr Gwydion?“ zeptal se Will, když se blížili k dřevěným dveřím.

Dudlea k němu obrátil nedůvěřivý pohled. „Pokud ano, mě rozhodně nevyhledal. Čekáš snad na něj?“

Will neodpověděl, ale položil místo toho ruku na železný kruh dveří, takže je Dudlea nemohl otevřít. „Jsi si jistý, že celé královnino vojsko opustilo Ebor? Vévoda z Mellsu, John ze Strange a všichni ostatní?“

„Říkám ti, že v téhle chvíli jsou na cestě na jih. Mají v plánu zmocnit se Trinovantu jak nejrychleji to půjde. Copak jsi neslyšel pána z Mellsu, jak říkal právě to? Nemusíš se strachovat – copak si myslíš, že bych se odvážil vyvést vás ven, kdyby už všichni vaši nepřátelé nebyli pryč?“

„Řekl bych, že kdyby se cokoli jen malinko zvrtlo, klidně bys nás tam nechal shnít.“

„To je nanejvýš nespravedlivé.“ Dudleova odpověď zněla dotčeně. „A navíc, nejsem to jen já, na kom všechno záleží. Nemohl jsem riskovat propustit vás byť i jen o malou chvíli dřív, neboť kouzelník opustil město teprve po půlnoci. A kdyby vás objevil, vrhlo by to stín podezření na vrchního velitele Armády západu. Od začátku až do konce jsem to měl promyšlené k prospěchu nás všech. Pokud mi nevěříte, stačí se zeptat mé ženy a mého syna, kteří se oba neustále cítí nanejvýš v pořádku a zdrávi.“

„Skutečně ses polepšil,“ řekl Will suše, neboť ho napadl docela jiný důvod, proč paní z Dudlea dosud nepociťuje známky ztuhlosti. Ve světě bez magie se už její stav nikdy nezhorší, ať už by byl její manžel jakkoli věrolomný.

„Takže nás nechal uvěznit ten tvůj vrchní velitel?“ zeptal se Lotan na jednu z nejdůležitějších okolností.

„Přesně to jsem se vám snažil naznačit.“

Will zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím! Jak mě ten člověk může znát? A jak mohl vědět, že mě má pověsit tak, abych nedosáhl na zem?“

„Ach, to jsem mu poradil já,“ připustil Dudlea. „Víš, řekl jsem mu o tobě leccos. A varoval jsem ho, že tvá moc je velká.“

„A ty řetězy?“

„I to byl můj nápad. Pamatuji se ještě na onu měsíční noc, není to tak dávno. Tehdy Mistr Gwydion načerpal síly ze země a pak mi vrátil ženu. Sledoval jsem, jak jeho kroky a pohyby dodávají kouzlu moc a sílu. Nechtěl jsem, aby se ti podařilo něco podobného zatancovat a dostat se tak na svobodu. Rozhodně ne v tu chvíli."

Will na šlechtice pohlédl přísněji, ale ulevilo se mu, že Dudlea nepochopil mechanismus, kterým čarodějové získávají sílu, úplně přesně. „Velice pošetile sis se mnou zahrál, Johne Seftone! Za běžných okolností by mi k osvobození stačilo pronést jen pár slov pravého jazyka. Dostal bych se dokonce i z té zamčené díry, ve které jsme byli. A pak bych si pro tebe přišel!"

Pán z Dudley napřáhl ruku v usmiřujícím gestu. „Ach, tak daleko, abych ti vyřízl jazyk, bych rozhodně nezašel. Ale musíš pochopit, že jsem vás jen stěží mohl ubytovat pohodlněji. Potřeboval jsem ochránit i sám sebe pro případ, že by se zvěsti o vašem zajetí donesly k důležitému sluchu."

„Myslíš Maskullovu?" zeptal se Will.

„Mezi jinými. Musel jsem všechno zařídit tak, aby v případě potřeby byla celá záležitost dokonale vy*světlitelná*. Ale dopadlo to tak, že se o vás nedozvěděl a nevypravil se za vámi do té kobky na návštěvu."

„Ale kdyby ano, jistě by ti pogratuloval a pochválil tě za pilnost," řekl Lotan.

„Zdá se, že se staré zvyky jen těžko překonávají." Will si znovu promnul zápěstí. „Měl jsem za to, že jsi přistoupil na dvojí hru. O co se snažíš?"

Dudlea náhle spustil naléhavým tónem. „Přísahal jsem, že budu konat správné věci, a přesně to jsem také udělal. Ale nevidím nejmenší možnost, jak bych mohl naší záležitosti prospět, kdybych ohrozil sám sebe."

„Naší záležitosti?" zopakoval Will a obrátil oči v sloup, avšak zdálo se, že to Dudlea myslí skutečně upřímně.

„Ano. Záležitosti nás všech, kteří teď usilujeme o mír. Kouzelník si tě všiml. Tvé jméno bylo na seznamu osob, které mají být po bitvě zabity. ‚Havranec a jeho pomocník', tak to tam bylo uvedeno. Viděl jsem ten seznam na vlastní oči, a pak jsem uviděl i tebe. Stěží jsem tomu mohl uvěřit. Divil jsem se,

jak by někdo tak mazaný mohl prokázat takovou pošetilost a vydat se do Eboru. A ještě přihlížet, jak Mells přináší a vystavuje hlavy svých obětí!“

Will zatnul zuby. „Neuvědomil jsem si, že mě u královnina dvora znají tak dobře.“

Dudlea se ani nesnažil zakrýt úsměšek. „Ach, vědí o tobě velice dobře! Dost dobře na to, aby za tvou hlavu vypsali docela slušnou odměnu ve zlatě. Proto jsme museli být tak opatrní.“

Ještě než Will otevřel dveře, obrátil oči k obloze a spatřil měsíc v úplňku, jak stojí vysoko nad jižním obzorem. Do Eboru ho vedly jeho nejhlubší pocity, ale až dosud se mu nic nedařilo. Nemohl se v nich přece dočista mýlit! Nebo mohl?

Je to Morann, řekl si potichu a v myšlenkách se vrátil do doby, kdy se za něj mudrc přimlouval u vévody z Mellsu. Kdo jiný by to mohl být?

Sebral veškerou svou odvahu, neboť tušil, že se dostali na důležitou křižovatku. Když pak ale vstoupili do prázdné síně, uviděl ve stínech jen jedinou osamělou postavu, sedící v křesle s vysokým opěradlem. Nebyl to nikdo, koho by očekával.

Postava se nezvedla ani nijak nepohnula. Jen si pohodlně hověla na městském trůnu a prsty bubnovala o jeho područku.

„Poslední dobou už trůny nejsou tak cenné, jak bývaly,“ řekla postava, když se k ní Will přiblížil. „Zdá se, že dnes chce být králem každý.“

„Každý kromě toho, kdo by jím měl skutečně být.“

Postava se naklonila dopředu do světla a usmála se. „To je pravda. Jak se vede, Maceughu?“

Takový pozdrav Will pochopil okamžitě. Ucítil v něm ozvěnu dávných časů mezi vypleněním Ludfordu a bitvou u Delamprey. Musel tehdy přijmout podobu a totožnost vyslance Blaženého ostrova a pobývat přímo v srdci nebezpečí na královnině dvoře. A jméno toho vyslance znělo právě Maceugh.

Will potřásl nabízenou rukou a prudce vydechl, když mu došlo, jak nečekaný obrat nastal. „Jaspis z Pendraku… princ Cambraye! No tedy… Teď už to všechno dává smysl.“

„Já a nikdo jiný.“ Tento rusovlasý šermíř byl kdysi najat, aby zjistil pravdu o Maceughově skutečném původu, ale oblíbil si tehdy spíše Willa než člověka, který mu zaplatil. Učinil

velkorysý posunek a řekl: „Kdo jiný myslíš, že by se obtěžoval, aby zachránil tvůj pošetilý krk?“

„No, ty jsi mě nenapadl,“ usmál se Will, přestože mu na mysli vytanula závažná otázka. „Když jsme se setkali naposledy, měl jsem tělo někoho jiného. Jak jsi mě poznal?“

Jaspis se zasmál. „Zkus o tom přemýšlet! Minulý rok jsme se setkali opět. Bylo to těsně po bitvě u Delamprey. Nemusel sis mě všimnout. Pamatuji-li si správně, dohadoval ses právě o něčem s hrabětem Warrewykem.“

„Ano, to je pravda. Obvinil jsem ho z vraždy.“

„Pamatuji si to tak dobře právě díky tomu, že jsem měl s řečeným šlechticem jistou potíž. A došlo k tomu, že mi tvůj příjezd zachránil krk. A jestli se nepletu, jedno z těch tvých přísloví hovořilo o tom, že dobrý skutek způsobuje jiný.“

Will se v myšlenkách vrátil ke stínání velmožů po bitvě u Delamprey. Stála tam tehdy celá řada zkroušených mužů, svázaných a svlečených, kteří čekali na úder Warrewykovy sekery. Jaspis byl jedním z nich a pán z Dudley ostatně také.

„Člověk zkrátka nemůže přejít takovou laskavost jen tak bez povšimnutí,“ řekl Jaspis. „Všude možně jsem se po tobě vyptával, ale žádné uspokojivé odpovědi jsem se nedočkal. Dokud jsem se nesetkal tady s naším společným přítelem.“

Will se podíval na Dudleu. „S ním?“

Dudlea stáhl rty. „Dalo by se říct, že jsme tuto záležitost řešili společně. Požádal mě o to a já jsem mu tedy pomohl poskládat útržky do správného obrazu. Závěr, k němuž jsem nakonec dospěl, byl jednoznačný. Havrancův učedník a Maceugh musí být jedinou osobou.“

Will přikývl. „Kouzlo proměny!“

„Už jsem o něčem podobném slyšel.“ Jaspis se zasmál. „Doufám, že mi nemáš za zlé, že jsem vás musel strčit pod zámek. Jako většina nově přesvědčených lidí, i náš milý pán z Dudley je v některých případech možná až příliš horlivý.“

Will na něj upíral neochvějný pohled. „A co tedy bude teď?“

„Jak už jsem řekl, pán Dudlea a já máme jisté společné cíle. Oba bychom raději, kdyby už tahle válka skončila.“

„To tedy nejste zdaleka jediní.“

„Je to nebezpečná práce, ale někdo ji udělat musí, což?“

„Tak pravil vrchní velitel Armády západu královny Mag," řekl Will a popíchl Jaspise za jeho prostořekost. „Jak hodláš skloubit svou pozici s cílem, který jsi přijal za svůj?"

„Myslíš, že jsem tu poctu mohl odmítnout? Neměl jsem na vybranou. A povím ti tohle: je snad nějaká pozice, z níž bych mohl plnit své představy lépe? Můj otec Owain se odebral do Cambray a shromažďuje vojsko. Odtáhneme s ním k Ludfordu a pokusíme se vypudit Edvarda."

„Přimět ho k bitvě, zatímco královna zaklepe na brány Trinovantu svou palicí," řekl Lotan a pokyvoval hlavou nad promyšleným plánem.

„Ach, vidím, že tvůj přítel přemýšlí jako skutečný stratég," řekl Jaspis. „Mezi královnu Mag a Bílou síň se teď může postavit jen jeden jediný člověk, a tím je hrabě Warrewyk. A pokud bude mít královna ve svém vojsku ty pololidi ze severu, rozpráší ho po kraji jako podzimní listí."

„Edvard je dozajista v Ludfordu a snaží se svolat vojsko mužů z Pomezí," řekl Will.

„Víme dobře, kde je," pokrčil rameny Jaspis. „Musíme se ho pokusit chytit a přimět k dohodě. Proto musíme vyrazit na cestu ještě před rozedněním."

Will na chvíli skryl tvář do dlaní a když pak vzhlédl, řek] unaveně: „Takže, řekněme to zkrátka, máš v plánu vytáhnout se svým vojskem a postavit se mu v boji. A potom bude co?"

„Nebudeme se domáhat uzavření míru, ale ani požadovat, aby se nám vzdal. Pokud se mu postavíme s dostatečnou silou…" Jaspisovi došlo, že se mu nedaří rozptýlit Willovu nedůvěru, a rozčílil se. „Co jiného můžeme dělat? V nejlepší vůli se s ním pokusím dosáhnout smíru. Musí pochopit, že teď, když je jeho otec mrtev, byla největší překážka míru odstraněna."

Will v duchu zanaříkal. Nejraději by chytl Jaspise za ramena a vylíčil mu, že se v zemi ukrývají mocné kameny války, obludy využívající veškeré své síly, aby pokazily každý dobře a upřímně myšlený záměr. Dokonce i během tohoto rozhovoru podkopává lork Jaspisovy šlechetné úmysly. A ať už se to s jeho záměry mělo jakkoli, záležitosti se dozajista nemohly vyvinout tak, jak doufal.

Hleděl upřeně na muže z Cambraye a zašeptal: „Jsi dobrý člověk. Skutečně ano. Ale mýlíš se.“

Jaspis se rozezleně postavil. „Cože?“

„Jen stěží budeš moci jet rychleji, než zlé zvěsti. A ceníš-li si svého života, měl by ses teď držet od Edvarda co nejdál.“

„Někdo by mu přece měl nabídnout možnost, jak z toho ven se zdravou kůží!“

„A kdo říká, že po něčem takovém prahne? Pro něj jsi jen jedním z těch bastardů, kteří pověsili hlavu jeho otce na hradby Eboru a vložili na ni papírovou korunu. Nikdy vám nebude moci odpustit, Jaspisi. Ani kdyby usekli hlavu tobě a zašlapali ji do bahna.“

* * *

Ještě než Will opustil Ebor, požádal pana Dudleu o tři koně, stan a glejt, který by mu zajistil bezpečné cestování. Všeho toho se mu dostalo. Slavné město Ebor nepostihla taková pohroma jako nebohý Awakenfield, ale přesto utrpělo značné škody a bylo částečně popleněno. Opatrně vedli své koně dolů do města a Will se cestou snažil vycítit vlákna. Obával se, zda se mu v mysli nezahalí do mnoha dalších přeludů a obrazů, které v jeho hlavě způsobovala bolest a temnota, avšak nakonec je vycítil dostatečně jasně. Jejich stopa byla mdlá, ale Willův talent se neztratil a teď mu potvrdil jeho podezření. Zdejší vlákna patřila bříze a lísce. Připadala mu jako dva šípy, křížící se přímo v bělostném srdci města.

„Protínají se někde u kapituly?“ zeptal se Lotan, který sledoval, kterým směrem se Will dívá.

„Přímo pod ní.“

Zdálo se, že tato informace Lotana ani trochu nepotěšila, přestože se ji pokusil zlehčit. „Určitě se nemýlíš?“

„Ne, je to jisté. Bratrstvo muselo vystavět svou kapitulu na místě pradávného chrámu, stejně jako to udělali ve Verlamionu a na stovce jiných míst. Teď už snad chápeš, proč tvoje bývalé bratry tolik zajímá lork.“

Lotan mlčky přikývl.

Tato myšlenka byla zneklidňující, protože znamenala, že lork dosud s Eborem neskončil. Will se otočil zpátky a pohlédl

na město. Od hradeb a základů hradu se odrážely proudy zemské síly. Celý obraz byl díky tomu zmatený a roztřesený. Musel se na vlákna velice soustředit, ale pak ucítil nezaměnitelný rachot energie, valící se mu pod nohama. Zjistil však jednu pozoruhodnou skutečnost – zemská síla neproudila do města, ale z něj.

To mohlo znamenat jen tolik, že se Ebor sice jednoho dne musí stát dějištěm bitvy, avšak nebude to hned ta příští.

„Na co čekáš?“ zeptal se Lotana, který se loudal za ním. „Vždycky nás zajímá jen ta nadcházející bitva, a k té rozhodně nedojde tady.“

Lotan pokrčil rameny. „Když myslíš…“

„Dojde k ní někde na vlákně břízy. Tam aspoň směřuje všechna energie. A víš, co leží na tomto vlákně?“

„Co?“

„Ludford. Tam se kříží vlákno břízy s vláknem jeřábu.“

„Ale vždyť jsi mi říkal, že už jsi ludfordský kámen války našel, ne? Že jsi ho vyrval, jako vesnická vědma vytrhává zkažený zub.“

Will zabručel. „Říkáme mu Krvavý kámen a máme pro to dobrý důvod…“

Vzpomněl si na ty hrůzné chvíle, kdy město Ludford zachvátil mohutný požár a hrad byl v obležení, zatímco oni ještě byli uvnitř. Gort ho tehdy přinutil žvýkat nějaký kořen a jeho mysl poté opustila tělo a stoupala vzhůru k měsícem zalité obloze. Tehdy pod sebou spatřil, jak se v zemi kříží vlákna – zářivě zelené kanály třpytící se do noci. Viděl, jak se těmito rovnými kanály žene ve vlnách zemská energie a směřuje kamsi za jižní obzor. Kdyby si už tehdy všiml, že se mu lork rozkládá přímo před očima ve tvaru trojitého trojúhelníku…

„Byl to Západní kámen osudu,“ zabručel.

„Cože?“

„Ještě jeden kámen osudu. Musel jím být. Mysleli jsme si, že jeden leží v cambrayském Pomezí. Podle nás by měl tvořit trojici s Krvavým kamenem a ještě jedním nižším, pomocným, který je umístěn pár mil západně od Ludfordu. Pamatuješ si, co se se mnou dělo, když jsme projížděli vesnicí Baronet Hadlea?“

Will znovu prožíval hrůzy, které vyvolal kámen z Hadlea. Byl to pocit, že se jeho mysl oddělila od těla, pocit tak strašlivý

a silný, že upadl do bezvědomí a když se probral, bylo mu na zvracení. Teď otřepal hlavu, aby se tohoto vjemu zbavil, a řekl: „Kamenem osudu ve Verlamionu procházejí tři vlákna. Tři procházejí i dalším z nich u Baronet Hadlea…“

„… a tři procházejí také oním místem kdesi v Pomezí,“ dokončil Lotan Willovu myšlenku a v duchu bleskově počítal. „A právě na tom místě leží Západní kámen osudu.“

„Ano.“

„A to z nich dělá kameny osudu? Že leží na třech vláknech, místo dvou či jednoho?“

„Myslím, že tak nějak to je.“

Lotan chápavě přikývl. „A co ten kámen, který leží na západě? Na jakých vláknech leží ten?“

„Heligan, Bethe a Eburos – v tomhle je tedy namočená vrba, bříza a tis.“

„Jíva, Bethe a také ty jsi v tom zapletený?“ zamumlal Lotan a pohlédl Willovi zpříma do očí. „Otevřeněji tě už lork snad ani volat nemůže. Je to, jako by křičel tvé jméno.“

Will najednou ztuhl. Po páteři jako by se mu začala klouzat zhmotnělá hrůza. Z toho, co říkal Lotan, se mohlo zdát, že si z něj lork podivně střílí. Při vzpomínce na manželku se mu sevřely útroby. Většina jeho tichých nadějí se upínala k tomu, že se jí podařilo odejít s Gwydionem. Bylo pravděpodobné, že to tak bylo, ale stále mu chyběla neochvějná jistota, a to ho trýznilo.

Když pak projížděli Bránou mnohosti, Will obrátil zrak ke třem uťatým hlavám, zavěšeným nad ochozem. Přes den na nich hodovaly vrány, ale teď byly rozedrané tváře osamělé a jako by zmražené bledým světlem měsíce. S otevřenými ústy a nevidoucíma očima zíraly k jihozápadu, jako by ukazovaly správnou cestu.

Will zamířil přímo na západ, směrem k Acorne a Weatherbury-upon-Worffe, později se stočil jen nepatrně k jihu skrz kraj zvaný Elmet. Projeli okolo několika usedlostí, které unikly nejhoršímu běsnění. Nedaleko Barricku Will zastavil a řekl: „Musíme si teď chvíli odpočinout. Ale až se rozední, bude třeba, abychom pokračovali o to rychleji.“

Jejich temné putování přerušil jen kvůli sobě samému. Viděl sice, jak se Lotan v sedle naklání a pospává, ale dobře věděl, že

i kdyby mu nabídl, že si odpočinou, mohutný muž by to odmítl. Tentokrát však měl ještě jiný důvod. Nakolik dokázal říci, překročili už vlákno cesmíny a dostali se na výjimečně dobře položené místo. Byla by škoda nenačerpat na něm maximum sil pro nadcházející události.

Chvíli bloumal po okolí, až se dostal kus cesty od Lotana a koní. Nalezl malé jezírko, od nějž byl krásný rozhled na všechny strany, kraj zde byl plochý a širý, kam až oko dohlédlo. Tam se zeširoka rozkročil a rozpřáhl ruce, jako to dělávali první lidé před tolika tisíci pokoleními. A pak tiše a důvěrně nasával sílu, po níž tak dlouhou dobu toužil.

S každým nádechem se mu tělem rozléval pocit blaha. Pulzoval mu v hrudi, proudil skrz nohy a vycházel rukama. Energie mu burácela pod nohama a rozechvívala zemi, a přitom celé Willovo tělo zazářilo modrozeleným světlem. Začal vyzařovat teplo. Alespoň mu to připadalo jako teplo a světlo, ale nemuselo tomu tak být. Ostatně byla to jen obyčejná slova, jimiž se jeho mysl snažila osvětlit tu úžasnou blahodárnou sílu, která jím prostupovala.

Přijal tu moc a nastala pro něj chvíle bezčasí. Veškerá omezení a hranice mezi ním a světem se rozplynuly a pocítil nezměrnou jednotu se vším okolo. Když začal tento pocit mizet, uvědomil si, že znovu, aspoň na chvíli, zahlédl odlesk toho skutečného pochopení, odlesk tajemství, které se ukrývalo v srdci všech věcí. Avšak toto porozumění bylo nanejvýš prchavé a leželo mimo jeho schopnosti upamatovat se. Jako by to byla kniha, kterou je možné číst a vnímat jen v jediné komnatě.

Netrvalo dlouho a vrátil se k normálnímu vnímání. Po takovémto zážitku se vždy dostavoval zvláštní povznášející pocit. Pokud by nedával pozor, mohl i zakopnout a upadnout. Odeznával však rychle a zůstalo po něm jen silné uspokojení. Nad hlavou mu jasně zářily hvězdy a měsíc už klesal k obzoru. Dráhy nebeských těles v sobě měly jisté kouzlo a krásu, a Willa napadlo, co by mu o nich asi řekl Braye hvězdopravec. Je vůbec možné, aby v nastávajícím světě neměly bludné hvězdy vůbec žádný vliv na dění dole na zemi?

„Co jsi to tam prováděl?“ zeptal se Lotan.

„Jak ti to připadalo?“

„Sesílal jsi nějaké kouzlo?“

„Ne. Spíš jako by někdo seslal kouzlo na mě.“

Našli si malou stodolu a Will usnul. V uších mu znělo pískání myší ukrytých v seně a dýchal zatuchlost staré slámy. Když se probral, požehnal stodole, vzbudil Lotana a pokračovali chladnou jitřní mlhou ve svém putování. Po celou dobu pozorně sledovali, zda nenarazí na hlídky, rozmístěné některým z vojsk, aby dohlížely na oblast a její hlavní cesty.

„Máš nějaký plán, jak se nám podaří najít ostatní?“ zeptal se Lotan, když dopřáli koním první oddech.

„Nemám žádný takový plán. Mistr Gwydion si nás najde, bude-li mu to připadat nutné.“

„To už jsi říkal předtím.“

„Tentokrát by v případě potřeby jistě použil magii.“

„A nemůžeš ho nějak magicky přivolat ty?“

„Ne, pokud nechci přivolat také Chlua.“

Urostlý muž se zatvářil zklamaně. „A co ten obřad, který jsi prováděl?“

„Obřad? Myslíš požehnání stodole?“

„Ne, myslím tam u toho jezírka. Tím jsi na sebe Chlua neupozornil?“

„Nejspíš ne.“ Will cítil, že nemá příliš náladu na dohadování a vysvětlování, ale přesto dodal: „Neboj se ničeho. Už nějaký čas jsem necítil žádnou ozvěnu jeho magie.“

„Takže chceš říct, že nás ztratil?“

Will připisoval Lotanovu nervozitu jeho výcviku válečníka. „Může to znamenat několik věcí. Například může právě spát.“

„Nebo?“

„Nebo nic nedělá. Nebo je příliš daleko.“

„A ty nechceš vědět kde je, dokud se ti sám neprozradí?“

Lotanovy otázky na téma povahy pouta mezi Willem a jeho dvojčetem mu už začaly připadat poněkud dotěrné. „Mě nezajímá, kde je. Jediné, co bych mohl chtít vědět, je, kde si on myslí, že jsem já. Ale hlavu si s tím nedělám. Táhne ho to ke mně a mě k němu, ale já musím nejprve vykonat svou povinnost.“

Lotan rozvážně přikývl a obrátil pohled jinam. Zdálo se, že ho odpověď příliš neuspokojovala. Jako kdyby si sám vytvořil o celé záležitosti nějakou jinou představu, která se mu zamlouvala daleko víc. Ale pokud tomu tak bylo, neprozradil nic.

Po nějaké době mlčení se Lotan zeptal: „Nebylo by lepší mít u sebe čaroděje, než se začneme poohlížet po kameni války?“

„Už jsem ti říkal, že až nás Mistr Gwydion bude potřebovat, tak nás najde.“

„Ale vážně…“

„Lotane, děláme, co je nejlepší. Věř mi.“

„Začínáš mluvit jako pán z Dudley.“

„Věř mi!“

„Uvěřím, hned jak budu vědět, kam máme namířeno.“

Will na něj překvapeně pohlédl. „Ale vždyť *víš,* kam jedeme.“

„Nevím.“

„Samozřejmě najít Edvarda. Kam jsi myslel? Musíme se k němu dostat dřív než Jaspis.“

„Ale zabránit bitvě nedokážeš!“

„Možná ne. Ale musím mu sdělit ty neblahé zprávy.“ Will zřetelně vnímal neshodu, která se mezi nimi objevila. „Edvard to musí vědět.“

V Lotanově pohledu doutnal nesouhlas, jako kdyby nedokázal pochopit, proč Will cítí svou povinnost vůči Edvardovi tak silně. „A to všechno jen proto, že to tak cítíš v kostech? Připadá mi, že se až příliš spoléháš na své pocity.“

„Je zábavné, že to říkáš. Mistr Gwydion mi zase tvrdí, že to dělám až příliš málo. Pojďme, musíme si pospíšit.“

Will začal přemítat o Gwydionovi a jeho mizejících silách. Co ho vedlo k tolika mylným úsudkům? Je jako zelený list, do nějž se pustil hmyz. List, který s blížící se zimou hnědne od okrajů. Gwydion mu začal připadat, jako kdyby se do něj konečně začalo vpíjet těch sedm neblahých selhání. Zpola se mu podařilo všechny přesvědčit, že si Lotan nezaslouží důvěru, což byl jen jeden z jeho omylů. Lotanova aura rozhodně nebyla bez poskvrnky, to ne. Halily ho temné stíny. Ale v srdci tohoto mohutného muže bylo cosi prospěšného a blahodárného, a to nebylo možné popřít. Will skoro došel k závěru, že kdyby s nimi byl tento bojovník dřív, některé záležitosti by se vyvinuly lépe. Ale zaobírat se všemi těmi „kdyby“ bylo až příliš snadné. A ještě snazší bylo svalovat chyby na druhé.

Projeli Wrathfordem-on-Eye a vydali se k východu, aby se vyhnuli Awakenfieldu. Řeku Caldor překročili výše proti

proudu u vísky Horhburgh Bridge. Museli se dokonce prokázat glejtem, kterým je vybavil Jaspis. Stoupali výše do kopců a tu a tam viděli jezdecké hlídky. Byli to, jak věděli, královnini lovci lidí, kteří hledali a naháněli kohokoli, kdo unikl zkáze u Awakenfieldu a mohl mít v měšci ještě nějaké eborské zlato.

Vydali se po stezkách ještě výš na vřesoviště kraje Elmlea a přenocovali ve vesničce Hepfirthu, která byla celá vystavěná ze šedivého kamene. Celodenní putování je vedlo do stále krásnější a divočejší krajiny. Přes vrchoviště Cinder Clout a na dohled zasněženým vrcholkům hor, jimž místní lidé říkali Čarodějnická sluj a Temný špičák, a pak opět dolů skrz Buckstone Welwater a do kraje, kde Will s Gwydionem kdysi nalezli Morový kámen.

Celou dobu jejich cesty se Will snažil držet po pravé straně od vlákna Bethe. Vnímal, jak jeho síla zlověstně narůstá. Zmocnily se ho vzpomínky na hrůznou bitvu, do jejíhož středu se s Gwydionem nedopatřením dostali na Spálené pláni, ležící teď jen malý kousek cesty západně od nich. Při ozvěnách prožitého děsu naskočila Willovi husí kůže.

Světlo začalo opět pohasínat a Will si uvědomil, že už museli vstoupit do hrabství Shroppesburghu neboli Salopu, jak tuto zemi nazýval vesnický lid častěji. Utábořili se nedaleko vsi Wealdmoor Eitonu v závětří jednoho z tamních kopců. Následujícího dne je další nelehké putování dostalo přes zbytky otrokářské silnice zvané Wartling a krátce nato projeli východně od Pomstěné skály. Dál je cesta dovedla do Stonebridge, kde se přes široký tok Velké řeky západu klenul mohutný oblouk kamenného mostu. Naposledy, když Will procházel touto cestou, uviděl pod hladinou řeky záři zelené síly vlákna. Bylo mu jasné, že musí postupovat s nejvyšší obezřetností, neboť na tomto místě mohl vlákno spatřit kdokoli, běželo totiž nedaleko mostu všem na očích.

Tok Severiny však nakonec překročili bez problémů a krátký úsek cesty je přivedl do vesnice Mart Woollacku a posléze do Luddsdale s jeho rozlehlými sady, které bez listí vypadaly jako dlouhé zástupy kostlivců. Všechna tato úrodná místa si Will pamatoval ze své cesty s vítězným hrabětem Sarumem z bitevního pole na Spálené pláni. Teď však poprašek sněhu připravil krajinu o veškeré barvy.

Vjeli do zimního dubového lesa a neustále sílící a všudypřítomné vlákno začalo znovu pokřivovat Willovy myšlenky, nutilo ho obviňovat sebe samého a dusit se všemožnými výčitkami. Trápil se kupříkladu nad dobou, kterou nechal uběhnout od slibu, jejž dal Lotanovi, do chvíle, než začal jednat. Nikdo mu ve splnění slova nebránil, ani kouzlem ani jinou vnější mocí. Zpoždění mohl klást za vinu jedině a pouze vlastní slabosti. Měl se ovládnout dříve a vykonat to, co stejně vykonat musel. Avšak postrádal náležitou sebekázeň. Tím se také všechno zhroutilo. Právě tehdy propásl svou šanci stát se králem Artušem!

A protože si Will nedokázal zachovat odstup od sebe samého, nevšiml si ani, že to byla síla lorku, která mu podsouvala podobné myšlenky. Okolní svět se pomalu propadal do šera a všechno se zdálo být jeho chybou. Jeho a pouze jeho. V nitru mu planul žhavý uhlík viny a zahanbení a zůstával v něm po celou cestu. Vlákno mu nedopřálo klid ani od nadcházející bitvy.

„Spočívá skutečná odvaha v tom, že člověk necítí strach nebo zoufalství?“ zeptal se znenadání Lotana. „Nebo jde jen o to, že ostatní nepoznají, že něco podobného cítíš?“

Lotan jeho otázku přijal velice vážně. „Odvaha není totéž jako nebojácnost. Pařez se nebojí, ale nelze říci, že by byl odvážný. A to, co lidé nazývají odvahou, bývá obvykle pouhá lehkomyslnost či snad potřeba plnit a vykonávat rozkazy kohosi jiného. Někdy bývá za odvahu mylně považován i jistý druh hněvu. I to jsem poznal na vlastní kůži.“

„Podle toho, jak to říkáš, to už nevypadá tak hrdinsky.“

Už se zdálo, že se Lotan nehodlá tomuto tématu víc věnovat, ale najednou řekl: „Existuje i jeden druh skutečné odvahy. Je to jakési vědomé sebeobětování. Když jednou něco takového uvidíš, nikdy na to nemůžeš zapomenout.“

Will čekal, ale Lotan už nic víc neříkal. Jeho zdrženlivost a odstup Willa dráždily, ale uvědomil si, že se oba ponořili do zasmušilého ticha a obírali se teď každý svými vlastními myšlenkami.

Lork, napadlo ho a zhluboka se nadechl. Proudění ve vlákně břízy znovu zesílilo. A jistě nevede daleko od jejich cesty.

Zvedl pohled k oblakům a naslouchal zvuku koňských kopyt ve spadaném listí. Vědomě se pokusil pozvednout své myšlenky k zemitějším záležitostem. Ale ať se snažil sebevíc, nikdy to příliš dlouho nevydržel. Místo toho začal rozebírat Jaspisovu snahu, kterou považoval za předem odsouzenou k záhubě. To vedlo k urputné výměně názorů, když se snažil Lotanovi vylíčit své důvody, proč odmítl plán pána z Pendrake.

„Nemusíš se mi ospravedlňovat," zabručel Lotan.

„Já se nechci ospravedlňovat. Snažím se ti něco důležitého sdělit. Jaspis dělá všechno co může, aby tuhle válku zastavil, avšak nedokáže být nestranný. Je nevlastním bratrem krále."

„Nestranný?" zavrčel Lotan. „Co to má být? V tomhle Království nenajdeš jediného člověka, pro kterého by nebyla důležitá loajalita k jedné nebo druhé straně."

„Přesně tak. Je to boj mezi urozenými rody a navíc se týká vévodů, kterým v žilách koluje královská krev. A všechna hrabata podporují toho či onoho. A nižší šlechta a svobodní páni jsou už ze své podstaty oddáni svému hrabství. Je to stejné jako u vesničanů, kteří jsou připoutáni k půdě a odkázáni na své pány, kteří by je měli chránit. Všechno do sebe dokonale zapadá."

Lotan vyslechl Willovu promluvu s kamennou tváří. „Tak zní nejlepší recept na válku."

„Pomalu mi začíná docházet, jaký smysl a úkol měl Ogdoad. Jedině čarodějové nebyli vpleteni do složitého systému loajality a věrnosti. Jedině oni si mohli dovolit navrhnout jakékoli řešení. V dnešní době však představují jen jakýsi nepatrný přívažek starobylých vymírajících zvyklostí. A navíc se Gwydion s Maskullem pustili jeden do druhého."

„Hovoříš o Maskullovi, jako by někdy jednal spravedlivě," řekl Lotan nejistě.

„Kdysi tomu tak skutečně bylo." Will se poškrábal na hlavě. „Copak nevíš, že kdysi býval čarodějem? Zradil však své poslání a začal pracovat ve svůj prospěch. Jemu nezáleží na tom, kdo tuhle válku vyhraje. Všeho využívá pro své vlastní cíle, které se každým dnem blíží. To proto se z něj stal kouzelník. On i Gwydion už zažili spousty válek a bojů, malých i velkých, jistě stovky. Vědí, jak se vyvíjí události, z nichž pak vzniká válka, a chápou jak dlouho trvá, než se podaří napravit a

zahladit její následky. Ale jak mi Mistr Gwydion jednou řekl – čarodějové Ogdoadu nejsou silní. Tím, co mají, je moudrost, a třímají otěže vlivu. Nikdy nemohou přimět krále a pány, aby konali podle jejich rad. Jen se snaží, aby ta pravá stezka dávala smysl a tvořila dobrou volbu.“

„Přesně jako Bratrstvo,“ řekl Lotan.

„Co? No, to si nemyslím!“

„Proč to říkáš? Kde vidíš rozdíl?“

„Vždyť Bratrstvo nevidí pravou stezku nikde. Jejich nástroji jsou uplácení a vydírání. Jde jim jen o vlastní nemravné obohacování na úkor prostých lidí. Mistr Gwydion nic z toho nedělá.“

Lotan o tom dlouhou dobu přemýšlel a pak řekl: „Je to skutečně tak? Jsou jeho pohnutky a metody opravdu tak ryzí?“

„Ano, myslím, že tomu tak je. Čarodějovým úkolem je pokusit se, aby lidé uviděli a pochopili pravdu a pošetilost. Pamatuj si to, i když vím, že ho znáš z jeho horší stránky. Teď už je hodně daleko za vrcholem svých schopností.“

„Třeba také začal pracovat sám pro sebe.“

„Ne. Tak to prostě je, víš? Pravá magie totiž náležitě nepůsobí, pokud je přítomno příliš mnoho sobeckých tlaků. A to je přesně to, co je v nepořádku na Maskullově konání. Jeho magií je kouzelnictví a ať dělá co dělá, kouzelnictví nakonec nemůže zvítězit. Jen mrtvé maso začne po chvíli páchnout a kazit se.“

Will utichl a přemýšlel, jak nesmyslně musely jeho naděje v promrzlém dubovém háji znít. Znovu začal přemýšlet o Jívě, a zda i jeho vlastní důvody, proč se rozhodl vydat s Lotanem právě sem, byly ve svém jádru také dokonale čisté a ryzí. Možná nakonec nebyly vyvolány pouze touhou pokusit se zasáhnout do blížící se bitvy. Snad dělal jen to, co všichni ostatní lidé, tedy snažil se ochránit to, co mu patřilo.

Pravdou je, že nápad navléci Jívu do labutího pláště a nechat ji střelit velrybí šípy do Maskulla, vypadal jako vcelku možný a proveditelný. Teď ho však jen pouhá taková myšlenka děsila. Připadala mu absurdní a daleko riskantnější, než když ještě byli v bezpečí trinovantského paláce. A měl-li být Will upřímný, nemohl Mistru Gwydionovi upřít schopnost podat cokoli tak,

aby to znělo srozumitelně a proveditelně, pokud se mu zachce…

Když dorazili k ludfordské Pernaté bráně, začal se Will obávat, zda zbraň, kterou si Gwydion pro svou bitvu s kouzelníkem zvolil, byla skutečně ta pravá – tou zbraní totiž byla jeho žena.

ČÁST ČTVRTÁ

KONEC VŠEHO

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ŽELEZNÝ STROM

„V jaké záležitosti přicházíte?“

Důrazná otázka se ozvala z okna vysoko nad důkladně zabarikádovanou a uzamčenou bránou, přichystanou na pravděpodobný útok.

Do kmenů natahaných přes přístupovou cestu byly zatlučené dlouhé železné bodce a odevšad se ježily zašpičatělé kůly jako strašlivé zuby krvelačné bestie. Ve stínu hradeb byla velká zima.

„Neseme Ludfordu novinky týkající se vévody Richarda z Eboru.“

„Pak se odeberte k Durnhelmské bráně. Město je totiž uzavřeno všem nově příchozím!“

Hlas zněl nesmlouvavě. Prosté přesvědčení a důvěra, které kdysi byly obyvatelům Ludfordu vlastní, byly ty tam. Když sem Will přijel naposledy, město se právě dozvědělo o slavném vítězství svého drahého pána, jehož veliký spojenec rozdrtil nepřátelské vojsko. Ale od onoho opojného dne plného naděje uběhlo mnoho času. Jejich pán je opustil a uprchl do Mortského hvozdu, aby si zachránil holý život, zatímco jejich domy podlehly mohutnému požáru. Mnoho vesničanů, kteří tolik opěvali vítězství na Spálené pláni, zahynulo dřív, než se rok s rokem sešel. A teď byl jejich pán mrtvý a jeho spojenec také, ačkoli o tom ještě neměli tušení.

Tyto novinky o nesmírnosti jejich pohromy se sem dosud nedostaly a Will z toho zkoušel načerpat trochu povzbuzení.

Bylo totiž zcela zásadní, aby se Edvard dozvěděl novinky o otcově smrti promyšleným a opatrným způsobem. Jedině tak se může podařit ovládnout výbuch vzteku, který zákonitě musí přijít. Dříve se sem dostat nemohli, ne bez toho, aby uhnali koně. Dlouhé hodiny, které byli nuceni strávit v temnotě v Eboru, je zdržely, ale zdálo se, že nikoli osudově.

Objížděli město a uviděli vysoké valy, jež byly kdysi vybudovány, aby zabránily královským vojákům stanout na hradbách Ludfordu. Vedl je cestou okolo náspů, na něž střelci hraběte Warrewyka umístili svá olbřímí děla, a dokonce poznal místo, na němž seděl onoho dne, kdy si uvědomil, že postrádá svůj talisman s lososem.

Dopadaly na ně zimní sluneční paprsky. V silné vlněné kazajce bylo Willovi najednou vedro. Otřel si rukávem obličej a položil dlaň na břicho jako člověk, který znenadání pocítí příznaky známé nemoci. Znaveně vydechl.

Co je však tohle za nemoc? Dozajista žádná choroba stravující tělo.

Obrátil pohled k obloze a hledal vypouklý měsíc, jeho dorůstající fáze mu vždy působila potíže. Ale tyto projevy nevycházely z něj samotného, ani z širé země pod nohama. Překážky, které křivily proudění sil v Ludfordu, už byly dávno pryč. Vnímal sice spousty ozvuků dávného šílenství, ale ani zcela jasná vzpomínka na tehdejší běsnění nemohla vysvětlit pocity, jež se v něm vzdouvaly a působily, jako kdyby tu byl nějaký kámen. Tato nemoc pramenila v jeho mysli. Jako by se o své místo hlásilo něco nepřijatelného, cosi, co se snažil zatlačit hluboko do tmy svého podvědomí.

Obrnil se a rozhodl, že bude hledat ve svém nitru, a najednou, přesně v tutéž chvíli, mu začalo být všechno jasné. Musí se vydat za bolestí. Pronásledovat ji. Nešlo o nebojácnost a dokonce ani o odvahu, ale o jakousi neodbytnou touhu vědět. To, co spatřil, nebylo pěkné – objev, jemuž se nechtěl postavit.

„Co tě trápí?“ zeptal se Lotan se zkoumavým výrazem ve tváři.

„Nic.“

„Pokud je ti špatně….“

„Nech to být!“ odsekl Will zbytečně příkře. „Jen… se mi udělalo trochu nevolno. Povím ti, kdyby se to mělo zhoršit.“

Lotan už nic neříkal a nechal ho být, neboť to byla přátelská služba, kterou se mezi sebou museli naučit poskytovat skutečně dobří bojovníci. Šlo o čistě osobní záležitost.

Will trpěl, neboť objev, který učinil, byl děsivý. Spatřil teď zelenou a červenou rybku takové, jaké ve skutečnosti byly. Ta první odešla s Chluem a druhou nosil u sebe. Musel je vytvořit Maskull nějakým férijským kouzlem, nejspíš v rámci příprav na nějaké větší a mocnější zaklet. Ale pokus se mu nezdařil a jeho výsledkem byly dva nepatrné kousky kamene. Jeden vlídný a druhý zákeřný, oba ve tvaru ryby. Kamenné a neživoucí.

To sice pro Maskulla s největší pravděpodobností znamenalo, že správně kráčí po cestě, kterou si zvolil, ale jeho konečné cíle tím naplněné nebyly. Kdyby tomu tak bylo, tyto dva magicky proměněné předměty by zůstaly v jejich držení…

Will se otřásl, když si představil kouzelníka, jak větší kamenné rybky na krk oběma dětem, na nichž chtěl původně své velkolepé kouzlo oddělení sil dobra a zla vykonat. Dokonce bylo možné, že Will a Chlu byli součástí toho kouzla, jakýmsi spouštěčem. Jako žhavý uhlík, který se vloží do otvoru v kanónu, aby zažehl sílu kouzelnického prášku uvnitř.

A proto mohl Maskull ve chvíli svého triumfu prohlásit: „Já jsem tě stvořil, a stejně tak snadno tě mohu ze světa sprovodit.“

Já nejsem sám sebou, napadlo Willa. Jsem jen polovinou celku. A tou *druhou*…

Možná to způsobila otupující síla šoku, ale necítil žádné pobouření či odpor. Jen pochopení. A to bylo dostatečně jasné. Přemýšlel, jak tohle poví Jívě.

Jsem tím, čím jsem, pomyslel si s falešnou sebejistotou. Jsem tím, čím jsem vždycky býval, a nic na tom není v nepořádku. Vůbec nic.

Avšak myšlenka, že by mohl být tak těsně připoután k Chluovi, zcela narušila jeho klid a rozvahu. *Cožpak je skutečně možné, abychom byli dvěma polovinami téhož člověka?* Taková představa byla veskrze odpudivá.

Zamířili k zalesněným svahům, klesajícím dolů k říčce Theam. Will právě přejížděl vlákno jeřábu, když tu do něj mocně narazil příval síly. Pár kroků od nich se nacházelo místo, na němž původně stál Krvavý kámen. Mělká a nevýrazná prohlubeň byla plná vzpomínek a vzduchem nad ní se míhaly

nesčetné stíny a přízraky z minulosti. Byla to jen díra, promrzlá a bez trávy, ale zároveň místo, odkud pán ze Strange vyrval z jejího lůžka obludu, načež ji vhodil do studny hradu.

Nevolnost ho pomalu opouštěla a Will si všiml, že proud zemské síly se v těchto místech noří hlouběji. Jako kdyby už nebyl přichycen zespod u povrchu země působením kamene války, ale prověsil se dolů, do Dolní říše. Místo aby protínal krajinu a tříštil se na tisíce kusů o hradby pevnosti a kamenné ulice města, teď proudu nic nepřekáželo. Síla hladce mířila podzemními kanály na nějaké význačné místo míli nebo dvě jižně odtud.

Byl to však jediný důvod, proč teď Will vnímal sílu lorku s takovou jasností? Anebo se změnil i *on?* Vzrostlo a zesílilo v průběhu let jeho nadání? Doufal, že skutečně ano, neboť měl jen málo pochybností o tom, že se závěrečné střetnutí blíží.

„Co teď?“ zeptal se Lotan.

Will si uvědomil, že nevědomky zastavil koně. Pohnul se, jako by se probudil. „Pokud je Edvard někde ve městě, bude támhle,“ řekl a ukázal na hrad.

Když se dostali k Durnhelmské bráně, zjistili, že i ta je uzavřená. Will zavolal a shora z opevnění se ozval hlas.

„Co tu chcete?“

„Mám naléhavou zprávu pro vévodu z Eboru!“

Jeho odpověď neviditelného strážce brány očividně zarazila. Potom se objevila hlava a ozval se ženský hlas. „Ten už tady nežije.“

„Co od něj chcete?“ zazněl znovu první hlas.

Will sevřel otěže, až mu zbělely klouby na rukou. „Jedná se o naléhavou záležitost, která je určena výhradně pro vévodovy uši.“

Když stráž brány uslyšela Willův příkřejší tón, ozval se veselý smích. „No poslouchejte! Otevřete bránu, říká. A prý naléhavě, no to bych se na to podíval!“

„Řekni mu, ať zmizne.“

Znovu se objevila ženina hlava a usmála se, až jí rty odhalovaly několik chybějících zubů. „Můj muž říká, že odtud máte zmizet.“

Will vyčkával. Cítil vztek, ale přesto po chvíli rozvažování zvolal: „Váš pán vám rozhodně nebude vděčný, když nás teď vyženete. Naše zprávy jsou pro něj skutečně důležité!“

Objevila se další hlava, navlečená v přilbici. „Náš pán je nám vděčný, že střežíme město před nepřáteli a lumpy jako jste vy. A už koukejte zmizet!“

„Moje zpráva je důležitá. A…“

„Jasně, ale kdybyste byli posly našeho pána, řekli byste nám už dávno heslo, že?“

„Už tři dny v kuse jsme na cestě ze severu. Žádné heslo neznáme.“

„Jestli ne, tak se otočte a ať už vás tu nevidím. Nebo mám říct našim hochům, aby vám poslali pár šípů přímo do zadnice, vy dva otravové?“

Will se snažil ovládnout a Lotan mu položil ruku na rameno a pokynul pryč.

Will se sice zamračil, ale podvolil se. „Nechci na ně používat magii. Proč jen to musejí takhle ztěžovat?“

„Je to jen strážný městské brány. Jeho prací není snažit se cizincům cokoli ulehčit. Navíc dozajista nevypadáme jako urození muži. Podívej se na zem!“

Will spatřil, že místo, na němž jejich koně přešlapovali, je rozšlapané. Vědoucně pohlédl urostlému společníkovi do očí. „Byl tady pěkný provoz.“

„A všichni mířili jedním směrem.“

Will přikývl. „Pryč z města.“

Lotan seskočil z koně a pozorně prozkoumal rozbahněnou cestu. „Ta žena u brány měla pravdu. Vévoda tu už není.“

„Co se ti podařilo zjistit?“

„Dnes ráno tudy prošla armáda.“

Will se poškrábal na neoholené tváři. „Kolik mužů?“

„Pár tisíc, možná o něco víc.“

„Pár tisíc?“ zopakoval usouženě Will. „To nebude proti čerstvému vojsku z Cambray stačit ani omylem.“

„Mohlo se jednat jen o posádku, ubytovanou ve městě. Snad se měla přidat k nějaké větší síle, tábořící na jiném místě. Jsou tu i koleje od vozů, nejspíš se zásobami, a také spousta neosedlaných koní.“

Will se zamyslel. „Máme dvě možnosti. Buď následovat proudění lorku a dostat se tak přímo k západnímu Kameni osudu, anebo se vydat po této stopě a najít Edvarda.“

„To musíš rozhodnout ty,“ řekl Lotan.

„Myslím, že už jsem se rozhodl.“

* * *

A nebylo to složité rozhodnutí. Jak Will poznamenal, ať se vojenská posádka Ludfordu vydala kamkoli, o jejich cíli nemohlo být pochyb – nakonec si je totiž k sobě přitáhne kámen války.

Když však Will pohlédl na východ k temné mase hory Cullee, bylo mu jasné, že se v této chvíli stejně nikam daleko nedostanou. Světlo už sláblo a netrvalo dlouho, než byli nuceni se utábořit. Rychle se postarali o koně a zanedlouho měli i vlastní břicha plná. Ve stanu rozsvítili jedinou svíčku a teplo a dobrou náladu jim zajišťoval malý mosazný ohřívák naplněný žhavými uhlíky.

„Jak vlastně víš, kde máš hledat vlákna?“ zeptal se Lotan, když se konečně uvelebili ve svých přikrývkách. „Vidíš je?“

Will po většinu dne mlčel, zaobíral se chmurnou činností uzdravování vlastní mysli. Takovou otázku příliš nepřivítal. „Vidím? Ne, ne obvyklým způsobem.“

„Jak tedy?“

„Mám pro to takový cit.“

„Ale jak to cítíš? Co vlastně vnímáš?“

„No, Mistr Gwydion mě naučil říkat tomu proutkaření. Nejdůležitější je, naučit se svou mysl úplně vyčistit.“

Lotan na něj pohlédl pochybovačně. „Ale jak se toho dá dosáhnout?“

„Prostě… nemyslíš na nic.“

„To nejde!“

„Tak se soustřeď, abys na nic nemyslel. Tak by to mělo jít.“

Lotan dlouhou chvíli hleděl do prázdna. Pak náhle zavrtěl hlavou, jako by mu do ucha vlétla vosa. „Ach, to je ale nesmysl!“

„Je to těžší, než se může zdát.“

„Mně to připadá nemožné.“

„I tak to může být.“

Lotan utichl, ale Will věděl, že se zabývá svými záležitostmi. Netrvalo dlouho a promluvil znovu. „Jestli není Edvard na hradě, kde by potom mohl být?“

„To je dobrá otázka. Vlastně může být kdekoli. Už před ewlenem se vydal do Pomezí, aby zburcoval co nejvíc mužů.“

„A nemá někde v okolí další menší pevnosti? Třeba tvrze, o které se starají příbuzní a spojenci?“

„Na Wygských blatech leží hrad rodu Morte a také hrad Crofter. A odtud až k Velkému valu krále Offy na západě je roztroušeno několik menších pevnůstek.“ Will pozvedl oči od sálajících uhlíků v ohřívadle. „Ale nemyslím si, že by se zvěsti z Awakenfieldu už dostaly i tam.“

Lotan se zavrtěl. „Proč tohle říkáš?“

„Teď jsem měl konečně možnost se nad tím zamyslet. Jsem si jistý, že ti lidé u Durnhelmské brány nevěděli, o kom vlastně mluvím, když jsem se zmínil o vévodovi. Měl jsem sice na mysli Edvarda, ale podle mého si zřejmě mysleli, že hovořím o Richardovi.“

„Ale jestli neslyšeli žádné novinky, nejde mi do hlavy, proč by mělo být město takhle zabarikádované a zavřené jako ústřice.“

„Z Edvardova rozkazu. Jen pouhá opatrnost. Tímhle způsobem se snaží navodit dojem naléhavosti. Jsem přesvědčen, že o blížící se armádě něco tuší. Jen nejspíš neví, proč sem táhne. Zvědové v Cambray mu o ní museli říct.“

Lotana tyto úvahy příliš nepřesvědčily. „Ale co se potom stalo s eborskými, kterým se podařilo uniknout zkáze u Awakenfieldu? Nejrychlejší z nich by sem mohli dorazit už včera, tedy dost před námi.“

„Ti, kteří stačili prchnout zavčasu, aby si zachránili životy, nemohou vědět s jistotou, zda Richard zahynul. Možná snad jen to, že bitva byla ztracená. A na druhé straně ti, kteří se zdrželi natolik, aby mohli vévodovu smrt potvrdit, se sem s největší pravděpodobností ani nemohli dostat.“

„Alespoň někteří z nich museli.“

„To si nemyslím.“ Will se v mihotavém světle svíce posadil. „Jsem přesvědčený, že se podařilo uniknout jen hrstce.“

„Ale kam by se poděli aspoň *tihle?*“

„Kamkoli a nikam. Nejdříve se rychle snažili dostat kamkoli jinam, ale pak už se nemohli dostat nikam, kam by chtěli. Ne po takové zdrcující porážce. Z těch pár přeživších se stali psanci, lovná zvěř. Však jsme viděli všechny ty pronásledovatele. Ani my bychom se nedostali daleko, kdybychom neměli svůj průvodní glejt, který nám otevíral cestu. A kdokoli z těch, kteří u Awakenfieldu přežili, a komu ještě zůstalo jiné uvažování než holá touha přežít, by se jistě vydal do Trinovantu.“

Lotan zvolna přikývl. „Když se nad tím zamyslím takhle, skutečně dává větší smysl varovat hraběte Warrewyka před zlobry od Awakenfieldu, kteří už táhnou, aby vyvrátili brány sídelního města.“

„Přesně tak.“

„A co potom pán z Pendrake?“ zeptal se po chvíli Lotan. „Ten si přece jistě zvolil jinou cestu. V téhle krajině by jeho vojsko nemohlo pochodovat jako řádný útvar. Řekl bych, že se k nim Jaspis s doprovodem dostane až dnes, není-li už u nich.“

Jaspis není žádný ztřeštěný blázen, pomyslel si Will. „Souhlasím s tebou,“ řekl. „Hlavní voj jeho armády se nejspíš vydal po bezpečnějších cestách než my. Jistě si vybrali otrokářské silnice, bez ohledu na lákající proudění ve vláknech.“

„A jeho muži jistě sedlají dobře okované koně – určitě o mnoho rychlejší, než tyhle líné vysloužilé herky, které nám dal. Rytíři s sebou jistě budou mít spousty náhradních koní. Když už pro nic jiného, pak alespoň aby se s nimi podělili o náklad.“

„Takže si můžeme troufnout odhadnout, že už se nejspíš ke svým mužům dostal. Zajímalo by mě, kde jsou právě teď. Očekával bych, že míří po silnici vedoucí souběžně s Hergestovým valem. Leda snad, že by se jim už podařilo dostat až k Velkému valu.“

„Pokud vedl vojsko z Cambray pan Owain, jistě už nebudou daleko.“

„Doufám, že se mýlíš. Rád bych věřil, že Jaspis dostojí svému slovu a přitáhne sice s velkou silou, ale pokusí se ji použít k uzavření míru.“

Lotanova zachmuřená tvář však nadějí rozhodně nepřekypovala. „Měli bychom už spát, protože zítra musíme vstát časně.“

Will zívl a uložil se. Odsunul z mysli zneklidňující odhalení, k němuž dospěl, které se v něm stále ještě rozléhalo jako ozvěna. „Ať se zítra stane cokoli, chtěl bych, abys věděl, že jsem vděčný za náhodu, která nás svedla dohromady. Není nikdo, koho bych měl po svém boku v této chvíli ohrožení raději, než tebe."

Veliký muž na něj hleděl a z jeho podivných modrých a zelených očí nebylo možné nic vyčíst. Krátce a silně sevřel Willovu ruku, načež se otočil a sfoukl plamen svíčky.

* * *

Před prvním náznakem šedavého úsvitu byla noc temná a země tvrdá jako železo. Okamžitě poté, co vylezli ze stanu do nehybného nočního vzduchu, se do nich pustil ostrý bodavý chlad. Mráz poprášil celý svět bílou jinovatkou a než složili plátno stanu, museli námrazu důkladně vyklepat. Sbalili si ve tmě a vyrazili směrem k ubývajícímu stříbrnému měsíci. Díky tomu je první sluneční paprsky spatřily až u Wolfertonského mlýna, na cestě podél řeky Theam.

Cestou se Will zabýval zjištěním, které ho tak sužovalo, a došel k závěru, že rozhodnutí postavit se čelem ke svému problému bylo správné. Dlouhou dobu v sobě choval jisté podezření. Každý člověk má mít právo i povinnost vědět, kým je. To je první krok. Protože každý člověk musí mít sám sebe rád – jak jinak by totiž mohl milovat ostatní?

Poté se odvážil otevřít mysl. Síla zemské energie ho značně překvapila. Proudění směřující na jih zabarvovala jakási podivná zuřivost, divokost, která lačně hltala všechno, nač narazila. Vnímal příchutě břízy, vrby, jeřábu i tisu. S postupem času a uraženou vzdáleností bříza a jeřáb postupně mizely, zatímco síla jívy se udržela a tisu dokonce zesílila. Will je vedl kopcovitou krajinou dál a dál na západ, dokud se zcela neztratilo působení jeřábu na úkor ostatních.

Postup však byl obtížný a pomalý. Ve vesnici Park Pale procházeli kolem čehosi, co vypadalo jako větrný mlýn s pouhými dvěma lopatkami, ale Lotan prozradil, že jde o signální věž. Jednu z mnoha podobných, jaké patří Nevidoucím. Sice nikoho z bratří zahalených v hlubokých kápích nespatřili,

ale po celou dobu je pozoroval zarputilý muž oděný v zelené kůži a s kuší v ruce.

Will sledoval, jak se od západu valí nízká oblačnost. Toho dne téměř nefoukalo a v jednu chvíli se zdálo, že z tmavých beztvarých mraků začne sněžit. Později se oblačná přikrývka začala tenčit, avšak ne natolik, aby jí až do západu slunce pronikly jeho paprsky. Když dorazili do Yarple, světla už citelně ubývalo. Volání březového vlákna začalo pomalu přehlušovat všechna ostatní. Přímo před nimi leželo údolí řeky Lugg a v lesích ukryté skalní stěny, mezi nimiž od severu k jihu běžela otrokářská silnice. Jak Will věděl, severně odtud ležela vesnice Yatton Mystery a dvě prastaré pevnosti, o nichž mu kdysi vyprávěl Gwydion. Tyto pevnosti v dávných dobách střežily přístup na Wygská blata. Na jihu se dolina Luggu otevírala do širokého úvalu, rovného kusu země plného rolnických usedlostí, posetého tu a tam křovisky, houštinami a udržovanými sady. Cestou však nikoho nepotkali a podle některých znamení se dalo usuzovat, že spousta statků je opuštěných.

„Je to krásný kraj, ale mám z něj trochu divný pocit," řekl Lotan a obhlížel opuštěné a zabedněné domy.

„Nejen ty," řekl Will.

„Támhle někde musí vést cesta z Cambray. Ta silnice byla vybudována pro rychlé přesouvání vojsk."

„Už jsme velice blízko. Podívej, támhle je most!"

Will pobídl koně přes kamennou lávku, po níž cambrayská cesta překračovala říčku Lugg. Neširoký proud se odhodlaně valil k jihu a na hladině se mu vzdouvaly ledově chladné vlny. Will si s leknutím uvědomil, že touhle cestou už kdysi šel, přestože tehdy se sem dostal z druhé strany. To bylo ještě v dobách, kdy jeho nadání nebylo tolik citlivé. Tehdy vévodu Richarda přiměla jeho předvídavost přesunout své síly z hradu Foderinghamu do odlehlejší pevnosti v Ludfordu.

Will si vybavil vzpomínky na onu chladnou zimní noc před mnoha lety, kdy kráčel osamocen pod zářivým kruhem měsíce a nad hlavou se mu hnaly stříbrné hvězdy. Jejich nelítostný pohled snášel i prudké měsíční světlo a ty nejjasnější z nich tvořily společně jakýsi ukazatel. Ano, teď se mu vybavily, směřovaly dolů k jakémusi kopci, na jehož vrcholu rostl

osamělý dub. Oné noci slyšel proud vody – to musela být říčka Lugg – a na nedalekém rozcestí objevil i kamenný milník Otrokářů, na němž stálo, že se toto místo jmenuje Morteho křižovatka.

Tehdy zde viselo v železném koši zpola shnilé tělo jakéhosi odsouzence. Bylo tu vystaveno jako výstraha darebákům a také jako upozornění pocestným, že vstupují na blata a tudíž by měli dbát na ty, kteří zde vládnou.

A tak tomu bylo i teď. Zatímco se blížili, uviděl Will další mrtvolu. Nejspíš vraha nebo zloděje ovcí, jehož zde pověsili, aby žíznil a hladověl a nakonec ve své kleci i zemřel a shnil. Dobyvatelovy zákony tvrdily, že člověk, který se skrze svůj zločin vzdal důstojnosti, si nezasluhuje důstojné zacházení ani po smrti. To však Willovi připadalo jako příliš přísné a divoké pravidlo, jakkoli byl život na blatech vždycky těžší než jinde v Království.

Blízkost protínajících se vláken a zvolna se pohybující klec vyvolaly ve Willově mysli znovu hrůzy, které spatřili v Eboru. Odvrátil hlavu, ale v jeho žilách se už rozlil oheň. Toto mrtvé tělo ho obviňovalo, stejně jako kdysi jeho předchůdce v téže kleci. Dokonce nedokázal říct, zda oné dávno minulé noci neměl předzvěstné vidění, aniž by to tehdy poznal. Snad se mu tehdy dostalo varování z budoucnosti. Připadalo mu to tak. Jaká škoda, že tehdy neměl dostatek dovedností, aby tuto zprávu dokázal pochopit tak, jak byla zamýšlena, nebo aby onomu mrtvému uvěřil, když mu šeptal, že se blíží strašlivá válka.

Lotan sesedl a pustil se do zkoumání zmrzlých stop na silnici. „Vozy z Ludfordu tu ještě neprojely. A ani tudy neprošlo vojsko táhnoucí z Cambray. Jen nějakých dvacet pětadvacet jezdů na rychlých koních, měli namířeno k západu. Podle toho, v jakém stavu jsou otisky, bych řekl, že to bylo včera. Měli s sebou přibližně stejný počet neosedlaných koní. Všichni dobře okutí, a cválali. Asi samí ušlechtilí a lehcí koně, soudě podle délky skoku.“

„Myslíš, že to byl Jaspis?“

„Řekl bych, že ano.“ Lotanův dech stoupal od úst v obláčcích páry, neboť bylo velice chladno, a teď, po západu slunce, teplota ještě klesla.

I Will seskočil na zem. Připadal si roztřesený, horečnatý a nohy ho stěží unesly. Dovrávoral až ke krajnici, kde našel věneček uschlého listí, ukrytý za padlým kmenem. Zvedl jej a otřepal od námrazy. Pak se jeho prsty začaly probírat všemožnými zahnědlými lístky, z nichž byl uvitý.

„Co to je?“ zeptal se Lotan.

„Vzkaz, jaké si zanechávají mudrci.“ Will konečně nalezl, po čem se pídil – jednu ratolest vyvázanou trochu mimo. „Bez, jasan a réva, hlodaš a stříbrná jedle – to znamená, že tudy projel i Morann. Ale už je to hodně dlouho. A kromě podpisu to nemohu přečíst.“

„Ach, ale já ano!“

Hlas se ozval z klece. Will se prudce otáčel a rozhlížel. Koně se poplašili a pokusili se utéci. Lotan bleskurychle tasil meč a nevěřícně zíral na mrtvolu, která mezitím seskočila ze svého železného koše.

Osten strachu, který přinutil Willa ustoupit, však během chvíle vyprchal. Spolu s mávnutím pláště v barvě myší hnědi se jejich očím zjevila dobře známá postava. „Zdá se mi, že by vás zajímalo, jak jsem se sem mohl dostat tak rychle. Já, čaroděj, jehož nejlepší časy jsou už dávno pryč.“ Gwydion vytrhl věneček z Willových rukou a rozmačkal ho. „Tse, tse! Tohle je přece soukromá korespondence.“

„Potřeboval bys lekci slušného chování, starče!“ zabručel Lotan. Tvář měl pobledlou a meč svíral oběma rukama před sebou.

„Ne, Lotane…“ Will vstoupil mezi ně a obrátil se k čaroději. „Když budeš chtít někoho vystrašit, měl bys být raději opatrnější, Mistře Gwydione! Lotan má… nanejvýš rozvinutý ochranářský instinkt.“

„Ach, tohle si myslíš?“

„Jediné co vím je, že když jsme se naposledy setkali s někým, kdo ovládá magii, spotřeboval Lotan celý svůj meč až po jílec.“

Čaroděj naklonil hlavu ke straně. „Měli jste nějaké střetnutí s Maskullem?“

„Jak se to vezme. Ale abych řekl pravdu, čekali jsme, že někde tady na tebe – nebo na něj – narazíme. Cos to prováděl v tom strašlivém převleku?“

„Pozoroval silnici. Mrtvolu nikdo příliš nezkoumá.“

Will mu pak vypověděl vše, co se jim přihodilo od doby, kdy se rozdělili. Nevynechal nic důležitého, kromě jediné, možná vůbec nejpodstatnější záležitosti – nedokázal promluvit o svém odhalení, přestože věděl, že by tak učinit měl. Naštěstí si pro sebe našel spousty výmluv, proč se o tom nezmínit. Situace přece byla velice naléhavá a nikdo si vlastně nezasloužil vědět, že Willův původ sahá dokonce do větších hloubek, než čarodějův.

Gwydion rozvážně naslouchal všemu, co mu Will líčil, a pak prohlásil: „Co se nás zbylých týče, jsme na tom vlastně stejně, jako když jsme se viděli naposledy. Tedy kromě Jívy, která se bez ustání ptá, co si myslíme, že se s tebou mohlo stát.“

„A teď je s Gortem?“ zeptal se Will úzkostně.

„Vidíš ten strom támhle na kopci?“ Čaroděj ukázal na vcelku nedaleké návrší, které korunoval nádherně tvarovaný rozložitý dub. Neměl listy, ale jeho jemné černé větvoví bylo protkáno oblohou jako nějaká krajka. „Jsou ukrytí nedaleko.“

„Tady se rozhodně nemůžeme zdržovat,“ řekl Will a zamrkal. „Vojska jsou na pochodu…“

„… a mají namířeno přímo sem,“ dokončil za něj Gwydion. „Samozřejmě, že to tak je, neboť zde leží Západní kámen osudu, příteli.“

„To je podivné, že o místech, na nichž leží kameny války, říkáš ty mně. Myslíš, že je u toho stromu?“

„Nikoli *u* něj, ale přímo pod ním.“

Přivázali otěže koní ke sloupku staré ohrady a vydali se na vyvýšeninu pěšky. „Pověz mi raději, jak jsi přišel na to, že se máte vydat právě sem,“ řekl Will.

„Ptáci v lese hodně mluví o tom, co se kde děje a kde je kdo k vidění na cestách.“

Lotan zavrčel: „Ale nesledovali jste nás. Už jste tu byli.“

Čaroděj přivřel oči. „Dali jsme se rychlejší cestou.“

„Ano,“ přitakal Will. „Dobře znám ty tvé zkratky. Věděl jsi však, že máš zamířit sem. Jak je to možné?“

„Než jsme opustili Trinovant, promluvil jsem si s přítelem Halem. Královu zálibu v bádání považovali všichni okolo něj jen za neškodnou kratochvíli, ale jeho úsilí se nadmíru vyplatilo. Mnoho dlouhých hodin strávil v královské knihovně,

ale bylo to v jeho kobkách plných svitků, v oněch chodbách mezi policemi pod Bílou síní, kde našel poklad nezměrné ceny.“

„Poklad?“

„Rukopis. Útržky prastarého textu, které by Maskullovi nikdy neukázal.“

„Ale tobě je ukázal,“ řekl Lotan.

Čaroděj jeho neomalenost přešel bez povšimnutí a pokračoval. „Šlo o zlomky Černé knihy z Tary. Jeden z nich potvrzoval naši domněnku, že na každém křížení se vždy nachází kámen války. A na místech, kde se kříží tři vlákna, leží jeden z velkých kamenů osudu. Taková místa jsou skutečně tři, jak vyplývá z obrazce o třech trojúhelnících, které podle tebe tvoří lork. To byl i důvod, proč jsme se vydali po cestě kolem Baronet Hadlea, jestli se pamatuješ.“

Willa čarodějova slova rozčílila. „Á, to jsem nadšen, že se mi svěřuješ teď! To jsi mi nemohl říct dříve?“

„Tyto nové skutečnosti bylo nutné ověřit. A i kdybys o čemkoli z toho věděl předem, stejně by ti to trápení neučinilo snesitelnějším.“ Čaroděj se ohlédl po Lotanovi a dodal zbytečnou poznámku: „A navíc, jak bych se ti mohl svěřit, když mi bylo zřejmé, že jsi ztratil rozum?“

Will se k němu obrátil. „A tím myslíš *co*?“

Gwydion ukázal obviňujícím prstem na Lotana. „Tím myslím, že *on* patří k bratřím, a jednou bratrem, navždy bratrem!“

„Ach, prosím, nezačínej s tím znovu!“

„Tělem i myslí náleží Nevidoucím. Klidně se ho zeptej!“

Will spolkl poznámku, která se mu drala na rty. Čaroděj mu ani trochu neulehčoval důvěru v něj, ale tato důvěra byla zcela *nezbytná*, na ní mohlo záviset splnění jejich úkolu. Will se otočil a vykročil dál, nechal na ostatních, zda ho budou chtít následovat či nikoliv.

To hlavní, co měl teď na mysli, bylo, že Jíva je v bezpečí a v klidu. Sám sobě připomněl, že nedaleko se křížící vlákna jsou právě aktivní a mohou tak vyvolávat všemožné neshody. Došlo mu, že bez utišujícího nápoje, který měl od Gorta, by se v této chvíli jen stěží udržel na nohou. Avšak ani ten mu v žádném

případě nemohl pomoci k překonání všemožných nástrah sebeobranného působení, které kolem sebe kámen války tvořil.

Ani Jíva nezůstala nedotčená působením nedalekého kamene osudu. Když spatřila Willa, nerozběhla se k němu s otevřenou náručí. Zůstala sedět zachumlaná v cestovním plášti. Oči měla zarudlé od pláče.

„Jak jsi mohl jen tak odejít?“ zeptala se s patrnou hořkostí v hlase. „Jak jsi mi to mohl udělat? Měla jsem hrozný strach.“

Pokusil se ji obejmout, ale zarputile ho odmítala. Po chvíli se tedy Will zvedl a odešel vyhledat Mistra bylinkáře. Připadal si, jako by byl náhle jen poloviční.

„Má na tebe pifku, Willande. Odešel jsi bez jediného slova.“

„Jenom jsem udělal, co jsem musel.“

„Strašně se o tebe bála. Vlastně my všichni.“

„Odveď ji pryč z vlákna,“ řekl Gortovi. „Támhle na tom návrší bude na celou věc nahlížet jinak.“

„Ano, odvedu, ale nejprve bys měl…“

Ve Willovi se náhle cosi zlomilo. Ztratil s Gortovou uvážlivostí všechnu trpělivost. „Udělej to hned, Mistře bylinkáři! Nebo, při hvězdách a měsíci, odvedu si ji domů a nechám celý svět, ať si míří kam se mu zlíbí!“

Gort se tedy otočil a spěchal vykonat, jak mu řekl. Will pohlédl na čaroděje, který se mezitím vydal blíž ke starému dubu. Bylo to zvláštní místo, na němž by nečekal žádný takhle vzrostlý strom. Přímo na vrcholku kopce, a přinejmenším jak se zdálo odtud, v půdě, která jako by byla odházená od jeho kořenů celou armádou králíků, kteří si zde snažili vyhrabat pelechy.

Chvíli bojoval sám se sebou a pak chabým hlasem zavolal na čaroděje: „Tak jak to bude tentokrát?“

„Jak bude *co?*“

„Dobře víš co myslím, Mistře Gwydione! Co máš v úmyslu provést s Maskullem.“

„Počkáme si na něj někde v skrytu, jak jsme se o to pokusili už u Awakenfieldu.“

Will se zatrpkle zasmál. „U Awakenfieldu jsme na něj čekali marně. Proč by se měl Maskull ukázat v bitvě tentokrát?“

Čaroděj k němu zlostně obrátil tvář. „Pokud se neukáže, budeme mít bojiště jen pro sebe.“

„Což nám ovšem nebude k ničemu, pokud nepřijdeme na nějaký způsob, jak bitvu zastavit. Připadá mi to, jako by Maskull objevil způsob, kterým dosahuje svých cílů, aniž by musel čerpat síly z kamenů války.“

Čaroděj ho zarazil. „Víš to, nebo to jsou jen tvoje dohady?“

„Dává to smysl!“ Will si prohlížel Gwydionovu zachmuřenou tvář, bledou jako hlava bílých ovcí, které se pasou po celých blatech. Pak uhnul pohledem a se strašlivým úsilím ze sebe vymáčkl: „Máš pravdu. Jen se dohaduji.“

Opět obrátil zraky nahoru na svah, kde ležel ukrytý nesmírně mocný kámen války. Teď byl asi dvacet kroků od něj a Willovy obavy ještě přiživovala snášející se noc. Kdykoli předtím se ocitl v Ludfordu, vnímal ho na dálku, tedy spíše jeho nejasnou tísnivou přítomnost. Kámen si už osvojil způsob, jímž Willa dokázal zneklidnit. Nejednou jeho uvažování ovlivnila ona temná píseň myšlenek, kterou vydával. Při jedné příležitosti ho dohnala bezmála k vraždě. A rána ve Willově srdci tepala a pulzovala jako zanícená. Nedokázal by o ní hovořit s čarodějem. Ne na tomto místě. A ne teď. Možná nikdy.

Poslední, po čem by toužil, bylo přiblížit se ke kameni ještě blíž. Přesto si byl vědom, že mu proti jeho zhoubné síle nepomůže ani zbabělost, ani úplné otevření mysli. Přinutil se opět vykročit a urazit většinu z oněch zbývajících dvaceti kroků.

„Nesmím se ho pokusit vypustit,“ zamumlal Gwydion. „Ale přesto bych snad mohl být schopný vykonat něco, co by trochu zmírnilo hrůzy nadcházející bitvy.“

Will zašeptal neslyšnou kletbu. „A při té příležitosti samozřejmě postrčit celý svět podle vlastních plánů.“

Takto ostré obvinění Gwydiona málem vyvedlo z míry, ale podařilo se mu je překonat. „Měl jsem na mysli pokusit se zasáhnout do procesů vyvolaných kamenem, pokud to bude v mých silách. Podobně, jako jsem to kdysi udělal v Ludfordu. Tentokrát je tu ovšem i jedna velice nepříjemná komplikace.“

Will se rozhlédl po bezbarvé zimní krajině, téměř zahalené v husté tmě. Jeho pokus udělat další těžký krok selhal. Blíže se už k zlověstnému vyzařování kamene obával přistoupit. Přinejmenším než se mu podaří znovu ovládnout sám sebe.

„Kopal jsi u kořenů, že?“ zeptal se Will, když teď viděl, že zemina byla odhrabána klacíkem i holýma rukama.

„To nejsou kořeny. Nemůžeme kámen vykopat a vyzvednout ze země, protože je pohřbený pod něčím, co vypadá jako strom. Když se však podíváš pozorněji, uvidíš, že to vlastně žádný strom není.“

Will se přiměl k dalšímu kroku. Vyžadovalo to veškerou odvahu, kterou v sobě dokázal zburcovat, podobnou, jako kdyby si měl vrazit dýku do srdce. Když napřáhl ruku, aby se dotkl kmene, viděl jak jeho prsty zmizely, a když pak pohlédl dolů na své tělo, spatřil, že celá levá strana je neviditelná. Neodtáhl ruku pryč, neboť pochopil záměr a zákeřnost útoku.

Kmen stromu byl chladný a tvrdý jako kovadlina.

„Železná socha stromu?“ vydechl Will.

„Takový kmen nemůže být pokácen žádnou sekerou. Pokud mi nevěříš, můžeš požádat toho bratra, jehož nazýváš přítelem, aby si na něm vyzkoušel svou sílu. Tento kámen války se velice dobře ukryl v železném koši, který si sám stvořil. Zajímalo by mě, jak dlouho muselo jeho nemilosrdné působení trvat, než přeměnilo impozantní dub v tuto příšernou pevnost.“

„Ne déle, než jinému z jeho bratrů přeměnit mysl pána Cliftona a udělat z něj šílence, za to ti ručím.“

Gwydion obešel kmen ve směru slunce a postupně na něm zažehával modré plameny čarosvětla, až byl železný strom nakonec podivně ozdoben světlem jako koruna nějakého mága. „Pokoušel jsem se ho roztavit ohnivými kouzly, ale přestože se železo rozpálilo do ruda, pak do žluta a nakonec do běla, žádný žár, který jsem byl schopen vyvinout, na něm nezanechal nejmenší stopy.“

V tu chvíli k nim došel Lotan. „Proč ho neroztrháme na kusy kouzelnickým práškem?“

Čaroděj se zamračil, ale neřekl nic. Místo toho poodvedl Willa stranou a pověděl mu: „Pojď se mnou kousek dál, rád bych s tebou promluvil o samotě.“ Potom se společně vydali dolů ze svahu a z Lotanova doslechu. „Musíš mi dát své slovo, že to, co ti teď povím, nikomu neprozradíš. Hlavně ne jemu.“

Will se ztuhle narovnal. „Nesděluj mi žádná tajemství, která by nás rozvrátila, Mistře Gwydione! Tvoříme jednu družinu a

cokoli mi prozradíš, mohu říct komukoli jinému podle svého uvážení.“

„Pak mi tedy slib aspoň tolik, že budeš volit s nejvyšší opatrností, než komukoli něco odhalíš, neboť *toto* ti odhalit musím. Na kameni války není ani stopa po tom, že by se jím někdo snažil manipulovat, ale tvá domněnka, že Maskull už nejspíš nepotřebuje pracovat přímo s jednotlivými kameny, byla správná. Zmar, který načerpal v Delamprey, nepoužil k výrobě pouhopouhé zbraně, jak jsme se dohadovali. Teď mám za to, že jej zneužil k vytvoření jakéhosi *prostředku* k výrobě zbraní.“

Willovou hlavou bleskurychle prolétly důsledky, které tato myšlenka vyvolala. Přivřel oči. „Chceš říct, že získal věc, s jejíž pomocí je schopen vyrobit tolik zbraní, kolik se mu zlíbí? Nějakou zásobárnu zmaru? Ale to by znamenalo…“

„Tiše!“ Gwydion ostražitě pohlédl k místu, kde postával o samotě Lotan. „Řečeno jednoduše, jde o součást Maskullovy snahy přečkat srážku světů aniž by jakkoli ohrozil všechnu svou osobní moc. Jsem přesvědčen, že teď už je schopen zneužít férijskou magii ke shromáždění velikého množství zhoubné síly tak, aby ji později mohl snadno přepravovat. Po srážce by se tak mohl stát jediným pánem a vládcem všeho, co zbude.“

„Jak jsi na tohle přišel?“

„Šššš! Jak jistě víš, mudrci znají způsob, jak mezi sebou neustále komunikovat.“

„Ten věnec z listí tam na křižovatce – to se pravilo v tom vzkazu?“

„Ne přesně tohle, ale něco podobného. Před časem pan Morann vykonával na moji žádost jisté pochůzky a varoval mě, že se Maskullovi mohlo podařit najít způsob, jak získávat a koncentrovat zmar, který se už rozptýlil v povětří.“

Will si zoufale povzdechl. „Ach, no tohle by tedy byla opravdu ironie!“

„Vskutku. Dosud si tím však Morann nemůže být jistý. Ovšem zdá se, že Maskull nedostatečně zvážil některé okolnosti. Pokud totiž přitáhne zhoubné síly, které se uvolnily z kamenů války, začne nás tím vzdalovat od srážky světů, po které tolik touží.“

„Jak příjemné je vidět, že pro jednou dělá také něco, co přináší užitek nám.“ Will si dopřál úsměv, ale tu jím projela

ostrá pochybnost jako hrot kopí. „Neřekl bych však, že si neuvědomuje následky toho, oč se snaží. Musí vědět něco, co nám dosud zůstává skryto. Anebo jsou zvěsti, které Morann zaslechl, jen vypočítané lži, které se měly dostat k uším nás dvou."

„Nuže, v tom případě by naše putování na toto místo nebylo marné. Budeme přítomni, až se vojska střetnou, a potřebuje-li Maskull skutečně vypustit ještě jeden kámen, bude sem muset přijít ještě spíš, než ke kameni u Awakenfieldu, hmmm?"

„To už skutečně zbývá tak málo času?"

Čaroděj na něj dlouhou chvíli upřeně hleděl. „Vidím ti na očích, že odpověď na svoji otázku už znáš. Dny tohoto světa jsou sečteny. Říkám dny. Ne měsíce, či roky. Podle Černé knihy se náš svět nachází na nejzazším okraji propasti."

Will se snažil vzdorovat zoufalství. Navzdory Gortovu elixíru i navzdory slušnému kusu cesty, který už od kamene urazili, si pocit záhuby nalézal cestu mezi zábranami, které mu Will ve své mysli vystavěl. Snažil se, aby jeho odpověď zněla dostatečně srdnatě: „Tak se tedy do toho pusťme!"

Gwydionovy oči se zaleskly prazvláštním svitem. „Tentokrát se usadím vedle kamene a sám spustím past, kterou jsem pro Maskulla připravil. A ty, Willande – ty to musíš dosvědčit."

Willa tato zásadní a nejdůležitější část záměru citelně zasáhla. V hrudi se mu rozlily palčivé obavy o Jívino bezpečí. Celý plán mu připadal nedomyšlený a nehorázně riskantní, a čaroděje teď vnímal jako lstivého a záludného starce. Snažil se čelit pocitům odporu. Přesvědčoval sám sebe, že tyto myšlenky jsou falešné a podsouvá mu je kámen války. Když se však začal ploužit pryč, čaroděj ho dohnal, chytil ho za plášť a zavrčel: „Neříkej o tom tomu bratrovi, varuji tě!"

„Ty mě *varuješ?*" Willa se zmocnila zlost, ale nějakým způsobem ji zadusil a přikývl. „Pokud se dohodneme, že zatímco budu pryč, budeš se k němu chovat s úctou, jakou si zaslouží, pak mu neřeknu nic."

Čaroděj přimhouřil oči. „Ty se někam chystáš?"

Will cítil, jak se v něm vzedmula další vlna neochoty. „Já… prostě musím. Musím Edvardovi sdělit zprávu o vévodově smrti."

„Ale teď nás přece nemůžeš opustit!"

„Vyhlížejte mě s prvním světlem. Se světlem měsíce, pokud nějaké bude. Musím.“

„Povíš-li Edvardovi, co se stalo, jen tím zhoršíš krveprolití, k němuž zde dojde.“

„Musí vědět, že jeho otec a bratr zahynuli. Je to jeho právo. A tyto noviny bych mu měl oznámit já.“ Pohlédl ke zpola skrytému kameni a opět zpátky. S přehnanou odměřeností řekl: „Nemusíš se obávat, nezasáhnu do tvých plánů.“

„Vždyť ani netušíš, kde Edvard je!“

„Najdu ho.“

Jejich pohledy se střetly – oheň s ohněm – ale pak čaroděj s povzdechem přijal Willovo rozhodnutí. „Nepochybuji o tom. Edvard táboří asi míli a půl za Yatton Mystery. Dej se po otrokářské silnici k severu a uvidíš stany jeho vojska. A buď opatrný, aby si tě hlídky lučištníků nespletly s Cambrayanem. A kéž tě provází pořádný kus štěstí.“

KAPITOLA DVACÁTÁ

TŘI SLUNCE

Osamělý jezdec, který dorazil s mlžným rozbřeskem, nepředstavoval pro velikou armádu pána Pomezí žádnou hrozbu. Díky tomu se Will dostal až k Edvardovu táboru, než ho někdo vůbec zastavil.

V záhybu údolí řeky Lugg bylo shromážděno nějakých deset tisíc mužů. Asi pět tisíc dalších sem mířilo z Wygských blat. Jednotky lučištníků už byly rozmístěny, s největší pravděpodobností na zalesněných svazích nad Morteho křižovatkou, a vyčkávaly, až nepřítel z Cambraye vpochoduje přímo do léčky. Protivníci spěchali s pramalou nadějí, že se jim podaří Edvarda zastihnout ještě mimo některou z jeho menších pevností. Tam by snad bylo možné, jak Jaspis doufal, přinutit obklíčeného a bezmocného Edvarda vyjednávat o míru.

Samozřejmě tato naděje byla směšná a odsouzená k záhubě. Zdálo se, že právě probíhá všeobecná přehlídka vojska. Will se snažil získat dovolení ke vstupu do ohrazeného prostoru, kde se nacházel Edvardův stan. Čekání ho trýznilo a zatím si v hlavě znovu a znovu opakoval, co by mu měl říct. Edvard si svého otce odjakživa idealizoval a teď by si mohl vyčítat, že se nerozloučili právě v nejlepším. Ať už tomu tak bylo či nikoli, Edvard očividně věřil v chybný výklad proroctví Matky Brig o tom, že „Ebor nebude dbát Ebora“. Přinejmenším se naposledy nevyjadřoval zrovna nejuctivěji o vlastním bratru. A bylo docela dobře možné, že až se Edvard o nešťastném konci svých

blízkých dozví, bude z roztržky mezi otcem a synem vinit především sebe samého.

Teď, kdy se Will dostal dál od západního Kamene osudu, byla jeho mysl jasnější. Pokusil se nahlédnout celou záležitost z Gwydionova pohledu a jeho způsobem vnímání. Ve státních záležitostech nebyl čaroděj rozhodně žádný zelenáč, nanejvýš opatrně volil co komu prozradí, a z jakého důvodu. Dokázal se neskutečně přesně vžít do postavení ostatních a byl mistrem předvídání, co si pomyslí ten nebo onen, až se dozví konkrétní informaci. Will se však mohl jen dohadovat, co asi Edvard udělá, až se dozví pravdu o trpkém konci svých blízkých. Začne zuřit a běsnit? Ztuhne jako opařený? Zlomí ho to? Nebo má ducha obrněného dostatečně tvrdou ocelí a svede odložit novinky na čas po bitvě a splnit tak povinnost k těm, kterým velí? Will neměl nejmenší tušení. Jediné, o čem nepochyboval, bylo, že tyto záležitosti musí Edvardovi vylíčit bez prodlení a že bude lépe, dozví-li se tu zprávu od něj, než od kohokoli jiného na světě.

Myšlenky mu zaletěly k Jívě. Když opustil čaroděje, poodešel kousek stranou a načerpal ze země pořádný doušek síly. Pak se s Jívou v temnotě pevně objali. Zjistil, že jeho manželka má upřímný strach, že ho ztratí. Neprozradil jí nic o svém novém zjištění. Nepřišel ještě ten pravý čas. Předzvěsti nepřicházely jen kvůli němu samotnému, jak kdysi prohlásila. A ačkoliv jí řekl, že její narůstající obavy měl na svědomí zdejší kámen, nebyl tak docela přesvědčivý. Vždy mu viděla až do nitra. Věděla, že se doba konce rychle blíží a že ani Will si není jistý, zda tu rozhodnou chvíli přežije.

„Byla bych raději, kdybys nemusel nikam jezdit," řekla, když se chystal vyhoupnout do sedla.

Pohlédl na ni přísněji. „Tohle udělat musím."

„Dobrá tedy… Pokud bychom se nesetkali dříve, než bitva začne," řekla a oči se jí zalily slzami, „chtěla bych, abys věděl, že budu stát při Mistru Gwydionovi a učiním vše, oč mě požádá."

„To mě právě trápí. Byl bych daleko raději, kdyby ses vydala do Ludfordu a bušila tam na bránu tak dlouho, dokud by ti neposkytli přístřeší."

Znovu se k němu silně přitiskla. „To pro mě není, Wille, a ty to víš.“

„Pospěš, pospěš!“ řekl Gort a podal Willovi otěže. „Temný je úsvit, blízko je den! Pobídni koně, není to sen, hej!“

Will pozvedl oči k matně bledé obloze. Temný úsvit se už pomalu přeléval do světlejšího jitra s nízkou mlhou a vysokou, rychle letící oblačností, která prozrazovala jakousi vřavu vysoko na nebi. Se zvedajícím se sluncem mizela ze země i slabá námraza, přičemž se proměňovala v chladnou a nestálou rosu. Údolí Lugu bylo zaplaveno plátěnými stany a z nesčetných ohňů stoupaly nehybným vzduchem proužky kouře.

Do údolí se teď lily zástupy jezdců, duněly dolů ze svahů a shromažďovaly se na pláni. Will věděl, že jeho šance zasáhnout pomalu pomíjí. Znovu a znovu tváří v tvář přísným a strohým strážcům šlechtických stanů trval na tom, že jeho zprávy jsou životně důležité. Že přináší zprávy o bitvě vybojované na severu, a že ho Edvard přijmout *musí*.

Přesto ho však nechávali čekat.

Ale co bylo důvodem? Vigilie, kterou všichni rytíři držívali v předvečer bitvy, už musela dávno skončit. A Edvardovo setkání s jeho veliteli jakbysmet. Dokonce ani obřadné oblékání ocelové zbroje by nezabralo tak dlouhý čas…

Nakonec to už Will nemohl vydržet déle. Bylo mu jasné, že musí začít jednat. Pokud řešení jeho obtíží vyžadovalo použití magie, pak budiž.

Ze tří ozbrojených strážců hlídali bránu dva mladší. Jejich starší a v pasu mnohem mohutnější kolega postával nějaký tucet kroků od nich. Všichni tři měli na hlavách přilbice s hledími pozvednutými vzhůru nad čelo. O to těžší práci bude mít.

Will nenápadně načerpal energii, zamumlal si něco jako by pro sebe a pak se snažil vypadat nenápadně, zatímco tanečními kroky vyznačoval hroty pentagramu. Během chvilky se začali dva mladší strážci potit pod náporem slunečních paprsků. Tváře jim zbrunátněly a celí nesví přešlapovali z nohy na nohu. Než Will napočítal do sedmadvaceti, povolil si velitel stráže podhradní řemínek a s těžkým oddechováním zamířil ke dvěma mladším.

„Je docela vedro na tohle období, co?“

Okamžitě poté, co si jejich velitel sňal přilbici, učinili tak rovněž. Will byl okamžitě připraven, rychle vytancoval kroky kouzla rosolovitých kolen, shodil strážcům kožené čapky a dotkl se jejich čel – první, druhý, třetí! V bezvědomí klesli na jedinou hromadu, jen jejich sekery trochu zařinčely.

Ještě ani neleželi na zdupané trávě a Will už byl v půli cesty k největšímu a nejbohatšímu ze stanů. Jeho vnitřek byl honosně vyzdoben a vybaven skládacími židlemi, polštářky, psacím stolem a dvěma velkými truhlicemi. Ale Edvard tam nebyl.

Will zaklel. Pokud má uniknout, musí teď sebou pořádně hodit. Obrátil se k východu, opatrně vyhlédl a vykročil ven. Okamžitě poté začal volat o pomoc a budit spící vojáky. Když k němu přiběhli strážci, ukázal na stan a vykřikl: „Támhle je! Ten bídák!“

„Chopte se ho!“ vyštěkl muž s největším chocholem na přilbici.

Pět ze sedmi strážců, kteří přiběhli později, vyrazilo do pánova stanu v obavách, že došlo k nějaké loupeži. Před šestým mužem hrál Will roli pobouřeného svědka, ale když se ho poslední pokusil chytit, musel využít příležitost. Ustoupil, zahalil se do pláště a zmizel jim před očima.

Měl na sebe vztek, že tak dlouho snášel jejich zdržování, a ještě se nakonec musel uchýlit k magii. Alespoň, že unikl polapení. Ubíral se pryč, ale najednou zaslechl troubení rohů a zarazil se. Neměl představu, co by měl dělat. Všude okolo něj opouštěli muži svá místa a běželi k místu, odkud zvuky zaznívaly. Will se snažil seč mohl, aby ho přival lidí nestrhl s sebou, ale pak se i on musel dát do běhu. To už věděl, že příčinou poplachu nebude on, a že jen jediný muž měl na tohle vojsko takový vliv.

Jeho tušení se potvrdilo, neboť od lesa cválala k táboru řada mohutných válečných koní a nad hlavami jezdců se třepetaly praporce rodů věrných Eboru. Uličkou v jásajícím davu se míhali muži v modrých a stříbřitých zbrojích. Ať byl Edvard kdekoli, právě se vrátil.

Will tušil, že se musí dostat do prvních řad, než dav vojáků příliš zhoustne. To by mu znemožnilo projít k Edvardovi bez použití kouzel, čemuž se tolik snažil vyhnout. Před Edvardem se shromažďovalo vojsko v očekávání plamenné řeči. Toužili

po slovech svého pána, po slovech, která by rozproudila jejich krev, jež by je naplnila ohněm. A Edvard, který se tak horlivě snažil napodobit svého otce, by je nezklamal.

Will neměl na vybranou, musel se vrhnout vpřed bez zaváhání. Prodral se až do volné uličky, kterou cválali rytíři na koních, a začal tančit plazí tanec, jehož se kůň vedoucího jezdce polekal. Jeho plášť v barvě myší hnědi vířil a odletovaly od něj zelené jiskry. Když se stále jasnící světlo dotklo nedalekých stromů, začaly na nich rašit pupence a za chvíli se objevily i první listy. Ti, kteří ten zázrak viděli, se začali udiveně krčit. Jejich ústa oněměla a ticho zaplnil zpěv skřivanů. Celou luzní louku zaplavily desetitisíce narcisů, které se probudily ze zimní dřímoty.

Will pozvedl obě paže nad hlavu a důrazně a se vší naléhavostí zvolal: „Edvarde z Eboru, slyš, co ti pravím!“

A Edvard slyšel. Snažil se pobídnout koně vpřed, ale zvíře se dál vzpíralo. Na vévodův pokyn všichni ustoupili, kromě hraběcího panoše. Ten přistoupil ke svému pánovi a sňal mu dlouhé ostruhy, takže Edvard mohl sesednout z koně a dojít až na délku meče k podivnému čaroději, který nechal na louce propuknout jaro se vší plodivou silou.

Will cítil, jak ho s Edvardem spojuje silné pouto, pouto, jež bylo něčím víc než jen vzpomínkou na dávné přátelství. V oné chvíli mu připadalo jako pouto krve, téměř jako příbuzenská vazba. Sklonil hlavu, a když ji pozvedl, v očích měl slzy. „Příteli Edvarde, přináším ti smutné zvěsti týkající se tvého otce a bratra.“

Ale zdálo se, že Edvard byl na něj připraven. „Je to falešný posel!“ vykřikl. „Nechť promluví, neboť jedině tak se s ním můžeme vypořádat.“

Edvardův hlas byl tvrdý jako ocel, pohled hrozivý. Vypadal jako muž, jenž si právě udělal čas, aby konečně vyřešil nějakou důležitou záležitost, kterou dlouhou dobu opomíjel. V jeho tváři Will spatřil hrůzostrašné zatmění a tušil, že každým okamžikem může zaznít rozkaz, aby ho lapili a přímo na místě sťali jako lháře a zrádce.

Edvard pozvedl obličej k nebi a zvolal, jako by na nějakého skrytého mága: „Nechť promluví teď, sice se dám na další cestu!“

Will nemohl takovému podivnému přijetí ani uvěřit, ani trochu nechápal, co to Edvarda posedlo a proč se chová tak zvláštně. „U Hradu slunečních hodin došlo… došlo ke krvavé bitvě," spustil nakonec. Pokračoval líčením pohromy na pláních u Awakenfieldu, stručně ale soucitně, jak jen mohl. Prozradil vše, čím si mohl být jistý. Mluvil o vévodově smrti v bitvě a o Edmundově zavraždění. Když se však dostal až k popisu hrůzných chvil, kdy královna vyzdobila městskou bránu v Eboru, Edvardův potlačovaný neklid se projevil prudkou netrpělivostí.

Podruhé se obrátil k nebesům a promluvil: „Slyš mě, kouzelnice! Už jsem toho vyslechl dost! Ať je to kdokoli, nechť už nehovoří déle o záležitostech mého rodu, sice ho dozajista rozseknu vedví!"

Šílenství, které se zmocnilo tohoto bojovníka, Willa zarazilo. „Edvarde, poslouchej mě, prosím! Tvůj otec je mrtev…"

„Zmizni, pravím ti, všetečný duchu! Nekal mi více chvíle mého žití!" Edvard znovu zaklonil hlavu a pohlédl vzhůru. „Nebudu to déle snášet. Slyšíš mě, kouzelníku?"

S těmito slovy hodil na Willa hrst jakéhosi černého prášku, který se náhle objevil v jeho rytířské rukavici. Prášek Willa oslepil, dusil ho a srazil na kolena. A zatímco vrávoral a kašlal, vyhoupl se nový vévoda z Eboru opět na koně a vyrazil klusem kupředu.

Tvář Willa pálila, jako by mu do obličeje vmetli žhavý popel. Převaloval se a vzdychal, načež se mu konečně podařilo postavit se na nohy a dát se na zběsilý úprk. A snad právě tomuto šílenému útěku vděčil za svůj život, neboť jinak by ho Edvardova nadutá družina pravděpodobně zadupala do trávy. Rytíři totiž byli zvyklí opovrhovat tím, čím opovrhl jejich pán. A snad právě dlouhá řada cválajících rytířů zachránila Willa před nevolí obyčejných vojáků, které by jinak jen těžko unikl.

Jako blázen letěl přes bažinatou pláň směrem k řece. Vrhl se do ledové vody a převaloval se v ní i po kamenitém břehu, jako kdyby máchal nějaký špinavý kus hadru. Dělal co mohl, aby ze sebe smyl štiplavý prášek.

„Žádný král Artuš!“ křičel a proklínal sám sebe. „Žádný Mistr Gwydion! Jen obyčejný poločlověk, kterého zažene na útěk hrst kouzelnického prášku! Jaká teď zbývá naděje?“

Jeho bezmoc se přetavila do zuřivosti a zuřivost do prudké síly, to když se pustil do vysokého svahu nad břehem řeky Lugg. Rval plné hrsti chladné trávy a nohy bořil do měkké půdy. A nahoře si lehl, nemyslel na nic, svět jako by pro něj neexistoval. Až tu ho opět vytrhly radostné výkřiky a povyk v dálce. Cítil je víc, než pomalu polevující pálení v očích. Kráčel přes travnatou louku a všímal si povadlých žlutých kvítků, které zplihle visely na zahnědlých stoncích. Ze spících cibulek je vytrhla nedobře promyšlená kouzla a teď klesaly a zmíraly po tisících. Will se vyšplhal do větví stromu a tam se usadil. Zahanbený a pokořený, slizký od bahna, nuzák uprostřed svého díla. Chtěl vidět, jaké zázraky přijdou teď.

Jestli však byla v povětří cítit nějaká kouzla, nebylo to Willovým přičiněním. Mladý vévoda držel řeč ke svému vojsku, po jeho levici Will spatřil Edvardova nejmladšího bratra Richarda a po pravici dalšího bratra Jiřího. Stále to byli ještě chlapci. Mladí hošíci. Příliš mladí pro válčení. Navzdory tomu byli odění ve zbrojích a předváděni vojákům pro povzbuzení.

Will sklesl a roztřásl se, cítil se poražen. Zlostně promýšlel, co se právě udalo. S Edvardem si citelně zahrál kámen války, ale v celém průběhu posledních chvil vnímal i jiný druh kouzel. Dokonce ani v této chvíli se neodvažoval odhadnout, nakolik Edvard skutečně rozuměl tomu, co se mu snažil sdělit. Očaroval snad někdo jeho schopnost chápat? Choval se jako člověk, kterému už kdosi jiný vylíčil nějakou pokřivenou podobu pravdy. Jako člověk, který se už rozhodl, čemu bude věřit…

A pak tu byl onen prášek. Copak rytíř vyrážel vstříc osudu s rukavicí plnou kouzelnického prášku? Zdálo se, že byl předem varován před nějakým podobným magickým zásahem. Jako by mu někdo poradil jak se má chovat a pomohl mu připravit náležitou reakci.

Will si otřel z očí pálivé slzy. Prášek měl v sobě i jakousi slabou magii, ledabylé zakletí, které k němu spolu s práškem z větší části ani nedolétlo. Šlo o žahavé kouzlo oslepení, ovšem provedené velice neobratně. Nepatrný zlomek útěchy mu poskytovalo vědomí, že jeho vlastní úsilí bylo v porovnání s

tímto pokusem o mnoho jemnější a promyšlenější. Přesto neuspěl, neboť tu teď seděl v koruně stromu a prochládal, zatímco pán situace nedaleko odtud očarovával davy.

Will se snažil vyladit svůj sluch, aby zachytil Edvardova slova, ale cvakaly mu zuby. Když obrátil pohled k obloze, zmocnil se ho údiv. Na místě nízko nad jižním obzorem, kde teď měl stát jediný kotouč slunce, spatřil hned tři!

Tři planoucí slunce? Jak by se to mohlo stát? Jistě to byl jen jakýsi klam, způsobený vlhkým vzduchem, hra slunečních paprsků prorážejících mlhu. Nemohlo to být jinak, neboť z úkazu necítil žádnou magickou moc. Avšak lidé, kteří na nezvyklou podívanou zírali, byli okamžitě ochotní věřit jejímu symbolickému významu a přijmout ji jako znamení.

Will zaklonil hlavu, zastínil si oči a málem ze své výše spadl. Mezi vojáky dole se rozlévalo ohromení. Mnozí spínali ruce a poklekali, ostatní hleděli z jednoho na druhého neschopní slova a dočista zmatení. Když se po chvíli začal rozruch uklidňovat, ozval se Edvardův hlas jasněji a zřetelněji. Oznamoval shromážděné mnohatisícihlavé armádě, že toto je vskutku ono znamení, které předpovídal. Znamení od Boha všemohoucího, zázrak seslaný z nebes, příslib skvostného posmrtného života, k němuž se teď připojil i předchozí vévoda z Eboru.

Ve Willově srdci se mdle rozezněl poplašný zvon, neboť nahlédl, jak hluboko zasáhlo Edvardova ducha neblahé našeptávání Nevidoucích. Opakoval tu před mohutným davem nebezpečné představy, které tvořily podstatu Velké lži.

„Oslňte můj zrak!“ vykřikl Edvard a pohlédl přímo do prudké záře. „Tři slunce, jež tak jasně zříte na nebesích! Tři slunce, představující poslední tři syny rodu Eborů! Vizte, toto jsou mí bratři! Ačkoli jsou to stále chlapci, neobávají se zemřít, neboť vidí, jak perleťové nebe přináší znamení našeho vítězství!“

V té chvíli všichni přihlížející viděli, jak dvě slunce po stranách na okamžik zaplála jasněji a začala blednout.

„Vizte, jak se tři slunce stanou opět jedním! Nezklameme tě, otče! Budeme bojovat pro tebe, a zvítězíme-li, tvá bude sláva! A padneme-li, budeme moci žít opět po tvém boku nahoře na nebesích!“

Těmito odhodlanými slovy zažehl Edvard, vévoda z Eboru, ve svém vojsku plamen, a mnoha podobnými promluvami jej živil, až celou armádu pohltil nesmírný oheň nadšení. Vyzval své jednotky, aby se vydaly na jih po otrokářské silnici a pronesly své zbraně mezi návršími, na jejichž vrcholcích stály za časů breanských králů dvě pevnosti jako koruny na hlavách panovníků. Ty dva kopce zachmuřeně shlížely na úzkou cestu vedoucí skrze vesnici Yatton Mystery. Žádný z mužů pochodujících po té pradávné otrokářské cestě netušil, zda se dožije západu slunce, a žádného z nich to v této chvíli ani nezajímalo.

Will s těžkým srdcem sledoval, jak mu vojsko mizí z dohledu. Pozoroval jak poslední z nich, rozpálení Edvardovým proslovem, opouštějí shromaždiště a radostně míří ke svému osudu, dosud oslnění obyčejným klamným odrazem světla.

Slova, slova, obyčejná slova! Copak samotná slova dokázala měnit smýšlení lidí? Je to snad nějaká nová magie, jež nutí člověka zapudit i tu nejočividnější skutečnost a až do hloubi srdce se nadchnout pro nejvypočítavější z myšlenek? Willovi to tak připadalo. Ta slova znamenala daleko víc, než se na první pohled zdálo, a Will to věděl. Působila jako spouštěč kouzla, dokázala škubnout západkou na dvířkách výhně a otevřít je tak planoucí touze *věřit*, která se za nimi skrývala.

„Všichni si zasloužíte zemřít!“ vykřikl za vojskem a zahrozil pěstí. „Ovce! Dobytek! Copak nikdo z vás nemá aspoň půl rozumu, aby zapochyboval? To musíte uvěřit každému záludnému a lstivému nápadu, kterým vás krmí? Nenávidím vaši tupost. Nenávidím ji víc, než se kdy dozvíte! Slyšíte mě?“

Začal slézat ze stromu a stále si mumlal a reptal nad vítězstvím, jehož kámen války dosáhl nad stádem prostých lidí. Potkal stařenu, která na něj poděšeně hleděla, když jí křičel do tváře: „Nezajímá je krutá pravda, chtějí slyšet jen hezké lži. Myslí si, že ty jim prospějí víc! Ale tím se nechávají odvádět dál a dál od pravé stezky, to vám tedy říkám! Co je to s vámi se všemi? Copak nemáte vlastní vůli a rozum?“

Vystrašená žena však před ním utekla a nikdo jiný by šílenci ani nenaslouchal. Willova zlost nad pošetilostí ostatních se začala měnit ve vztek na sebe samého. Měl v úmyslu Edvarda varovat, aby se nepouštěl do bitvy, ale dovolil Gwydionovi

zprostředkovat mír. Hodlal mu říct, že velitelem nepřátel je ve skutečnosti soudný a uvážlivý muž Jaspis z Pendrake, člověk, jehož děsilo vše, co se doposud odehrávalo, muž přesvědčený, že tato válka už trvala příliš dlouho. Ale o tom všem neřekl ani jediné slůvko.

Will se posadil na zdupanou trávu pláně a zoufale se zasmál. Tolik toho chtěl vykonat, avšak neviděl oblast, v níž by jeho snaha neselhala. Nikdo mu teď nenaslouchal. Zbyli zde jen starci, ženy a děti, jejichž úkolem bylo sbalit tábor a připravit konvoj vozů, který ho přepraví jinam. I kdyby se teď Will vyhoupl na svého trpělivého jezdeckého koně a pobídl ho k nejvyšší rychlosti, neměl naději, že by se mohl dostat ke kameni dřív, než propukne bitva. Dlouhá cesta lesnatou krajinou, která by ho vedla jinudy, pro něj nepředstavovala uskutečnitelnou variantu. Bude se muset pověsit na paty Edvardovu vojsku, které bude procházet mezi dvěma dávnými pevnostmi jako písek protékající nejužším místem přesýpacích hodin. Jediné, co mu zbývalo, byla velice chabá naděje, že se mu ve zbývajícím času, zatímco se budou vojska řadit, podaří proklouznout až k železnému stromu.

Měl ještě magii, ale žádné z kouzel, která ovládal, by mu v tomto případě nepomohlo. A navíc i magie měla své nevýhody.

Proč by se však měl o překot snažit dostat ke kameni války? Aby znovu neblaze zasáhl do vývoje událostí a s největší pravděpodobností se nechal rozsekat na kousky? Nebo snad zpackat Gwydionův komplikovaný plán a způsobit smrt vlastní ženy? Polomuž! popichoval ho kámen války. Polomuž! Opravdový polomuž!

Opustila ho veškerá chuť cokoli udělat. Hleděl do mléčného nebe a cítil na tváři teplo slunečních paprsků. Zavřel oči. Ve vzduchu cítil vůni kouře. Zaslechl pisklavé hlasy dětí prohánějících se mezi stany. A pochopil, že kámen ho zasáhl až do morku kostí. K potopení lodi stačí jen jediné – jestliže kormidelník pustí kormidlo a nechá vše svému osudu. To si Will řekl. Nezáleží na tom, jak těžké mi to celé připadá a jak strašně jsem unavený a zoufalý, *musím to zkusit ještě jednou*.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

DRUHÝ SOUBOJ

Když se Will upokojil, poodešel kus na volné prostranství, aby ze země načerpal síly. Bylo mu jasné, že musí doplnit energii, kterou vyplýtval, ale ucítil v půdě jakousi rozpačitou neochotu. Možná byl příliš blízko vláknu Heligan. Anebo, ještě pravděpodobněji, byla chyba na jeho straně. Žádal zemi o pomoc čtyřikrát během pouhých čtyř dnů, a něco takového nikdy předtím neudělal.

Nohy se mu tu a tam zabořily do promáčeného drnu louky, a voda, která se mu přelévala přes nárty, byla teplá. Když si to uvědomil, poklekl a vnořil do bahnitých kaluží prsty. Z louží stoupala řídká pára a potvrzovala to, co mu už předtím prozradila chodidla – že bitva musí každou chvílí začít. A teď, když se vydal zpátky k táboru, pocítil varovné mravenčení.

Před ním stály seřazené stovky vozů, eborský konvoj se zavazadly a další výbavou, zbývalo jen naložit stany. Ať už Edvardova armáda zvítězí či nikoli, nehodlají už odpočívat na tomto místě.

Procházel okolo nejzadnějších vozů konvoje na místo, kde zanechal uvázaného koně, když tu zaslechl smích. Byl podobný jeho vlastnímu smíchu, ale s nádechem posměchu. A když se obrátil, uviděl sám sebe, jak se ohlíží.

„Jen přistup blíž k zrcadlu, bratříčku!“

Útroby mu sevřel děs a náhle všechno zapadlo do sebe. „To jsi musel být ty!“

„Nebo…," znovu ten krutý úsměšek a napřažený prst, „… ty."

Willa udeřil přes nos kyselý sirný zápach a v ústech ucítil pachuť promrhané magie. A pak, spolu s mávnutím pláště barvy hnědé myši, byly zapletené vlasy i plášť pryč. Pozorovala ho černě oděná postava a v ruce svírala malou loveckou kuši.

Will zíral na své dvojče. „To ty jsi hovořil s Edvardem! Myslel si, že ty jsi já."

„Nemusel jsem se kvůli tomu nijak zvlášť složitě přestrojovat."

„Co jsi mu navykládal?"

„Netroufneš si hádat? Aby dal pozor na toho, kdo přijde těsně před bitvou. ‚Bude oděn do mého těla,' řekl jsem mu. ‚Ďábelský posel, vyslaný kouzelníkem Maskullem. Bude ode mne k nerozeznání, bude mít stejně laskavé vystupování, ale budou to jen planá kouzla, můj odraz v kouři. Promluví s tebou, příteli Edvarde, ale bude ti lhát. Nenaslouchej mu!' Edvard mi uvěřil."

„A přitom jsi mu navykládal všechny lži sám." Ve Willovi vzkypěla krev. Uvědomil si, jak byl připraven o možnost oznámit Edvardovi strašlivou skutečnost.

Chlu se chechtal. „Jistěže jsem mu pověděl všechno o udatném boji jeho otce, a jak ho o vítězství připravila jen prohnanost nepřátel. Vylíčil jsem Edvardovi, jak vévoda Richard s posledním dechem vyjádřil přání, abych jeho milovanému synovi donesl vzkaz, že má být pomstěn. ‚Můj synu, nesmíš spočinout, dokud nebudou všichni mrtví. Všichni až do posledního. Jedině tehdy naleznu v hrobě klidného spočinutí.' Ach, a teď už je připraven k boji, synáček."

„Dokonce jsi mu dal do rukavice kouzelnický prášek."

„K zažehnání démona. Pálil tě do očí?" Chlu se opět rozesmál, ale náhle se zarazil a pravil: „Ale nakonec to bude na *mně*, abych tě zažehnal, že ano?"

Chlu pozvedl kuši, ale v téže chvíli sáhl Will za sebe, vytáhl z vozu stanovou tyč a jediným prudkým pohybem přes rameno ji vyslal přímo na Chluovu hlavu jako by to bylo kopí. Připadalo mu, že ho musel zasáhnout, neboť Chlu pozvedl ruku, aby se kryl. Bylo však příliš pozdě, neboť samostříl stačil vypálit šipku.

Šipka zasáhla Willa do otevřené dlaně levé ruky a okamžitě mu ji přišpendlila k dolní čelisti. Zmocnila se ho hrůza, ale bezprostředně poté, co prsty pravé ruky sevřel střelu, ho zasáhl omračující rudý paprsek. Slyšel sám sebe zaskučet. Měl dojem, jako by ho do tváře kopl kůň a odhodil ho na tvrdou kamennou zeď. Bojoval s mdlobami. Bylo mu jasné, že pokud se jim poddá, bude s ním konec. Avšak v tom okamžiku se ho zmocnil prudký pocit vykořenění a zjistil, že leží na trávě s roztaženými údy a zírá do nebe, po němž se najednou honily těžké mraky hrozící deštěm.

Co se to stalo? Zmocnila se ho panika. Náhle ho napadlo, že se nějakým způsobem dostal do onoho druhého světa, jehož se obával. A co když to tak skutečně bylo?

Ale ne, tenhle zvláštní pocit už předtím zažil.

Kdy to jen bylo?

Vyskočil na nohy, připravený k boji. Srdce mu bušilo, svaly se napínaly, ale pak opět sklesl na kolena. Chlu byl pryč. Pryč byl i celý tábor. Všechno bylo *docela jiné*.

Všechno se mu před očima točilo, Will zatřepal hlavou, aby se trochu probral. Rozhlédl se chvějící se šedou zimní trávou zpola spasenou ovcemi. Viděl zaječí bobky a křoviska větrem ošlehaného hlodaše – ať se nacházel kdekoli, jistě to bylo vysoko v kopcích. Mechem porostlé svahy, chladné a větrné počasí a nad hlavou zuřivá obloha, nic z toho mu nepřipomínalo místa, na nichž se nacházel ještě před několika okamžiky.

On mě zmizel! napadlo ho. Ten paprsek – seslal na mě mizící kouzlo. Ale kam jen mě to odneslo? A jak?

Rozčílil se nad vlastní bezmocí a také nad tím, že byl polapen do stejné pasti, jakou naplánovali pro Maskulla. Měl jsem být na takový útok připravený, pomyslel si. Ale aspoň že nejsem na Baerbergu…

Cítil se zvláštním způsobem odtržený od světa a když shlédl na své ruce, připadaly mu podivně cizí. V prostřelené dlani necítil žádnou bolest, dokonce zatím ani příliš nekrvácela. Jen v měkké části ruky mezi palcem a ukazováčkem zela otrhaná díra. Dotkl se sanice. I tady nahmatal namísto krvavé rány jen důlek, jako by zatažený kolem střely působením tepla. Měl štěstí. Ale okamžik! Znovu se zadíval na natažené ruce. Měl neodbytný dojem, že jsou na jeho zápěstích nasazené obráceně. A co bylo

horší, nemohl se rozpomenout, zda palce mají směřovat dovnitř či ven.

Co se to stalo? proběhla mu myslí otázka a za ní se valila vlna nepřirozeného strachu. Co to se mnou provedl?

Byla tu ovšem ještě jedna naléhavější záležitost. S kletbami zarazil vyčnívající část střely do spáry ve skále, zašklebil se a zabral. Šipka praskla a Will ji mohl z rány pohodlně vytáhnout.

„Při hvězdách a měsíci…“

Hrot šipky tvořil úlomek tvrdého černého kamene. Prohlížel si ho a pak jeho pohled sklouzl k černé skále, vystupující tu a tam z travnaté půdy. Takhle to tedy bylo! Teď už na tom, co se udalo, nebylo nic tajemného – temný kámen byl spouštěčem mizecího kouzla.

S novým podezřením se zahleděl k jihu. Nebylo snadné to odhadnout, ale podle paprsků, dopadajících na mozaiku lesů a zemědělských usedlostí, se slunce nacházelo níž a dále na východ, než před několika okamžiky.

„Když změníš místo, musíš změnit i čas,“ vzpomněl si. „Gwydion tvrdil, že čas se může převinout i nazpátek, ale je to možné i při mizecím kouzlu? Pokud ano, znamenalo by to, že teď mám víc času!“

Znovu se podíval na své ruce. Stále si nebyl jistý, zda jsou ve své správné poloze. Zavřel oči, ale ani trochu to nepomohlo, spíše naopak. Bylo to nesnesitelné.

„Jsem jen trochu otřesený, malinko blázním,“ řekl si. „Za malou chvíli to bude v pořádku.“

Místo, na kterém se nacházel, bylo úžasné. Vypadalo jako malý kousek pralesa. Gortovi by se tu jistě líbilo. Půda byla pružná jako slamník, zelená mechem a tu a tam skropená flíčky bledých lišejníků. Obloha byla plná velkolepé nádhery, jak sluneční paprsky na mnoha místech prorážely mohutná oblaka a ozařovaly zemi.

Vyškrábal se na vrcholek návrší a uviděl cosi, co vypadalo jako kostra nějaké budovy. Stála o něco níže na úbočí kopce. Za ní se k jihu, západu a východu rozkládal daleký výhled, který musel zasahovat nejméně do čtyř hrabství. Prazvláštní stavba nebyla ruina, jak se zprvu zdálo – čtyři statné pilíře podpíraly šikmou střechu pokrytou dřevěnými šindely. Stodola to jistě nebyla, neboť byla otevřená na všechny čtyři strany a nebylo v

ní nic než pár snopů mokré plesnivé slámy a laťová konstrukce vyšší než člověk naběchovaná starými větvemi a suchými hlodašovými keři. Když se Will přiblížil, všiml si, že země má tmavý odstín, jaký mívá v blízkosti uhlířských milířů.

Nedaleko stála ještě kamenná chatrč, které si předtím nevšiml. Jen jakýsi kamrlík bez oken, přitisknutý k nízkému skalisku, z nějž jako by vyrůstal. Z komína vycházel bledý proužek kouře a když Will strčil hlavu do dvířek, uviděl nepochybné znaky, že na tomto místě někdo docela nedávno přebýval. Teď byla barabizna prázdná, uvnitř však bylo teplo, špína a ve vzduchu se vznášel nečekaný pach dehtu. Příbytek to byl svým způsobem útulný, příjemná úleva od nehostinnosti okolní krajiny. Na ohništi žhnuly kousky dračího kamení a malá hromádka ležela i kousek vedle, aby bylo po ruce. Kolem stěn byly naskládány hrnce na vaření a hrubý nábytek – lavice a stůl, k němuž by mohli usednout dva tři lidé. Will spatřil dokonce i koutek na spaní, zakrytý ovčími kožešinami. V protějším koutě stálo vědro, které mělo na svědomí zápach dehtu. Jeho dřevěné držadlo od něj bylo celé ulepené.

Z Willovy dlaně odkapávala krev. Zašátral ve svém váčku a vylovil nepatrný úlomek kamene, nožem ho naškrábal a tím prachem posypal poranění z obou stran. Našel si kus špinavého hadru a začal si s ním omotávat dlaň. Přitom si znenadání uvědomil, kam se to vlastně dostal.

„No jistě…“

Vyšel znovu ven. To ta střecha ho mátla. Celá stavba měla ve skutečnosti jednou posloužit jako zdaleka viditelná signální vatra. Dřevo muselo být připravené vzplanout kdykoli, a jak jinak by bylo možné zabránit počasí, aby je nezmáčelo, než střechou? To by vysvětlovalo i ony balíky slámy. Zatímco za noci je vidět jasné světlo velikého ohně, ve dne je pro viditelnost signálu nutné vytvořit spousty hustého dýmu…

Tohle tedy musí být kopec Cullee, pomyslel si. A jeho strážci, ať jsou právě kdekoli, musí být Edvardovými muži!

Obrátil se tváří proti větru a vydal se rozhlédnout západním směrem. Zmátlo ho však, že dole na pláních neležel žádný Ludford a za ním se nerýsovaly siluety cambrayských hor.

Strážci musí mít někde pozorovatelnu, usoudil. Nejspíš nějakou boudu na východním svahu, kousek pod vrcholem, kde

bude chráněná před nejprudšími dešti a převládajícími větry. Jistě hledí na východ k Trinovantu a řetězu signálních míst, jimiž se oznamují důležitá rozhodnutí a události v Bílé síni.

Přitáhl si plášť těsněji k tělu. Převládající větry? Ty by měly být západní. Ale teď nade vši pochybnost fouká od východu…

Znovu zavrtěl hlavou a snažil se zaplašit všechny ty podivné a nesmyslné myšlenky. Hadrem, kterým měl omotanou pravou ruku, prosakovala krev a v ráně mu začala tepat bolest. Pálila ho také čelist, ale upokojil se a cítil, jak se začíná projevovat blahodárný účinek Gortova kamene.

Obešel skalnatý hřeben a uviděl vzdálené hory stoupající v nekonečných odstínech modré až k obloze. A dole, na bezbarvé zimní pláni, ležel hrad a město…

„To není možné!“ vykřikl a třeštil oči tím směrem. Pak se ohlédl přes rameno a znovu zíral na město. „Ludford?“

Ale Ludford byl přece západně od kopce Cullee, ne na východě. A přesto nebylo pochyb, co leží přímo před ním. Viděl střechy, které mohly patřit jedině ludfordskému hradu, a čtvercovou hmotu pevnosti. Znovu obrátil pohled na své ruce a pomalu mu začalo docházet, proč je celý tak popletený.

Východ byl na západě a západ na východě, všechno bylo obráceně jako písmena v magické knize paní ze Strange, která musel číst v zrcadle.

Jenže jak je to možné? Kam se to dostal?

„Zlotřilá kouzla!“ vykřikl. „Hrubá a nedbale seslaná zakletí! Při všem, co je krásné a výtečné, co jen je tohle za místo?“

Zatímco se škrábal zpátky přes skalnatý hřeben, uvědomil si, že není sám. Koutkem oka nad sebou zahlédl šarlatový záblesk a zdálo se mu, že na vrcholu hřebene zaznamenal pohyb. Ustoupil kousek zpět a tu spatřil, jak se mu přímo před očima zčistajasna objevilo jeho dvojče.

Chlu se díval na opačnou stranu, ale přesto si Will povšiml, že měl ovázanou paži v místě, kam ho trefil stanovou tyčkou. A když se Chlu otočil, aby se rozhlédl okolo sebe, ukázalo se, že má krev i na tváři. Cosi odhodil a Will si domyslel, že šlo o další kousek černého kamene z vrcholu útesu, spouštěč mizecího kouzla, které nejspíš použil sám na sebe.

Will se sklonil, obezřetně jako lovná zvěř, a přemýšlel, jaká další zničující kouzla Maskull svého nejpovrchnějšího žáka

naučil. Chlu sám sebe vychovával tvrdě. Ať už ale byla pravda jakákoli, pravidla se teď změnila, jak se zdálo. Chluovy předchozí útoky byly nanejvýš zuřivé, ale nikdy nepoužil magii. Cosi mu bránilo použít proti svému dvojčeti kouzla, snad to byl strach. Skoro se zdálo, že ho před tím Maskull varoval. Avšak pokud tomu tak skutečně bylo, otázka zněla: proč?

Will se přitiskl k zemi, prsty zabořil do kamenité půdy a snažil se upokojit mysl, která byla stále v šoku a probírala se všelijakými možnostmi.

Proč mě přenesl sem? říkal si v duchu. Pokud na mě měl skutečně přichystanou léčku v podobě mizecího kouzla, proč si nevyrobil hrot střely z drápu wyrma z dalekého Xanadu? Anebo ještě lépe z mořské lastury? Proč mě neposlal přímo na dno Západních hlubin?

Očima sledoval černou postavu. Chlu se po chvíli zastavil a zaklonil hlavu. Stál ještě mnoho kroků od signálního ohně, ale z rukou mu vystřelily hučící plameny a celou stavbu zachvátil mohutný požár. Chlu projevoval radost jako šílený zlobr. Vysílal do připravené hromady dřeva jasné oranžové plameny, v nichž se svíjely démonické tvary a hrůzné obludy, posléze se měnící na černá mračna kouře.

Chlu zavrávoral a ustoupil. Proudy ohně tryskající z jeho rukou vytvořily veliký tlak, kvůli němuž musel pevně zabořit nohy do trávy. Žár ohně, který způsobil, byl tak obrovský, že musel s jeho chrlením přestat a při ustupování si před ním chránit obličej.

Signální hranice plála mocně, jako by ji rozfoukávaly ohromné kovářské měchy a rozpalovaly ji do bělá. Dva z pilířů podpírajících střechu se v žáru začaly rozpadat a celá střecha se zhroutila. K obloze se přitom zvedl obrovský sloupec kouře a jisker. Plameny vyskočily do výše šesti dospělých lidí. Tím byl Chluův úkol splněn, nyní se otočil a vydal přímo ke svému dvojčeti.

Ovce, které trpělivě přežvykovaly ubohou pastvu, kterou jim kopec poskytoval, se poplašily a rozutekly. Willovi se podařilo pozadu se seškrábat dolů až k místu, kde svah přímo pod ním nenadále končil jakýmsi skalnatým útesem, pod nímž se rozkládala plochá římsa. Skalka nebyla vyšší než stojící muž a

dole vedla stezka. Za ní ubíhal svah opět nerušené a pozvolna až k úpatí. Will se naposledy ohlédl a skočil.

Ten oheň byl znamením pro Edvarda, napadlo ho. Signál k zahájení útoku. A teď, když Chlu splnil co měl, si jde pro mě.

Když se Will ocitl pod převislou skalní stěnou, přitiskl se co nejtěsněji k hornině. Otevřel mysl a pokusil se o ledově klidné soustředění potřebné k tomu, aby mohl načerpat sílu z hory. Pocítil čerstvé proudění energie, jaké je obvyklé pro vyšší polohy. Chladné a osvěžující ducha, neboť nebylo kaleno a narušováno vlákny křížícími se dole na pláních. Zároveň bylo slabé a jemné, potrava ze vzduchu a světla. Přesto hltal sílu plnými doušky. Cítil vděčnost i za tu krátkou chvíli blaha a povzbuzení, kterých se mu dostávalo.

Chlu byl v té chvíli jen nějakých deset kroků nad ním. Will poodstoupil od skály a pozvedl ruce vzhůru, jako by chtěl na svého bratra seslat ohnivé plameny.

„Už ani krok!“

Chlu si dal ruce v bok a hleděl dolů. Jeho drzé vystupování si mnoho pošetilců vykládalo jako smělost, ale moudří v něm rozpoznali domýšlivost. „Ach, tady jsi, bratříčku!“

„Zůstaň, kde jsi!“

„Nebo se stane co? Vyslovíš mé jméno a zničíš mě?“ Opět se krutě usmál. „A sebe také, že ano?“

„Neměl bys pochybovat, že to skutečně udělám, Llywe.“

Will vyslovil bratrovo jméno zcela přesně, ale přesto se mu Chlu posmíval dál. „Tentokrát ti mé pravé jméno nepomůže, ani kdybys věděl, jak je správně vyslovit. Pán Maskull mi prozradil, co by se stalo, kdybys to zkusil. Takto vytvořené kouzlo by dopadlo i na tebe a zemřel bys také!“

„Bude-li to ve správný čas, strach mě nezastaví.“

Dítě temnoty na něj shlíželo podivným pohledem, jako by ho napadla nějaká nepochopitelná myšlenka. „To říkáš teď, ale až ta chvíle přijde…“

Zahučel poryv větru a odnesl ostatní Chluova slova. Odtančil kousek od skaliska. Musela to být iluze, ale Willovi se zdálo, že se točí rychleji a rychleji, až se zavrtal hluboko do země pod svýma nohama. Poté se začal trhat veliký kus skály a s rachotem se valil dolů. Will před ním prchal, jako by šlo o nějaký strašlivý obléhací stroj, který právě rozerval hradbu na

kusy. Masa hlíny a kamení se hrnula přímo na něj, avšak Will pozvedl svůj štít ze zeleného světla právě včas. Chlu sjížděl na sesuvu půdy a cestou zažehával suché hlodašové keře na svahu. Země se otřásala, duněla a hřměla.

Will konečně nalezl rovnováhu. Opět zatančil a tleskl rukama nad hlavou. Oblaka se zbarvila do ocelové šedi.

A pak – nic.

„Žádné další vychytralé triky?“ ušklíbl se Chlu. „Došlo ti střelivo, bratříčku? To nevadí. Tam, kam se teď odebereš, ho nebudeš potřebovat. Copak si ještě neuvědomuješ, že tě ke zkáze odsoudily pletichy tvého pána?“

„Co tím chceš říct?“

„Zdá se, že past, kterou Gwydion Havranec vymyslel, aby poslal pána Maskulla na Baerberg, polapila nakonec daleko méně schopného mága. Tebe! A teď tě mám tam, kde jsem tě chtěl mít.“

Will zašeptal a znovu tleskl rukama, tentokrát silněji. Strhl si z dlaně hadr, jímž omotal natékající poraněnou ruku, a tleskl potřetí. Temné a těžké mraky se převalovaly a nadouvaly, ale žádný chladivý déšť, který Will chtěl, nepřicházel. Jeho žádost k oblakům nebyla vyslyšena.

Chlu se zasmál, postavil se zpříma a pozvedl obě ruce jako dvě zmijí hlavy. Will mu bez rozmýšlení odpověděl. Dva stejné blesky vyrazily proti sobě, jeden zelený a druhý rudý. Na půli cesty mezi bratry se blesky srazily a vytvořily obrovitou ohnivou kouli. Její žár sežehl Willovi obličej. Chrlil další a další burácející plameny, až už na víc neměl síly. A právě ve chvíli, kdy jeho žhavý příval ustal, pohasly i Chluovy plameny.

Z Willova propáleného pláště se kouřilo. Ruce měl zčernalé jako od sazí. Vrhl se za hořící křovisko, aby se znovu ukryl. A pak se objevil zpožděný déšť, který se předtím snažil přivolat z výšin oblaků, jenž se však jaksi zdržel. Cestou k zemi se setkal s prudkým větrem a náhle byl jako hustý příval. Způsobil přesně to, co měl Will v úmyslu, tedy uhasil požáry a utišil prudkost boje.

Bojovat proti ohni ohněm je pošetilé, připomněl si. Vždy použij vodu…

Déšť svou prudkostí oba protivníky na chvíli oslepil, ale příval nevydržel nijak dlouho. Když se Will snažil najít novou

skrýš, znovu ho začaly pronásledovat rudé záblesky. Rozryly úbočí kopce široko daleko a po celou dobu za těmi smrtícími střelami ohně stála zloba – hrubá, netrpělivá a špatně mířená.

Pokud však Chlu postrádal při čarování styl, doháněl jej hrubou silou. To, co ho Maskull naučil, bylo dostatečně smrtící a účinné. Plameny byly mocné, dokázaly zvedat z mokrého mechu veliká oblaka páry a pozřít celé ovce. Will se tiskl k zemi a ztěžka vzdychl, když zemi nedaleko místa, které si zvolil za svůj úkryt, zasáhl smrtonosný blesk.

Chlu mě nakonec vyslídí, napadlo Willa. Nakonec mě musí najít. Nemůže jinak, protože dokud se mnou neskoncuje, stále pro něj budu představovat hrozbu.

Srdce v hrudi mu bušilo. Cítil je na *pravé* straně těsně za hrudní kostí…

Měl dostatek rozvahy, aby dokázal rozpoznat, k čemu došlo. Lajdácky seslané mizecí kouzlo je oba dočista převrátilo. Něco se během zaklínání nepodařilo tak, jak mělo. Chlu prostě popletl levou a pravou.

Plížil se podél svahu a tu mu začalo docházet, jaký na něj měla pokažená magie vliv. Teď už věděl, proč se cítil tak dezorientovaný – tohle totiž nebyl nějaký podivný svět za zrcadlem. Důvodem, proč mu všechno připadalo podivné a obrácené, byla skutečnost, že on sám byl změněný a obrácený. Nejen jeho tělo, ale také mozek a všechno myšlení a konání. To proto se mu vnější svět nezdál v pořádku.

A Chlu? říkal si. Jistě byl postižen podobně.

Další červený záblesk vypálil ve vysokém kapradí začernalou cestičku a zabolel ho do unavených očí. Will poodtančil a přivolal ze zachmuřeného nebe rozeklaný blesk. Zamířil jej na Chlua, kterému se však podařilo uskočit a na oplátku vyslal ohnivé koule, které s výbuchem zasáhly pahrbek za Willovými zády.

A tak tento vražedný tanec pokračoval a jeho jednotlivé součásti se pořád dokola opakovaly, podobně jako taneční kroky. Will se schoval, ale Chlu ho našel. Will odrazil Chluův útok a oplatil mu jej, načež musel prchnout zase Chlu. Boj se odehrával na celém úbočí kopce Cullee, plnil vzduch ohlušujícím rachotem a výbuchy, které doprovázely každý nově vyslaný blesk, či odpověď v podobě bouře a krupobití

snášejících se z oblohy. Opět se však dělo to, co už zažili na Věži v Trinovantu – každý úder vyvolal patřičný kryt, každý protiútok byl oplacen. Ani jeden nemohl získat převahu. Nakonec zůstali oba zcela vysílení a museli se stáhnout do ústraní, kde by mohli načerpat síly k novému úsilí.

Will se celý třásl vyčerpáním. Sestoupil z vrcholu kopce. Cítil se jako opilý. Třeštil oči a když je zavřel, stále před nimi viděl klamné odlesky červených blesků. Byl naprosto bez sil. Už dokonce nedokázal ani načerpat síly na nějaká mocná kouzla. A to se už brzy budou muset opět pustit do zuřivého soupeření na život a na smrt.

Signální vatra mezitím dohořela a Will si uvědomil, že pokud vidí západ na východě, musel čas poskočit spíše kupředu a nikoli nazad. Už nebylo ráno, ale odpoledne. Slunce se pomalu naklánělo k západu, a ne jak si myslel, že se zvedalo na východě. A bitva u Morteho křižovatky tak musela už dávno začít. Dokonce už mohlo být i po ní. Neměl daleko k tomu, aby se rozesmál. Teď už chápal, že veškeré jeho snažení přišlo vniveč. A pokud je tomu skutečně tak, mohu klidně dokončit svoji práci tady nahoře, pomyslel si.

Cítil, že jediné, co ho může ochránit, je Chlua zabít, navzdory všemu, co to přinese. Jak by to jen mohl udělat? To už by mu připadalo snazší useknout si vlastní ruku. Bylo to beznadějné. Belhal se pryč a bojoval proti slabosti, která ho zmáhala. Magie však už k němu nepřijde. Je příliš slabý. Na tomto vyvýšeném místě by se ani nedokázal osvěžit, dokud se vlastní energie kopce neobnoví, neboť v této chvíli byla jeho síla jako lehký vánek.

Proklínal sám sebe a opakoval si, že měl být lépe připravený. Docela snadno by mohl celý problém vyřešit už v počátku, pokud by se rozhodl dříve. Jen kdyby měl dostatek tvrdosti, aby se přesvědčil, že zasadit první úder je správné. Mohl Chlua pohodlně zasáhnout, dokud byl k němu otočený zády a zapaloval hranici.

Ale uvědomil si, že je to nesmysl. Neúčinkovalo by to. Něco by tomu zabránilo. Stejně jako vždycky.

Jaký smysl pak mělo o něco se snažit? Teď věděl tak jistě, jak jen mohl někdo něco vědět, že svého cíle nebude moci

dosáhnout. Ať už ono nepřirozené pouto mezi nimi bylo dílem jakékoli magie, nedopustilo by vítězství žádného z nich.

Najednou mu to připadalo očividné, přestože si to předtím neuvědomoval. Otázka však zněla: dojde ke stejnému pochopení i Chlu?

Will klopýtl a bezmála upadl. Byl na dně, ale stále mu zbývaly síly, s jejichž pomocí by se mohl dostat dolů pod kope Cullee. I kdyby to znamenalo, že se bude plazit a Chlu se bude plazit za ním. Will si řekl, že byl možná zpola slepý, ale stále vnímal, že vlastní zkušenost mu nabízí sice jasný, nicméně nebezpečně pokroucený pohled na svět. „Vlož svou víru v sebe samého a nezměnitelnou skutečnost světa," zamumlal. „Nepopřávej sluchu lžím, tak se nikdy nemůžeš vydat po nepravé cestě."

Jednou mu něco takového řekl Gwydion. Jenže svět se tak rychle měnil! Co by měl teď považovat za jeho nezměnitelnou skutečnost?

Otřel si zčernalé dlaně a všiml si, že se rána vedle palce stáhla do popelavě šedé jizvy. Tak mocné bylo proudění magické síly, že spojilo roztržené maso. Ušklíbl se a usmál, když ho napadlo, že Chlu, ať je kdekoli, dělá přesně totéž co on.

Mohu tedy nějak přemoci takového protivníka? říkal si. Nejspíš to není vůbec možné. A pokud ano, nemůže už jen to samo o sobě účinkovat jako moje ochrana? Možná bych se měl ukázat a vydat se k němu. A pokud to udělám, nedonutím ho tak provést totéž?

Prodíral se křovisky a ostré trny hlodaše se mu zarývaly do kůže. Hlodaš, pomyslel si. Jediná rostlina, na jejíchž trnech rostou trny. Měl bych Chlua hodit do jedné z těchto houštin a už nikdy by se z nich nedostal. Musím se nějak dostat z téhle holé hory. Moje místo je u Jívy a ostatních…

Pak ovšem zjistil, že vydat se touto cestou byla chyba. Přímo před ním se totiž na úbočí kopce otevírala nečekaná překážka. Došel na okraj obrovské díry, měla ploché dno, příkré stěny a tvar podkovy. Byla vykousnutá přímo v hornině kopce. Nezdržoval se pokusy odhadnout její rozměry, ani jejím podrobnějším prohlížením. Namířil si to podél jejího okraje jak nejrychleji mohl, dokud nedorazil až dolů. Útesy se po obou

stranách tyčily do působivé výše a přímo před ním leželo místo, kde byl sráz nejvyšší.

Šlo jistě o dílo dávných dob, památník úžasné velikosti, vytvořený nejspíše sluhy obrů, kteří vládli v dobách, kdy na světě ještě pobývala vyšší magie. Will pocítil v útrobách osten strachu, neboť ho znenadání napadlo, že osoba, která nařídila vybudovat tento olbřímí trůn, je stále ještě naživu. Ale veliký obr sedící na svém místě byl nehybný a vytesaný z chladného kamene. Vypadal jako král z druhé Doby světa. Vládce z časů, kdy byl Albion domovem pouze obrům a drakům. Cítil však z této pamětihodnosti cosi, co k němu hovořilo spíše o lidství, než o nestvůrách.

„Stolec obrů," vydechl, když si uvědomil druhý název, pod nímž byl kopec Cullee známý. „Takže proto…"

Tento obr však ani trochu nepřipomínal Magoga či Gogmagoga. Nebyl ani z rodu zlobrů a trolů z vřesovišť na severu. Ani obr Alba se mu nepodobal. Dlouhé věky, po něž byl vystaven rozmarům počasí, setřely částečně rysy jeho tváře. Železnou korunu rozežrala rez a přes urozenou tvář se od ní táhly dlouhé, tmavě zabarvené pruhy. Ale dlouhá cesta napříč staletími mu neubrala ani špetku na nesmírné královské vznešenosti. Trůn, na němž obrovitý král seděl, mu právem *patřil.*

Will kráčel vpřed, dokud se nohy sochy netyčily těsně před ním jako dva obrovské sloupy. Tvořily jakýsi vchod, hranatý temný otvor do podstavce trůnu. Jaké nádherné dveře musely kdysi zdobit tuto hrobku, si Will ani nedokázal představit, neboť teď z nich zbývaly pouze díry, odkud byly vytrženy panty. Před ním leželo místo posledního odpočinku, které bylo už před dlouhou dobou připraveno o své poklady. Jen jediná nápověda zůstala. Nad masivním překladem bylo obráceným oghamem a v řeči kamenů hluboko vytesáno jedno jediné slovo:

ŠUTRA

Avšak nebyl čas otálet a překvapeně zírat, neboť ukrytý nahoře ve stínech už na něj číhal Chlu. V rukou svíral veliký balvan.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KÁMEN, JENŽ BYL UZDRAVEN

Will, jehož teď veškeré obavy opustily, postoupil vpřed a stanul ve vchodu do hrobky, přímo před svou druhou polovinou. Mlčky hleděl do tváře, která mu nejednou kalila klidný spánek a děsila ho ve snech. Teď tomu tak nebylo. Ta tvář mu připadala bledá, zašedlá a jako by bez života. Will v ní spatřil i jisté okouzlení a věděl, že i Chlu viděl totéž jako v zrcadle. Bylo to jako hledět na něco, čím jeden ani druhý nebyli. To byl způsob, kterým byli spojeni.

„Nejsme bratři," řekl Will.

„Nikdy jsme jimi nebyli." Chlu na něj hleděl nemilosrdně. Jeho prsty svíraly kámen jako nějaké spáry a pomalu jej proměnily na hůl. „Za všechno, čemu jsi chtěl uvěřit."

„Už ne víc. Zrada je v tobě zakořeněná příliš hluboko, nehodlám riskovat žádnou další důvěru."

Chluova síla slábla a měnila ho v pouhý stín toho, čím býval. Pozvedl ruku, aby Willovi rozdrtil hlavu. Ale nebylo to k ničemu a Will to věděl.

„Bledneš," řekl věcně.

„Blázne! Jsi to ty, kdo bledne." Potom se ale Chlu na sebe podíval a zděsil se. „Co se to děje? Co jsi provedl?"

Will sledoval svůj protějšek, jak se rozptyluje do vzduchu. „Ať je to cokoliv, udělal jsi to ty, ne já…"

Ale pak jeho hlas zanikl jako vlčí vytí ve skučícím větru. Chlu se přímo před jeho očima rozpadl v prach. Svět ztratil

barvy a posléze se nadobro rozplynuly i veškeré tvary. Willův duch se tehdy nejspíš odebral na podobné místo, kde byl už před dlouhou dobou, když byl zbaven svého těla a uvězněn v bezovém keři. Jediné, co vnímal, byl pocit vlastního bytí. Žádný zrak, žádný sluch, žádná chuť, žádný čich, žádný cit. Nebylo dole ani nahoře, vlevo ani vpravo. Jen myšlenky, stvrzující jeho vlastní existenci a nesoucí ho jakýmsi tunelem skrze čas a prostor.

A najednou se ocitl deset stop nad zemí a dopadal na louku. Prudký náraz mu otřásl kotníky a donutil ho pokrčit nohy, až se koleny sám bolestivě kopl zespodu do brady a svalil se na trávu.

Okamžitě vyskočil na nohy a zatřásl hlavou, aby se mu rozjasnilo vidění. Položil si ruku na zátylek. Cítil se, jako by ho vyplivl drak. Točila se mu hlava a chvíli hledal rovnováhu, ale v té chvíli se mu v hlavě pospojovaly útržky do nové myšlenky.

Bylo tu ještě jedno nebezpečí!

Přichystal se na další ránu. Ale ne, zdálo se, že žádná už přece jen nedopadne. Viděl jen louku pokrytou zdupanou trávou a zhnědlými narcisy.

To byla přece pláň, ze které zmizel! Dozajista to tak bylo. Proč mu však připadala tak jiná? Bylo to tím, že tu už nestály stany? Spatřil pouze jámy po vychladlých ohništích a koleje vyježděné v jílovité půdě mnoha povozy. Jinak to však určitě byla stejná louka. A co bylo ještě lepší, všechno bylo znovu obráceně, tedy tak, jak to mělo být!

A co poranění? otázal se důrazně vnitřní hlas.

Vyčerpaně pozvedl ruce a prohlížel si je, prohlížel si i malou kulatou a špatně zhojenou jizvu. *Byla to jeho levačka?* Naznačil ve vzduchu pohyb, jako kdyby psal, a věděl, že tohle musí být pravá ruka, ta, kterou byl zvyklý namáčet brk. Ano! To bylo báječné. A také jeho srdce, které najednou tlouklo na levé straně hrudi…

Zaplesal.

Vrátil jsem se, řekl si. Chluovo mizecí kouzlo nebylo trvalé. Magie vyprchala a my jsme se vrátili!

Ale kolik mohlo mezitím uplynout času? A co bitva?

Síla, kterou předtím cítil mohutně proudit zemí, byla teď ta tam. Rozhlédl se, sužován pocitem bezprostředního ohrožení. Kde byl Chlu? I na kopec Cullee dorazilo jeho dvojče se

zpožděním, takže možná bude ještě chvíli trvat, než se objeví zpátky. Vsadil by hodně na to, že se Chlu vrátí na místo, kde celá jejich cesta začala.

Při troše štěstí spadne a zláme si vaz, napadlo Willa. Ale obávám se, že to bych toho chtěl až příliš.

Nápad počíhat si na Chlua, až bezmocně dopadne na zem, pro něj představoval pokušení, proto se rozhlédl po něčem, co by mohl použít jako zbraň. Pokud však byly jeho domněnky týkající se vítězství či porážky mezi nimi dvěma správné, žádná zbraň by nemohla nic vyřešit. Jakási neznámá síla by mu zabránila provést špatný úmysl, stejně jako zabránila Chluovi, aby provedl svůj.

Mysl se mu projasňovala a postupně se zbavoval myšlenek na zabití. Jako daleko lepší nápad se mu teď zdálo vydat se najít Jívu a ostatní.

Já ji najdu, pomyslel si. Najdu ji a povím jí, co jsem zač…

Všiml si, že nejspíš přišel o koně. Jistě ho odvedli jako součást eborského konvoje se zavazadly a výstrojí. V tom případě mu nezbývalo nic jiného, než vyrazit pěšky. Rozběhl se k nejbližšímu otvoru v řadě keřů. Připadalo mu jako dobrý nápad zmizet z otevřené pláně, a dostal ještě jeden lepší – že najde silnici. Měl aspoň pár chvil náskok, ale Chluovi jistě nebude dlouho trvat, než se objeví a rychle zjistí, kam se jeho dvojče vydalo.

Will obrátil pohled k obloze a spatřil, že některé z mohutných mračen, jež si na kopci Cullee přivolal na pomoc, byly odváté na jih. Slunce se teď sklánělo k západu, pomalu se nořilo za cambrayské hory a vrhalo přes údolí dlouhé chladné stíny. Bylo už pokročilé odpoledne a za několik chvil začne tento krátký den pohasínat.

Narazil na cestu a rozběhl se po ní k jihu. Následoval otisky kopyt a koleje po povozech. Došel k závěru, že Edvard musel zvítězit, neboť pokud by tomu tak nebylo, zbytky jeho vojska by se hnaly na sever v naději, že se jim podaří stáhnout se na Wygská blata nebo do Ludfordu.

Takové pomyšlení by ho nemělo povzbudit, ale stalo se. Nebylo snadné zachovat nestrannost, jestliže se jeho Bethe nacházela v péči Edvardovy matky. Potřebu větší rovnováhy

mu navrátila až představa Jaspise a jeho mužů rozsekaných na kousky poté, co se nechali lapit do léčky.

Řeku Lugg překročil po malém kamenném můstku u vísky Yatton My stery a pak opět utíkal nějakou půl míli po pláni. Běžel ze všech sil, až ho rozbolely plíce a začal mu docházet dech. Tam začal narážet na první těla.

Na lukách po pravé straně viděl tu a tam ležet pár mrtvol s bledými tvářemi. Jiné spočívaly na hromadách vedle silnice, jak se ji kdosi snažil zprůchodnit pro vozy. Tito mrví vypadali téměř netknutí, údy a hlavy měli všichni na patřičných místech a nebyly patrné žádné známky po hrůzném masakru. O život je připravily vysoko vystřelované šípy, které se jim zarývaly do ramen a hrudí – většina padlých měla krev u úst a na tvářích, jak vykašlávali poslední zbytky života do malých loužiček krve. Vražedné šípy zůstávaly zabodány v tělech, jen ty, které minuly svůj cíl, byly opět posbírány a použity jako odpověď. Will pohlédl kupředu a začal odhalovat celý průběh bitvy.

Ve snášejícím se šeru se objevovali Nevidoucí. Jim náleželo bitevní pole po skončení krveprolití, to bylo jejich právo. Při prvních zvěstech o blížící se armádě se po celém širém kraji rozšířily obavy a strach. Nevidoucí dovolili několika místním rodinám ukrýt se v ohrazených prostorách jejich kapitul, ale za tento útulek jim byla vyměřena jistá cena. A právě tito zvýhodňovaní sedláci a rolníci teď ve skupinách kopali pohřební jámy.

Will viděl, jak bratři odvlekli vědmu, která sem přišla, aby na válečném poli také pomohla. Spěchal dál a ničeho nedbal. Poháněly ho jen hrůzné představy, co se mohlo přihodit Jívě.

Vycítil bych, kdyby se jí něco zlého stalo, pomyslel si. Určitě bych to cítil. Ale možná to *skutečně* cítím. Možná právě to by vysvětlovalo ten hrůzný pocit. Při hvězdách a měsíci, musíš zůstat v klidu!

Bylo mu jasné, že musí odložit své obavy a prozkoumat pole rozvážným zrakem, neboť považoval za důležité pochopit, jak se bitva vyvíjela a postupovala. Podle všeho přitáhli Jaspisovi muži od jihu a Edvardovy jednotky se na ně vrhly přímo na březích řeky Lugg. Lučištníci Edvardova pravého křídla vystoupili ze svých skrýší a ztrestali Jaspisův předvoj deštěm

šípů. Poté je Edvardovo levé křídlo napadlo z boku a smetlo je až těsně k řece.

Když se Will dostal k mostu před Morteho křižovatkou, uviděl zaplavenou silnici a na ní, v ledové vodě, klečely skupinky rolníků. Kolem nich postávaly zahalené postavy v kápích a jako by větřily cizince, který se mezi ně právě dostal. Lugg se vylil ze svého koryta v místě, kde ho přehradily stovky naplavených těl. Pod oblouky mostu byly silou vody namačkány hromady mrtvol.

Will běžel dál. Neexistoval způsob, jak spočíst cenu toho, co se zde událo. Bylo očividné, že zahynulo mnoho tisíc lidí, ještě daleko víc, než u Awakenfieldu. A znovu se poslední vybojovaná bitva ukázala jako ještě krvavější a hrůznější. Na tomto místě směřoval drtivý útok k jihovýchodu, podél kroutícího se toku řeky. Jeho cesta byla vyznačená záplavami krve a pásem posekaných a rozdrcených těl. Zbrojnoši z Cambraye v lehkých zbrojích, jezdci s kopími, těžcí nájemní šermíři, lučištníci v zelených oděvech – ti všichni tu skončili žalostnou bitvu. Někteří ze zraněných byli stále ještě naživu. Měli namále, ale jejich duše se z posledních sil stále ještě držely chladnoucích zmrzačených těl. Nebylo ve Willově moci jim jakkoli prospět – příliš ho vyčerpal vlastní boj, než aby mohl pomáhat komukoli jinému. A navíc, tito ranění už ušli příliš daleko po stezce od života ke smrti, než aby jim pomohlo jakékoli léčení, jehož by byl Will schopen.

Ovšem jak Will utíkal, dorazil na ještě daleko horší místo, což bylo při všech hrůzách, které na místě bitvy doposud spatřil, děsivé. Ta louka byla cítit krvavým vražděním a škodolibou pomstou. Na travnaté planince luzní louky byly pod zakrslým hlohovým keřem nejspíše shromážděni zajatci, kterým byly následně usekány hlavy. Cáry plátěných a vlněných oděvů prozrazovaly jejich původ. Nešlo o žádné význačné šlechtice. Žádné činem či rodem proslulé rytíře. Jen prostí zemani a svobodní páni, jejichž smrt stěží někomu stála za starosti, které s ní měl.

Jediné, co po nich zůstalo, byly dva tucty bezhlavých těl. Usekané hlavy jejich kati naházeli do proudu řeky, jenž některé z nich vyplavil na nedalekou oblázkovou pláž. Tam je našla smečka toulavých psů.

Will vykřikl a rozběhl se ke zvířatům, aby je zahnal pryč. Zmocnilo se ho rozhořčení a odpor, křičel na psy kletby a házel po nich kameny, ale po chvíli jeho zloba vykypěla do bezmocného vzteku a rozplakal se. Musel se vzchopit, pomohlo mu uvědomit si, že šlo o tupá divoká zvířata, která k jejich činu nedohnala žádná záliba v záštiplném konání. To lidé je ranili a zanechali bez potravy, a psi se z hladu klidně pustí i do lidského masa. Potom si však uvědomil, že to nebyli psi, kteří na těchto místech klesli ke zvířeckosti a hlubokému mravnímu úpadku. Otřásl se a vyrazil na další část své trudné cesty.

Tma se už snášela rychle. Marně se rozhlížel po Jaspisových barvách mezi stejnokroji padlých. Hledal něco, co by mu poodhalilo jeho osud, ale nenalézal nic. A pak uviděl na vrcholku kopce železný dub. Země všude okolo byla rozrytá výbuchy a posetá mrtvými. Z živých zde nezůstal nikdo. Po běsnící energii kamene tu už nebylo ani památky, z jeho brlohu neprýštila žádná zhoubná síla. Spatřil jen díru, v níž očekával seschlý a vrásčitý pozůstatek kamene války.

Ale žádný tam nebyl. Kdosi se prosekal až do klece spletené z železných kořenů a vyrval scvrklý pahýl mocného západního Kamene osudu z jeho dlouholetého vězení a skrýše. Byl pryč a podle stop, které nalezl na podupané zemi, ho kdosi odvezl na dvoukoláku.

A tak, zatímco se na krajinu snášela inkoustová čerň a zaháněla všechny trýznivé obrazy trpkého dne, se Will radil sám se sebou, co by si měl počít teď. Má se zdržet až do prvního světla? Nebo se snad má bez otálení pokusit najít ostatní?

Nemělo by být složité je objevit, neboť se museli přidat k Edvardově vítězné armádě. A tu by nemělo být obtížné chytit, protože vojska se zpravidla nepřesunují tak rychle jako osamělý cestovatel. Radou mu posloužila luna, stejně jako trochou světla. Půlměsíc pomalu klesal k jižnímu obzoru, ale jeho světlo, které tu a tam zazářilo mezi trhajícími se mraky, bylo dostatečné. Will se rozhodl, že vyčkáváním může jedině ztratit.

Okamžitě poté, co se rozhodl, se mu znatelně ulevilo, neboť se už toužil zbavit tohoto místa a zápachu smrti. Věděl, že i tak mu to bude trvat mnoho hodin. A nemýlil se, protože mu nemilosrdná tma dovolovala postupovat jen velmi pomalu. Na

různých místech pláně byly náhodně rozesety pasti na jezdectvo – hlavně železní ježci, kteří ať padli jakkoli, jeden z jejich čtyř bodců vždy směřoval vzhůru. Byly vytvořeny k tomu, aby si o ně koně poranili kopyta a tak byl narušen útok rytířů, ale stejně tak dobře na ně mohl narazit člověk, který se snažil cestovat noční tmou.

V korunách vysokých buků svištěl vichr. Will postupoval podél řeky a okolo vypálené usedlosti Kinslandu. Pak dvě míle mířil k východu, k místu zvanému Leen. Tam se stékalo několik proudů a Will dlouhou dobu zakopával o krtiny, vyhrabané v kypré půdě louky. Vzpomněl si, že jedna z říkanek Mistra bylinkáře hovořila o hrabství Heare jako o zemi bláta, jmelí a krtinců. A bylo tomu skutečně tak, neboť půda zde byla sytě hnědá a krtci ji očividně milovali. A jako požehnání z pradávných časů visely ve větvoví stromů zelené koule jmelí.

Will zjistil, že se mu jde lépe s větrem v zádech, a zanedlouho spatřil temnou změť domků, které nemohly být ničím jiným než městečkem Leenstone. Will se k němu vydal obezřetně, neboť všude se potulovaly skupinky mužů, stále ještě vyhledávající prchající vojáky. Město se však zdálo ušetřené bojů a Will tušil, že je to nejspíš díky bohaté kapitule, která sídlila ve věži tyčící se nedaleko hradeb.

Edvard i Jaspis před bitvou jistě přijali spousty prosebníků a jistě mezi nimi nechyběli zástupci bratří ze všech kapitul rozsetých po všech koutech hrabství Salopu a Heare. Všichni se dožadovali listin, které by jim zajistily ochranu před případným pleněním a drancováním.

A úmluvy byly uzavírány a vojákům placeno za jejich dodržení, pomyslel si Will. Kolik zlata muselo změnit majitele? Kolik povozů bylo naplněno platbami za prodej glejtů a pergamenů opatřených znaky a pečetěmi Eboru či Pendrake?

Byla to ironie, nad níž musel Will zakroutit hlavou, neboť obvykle to bylo právě Bratrstvo, kdo prodával bezcenné a nesplnitelné sliby. Nakonec museli i Nevidoucí připustit, že veliké vojsko představuje největší moc, kterou lze vládnout – dokonce větší, než jim poskytovaly jejich kobky přeplněné zlatem.

A u Morteho křižovatky se činilo skutečně veliké vojsko, o tom nebylo pochyb. Edvardovo chladné a promyšlené velení

usměrňovalo válečné běsnění se sebejistotou skutečného mistra. Proměnil své drtivé vítězství v dokonale řízenou pomstu. Will si v mysli vyvolával obrazy pozdějších fází střetnutí – poražené jednotky se hrnuly hrabstvím Heare k jihu a východu ve snaze utéci zpátky do Cambraye, ale byly nemilosrdně pronásledovány neznámou krajinou. Eborští jezdci s dlouhými kopími je lovili po lesích a pláních. Prchající vojáci padali po stovkách a o poslední trosky Jaspisova vojska se pak postaraly nedočkavé tlupy pěšáků. Prostí vojáci získávali to, co chtěli, při divokém řádění následujícím po vítězství. Podobně jako jejich páni, kteří stejným způsobem využívali sliby dané předem.

Will klesl na kolena a plazil se po promrzlé půdě louky. Prsty tápal po otiscích koňských podkov a snažil se odhadnout směr a rychlost. Jaspisovy kolony zásobovacích vozů se Edvard nejspíš zmocnil zcela netknuté a připojil ji ke své vlastní. Will pocítil zdrcující zoufalství, když si uvědomil, jak válka v Království nenápadně sílila a jak strašlivě se projevovala, jako když praskne morová rána. A ten, který měl její řádění zastavit – aspoň pokud se dalo věřit dávným proroctvím – naprosto selhal.

Čím více toho věděl o světě, tím méně se mu toho na lidech zamlouvalo. Tak to podle Willa skutečně bylo, třebaže se mu to zdálo velice smutné. Gwydion mu jednou řekl, že v přirozeném světě není žádné zlo. Nic nebylo zlé, dokud z toho člověk zlo neudělal. Jak má potom zabránit své nelibosti nad vším, co lidstvo dosud vykonalo? Will obrátil myšlenky ke svým přátelům a připomněl si, že snad je přece jen v lidech více laskavosti než jejího opaku. Této myšlenky se musí chopit a nikdy ji nepustit ze zřetele.

Blížila se půlnoc, když Willa napadlo, že už se snad dostal dostatečně daleko od bitevního pole a od vláken, aby se mohl opět osvěžit energií načerpanou ze země. Nebylo to však dobré. V půdě dosud prodlévala ozvěna děsu a ještě dvakrát narazil na vychládající těla. Jednoho nešťastníka nalezl mrtvého v příkopu u cesty, avšak pohled na druhého naplnil Willa panickým strachem – mrtvola totiž seděla přímo uprostřed silnice s otevřenýma očima, nahá, ztuhlá a pokrytá sraženou krví.

Will při tom pohledu tiše zaskučel. Strach ho zprvu pobídl k dalšímu úprku, ale během chvíle se ho zmocnila beznaděj, nebo

nějaký podobný pocit. Klopýtal dál, sužován houkáním sýčků, dokud ho nerozbolely nohy a plíce nepálily, jako by se měly každou chvíli roztrhnout. Pak zakopl a upadl. Zůstal ležet na zádech na pusté silnici a cítil se připraven na to, že se roztaví a vsákne do země.

Měsíc už na západě téměř zapadl a Will tu ležel osamělý, pološílený a na úprku před mrtvolou dávno skrytou v temnotě noci. Pak si vzpomněl na Lotanovu medvědí povahu, nezdolnou a vyrovnanou, a načerpal z toho trochu odvahy.

Od mostu už urazil nějaké dvě míle a ještě dvě další mu zbyly ujít po silnici na jih, aby se dostal k prastarému městu Erewanu. Edvard měl jistě spoustu dobrých důvodů, proč se vydat právě tam. Bylo to totiž lidnaté město nakloněné záležitosti rodu Eborů a mohl tam získat nějaké jídlo a pití. Nachází se v něm také veliká honosná kapitula – hlavní účtárna pro celé hrabství, kde bude moci proměnit své sliby ve zlaté mince. Právě tam se musela Edvardova armáda vydat. A Gwydion tam musel odvést i Jívu a Gorta. A proto se tam vydá i on.

Řekl si, že se do Erewanu dostane pohodlně s prvním světlem, ale před mnoha staletími obkroužili Dobyvatelovi dědici toto město pevnými hradbami, které se neotvíraly před východem slunce. Nejlepší tedy bude, když si teď odpočine. Našel si dobře položené místo a zeširoka se rozkročil. Otevřel mysl a dovolil chladivé energii, aby jím proudila. Když později přišel k sobě, nepřipadaly mu už jeho myšlenky tak tíživé.

Netrvalo dlouho a dostal se k hradbám, které se temně tyčily proti klidu růžové východní oblohy. Ráno bylo mrazivé a u Ayneské brány už čekala spousta lidí. Mezi dobytčími ohradami přešlapovali a pokašlávali chudí muži a ženy. Někteří nesli na zádech těžká zavazadla, jiní seděli na rozvrzaných vozících. Spatřil i skupinku opozdilých vojáků. Tvářili se ponuře, a nebylo divu – po noci strávené pitkami a darebnostmi. Aury měli kostrbaté a zahnědlé a Will z nich cítil pocity hanby, neboť na rukou měli krev. O kus dál, ve stínech poblíž brány, čekalo mlčenlivě několik bratří, zahalených v těžkých pláštích. Will se podivoval, proč nestojí u Niklákové brány, od níž byl přímější přístup k budově hlavní účtárny a paláci Starších, který ležel na privilegovaném místě na břehu řeky Whye.

Konečně se ozval hluk těžkých závor, které strážci brány vytahovali z železných ok. Chvíli poté se brána doširoka otevřela. Čtyři strážci a jejich velitel, všichni v přilbicích ozdobených peřím, pozorovali, jak se do města belhá a sune nesourodá skupinka. Ozvaly se úsečné pozdravy, ale všichni kráčeli dál. I tito muži, držící službu u brány, podle všeho strávili náročnou noc a Will vyrozuměl, že tohle ráno zcela nebylo jako kterékoli jiné. Do města totiž zavítal vévoda a jeho vítězné vojsko.

Ulice Ayne byla po obou stranách lemována povozy. Každá nálevna a krčma, každý dům i maštal ve městě byly plné chrápajících vojáků. Když se Will dostal na Masný trh, spatřil velkolepý dům a před ním na stráži hlídky ve stejnokrojích. Dům měl tři štíty a na průčelí spoustu drahých olověných svítidel. Mezi mohutnými dubovými trámy bylo zdivo hladce omítnuto, nabíleno a na některých takových místech uviděl vymalované symboly hojnosti. Cti postarat se o velitele vítězné armády se tedy dostalo nejzámožnějšímu obchodníkovi ve městě.

„Wille!“

Taktak se stačil otočit, ze stínů se k němu vyřítila šedá postava a pevně se k němu přitiskla. Objal svou manželku a zavřel oči. Věděl, že je tu ještě předtím, než letmo spatřil její plášť.

„Já věděla, že budeš v pořádku,“ řekla Jíva, ale v jejím hlasu slyšel spíš úlevu než přesvědčení. „Věděla jsem to. To všechno nemůže být jen tak, pro nic za nic. Že ne?“

Mlčky ji svíral v náručí, připadalo mu to, že celé věky. Nevědě], jak má začít. Konečně se mu podařilo vysoukat ze sebe slova: „Dostal jsem se na bitevní pole až po boji. Musím říct, že jsem se o tebe hrozně bál.“ Upřeně na ni hleděl. „Já…“

V očích se jí objevily slzy. „Chlu?“

Přikývl. „Bojovali jsme. Nedokázal jsem ho pokořit.“

„Ale věděl jsi, že se máš vydat sem. Věděl jsi to.“

„Ach ano, to jsem věděl.“ Políbil ji a čekal, až ho zaplaví její city a jejich příval opět opadne. „Jak dlouho tady čekáš?“

„Celou noc. Nemohla jsem spát.“

„Měl jsem ti to říct…," blekotal. „Pochopil jsem, jak se věci mají. Už vím, co jsem zač. Měl jsem ti to říct dřív. Nejsem tím, za koho mě považuješ."

„Já vím, co jsi zač," řekla a hleděla mu do očí, jako kdyby už přišla na to, co se jí chystá prozradit. „Copak si myslíš, že bych tady jinak byla?"

„Ale ty to nechápeš! Já nejsem člověk. Nejsem celý, jen jedna jeho stránka. K tomu dojde, když je člověk za pomoci magie rozdělen na dvě osoby."

„Wille," řekla Jíva velice rozvážně, „na tom nesejde. Na ničem takovém mi nezáleží."

„Ale mně ano… Já…"

„Wille – *na tom nezáleží.* Ani teď, ani nikdy. Jsi tím, čím jsi. A ať jsi kdokoli, já tě miluji."

„Podívej se na sebe!" řekl a snažil se ovládnout, aby mu nevytryskly slzy. V Jíviných očích viděl ryzí lásku a pochopil, jak moc se o něj musela strachovat. „Vždyť zmrzneš! Čekala jsi tu na mě celou noc? Dokonce i když byly brány zavřené?"

Znovu se k němu přitiskla. „Věděla jsem, že přijdeš. Jsi můj muž."

„No, ať jsem kdo jsem, řekl bych, že bys mohla vědět, kde se tu dá sehnat něco k snídani. Snědl bych i koně."

Cestou na místo, kde byli ubytováni, vylíčila Jíva vše, co se stalo. „Mistr Gwydion s tím bezcitným kamenem dělal co mohl, ale nic ho nemohlo zastavit. Netuším, jakou zlobou férijci tento kámen naplnili, ale připadalo mi to jako sám duch pomsty. Všichni vojáci pod praporci Eborů křičeli po krvi. A všichni se vrhali do boje s promyšleným odhodláním."

„A Maskull se ukázal?"

Zachmuřila se. „Ne. Celý plán se zhroutil. A to jsem se vyburcovala, abych to proti němu svedla co nejlépe."

„Měla bys spíš děkovat hvězdám nad hlavou, že nepřišel. Ačkoliv jsem to ani nečekal."

Překvapeně se k němu otočila. „Jak to?"

Vyprávěl jí všechno, co zažil na kopci Cullee, a pak dodal: „Když Chlu použil tentýž trik, jaký jsme si i my připravili pro Maskulla, nemohlo mě nenapadnout, že se v průběhu doby stalo něco skutečně vážného."

„Takže už to víš…“ Zastavila se a začala mu hmatat po lemech oblečení.

„Co mám vědět? A co to děláš?“

„Hledám ten knoflík Bratrstva, který ti dal ten ničema Lotan.“

Překvapeně na ni zíral. „Ničema? Co tím chceš říct?“

„Ach, už brzy pochopíš, jak nás zradil,“ pronesla s neobyčejnou dávkou odporu a pohrdání. „Kde je ta věc?“

„Tady.“ Will vytáhl z váčku zlatý kotouček. Vzala ho do ruky a hodila do váčku nejbližšího ze žebráků. Nuzák chvíli ohromeně zíral a pak se okamžitě vydal pryč.

„Tohle nás té věci zbaví.“

Chytil ji za ruku. „Obtěžovala by ses s vysvětlením?“

„Ach, Wille, je mi jasné, že tomu nebudeš chtít uvěřit o nic víc než já, ale tenhle náš takzvaný přítel – no, zkrátka, nakonec se ukázalo, že nebyl až tak hodný, jak se nám zdálo.“

„Lotan? Tomu nevěřím…“

„Ale měl bys. A navíc po tom všem, co jsme pro něj udělali. Mistr Gwydion se v něm po celou tu dobu skutečně nemýlil.“

Will nemohl uvěřit vlastním uším. „Co se stalo?“ Náhle se mu zdálo, že v celé záležitosti cítí cosi zkaženého. Gwydion! A to slíbil, že se bude k Lotanovi chovat s náležitou úctou. Vyhnal ho snad on?

„Bude asi nejlepší, když mi hned tady povíš, co se stalo.“

„Když ses pořád nevracel a bitva užuž začínala, šel Lotan za Mistrem Gwydionem a všechno mu přiznal. Řekl, že po celou tu dobu pracoval pro Bratrstvo.“

„*Tohle* že Lotan řekl?“ Šokované mrkal očima. Měl skoro pocit, že se s tím nevyrovná.

„Byla jsem u toho, Wille. Slyšela jsem to na vlastní uši. Popsal, jak ho poslali, aby tě našel a jak se mezi nás vetřel.“

Will dlouze vydechl. „A to všechno řekl sám od sebe?“

„Tohle a spoustu dalších věcí. Hlásil všechno o nás přímo Nevidoucím.“

„Ale já tomu nemůžu uvěřit.“

„A donášel také Maskullovi.“ V Jíviných očích se zablesklo. „Prozradil, že červenorucí a Maskull teď mají společný cíl. Kouzelník je s nimi v tajném spojenectví.“

„Co mu Mistr Gwydion udělal?“

„Nic. Prostě ho poslal pryč.“

„Cože?“

Jíva si povzdechla. „Já vím. To není odplata, jakou bych si pro něj vymyslela já, to ti tedy povídám.“

Will byl jako omráčen, ale spíše z pocitu zklamání než z čehokoli jiného. Pak zvolna promluvil. „Víš, něco ve mně stále nedokázalo uvěřit, že by Lotan mohl přežít, když na mostě v Awakenfíeldu zaútočil na Maskulla jen s mečem. I Mistr Gwydion mě varoval, že by Maskull mohl být za pomoci své magie schopen vidět, co se odehrává před Lotanovýma očima – nechtěl jsem, aby to byla pravda a tak jsem takovým řečem nenaslouchal. A nakonec se ukázalo, že to pravda byla.“

„Je to moje vina,“ řekla Jíva a v obličeji se jí zračilo zahanbení. „Zlobil ses na mě, když jsem Lotanovi vrátila s použitím Maskullových léků zrak. Byl to Lotan, kdo to navrhl. Zahrál na můj soucit a přitom pracoval pro Maskulla i červenoruké. Posílal zprávy do Věže, pravidelně jako hodiny. Dokonce ti dal ten zlatý knoflík, aby tě jeho páni mohli stále sledovat.“

„Ale já v tom kousku zlata necítil ani zlomek magie. Bylo docela čisté, jinak bych si ho od něj nevzal.“

„Mistr Gwydion tvrdí, že je to zvláštní druh zlata. Před dávnými časy ho Nevidoucí získali ze Svátostí a shromažďovali ho jako velice zvláštní cennost. Nic z něj totiž nelze vycítit. Proto jsi také nic nezjistil.“

Will zabořil tvář do dlaní a zhluboka vzdychl. „Ach, Lotane,“ řekl nakonec. „Jak jsi jen mohl?“

Jíva zatočila do jedné z postranních uliček, ale tu se Will zarazil. Myšlenky mu divoce vířily v hlavě. Lotan a zrádce? Je vůbec možné, že by dokázal tak dokonale lhát? Nebo to bylo čarodějovo selhání? Podlehl svému klamnému podezření a intrikoval proti skutečnému příteli? Určitě na tom bylo něco víc, než se na první pohled zdálo.

„Jívo, skutečně jsi Lotana slyšela, jak se přiznává?“

„Přesně jak jsem ti to řekla. Celé jsem to viděla. Byla jsem tak blízko, jako teď stojím u tebe.“

Měl pocit, jako by mu zemřel blízký přítel. „Ale přiznal… Vypadalo to, že se přiznává sám od sebe? Nebo to z něj musel Mistr Gwydion nějak složitě dolovat a nutit ho k tomu?“

„Já vím, že není snadné se s tím smířit, ale přesně tak to bylo.“ Jíva vypadala úzkostlivě a snažila se ho táhnout dál. „Pojď, Wille! Tohle není vhodné místo, kde bychom měli postávat.“

Nad doškovými střechami domů na protějším konci Masného trhu se zvedala věž hlavní účtárny Bratrstva. Byla vysoká, po stranách měla ještě malé vížky a na každé z nich větrnou korouhvičku, která dokonce i teď vykrucovala svou zprávu pro neviděné pozorovatele na všech čtyřech stranách odtud. Na tomto místě na horním konci náměstí, kde se ulice větvila, vystavěli Nevidoucí jeden ze svých kamenných monumentů. Tento byl šestiboký, šest schodišť stoupajících ke sloupu uprostřed. Okolo něj hořelo mnoho votivních svící a přímo u paty sloupu klečela žena. Plakala, zdála se šílená žalem. Potom si Will všiml, co bylo příčinou jejího truchlení. Na vrcholku sloupu byla naražená a připevněná vousatá a bělovlasá hlava. Ta hlava kdysi patřila Owainovi z Cambraye.

„Při hvězdách a měsíci!“

Jíva ho vzala za ruku. „Pojď, Wille! Nedívej se na to.“

„Ach, Jívo, má drahá,“ zamumlal a otočil se. „Copak tohle nikdy neskončí?“

* * *

„Deset urozených zajatců bylo sťato. Jeden po druhém,“ prozradil jim Gwydion, když se chystali něco málo pojíst. „A jako poslední z nich otec Jaspise z Pendrake. Ještě ve chvíli, kdy mu roztrhli košili, neztratil víru, že za něj jeho syn zaplatí výkupné.“

„Ty laskavé dny jsou už dávno pryč,“ řekla Jíva nevýrazně.

„Jaspisovi se ale podařilo uniknout, ne?“ zeptal se Will, vděčný aspoň za malý náznak naděje. Jen stěží však dokázal skrýt ve svém hlasu výčitku.

„Toho nezajali.“

„Nebylo aspoň možné nějak zabránit tomu opovrženíhodnému činu pomsty?“

„Není v mých silách přesvědčit ty, kteří mi nejsou ochotní naslouchat. A Edvardovi právě jako ze všeho na světě nejpatřičnější připadalo, nechat všechny své zajaté protivníky

zkrátit o hlavu. A musíš uznat, že odůvodnění pro to měl dokonalé – hlavu otce za hlavu otce. Jaké počty by mohly být jednoznačnější?“

Will zavřel oči. „Přesně takhle celá tahle válka pokračuje dál a dál. Jak jsou ti lidé pošetilí!“

„A to tě napadlo teprve teď?“ podotkla Jíva.

Čaroděj kamsi zachmuřeně odešel.

Will se posadil ke Gortovi a Jívě a zatímco hltal chléb s kousky sýra, uvažoval o všem, co mu jeho společníci prozradili. Edvard nehodlal s čarodějem mluvit. Vydal rozkaz, že kdyby se ten „kejklíř“ pokusil přiblížit, má být okamžitě zastřelen.

„Nemysli si, že je to vina Mistra Gwydiona, Wille,“ pravil Gort. „To tenhle svět se mění. Už mu nikdy nebudou naslouchat. Žádný z nich.“

Náhle jejich pozornost přivolalo nenadálé cinkání zaznívající z Masného trhu. A pak se v otevřených dveřích znovu objevil Mistr Gwydion. Pokynul Willovi. „Edvard se chystá k odjezdu. Ale cítí, že by měl nejprve něco vykonat.“

Znovu se ozvalo ono cinkání a řinkot. Znělo to jako cinkání kladiv a dlát.

„Co se to děje?“ zeptal se Will a vyšel ven, aby se podíval.

Eborské vojsko se shromažďovalo na náměstí a chystalo se k odchodu. Edvard seděl hrdě na svém koni a okolo stáli jeho velitelé. A tam, pod nevidoucím zrakem Owaina z Cambraye, rozbíjeli kameníci za pomoci palic a dlát drolivý šedý kámen. Will okamžitě věděl, že je to zbytek Kamene osudu od Morteho křižovatky. Drtili ho na malé kousky a ty rozdávali postupně všem mužům ve vojsku jako talismany přinášející štěstí.

„Za tohle ho budou milovat,“ řekl Gort.

„Řekl bych, že už ho milují,“ odvětil Will.

„Kam se teď vydají?“ zeptala se Jíva.

Gwydion jí neodpověděl a tak se obrátila k Willovi.

„Jsou přece tři kameny osudu,“ řekl a zíral kamsi do prázdna. „Nebo si snad nevzpomínáš?“

„Takže tedy Baronet Hadlea?“ řekla bázlivě a Will si uvědomil, že se rozpomněla na strašlivou nevolnost, která se ho zmocnila onoho jitra, kdy opustili Trinovant. Vrátit se tam pro něj rozhodně nebylo nejpříjemnější vyhlídkou.

„Není pochyb o tom, že proudění v lorku opět sílí. A směřuje k východu a mírně k jihu.“

„Tedy směrem, kterým vede vlákno tisu?“ zeptal se čaroděj.

„Zdá se, že ano.“

„Nuže, to by dávalo smysl.“

Will věděl, co tím čaroděj naznačuje. Pokud se totiž bude Edvard chtít utkat s obrovitou armádou královny Mag, bude se muset vydat do Trinovantu. Ta už se v těchto chvílích musela nejspíš blížit ke konci svého putování.

„Trinovant má v moci hrabě Warrewyk,“ řekl Will. „Ale pod jeho praporci je méně mužů než v Edvardově vojsku. Pokud budou chtít mít alespoň nějakou naději, že se jim podaří vydržet královnin útok na sídelní město, bude se muset Edvard s Warrewykem spojit. Nepochybuji, že už byli vysláni poslové se zprávami v tomto smyslu.“

„Pojďme!“ řekl Gwydion sledující vojáky, kteří se řinuli na Masný trh. „Můžeme jim zkusit vypálit rybník před nosem!“

* * *

Will se dostal do stájí ke koním právě včas, aby zabránil jejich zabavení Edvardovými vojáky. Celá společnost pak opustila Erewan a nejvyšší možnou rychlostí se vydala zadními uličkami k Sazné bráně. Zanedlouho už byli z hradeb venku a namířili si to po stezce vedoucí přímo na východ.

„Tato stará otrokářská silnice vede do Caer Gloustru,“ prozradil jim Gwydion, „a odtamtud zase jiná cesta míří až do Cirne.“

Will přikývl. „Edvard bude muset své vojsko nějak přepravit přes Velkou řeku, a já bych odhadoval, že si pro tento účel vybere most v Gloustru. Jak daleko je potom z Cirne do Trinovantu?“

Gwydion zamrkal, jako by se snažil rozpomenout na nějakou dávno zapomenutou věc, načež řekl: „Do Bílé síně je to přesně třináct mil letem vrány.“

„A to ta vrána bude muset letět s větrem o závod, pokud máme mít vůbec nějakou naději zasáhnout,“ řekla Jíva.

Teď si Will uvědomil tři části jejich putování. Až se opět dostanou do Trinovantu, bude mít za sebou cestu po obvodu

celého trojúhelníku, který tvoří základní tvar lorku. První jeho rameno je vedlo podél vláken lísky a cesmíny na sever. V další části následovali vlákno břízy na jihozápad. Teď je třetí rameno trojúhelníku povede spolu s vlákny tisu a jeřábu na místo, kde celé putování začalo. Nemohl si nevšimnout té ironie.

Byl to jen marný hon za divokou husou, napadlo ho. Kolik lidí zahynulo od doby, kdy jsem byl naposled v Trinovantu? A kolik jich ještě bude muset padnout, než bude lork uspokojen?

Willa se zmocnila truchlivá nálada. Vyhlídka na cestu podél proudícího vlákna ho nijak zvlášť netěšila. Navíc když už tolik kamenů v lorku chybělo, nasával třetí z kamenů osudu zemskou energii bez větších překážek. Lektvar, který pro něj Gort připravil, už dávno spotřeboval, takže překračování vláken mu bude působit obrovská muka. Nemělo ovšem smysl zabývat se těmi horšími stránkami. Myslí mu ale vrtala naléhavější záležitost. Při první příležitosti, kdy se mu podařilo odtrhnout se od Jívy a Gorta, dohnal Gwydiona a položil mu přímou otázku.

„Proč jsi musel Lotana odehnat?“

„Hmmm? Co jsi to říkal?“

„Lotana – poslal jsi ho pryč. Nemohl sis pomoci, že ano? Okamžitě poté, co jsem se k vám otočil zády, jsi z něj udělal lumpa a darebáka. Nějakým způsobem jsi ho donutil, aby vlastními slovy sám sebe odsoudil. Pověz mi, proč jsi to udělal, protože je mi zřejmé, že v tom nebyla jen hrdost.“

Čaroděj přijal toto obvinění jako kdyby je očekával, přestože ho trochu popudilo. „Lotan se ke svým podvodům doznal dobrovolně, Willande. A jediným důvodem, proč si můžeš myslet něco jiného, je fakt, že síla v lorku opět narůstá…“

„Ach ne! To mi neříkej. Přinutil jsi ho to udělat. Seslal jsi na něj nějaké kouzlo.“

„To není pravda.“

Will zatnul zuby. „Takže ty po mně na jednu stranu chceš, abych uvěřil, že Lotan byl skrz naskrz přesvědčený bratr a bezcitný špicl, který pletichařil a chystal naši zkázu. A na druhé straně mi tvrdíš, že se prostě zvedl a všechno ti to vyklopil? Proč by to dělal? To by byla přece až příliš nenadálá změna názorů u člověka, který byl tak oddán naší záhubě, nebo se snad mýlím?“

Čaroděj mu trpělivě hleděl do očí. „Nechci po tobě, abys čemukoli věřil. Ale zajímá-li tě, jak se to stalo, rád ti to upřímně vypovím. Před bitvou u Morteho křižovatky začal být Lotanův duch velice rozrušený a neklidný. Znovu a znovu obracel svůj pohled k severu a doufal, že se vrátíš. Věděl, že na tebe Chlu nalíčil past. Alespoň jsem si to v těch chvílích myslel, protože mi to prozradil svým chováním. Dal svým pánům slib…“ Gwydion pozvedl ruku, aby Willovi zabránil v dalších námitkách. „Ale vy dva jste toho společně prožili až příliš, a já mám za to, že si tě ke konci až příliš oblíbil.“

„Myslíš, že trpěl dilematem mezi svou povinností a *náklonností* ke mně?“ řekl nevěřícně Will. „To se mi snažíš říct?“

„Ano, přesně tohle.“ Čaroděj sledoval, jak Willova rozhodnost zakolísala. „Víš, žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům. A jsou i takoví, kteří příliš pozdě přijdou na to, že jediným pánem, který je hodný následování, je jejich vlastní srdce.“

Will začínal chápat, že nemůže dělat nic jiného, než tenhle hořký pohár vypít až do dna. „Takže nás Lotan zřejmě doopravdy zradil.

„Pokud si to tak přeješ. Ale byl bych nakloněn brát to trochu jinak.“

„Jinak? Jak by se to dalo brát jinak?“

„Když se nad tím zamyslíš, tak on nás vlastně zrazovat přestal.“ Čaroděj se lítostivě usmál. „Měli bychom se radovat z každého napraveného člověka, i kdyby ke své nápravě došel sebepozději, nemyslíš?“

„A proto jsi ho nechal odejít?“

„Přesně proto.“

Pochybnosti, které Will cítil potřebu vyslovit, byly rázem pryč, jako když vzlétnou ptáci a zmizí. Čaroděj mluvil pravdu, ale přesto pro Willa nebylo o nic snadnější tu zradu strávit, či snad odpustit. Zjistil, že pro něj není snadné vyptávat se na další podrobnosti, ale potřeboval je znát. „Co ti Lotan řekl?“

„Prozradil mi, že ho pro jeho misi vybral osobně Nejvyšší strážce Bratrstva Isnar, který věděl, že tím pravým klíčem bude soucit.“

Will znovu dlouze vzdychl. „Ale vždyť mě mohl zabít ve spánku! Mohl to udělat vlastně kdykoli.“

„Mohl. Ale jeho rozkazy byly jiné. Neměl provést nic tak hrubého. Bratrstvo získalo informace o tom, že hraješ zásadní úlohu v pokusu zabránit spojení světů. Lotanovým úkolem bylo zjistit, zda tvé přežití Bratrstvu prospěje, či nikoli. Pokud by přišel na to, že tvá smrt by mohla hrát Bratrstvu do karet, možná tě měl skutečně zabít, ale to nedokážu říct s jistotou.“

Will pevně zavřel oči a v té chvíli jím projela vlna čerstvé úzkosti – zdálo se mu, že se od něj tolik očekává, a přitom v této chvíli ani nevěděl, jak se pustit do něčeho tak nezměrného, a navíc vše v tak nepatrném čase, který jim ještě zbýval, dokončit. Donutil se položit otázku: „Jak může Bratrstvo vědět, že zrovna já mám sehrát zásadní úlohu? Od koho to vědí?“

„Od Maskulla. Spojil se s nimi a nabídl jim zvláštní místo v nastávajícím světě.“

„Ale neohrožuje tím svoji absolutní moc, po níž tak touží? Proč by to měl dělat?“

„Výměnou za jejich nynější pomoc. Sám o sobě je proti tobě bezmocný. Dobře ví, že čas rychle utíká, a že Bratrstvo má něco, co on ne – hotovou síť spolupracovníků a tisíce oddaných služebníků. Představení Bratrstva si vyslechli Maskullovy návrhy a poté za tebou vyslali Lotana. Měl získat tvou důvěru a předat ti zlatý symbol, s jehož pomocí by tě Isnar mohl kdekoli najít.“

„Ale Maskull přece dobře ví, kde mě má hledat. Ovládá Chlua.“

„Možná. Ale už ne nadlouho. Velice brzy nastane den, kdy už Maskull nebude moci důvěřovat, že pro něj Chlu oddaně pracuje. A možná, že ten den už nastal.“

„Tomu nerozumím!“

„Pak jsi o tom ještě příliš nepřemýšlel. Jak se ten druhý svět blíží, velice rychle nás opouští magie. Stejně jako ochably mé síly, musely se zmenšit i Maskullovy možnosti. Ve skutečnosti už v těchto dnech zbývá na světě jen ta naprosto nejstarší magie – tedy ta, kterou po sobě zanechali rérijci.“

Will pohlédl daleko kupředu, kde se cesta větvila. „Máš na mysli magii, která je skrytá v Chluovi? A také ve mně?“

„Přesně tak.“ Čaroděj se odmlčel, jako by dopřával svým slovům čas ke vstřebání. „A nesmíme zapomenout na jistou důležitou věc – na lork.“

Will zavrtěl hlavou. „Ale Maskull přece musel vyslat Chlua na kopec Cullee, aby mě zabil, nebo snad ne? Ano, to on musel stát za tímhle útokem, protože Chlu se tak vyžíval v jeho ironii. Řekl mi, že vlastně použil tentýž nápad, jako když jsme my chtěli poslat Maskulla na Baerberg. Chlu se to musel dozvědět od Maskulla a ten zase od Isnara…“

„… a Isnar od Lotana.“ Gwydion se opatrně nadechl, jakoby s nejvyšší opatrností volil svůj další postup. „A Lotan od tebe. A ty – ode mě.“

Will prudce vzhlédl, celý otřesený. „Ty jsi nikdy neměl v úmyslu použít proti němu tu léčku s Baerbergem, že?“

„Jistěže ne. Měl jsi samozřejmě pravdu – proti Maskullovi by to nebylo nic platné. Avšak ke zjištění, kdo co komu vyzrazuje, posloužila báječně. Ostatně Lotan nám všem vyprávěl, že na Baerbergu byl. Mohl jsem tedy najít lepší podklad pro svůj plán?“

„Ach, Mistře Gwydione!“ vydechl Will. „Tvoje magická moc se možná zmenšuje, ale nikoli tvá moudrost.“

Čaroděj jeho poznámku přijal netečně. „Pověz mi, bylo to i tentokrát stejné jako tehdy na Věži?“

„Ano. Naprostý pat.“

„Přesně to slovo jsem si přál, abys použil. Chlu se plně oddal jedinému cíli – zničit tě. Ale o cokoli se proti tobě pokusí, je už předem odsouzeno k nezdaru. A pokud si to Maskull neuvědomil už před vaším soubojem, teď už to musí vědět s jistotou.“

Will přikývl a řekl si, že nyní musí čaroději prozradit, nač přišel ohledně svého původu. „Myslím, že to má svůj důvod, proč v našem souboji nemůžeme ani jeden zvítězit…“

Ale Gwydionovy myšlenky se už rozlétly po vlastních stezkách. „Až dosud se Maskullovi dařilo manipulovat Chluem prostřednictvím jeho touhy zachránit sebe samého, až dojde ke střetnutí světů, ale teď…“

„Myslíš, že si Chlu mohl uvědomit, že je to nemožné?“ zeptal se Will.

„*Nemožné?*“ řekl čaroděj celý nesvůj a nechával toto slovo doznít. „Proč něco takového říkáš?“

„Protože mi připadá, že to tak je.“ Will mluvil tiše. „Copak tě nenapadlo, co se musí stát? Co vždy nastane, když se spojí dvě protichůdné části férijského kouzla?“

Čaroděj se díval na Willa, který sepjal ruce a oběma jim připomněl červený a zelený talisman, z nichž se stala skutečná živá ryba.

Will obrátil pohled jinam. „Chlu srážku světů nepřežije. Není to možné.“

Gwydion souhlasně pokývl hlavou. „Tak o tom hovoří i proroctví.

Will se zahleděl do dáli a pocítil nový příval znepokojení. „A pokud není možné, že by Chlu přežil srážku, platí totéž i pro mě. Nepletu se, že, Mistře Gwydione? Je to něco, o čem už víš? Budu muset zemřít, aby mohly nastat poslední chvíle?“

Čaroděj neodpověděl. Nejspíš se rozhodl, že nejlepší bude už nic neříkat. Zřejmě mu bylo jasné, že to nebude třeba.

* * *

Celé dopoledne mířili k východu a pobízeli koně, jak jen si troufli. Nepotkávali žádné vozy cestující na západ. Veškerá doprava se obrátila jediným směrem. Markytáni a dodavatelé proviantu tvořili předvoj Edvardovy armády. Prohledávali krajinu a zajišťovali zásoby jídla a píce, včetně veškerého dalšího zboží, na něž na cestách narazili.

Ačkoli toto drancování kraje zcela očividně prozrazovalo Edvardovy úmysly, čaroděj se neopomněl úzkostlivě dotazovat každého pocestného, s nímž se setkali, na možné novinky. Odpovědi, kterých se jim dostalo, jen rozmnožovaly Willovy starosti. Jeho neklid byl velice silný ještě dřív, než dorazili ke Glousterskému mostu. Zcela jasně cítil vlákno jasanu. Roztínalo zemi, burácelo z jihozápadu a znělo ozvěnou zabíjení, k němuž došlo v Cordewanu, nebo lépe řečeno v Delamprey. I tato místa totiž ležela na vlákně jasanu.

Když Will zavřel oči, zjevovaly se mu strašlivé vidiny. Měl náhle daleko chmurnější myšlenky a nedokázal se zbavit pocitu, že není možné zachránit svět před blížící se pohromou. Ovšem

pak ho dojela Jíva a pomáhala mu. Dohlížela na něj a viděla, jak jeho strádání roste.

„Neboj se ničeho," řekla a podala mu cosi v zavřené dlani. „Říkala jsem si, že to udělám jako Gort. Pomůže ti dostat se přes vlákno."

Vzal si od ní zlomek kamene a usmál se, čímž dal najevo svou vděčnost za její předvídavost. Odpověděla mu pozvednutým obočím, které říkalo: inu, proč ne?

„Nechtělo to víc, než se jen chvíli mačkat v tlačenici mezi vojáky, ale stálo to za to."

V duchu zaplesal a nálada se mu citelně zlepšila. „Ach, ty jsi tak laskavá!"

„Všichni se snažíme dělat pro tebe maximum, víš? Všichni."

* * *

Na konci druhého dne se dostali přes pláně. Cestou zaslechli strašlivé zvěsti, podle nichž dostalo mstící se vojsko příslib všeobecného drancování. Se všemi městy, jež pustošící hordy míjely na jih od řeky Trennet, bylo zacházeno naprosto stejně. Všechna byla vypleněná a jejich půda zničena v sedm mil širokém pruhu. Královnino tažení k Trinovantu bylo vytrvalé, ale velice pomalé.

„Měl ji držet na uzdě," řekl Gwydion s uspokojením. „Unáhlené sliby dokáží prohrát válku. Kolikrát jsme to už viděli?"

„Chceš říct, že Maskull neudržel na uzdě královnu?" zeptal se Will, který chápal čarodějova slova jen napůl.

„Jistě! Mohl předpokládat co se stane, až ti jeho lupiči poberou všechnu kořist, kterou jejich kradení koně unesou!"

„Obrátí se a zamíří domů," řekla Jíva.

„Přesně tak. A ty bys to tak neudělala?"

„Já bych především nekradla cizí majetek."

„Ha! Ale to já přece vím, má milá. Avšak tihle lidé vybojovali těžké bitvy jen s pouhým příslibem. Jsou přesvědčení, že to, co ukradnou, jim patří právem dobyvatelů. A teď míří domů, aby si získané bohatství užili."

„Kolik jich vlastně dezertovalo?" zeptal se Will.

„Možná budu přehánět, ale odhaduji, že královna přišla tak o polovinu svého vojska.“

„Patnáct tisíc? To stále ještě stačí k tomu, aby se zmocnila Trinovantu jediným útokem,“ řekl Gort. „Zvlášť pokud v její armádě ještě zůstaly ty poskakující obludy. Žádné hradby pro ně nejsou dost vysoké.“

„Ano,“ řekla Jíva. „Pokud zůstali.“

„To není moc pravděpodobné.“

Gwydion se na něj zahleděl. „Proč si to myslíš?“

„Protože pokud se náš svět mění v jiný, který nezná jednorožce, centichory či obry, pak se nejspíš budou muset vytratit i zlobři.“

„Nebo se trochu scvrknout.“

„Ano, tak nějak to bude muset být,“ zamumlal Will. „Už nikdy nebudou tak velcí, aby mohli přelézat kamenné hradby.“

* * *

Svítalo do třetího dne. Počasí bylo mrazivé a jasné a ojíněné lesy plnil zpěv červenek. Ale Will cítil v zemi ještě jinou změnu. Projížděli zrovna Ockhamsforthským hrabstvím a cesta je vedla souběžně s vlákny tisu a jeřábu. Pro zachování Willova duševního zdraví se snažili putovat minimálně míli na jih od nejbližšího z nich. Tím bylo vlákno tisu, ale i přesto bylo pro Willa snazší vycítit pohyby v druhém vlákně, vlákně jeřábu.

Když se o tom Will zmínil, čaroděj vypadal rozhněvaně. „Přes Baronet Hadlea přece dozajista vede vlákno tisu,“ řekl. „Tis, a ne jeřáb!“

„Jen vám říkám, co cítím.“

„Ale to, co cítíš, nedává smysl!“

„Proudění cítím tam, to je vše! Mám se ti snad omlouvat za to, že to cítím takhle? Co ty na to, jasnovidče?“

Čaroděj se zakabonil. „Jen si ze mě utahuj, ale jen na vlastní nebezpečí, hochu!“

„Ach, takže výhrůžky…,“ pronesl Will opovržlivě. „A co mi tedy hodláš udělat?“

„Musí to znamenat, že další kámen války leží na vlákně jeřábu,“ ozval se Gort a přerušil tak hádku. „Nemyslíte, přátelé? Aspoň mně to tak připadá.“

„Ano,“ zabručel Will. „Mně také. A právě s tím se Mistr Gwydion nedokáže smířit. Chtěl by asi nějakou uhlazenější odpověď. Neustále očekává velkolepou bitvu, kterou válka skončí. Bitvu, kterou vyprovokuje nejmocnější z kamenů osudu, v níž zvítězí zářivý hrdina. Ale takhle to nebude!“

Čaroděj už neřekl nic, jen pobídl koně a poodjel kus kupředu.

„Zasluhoval by si víc úcty,“ zamumlala Jíva. „Takhle bys s ním mluvit neměl.“

„No, občas si o to říká.“

Nechala to být a natáhla ruku vzhůru k větévkám keřů přečnívajícím nad cestu. „Ach, podívej se na ty pupence, Wille!“ řekla s ne zcela upřímným nadšením. „Stromy už tuší, že jaro není daleko. Cítí, jak se dny stále víc prodlužují. Já mám tak ráda jaro!“

Will si pomysle], že to bude jaro, které sám nikdy neuvidí, ale neříkal nic.

Gwydion se opět přiblížil, aby si promluvil s Jívou, a Will podle jejich obezřetnosti usoudil, že se baví o něm.

„Já vím, o čem si povídáte!“ vybuchl nakonec. „Nejsem žádný hlupák, abyste věděli!“

Avšak Gwydion položil Willovi na paži konejšivou ruku a upřímně se na něj usmál. „Právě jsem Jívě vyprávěl, co jsme společně objevili v támhletom údolí.“

„V údolí? V jakém?“

Čaroděj nasměroval jeho pohled k jednomu z kopců a prolákline za ním, kde se choulila vesnička. „To je Fossewyke na potoce Eyne. A kousek dál leží Vraždění čko.“

Will se na chvíli zamyslel. Stáhl se do sebe a nebezpečně blízko ucítil vlákno tisu. Teprve teď pochopil, že se musí blížit k prastarému kamennému kruhu, zvanému Prsten obrů. To znamená, že procházejí okolo Doliny, místa, kterému celý svůj život říkal domov.

Tato poslední část putování má pro mě i pro Chlua značný význam, napadlo ho. Pokud nás sleduje, pak se oba ubíráme nedaleko kraje našich dětství. Oba jsme byli přinucení vzdát se všeho, co jsme tu poznali, pravda, každý svým způsobem.

Vnímal, jak jeho citlivost vůči lorku hodinu od hodiny zesiluje. Eburos, tis, ho k sobě táhl. Caorthan, jeřáb, zase dusil.

A jejich společným působením se cítil nemocný, starý a unavený, na samé hranici naprostého vyčerpání. V průběhu války, která byla čím dál šílenější, ztrácel svou jiskru. Svět se stále rychleji hnal k místu, na němž ho očekával jeho osud. Jaká ještě zbývala naděje, že právě on by mohl být Artušem ze všech těch proroctví? Jako náhlé neúprosné zjištění mu došlo, že cítí nepotlačitelnou jednotu se svým bytím, a jen samotná představa narušení tohoto stavu ho plnila nezměrnou hrůzou.

Když zavřel oči, neviděl v mysli nic jiného, než neustále rotující disk. Byla to bronzová mince, nebo snad zlatý knoflík? Disk vířil stále rychleji, vlastní váhou se blížil okamžiku, kdy jeho pohyb skončí, a přesto se pohyboval po okraji a odmítal se zastavit. Cinkavý zvuk zněl čím dál hlasitěji, plnil mu hlavu, nutil ho vykřiknout, ale pak – naprosté ticho.

Soudný den.

* * *

Will se probral a zjistil, že ho naprosto nic nesužuje. Jako když člověka přes noc opustí bolest v uchu, po proudění lorku zůstal jen jakýsi pocit blažené úlevy, příjemně ospalý klid, otvor, zaplněný nevyslovitelnou pohodou. Přestože vlákno Eburos od nich leželo méně než půl míle, necítil z něj víc než matný náznak v povětří a stíny Caorthanu zmizely úplně.

Zprvu se Will o této změně nezmínil, neboť se obával, že ji způsobilo něco v něm. Nějaké potíže s jeho nadáním, které by zapříčinily ztrátu citlivosti. Zatímco se chystali na další putování, všimla si Jíva svým nepolevujícím ostřížím zrakem, že si dnes Will nevzal ani špetičku prachu z úlomku kamene, který mu obstarala. Neváhala se ho na to zeptat.

Podal jí zbytek zlomku a řekl: „Nemyslím si, že by mi to dnes k něčemu bylo.“

„Wille,“ řekla hlasem, který nepřipouštěl žádné potrhlé nápady, „dobře víš co se stane, když si to nevezmeš. Začneš krvácet a u pusy se ti udělá pěna jako vzteklému psovi.“

Ztišil hlas. „Nevezmu si, protože *proudění ustalo.*“

Překvapeně vydechla. „Co?“

Naklonil se k ní a přímo do ucha jí řekl: „Nic tu necítím. Proudění je pryč.“

„Ale – to by přece znamenalo, že se kámen musel vypotřebovat!“

Strnule jí oplatil pohled. „Jiné vysvětlení mě nenapadá.“

„Musíme to říct Mistru Gwydionovi.“

Will přikývl. „Ano, řekl bych, že musíme.“

* * *

Od rána panovala veliká zima, mráz je štípal na kůži a během cesty Wychským hvozdem je chytlo několik prudkých sněhových přeháněk. S lítostí sledovali široké průseky, které poškodily prales. Obrovské množství stromů bylo pokáceno a prodáno, a z utržených peněz byly pokrývány náklady na válku. Na místech, kde se kdysi prohánělí jednorožci, teď trčely pařezy a dýmalo se z uhlířských milířů. V dálce uviděli věž pána ze Strange, tedy místo, kde se Will naučil číst a psát. Byla opuštěná a zpola zřícená. Její střecha se propadla a vodní příkop byl vyschlý a zarostlý. Dřívější pán věže se přestěhoval na honosnější panství, které získal za odměnu.

Čím více se blížili k Trinovantu, potkávali na cestách méně a méně lidí, zprávy, které slýchali, byly horší a hlasy pocestných vystrašenější. Gwydion je vedl vesničkou Závětří, vzhůru na násep, po němž běžela starobylá Brázdná cesta a dál po ní. Netrvalo dlouho a spatřili na silnici oddíl jezdců. Tohle nebyli zásobovací ani průzkumníci, ale opravdoví bojovníci, ozbrojení a zarputilí. Willovi se stáhlo srdce, když poznal jejich červené stejnokroje.

Gwydion přikázal ostatním, aby se skryli a neukazovali se vojákům, a sám zamířil po cestě, aby s nimi promluvil. Jezdci čaroděje poznali a zdálo se, že ho přijali přátelsky. Promluvil s nimi jen velice stručně a pak pokynul Willovi a ostatním, aby vylezli zpět na cestu.

Will si ozbrojence zachmuřeně prohlížel. Byly jich asi dva tucty. Dobře vyzbrojených, potřísněných blátem cest, obezřetných a unavených. Jednotku vedl jakýsi nižší šlechtic. Will si všiml, že má zbroj v dokonalém pořádku a se staženým hledím přilbice vypadal jako člověk, který je kdykoli připraven ujet nebo se postavit k boji na život a na smrt. Zastavil se malý

kousek od ostatních a tichým hlasem rozmlouval s čarodějem. Will k nim zamířil.

„Můj pán Warrewyk dostal zprávy o boji u Awakenfieldu a jako jediný strážce Královské Milosti a města Trinovantu začal svolávat své vojsko a přátele."

„A pánové Northfolk a Falconburgh, ti se také účastnili boje?"

„Pan Northfolk tam byl přítomen. A pan Falconburgh odtáhl s velkým zástupem lučištníků a zbrojnošů do Kennetu, kde se chce osobně pomstít za smrt svého bratra, hraběte Saruma. Přidalo se k němu mnoho mužů, především žoldnéřů z Burgund a Callas. Když můj pán Warrrewyk pochodoval k Verlamionu, aby tam zastavil královnu, zdálo se, že je velice dobře připravený, přesto měla nakonec tři muže na každé dva, kterým můj pán velel."

„Verlamion?" zopakoval čaroděj a pohlédl na Willa. „Bitva se tedy uskutečnila ve Verlamionu?"

„Můj pán Warrewyk učinil, co mu připadalo nejlepší. Přesto své síly až příliš rozmělnil. Roztáhl je do šíře celé jedné míle od Verlamionu až k Písečnému hřbetu a postavil se tak královně přímo do cesty."

„Útok však začal ve Verlamionu," řekl Will s naprostou jistotou. „Poblíž kapituly."

Jezdec se k němu obrátil s náhlým podezřením. „Jsi velice dobře zpravený o průběhu událostí. Co jsi zač?"

„Já jsem… jen odhadoval."

Gwydion jen mávl rukou jako nad řečmi nějakého blázna. „Nic na něj nedbej, pane! Patří k těm, kteří často mluví, aniž by předtím přemýšleli. Považuje se za bojovníka a tyto záležitosti ho *zajímají.* A teď.

„Ale má skutečně pravdu! Pán ze Strange zaútočil na levé křídlo mého pána hraběte nedaleko Verlamionské kapituly. Naši lučištníci za to nechali vojáky pána Prasečí hlavy draze zaplatit, ale nakonec se nepříteli podařilo najít i poslední z nich a shodili je ze Strážní věže…"

Potom vyslechli vyprávění o tom, jak královské vojsko pochodovalo celou noc, aby udeřilo na Verlamion. Aby Warrewyk dodal svým krokům namířeným proti královně zdání patřičné váhy, nechal ze sklepní knihovny pod Bílou síní

vytáhnout krále Hala a donutil ho jet před svými vlastními jednotkami – hotové vtělení právoplatné autority.

Takže jsem se ohledně vlákna jeřábu skutečně nemýlil, pomyslel si Will. Verlamionský Kámen osudu se skutečně samovolně opravil. Nakonec tedy doopravdy bylo po jeho.

„Odřízli nás a pak jednoho po druhém zdolávali," líčil jezdec a při té vzpomínce se mračil. „Moji muži a já jsme jen nejtěsněji unikli jinudy. Ale zaslechli jsme, že můj pán vydal svým lidem správný rozkaz k ústupu a zachoval tak vojsko v počtu pěti tisíců. Teď míříme na západ v naději, že se nám je podaří najít."

„Přítel Warrewyk se tedy nevydal zpět do Trinovantu?" zeptal se Gwydion polekaně.

„Ne, pane, nevydal. Nejprve se pokusí spojit své síly s hrabětem z Pomezí – tedy, odpusťte – vévodou z Eboru, který prý na západě zasadil nepříteli mocnou ránu."

„Co je však s králem? Stalo se mu něco?"

„Běda, král Hal už s námi není."

„Král *zahynul*?" žasl Will, kterému se nepodařilo ovládnout.

„To jsem neřekl. Nemáme však žádné zprávy o rytířích, kteří ho měli chránit, a nemálo se o ně obáváme."

„Pak se tedy musíme vydat do Verlamionu," řekl Will a obrátil se ke Gwydionovi.

Rytíř se zakabonil a svou odpověď směřoval k čaroději. „To nesmíte učinit, Havranče! Ne, pokud se netoužíte setkat s královnou, neboť ona je teď paní toho města – tedy toho mála, co z něj mohlo zbýt. Byla rozvrácena dokonce i kapitula, kvůli jejímu zlatu. Okolo svatyně leží mnoho mrtvých, kteří patřili k Bratrstvu."

„To nebylo zlato, co táhlo královniny vojáky do kapituly," řekl Will a nedbal na další čarodějovy pokusy ho umlčet. „Pověz mi, vydává se teď Prasečí hlava do bitevní vřavy bez přilbice?"

„Pán ze Strange je proslulý tím, že bojuje prostovlasý," odpověděl mu stručně jezdec. „To ví každý."

„A proč se mu tedy říká Prasečí hlava? Víte to?"

Jezdec na něj hleděl celý zmatený, že mu tento pomatený žebrák položil otázku tak důrazně. „Je to proto, že má erb s prasečí hlavou na praporcích."

„Nemá tedy sám kančí hlavu?“ Jezdec se pokusil odvrátit, ale Will mu to neumožnil. „A neslyšel jsi nějaké zvěsti o kameni? Čarovném kameni, který se objevil po jiných bitvách?“

Jezdec pohlédl na Willa jako by jinýma očima. Poté se obrátil ke Gwydionovi. „Je tvůj otrhaný přítel prosťáček nebo jasnovidec, Mistře Havranče? Mezi zajatci se hovořilo o jakémsi vítězném kameni, který se dostal do rukou královně. Ale… o něm já nemohu hovořit.“

„Jaký by to mělo důvod?“

„Byl vydán rozkaz, že žádný z mužů ve vojsku mého pána hraběte se o něm nesmí ani zmínit. Mohlo by to podkopat rozhodnost a morálku našich oddílů.“

„Nezabývejte se tím kamenem,“ řekl Will. „Edvard z Eboru má totiž podobný. Nechal ho rozbít na kousky a rozdat svým mužům. Ani jeden z těchto kamenů neovlivní výsledek příštího střetnutí.“

Willovi vytanul na mysli obraz dýmajícího Kamene osudu – skvrnitého černošedého kvádru se zpola scelenou prasklinou v jeho středu. Netušil, zda by ho královna mohla rozdávat svým stoupencům, ani neměl představu, zda by s něčím takovým souhlasil Maskull.

Gwydion se pak obrátil k rytíři a řekl: „Přeješ-li si znovu vidět svého pána, musíš udělat jednu ze dvou věcí. Vydat se do Závětří a pak dál cestou k Pahorkům. Edvard se v tuto chvíli blíží k městu Chippingu pod Pahorky a tvůj pán se tam s ním bude snažit setkat. Anebo, chceš-li si ušetřit mnoho zbytečných mil, můžeš s námi vyrazit do Trinovantu, neboť právě tam se teď musíme dát. Můžeš si být jistý, že právě tam teď přítel Edvard nejkratší cestou míří.“

V jezdcově tváři se však zračila jen tvrdošíjnost. „Děkuji ti za nabídku, Havranče. Ale přestože bychom rádi přijali možnost tvé ochrany na cestě, obávám se, že musíme konat, jak nám káže povinnost. Tedy vydat se na západ.“

Čaroděj souhlasně přikývl. „Tak je to správné. Děkujeme ti za zprávy, které jsi nám poskytl. A cestuj šťastně!“

„I tobě šťastnou cestu, Havranče. A za sebe chci říct, že bych uvítal návrat doby, kdy se úradek urozených pánů řídil doporučeními moudrých.“ Potom jezdec vydal rozkaz, oddíl se seřadil a odcválal z náspu cesty.

„S vláknem Caorthanu jsi měl pravdu," řekl čaroděj po odjezdu vojáků. „Mýlil jsem se. Neměl jsem o tobě pochybovat."

Will na to nijak přímo nereagoval, jen se zeptal: „Stále ještě chceš jet do Trinovantu?"

Čaroděj přikývl. „Tedy pokud nepřijdeš na způsob, jak bychom mohli získat zbytek verlamionského Kamene osudu, jehož se teď podle všeho zmocnil Maskull."

Will se napřímil. „Napadlo mě, že bychom se snad mohli pokusit postavit větší hrozbě – té, která nerušené spočívá v zemi u Baronet Hadlea."

Jíva se na něj vystrašeně zahleděla. „Cítíš, že teď proudí síla právě tam?"

„Ne. Lork je teď téměř nehybný. Ale skutečně bychom se měli vypravit do Baronet Hadlea ještě před Maskullem," trval na svém Will. „Měl by teď mít dobrý důvod pokusit se načerpat síly právě z tohoto kamene."

„Co na to říkáš, Mistře Gwydione?" zeptal se Gort a z hlasu se mu ozývalo očekávání.

Čaroděj si položil ruku na tvář a pohladil se po vousech. „Nemáme tušení, co teď Maskull potřebuje. Nevíme ani to, jestli byl vůbec přítomen ve Verlamionu a zda třeba nečerpal z tamního kamene."

„Víme však, co královna udělá, je-li stále pod Maskullovým vlivem," řekla Jíva. „Potáhne co nejkvapněji do Trinovantu."

Gwydion pohlédl na východ. „Přesto si myslím, že zatímco bude hrozit městu obléháním, vyšle napřed posly ke starostovi města a jeho radním, a pokusí se s nimi dohodnout po dobrém."

„Myslíš, že by jim odpustila jejich zradu, kdyby město otevřelo své brány právoplatnému králi?" zeptala se Jíva.

„Ano, něco takového."

„Ale po tom, co vyvedla v Eboru, by jejímu příslibu bezpečí ve Městě uvěřil snad jen blázen."

„Taková je cena, kterou teď musí zaplatit za svou nerozvážnost."

Všichni se obrátili k Willovi a očekávali nějaké rozhodnutí.

Postupně se na každého z nich zahleděl a pak řekl: „Pojedeme do Trinovantu."

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

EDVARD

Ukázalo se, že všichni přijali Willovu volbu s uspokojením. Čaroděj přemýšlel, že by se do Trinovantu vypravil tak jako tak, a Gort s ním souhlasil. A Jíviny myšlenky se obíraly jejich dcerou, takže ani ona nebyla příliš na vážkách.

Ubírali se lesními pěšinami na jih, jak jen mohli nejrychleji. Jeli bukovými háji Hugova doupěte a zanedlouho dorazili k jednomu ze zákrutů řeky Iesis, kterou někteří nazývali Thamesis. Zastavili se ve vesničce Martlow, v krčmě, jež patřila dvěma bratrům. Tam Gwydion požádal o velikou službu, neboť i on zde kdysi vykonal nezanedbatelný laskavý skutek. Tady se poté rozloučili se svými koňmi. Nasedli do loďky se dvěma vesly, u nichž se střídali, zatímco Jíva kormidlovala, a takto se po kroutícím se toku řeky plavili celých sedm mil.

Hladina Iesis byla vysoká a proud rychlý. Míjeli mnoho vesnic rozložených na jejích březích a Will brzy spatřil velikou okrouhlou věž královského hradu Wyndsoru. Plavili se dál, ale teď se jim veslovalo o poznání hůře, jako kdyby se jim sama řeka snažila bránit v postupu. Will si uvědomil, že se proud toku obrátil, hladina se zvedala a zaplavovala bahnité břehy. Teď už jim Iesis nepomáhala, spíše zdržovala. Gwydion jim prozradil, že už se dostali příliš daleko, do míst, kde už se projevují přílivy a odlivy moře. Alespoň na chvíli jim teď veslování nebylo k ničemu.

Zatímco čekali, najedli se a Jíva se přitom zeptala: „Jak jsi zjistil to o Verlamionu, Wille?“

„Protože to město leží na vlákně jeřábu. Když jsme okolo něj procházeli cestou na sever, cítil jsem tamní kámen. Tehdy mi došlo, že se Kámen osudu musel samovolně uzdravit.“

„Jak jsi ale přišel na to, že pán ze Strange jezdí do bitvy bez přilbice?“

„Protože to tak dává smysl.“ Will se k ní obrátil. „Pokud z našeho světa mizí magie, musí Prasečí hlava ztrácet své kančí rysy. Přilbice, kterou nosíval ještě v podobě kňoura, mu nesedí, a dosud neměl čas nechat si udělat novou.“

„Řekla bych, že to bere jako potvrzení, že jeho volba byla správná. Musí mu připadat, že se mu lidská podoba navrací jeho vlastní zásluhou, aniž by se musel řídit obtížnými radami, které mu poskytl Mistr Gwydion.“

„Ano, takhle vypadá svět, k němuž se řítíme,“ řekl Will trpce. „Je to svět, v němž se kruh práva a zodpovědnosti neuzavírá. Žádná spravedlnost, žádná pravda, žádná věrnost. Jen povrchová *zdání a ještě* k tomu falešná. Raději bych zemřel, než se do takového světa dostal.“

„Ach, neříkej to, Wille!“

„Proč bych neměl?“ zeptal se a pohlédl jí zpříma do očí. „Je to pravda. A každý z nás musí jednou zemřít.“

Nyní je řeka odměňovala za jejich trpělivost. Příboj se obrátil, veslovalo se jim lépe a pluli ještě rychleji než předtím. Propluli kolem Rychmondské jelení obory, obrovského mlýnského kola poháněnjícího dunící kladiva hamru v Hammersmythu, a než se začala snášet temnota, prolétli okolo promrzlých luk Fools Hamu, Wand Wardu a ChurFs Seatu. Přímo před nimi se teď začalo rýsovat Město.

Gwydion jim řekl, že před lety byly vykovány dva obrovské řetězy a nataženy přes řeku tak, aby v čase války nemohla do města vplout žádná větší loď. Bílá síň ovšem ležela na řece ještě nad městem a nikdo se tedy nebude snažit jejich malou bárku, směřující takto pozdě v noci k Palácovým schodům, zastavit.

V tom se ale mýlil.

V paláci panoval zmatek. Jeho hradby byly obsazené nervózními vojáky, především lučištníky v modrobílých stejnokrojích Faconburghu. Nespatřili žádnou královskou lodici, ale když se přiblížili ke schodům, uviděli tucet dlouhých natažených luků.

Will se vratce postavil a přiložil si dlaně k ústům. „Povězte vévodkyni Cicely, že jí vezeme zprávy o jejích synech!“

O několik chvil později se otevřela železná branka směřující k vodě a na Palácových schodech se objevili muži v eborských varkočích. V rukou nesli lucerny. Když však došli až k molu, odložili své lampy a dlouhými halapartnami začali loď s Willem odstrkovat od břehu.

Will se s nimi začal dohadovat, ale tu si uvědomil důvod jejich odmítnutí. Pod obloukem průchodu brány spatřil tři postavy ve zlatých hávech a s vysokými klobouky na hlavách. Měli s sebou své vlastní poskoky, muže v přepásaných pláštích, pod nimiž nosili brnění, a v těžkých kožených botách. V rukou drželi palice a v pochvách u pasu se jim houpaly dýky s dlouhými špičatými čepelemi.

„Máme své rozkazy! Musíte jet pryč!“ varoval je jeden z mužů palácové stráže. Will si všiml jejich starostlivých pohledů, když na loďce zaznamenali přítomnost Jívy.

„Zadržte!“ vykřikl jeden z Nevidoucích a spěchal k nim. „Zatkněte je všechny!“

„Nenechte je přistát!“ přikázal velitel stráže svým mužům. „Jinak je všechny zabijí!“

Will si s leknutím uvědomil, že velitelem stráží je jeho starý přítel Jackhald. „Jackhalde! To jsem já, Willand! Podej mi ruku, říkám!“

Ale Jackhald už dávno věděl, kdo se na loďce plaví. „Ne, Mistře Willande! Nesmíte vkročit na tyto schody! Tihle bratři vám hodlají ublížit!“

„To oni tu nemají co dělat! Jen mi podej ruku, a nějak se jich už zbavíme.“

Will se snažil dostat přes mezeru, oddělující loď od mola, ale v té chvíli se v průchodu za Staršími objevila postava zahalená v černé. V náručí držela děcko.

Will je spatřil a ztuhl leknutím.

„Bethe!“ vykřikla Jíva.

Šest strážných z Beránčí zátoky už bylo skoro u nich. Tasili zbraně.

„Ach, k čertu! Já věděl, že to takhle dopadne,“ zavrčel Jackhald a vytáhl svůj tesák.

Tři z jeho vojáků se otočili a napřáhli zbraně proti příchozím, avšak ještě než se mohli střetnout, skočil Will z lodi najeden z kluzkých stupňů mola. Zatančil a vyčaroval ohnivou kouli, kterou pak poslal jako proti kuželkám. Ještě než střela dosáhla svého cíle, rozpálila se do oranžova a vyslala vstříc strážným bratří bodavý žár.

„Kouzla!“ zvolal hlas. „To je on! Chopte se ho!“

K žádnému chytání Willa nebo kohokoliv jiného však nedošlo, neboť strážní se zdráhali podstoupit riziko sežehnutí.

Tu zahřímal hlas ještě panovačnější než všechny ostatní. „Co má znamenat toto *hanebné* divadlo, strážce?“

Will pohlédl na postavu v černém pozorněji. Sebevědomá žena v černém odhodila nazad vdovský závoj a ve světle luceren zazářil její bledý neoblomný obličej.

„Strážce, neprodleně odvolej své muže, nebo při hvězdách a měsíci nechám lučištníky na baštách, aby vás zastřelili. Všichni zůstaňte, kde jste! A položte zbraně, slyšíte mě?“

Řada střelců s napjatými luky nad vévodkyní Cicely dodala její hrozbě silně na důrazu.

Nikdo se ani nepohnul. Jedině Jíva nedbala na vyslovený příkaz. Hnala se kupředu a sevřela dcerku v náručí. Vévodkyně jí podala dítě a obrátila se, aby nově příchozí pozvala dál. Významně pokývla na Jackhalda a posunkem ukázala na bratry. „Dopravte je na loď, kapitáne,“ řekla. „A pokud by se ta loď cestou k Beránčí zátoce potopila, ať zbytek cesty doplavou.“

* * *

Sešli se v soukromých komnatách vévodkyně a tam se jim dostalo jídla a vína a také příjemného tepla, zatímco pro ně sloužící připravovali pohodlné ubytování.

Will pochopil, s jakou vnitřní silou přijala vévodkyně ztrátu svého manžela i nejisté vyhlídky, které se otevíraly před jejími syny. Velice ocenil, když oznámila své rozhodnutí odstavit – nakolik to bude v jejích silách – seschlou ruku Bratrstva od pák ovládajících moc ve státě.

„Má paní, připadáš mi ve své značné tísni daleko méně zneklidněná, než bych si byl pomyslel,“ řekl Will.

„Už jsem svůj díl nesnází zakusila, Mistře Willande.“ Oslovovala ho zdvořile podle jeho všeobecně známého mistrovství v magických uměních, spíš než aby připomínala jeho poměrnou mladost. „Měl bys vědět, že rozhodně nejsem žádný nováček, pokud jde o velení nad pevnostmi. Dokonce ani takovými, které by se ocitly v obležení.“

„Avšak nikdy předtím, myslím, ses nenacházela v takovém osobním ohrožení,“ promluvil Gwydion.

Vévodkynina tvář zpřísněla. „Ta harpyje, která sama sebe nazývá královnou, se podle všeho nachází ve výhodě. Za to se vám mohu zaručit. Vybojovala vítězství u Verlamionu a je jen necelé dva denní pochody odtud. Ale pokud si myslí, že naše slavné sídelní město získá jen pouhými slovy, měla by se nad tím ještě zamyslet. Dobří měšťané Trinovantu byli hluboce pobouření a rozhořčení zprávami, které přišly z Eboru. To, že hlava mého manžela jí posloužila jako krutá a bezcitná ozdoba hradeb, je pro ně stejně nepřijatelná představa, jako pro mě samotnou. Lidé se vzchopí a budou své město před podobným znesvěcením bránit.“

„Neměla bys na to zcela spoléhat, drahá paní Cicely,“ prohlásil Gwydion zarputile.

Will viděl, že jeho poznámka neměla naprosto žádný vliv na vévodkynino odhodlání. „Mistře Gwydione, tento palác obklopují pevné hradby a je zde dostatek zásob, které nám umožní vzdorovat královně přinejmenším mnoho dnů.“

„Přesto však nesmíme zapomínat, že město Trinovant se na mnoha místech rozšířilo i mimo své hradby.“

„A co z toho vyplývá?“ zeptala se vévodkyně.

Čaroděj máchl rukou k východu. „Navzdory mnoha nařízením, která zapovídala stavění příbytků mimo městské hradby, žije tam teď plná polovina obyvatel Trinovantu, kteří tak zůstali zcela bezbranní. Na jejich věrnost se nelze spolehnout, neboť odtamtud zazní mnoho hlasů, které budou podporovat dosažení mírového vyrovnání s královnou Mag. A ještě víc se jich ozve, až se objeví tisíce lesních zlobrů a trolů z blat, bezmála stejně vysokých jako hradby Města.“

„Říkáš tisíce?“ Vévodkyně si položila konečky prstů přes rty.

„Pokud Mag vydá rozkaz, její vojsko se do Města dostane. A pokud ho dobude silou, může právě u tohoto krbu sedět nazítří ona.“

„Můj syn sem míří rychlým pochodem,“ řekla vévodkyně tvrdohlavě.

„Tvůj syn sem však nemusí dorazit dostatečně zavčas, má paní.“

Když se společnost rozcházela do svých komnat, zdržel se Will ještě chvíli s vévodkyní. „Odpusť mu, prosím,“ řekl. „Náš přítel vidí v těchto dnech všechno až příliš černě. Jeho šlechetné žití se blíží svému konci. Cítí, že se blíží poslední kapitola a má strach, že se všechny jeho naděje odhalí jako plané.“

Přímo před Willovýma očima jako by vévodkyni opustila další část jejích sil. „A nemá pravdu?“ zeptala se.

„To teď nedokáže říct nikdo. Ale jsem si jistý, že všechno nevypadá tak bledě, jak to Mistr Gwydion maluje.“

Znenadání sevřela Willovu ruku ve své. „Děkuji ti! Když sleduji vaši holčičku, nemohu se smířit s tím, že je svět odsouzen klesnout hluboko do močálu zla. Porodila jsem vlastní syny i dcery, bylo jich víc, než si myslíš, neboť ne všechny děti se dožily svých prvních slůvek. Dva z mých potomků zemřeli, takže pro mě bylo obrovskou útěchou trávit obtížné časy s malým děckem v náruči. Vaše Bethe pro mě byla jako vlastní vnučka.“

Will vévodkyni objal, osušil jí slzy a řekl: „Neměj strach, paní! Jsem přesvědčen, že všechno nakonec dobře dopadne. Každý z nás pro to udělá, co bude v jeho silách. A to by mělo stačit.“

* * *

Když Will dorazil do vyhrazených komnat, nalezl čaroděje, který nervózně pochodoval po místnosti.

„Proč jsi mluvil s vévodkyni Cicely takhle?“ zeptal se Will. „Vyvolal jsi v ní pochybnosti a obavy, ačkoli víš, že situace není ve skutečnosti až tak závažná. Tisíce zlobrů a trolů? Možná tak tucet, a kdoví, jestli sem vůbec dorazí.“

„Ach, Willande, copak to nechápeš? Chtěl jsem ji zburcovat k větší aktivitě. Tam směřovala moje promluva, zatímco ta

tvoje ji nade vši pochybnost ujišťovala, že všechno je vlastně docela v pořádku. Troufám si tvrdit, že tak tomu rozhodně není!“

„Víš tedy něco, co já nevím?“ zeptal se Will.

Čaroděj se krátce zasmál. „Ha! Já vím spoustu věcí, které ty netušíš.“ Potom jeho tvář zpřísněla. „Willande, je nutné, aby vyslala do města své zmocněnce, kteří budou muset vyplatit spoustu peněz na úplatcích a slíbit mnoho protislužeb. Už jsem říkal, že královna Mag má u trinovantských kupců obrovské dluhy. Většina těchto členů cechů je zároveň i radními. A ti mohou snadno našeptávat samotnému starostovi. Co když jim slíbí, že splatí všechny své dluhy okamžitě poté, jakmile jí otevřou brány, hmmm? Co potom?“

„To by pro některé byla skutečně silná pohnutka,“ připustil Will.

„A jak dobře víme, městské hradby jsou pouze tak pevné, jaká je čest těch, kteří je brání. Vévodkyně Cicely musí začít jednat ještě dnes – ještě teď v noci, chápeš to? Ještě než bude pozdě!“

„A co by měla dělat?“

„Co asi! Burcovat lid! Vykládat všemožné zkazky o hrůzách, které je čekají, pokud se starosta odváží otevřít královně Mag brány, či promluvit s jejími vyslanci. Obavy prostých lidí musí překonat chamtivost kupců. Já sám do města vyrazím, navzdory pozdní hodině. Půjdu do krčem a do věží, protože máme poslední možnost tyto lži mezi lid roznést.“

„Lži?“ řekl Will otřeseně. „Ale vždyť musíme ctít pravdu nad všechno ostatní, nebo snad ne? Nebo už i tento ideál padl pod stůl?“

„Lži!“ Čarodějův pohled byl neústupný. „Vskutku lži! Není patřičnějšího jména pro zvěsti, které je nutné rozšířit. Víš, pravda nebývá vždy tím nejlepším přítelem, jak se možná dětinsky domníváš. Lidé všech vrstev mají nitra až po okraj plná marných tužeb a sebeklamů. Toho je nutné využít.“

„Ale jak se nám může podařit dát svět do pořádku, když popřeme to nejdůležitější – pravdu?“ opakoval Will urputně. „Copak máme vítat nepravdy? Máme přijímat vše, co nám v daný okamžik připadá jako výhodné? Nejsou právě tohle způsoby onoho nového světa? Neměli bychom tyto způsoby

odmítnout? A za co jiného bychom po celou tu dobu bojovali, když ne za pravdu?“

Čaroděj vypadal ztrhaně. „Nezastávám se samoúčelných lží, Willande, ale zeptáš-li se mě, zda je vůbec možné, aby z nepravd a popletených názorů vzešlo něco prospěšného, pak ti musím říct, že dozajista ano. A pokud se mě zeptáš, zda tedy v posledku záleží na tom, jaká je pravda, budu ti muset říct, že ne zase tolik, jak se nejspíš domníváš. Vzpomínám si na jednoho člověka, který žil před dávnými časy. Byl to Otrokář, ale považoval se za velkého léčitele. Byl to trochu blázen a předtím se živil jako voják, takže smrti viděl v životě víc než dost. Tvrdil mi, že ho k léčitelství přitáhla pouze jedna jediná věc. Kdykoli se prý komukoli zahleděl do očí, spatřil v nich sebe samého. Jak říkal, tohle ho přesvědčilo, že v každém člověku je kousek jeho samotného, a proto si ostatní lidé zasluhují úctu a soucit.“

„To je ale zvláštní závěr!“ zavrčel Will. „Kdybychom to takhle dělali, museli bychom cítit úctu a soucit pro psy a kočky, a tůňky s klidnou hladinou.“

„Přesně tak. Cožpak sem ti neříkal, že ho považovali za blázna?“ Gwydionovu tvář rozjasnil hořkosladký úsměv. „Ale přestože chovat v úctě psy a kočky a klidné tůňky může být považováno za bláznovství, je to takový druh bláznovství, s nímž mohu jedině souhlasit.“

„Teď si ze mě ale utahuješ,“ zamračil se Will.

„Jen ti ukazuji, jak se ve svých myšlenkách mýlíš. Chtěl jsem říct, že tento samozvaný velký léčitel poskytl ve své době mnoha lidem hodně útěchy. Měli bychom ho tedy za jeho práci zatracovat?“

„Za jeho práci jistě ne,“ zamumlal Will. „Ale přesto byly jeho představy pomýlené.“

„V širších souvislostech možná,“ odvětil Gwydion a začal se zaobírat lucernou. „Ale většině lidí není umožněno nahlížet pravdu v širších souvislostech. Pravda je totiž jasná jako sluneční záře. Prostí smrtelníci na ni nemohou pohlédnout přímo, aniž by se vystavili riziku. Přemýšlej o tom.“

„Já ale nejsem obyčejný smrtelník,“ řekl Will a cítil, jak ztrácí pevnou půdu pod nohama. „Jsem jen jedna jeho stránka,

polovina původního člověka, který byl za pomoci férijské magie rozdělen.“

„Předpokládal jsem, že k tomuto závěru dříve či později dojdeš,“ pronesl čaroděj velice rozvážně.

„Jak dlouho už o tom víš?“

„Vím je příliš silné slovo. Řekněme raději, že jsem se domníval.“

Will se snažil zaměřit myšlenky na něco jiného, než na sebe. „A co tedy budeme dělat teď?“

„Nejdůležitější otázka zní takto: Pokud si máme zvolit nějakou cestu, na níž se shodneme, čí instinkty přitom budeme poslouchat? Tvůj hlad po pravdě je jen dokonalým protějškem Chluovy touhy po lžích. Pokud je Chluovým osudem být bídákem, vyplývá z toho, že ty musíš být jeho opakem? Chceš kolem sebe rozsévat nežádanou laskavost? Dobře se nad tou otázkou zamysli a pak si zvol! Odvážíš-li se, pojď se mnou ven a probudíme spící lid Trinovantu. Řekneme jim, co musí být vyřčeno – pro jejich i tvoje dobro.“

Will váhavě přikývl. „Půjdu s tebou. Pokud mohou útržky pravdy vyvolat onu vytouženou změnu, budu tyto zlomky vykládat také. Dále však nezajdu.“

„Pak tedy budeme konat společně. Ale ještě předtím máme jiný úkol – musíme vědět, zda se tu v době naší nepřítomnosti nevyskytoval Maskull. Pojď!“

Will následoval čaroděje chodbami plnými ozvěn, temnými průchody z jednoho křídla paláce do dalšího. Neodvažoval se odhadnout, kam mají namířeno, dokud mu Gwydion nevrazil do ruky lucernu a ze záhybů svého roucha nevyňal veliký železný klíč.

Když se dostali až nahoru do Maskullovy věžní komnaty, spatřil Will rozbitý zámek a dveře stržené z pantů.

Gwydion si zklamaně odfrkl. „Já to věděl!“

„Byl tady,“ řekl Will a potvrdil, co bylo beztak očividné. „Ale jak se sem dostal, jestliže jeho magie slábne?“

„Jeho, ale i moje! Každé zajištění a magické uzamčení, které jsem na tyto dveře vložil, pominulo.“

Will cítil, jak na zdech visí zbytky potrhaných kouzel a pomalu práchniví jako zapomenuté poklady.

„Musíme zjistit, jestli – ach! Je to horší, než jsem se obával!“ vykřikl Gwydion.

„Co?“

„To okno!“

Will pozvedl lucernu a snažil se pohlédnout skrz její záři do temnoty v místnosti.

„Je pryč!“

Will hleděl do přítmí a jeho oči marně hledaly otvor do blížícího se světa. Neviděl však nic jiného, než hladkou kamennou stěnu.

* * *

Příští den byl dlouhý a únavný. Nesl se ve znamení očekávání zkázy. A mezitím začala klíčit a pučet semínka obav a strachů, které Gwydion přes noc rozesel. Na každém nároží ve městě vyrážely záplavy jejich šedavých výhonků.

Will se vypravil ven, aby se setkal s Gortem, ale rozhodl se, že vyrazí o něco dřív a trochu se porozhlédne po městě. Zvěsti, které slýchal, když procházel ulicemi, se mu ani trochu nezamlouvaly. Časní obchodníci ve čtvrti Cheap neměli na práci nic jiného než rozebírat, co by se všechno mohlo stát. Podupávali se založenýma rukama a od úst se jim zvedaly obláčky páry. Včera zde panoval čilý obchodní ruch, ale dnes zely stánky prázdnotou, stejně jako ohrádky pro dobytek. Trinovant nebyl městem, které by se obtěžovalo nějakými přípravami na obléhání, a jeho obyvatelé teď pomalu začínali toho opomenutí litovat.

Uličky na trhu působily bez svých obvyklých zvuků podivně. Do všeobecného rozruchu se obvykle ozývalo bučení dobytka, bekání ovcí a kejhání hus, ale teď se o žádném rozruchu nedalo ani hovořit. A u žulových žlabů místních jatek, které obvykle přetékaly krví a kde se tlačili žebraví bratři se svými mísami, teď panovalo nepřirozené ticho.

Davy prostých lidí se však tentokrát shromažďovaly před Cechovní síní a u sídla starosty města. Lidé, nad nimiž se vznášel přízrak zásadního rozhodnutí, které musí padnout, postávali v hloučcích a hovořili o tom, jak by to mohlo dopadnout.

Na spoustě míst Will nepotkával téměř nikoho, takže si říkal, že snad veliký počet obyvatel už stačil své město opustit. Každopádně, pokud se měšťané skrývali ve svých domech, bylo to za zamčenými dveřmi a přibouchnutými okenicemi.

Snad se teď cítili bezbranní, když jim zemřeli všichni strážci městských bran. V průběhu Willovy nepřítomnosti totiž zachvátila a zahubila všechny stříbrné dráčky až do posledního jakási nemoc. Město už bez nich nevypadalo jako dřív. Teď tu však byli jiní obránci.

Na některých hlavních ulicích Will spatřil nepočetné skupinky mužů a hochů. Stáli v řadách a přes plstěné čapky měli naražené zrezivělé železné přilbice. Na rukou měli uvázány červené, modré a bílé stuhy, které označovaly, který úsek hradeb mají strážit. Neohrabaně si nacvičovali seky srpy, kosami a dalšími zbraněmi. Městští správci a další úředně pověření muži vysvětlovali všem těm řezníkům, pekařům a výrobcům svící, jak nejlépe strhnout jezdce z koně či ochromit severského zlobra.

Will byl zděšený, když si uvědomil, že osud města závisí právě na takovýchto obráncích. Otřásl se při představě co by následovalo, kdyby se jediná jednotka zkušených jezdců vévody z Umberie dostala mezi tyto obránce.

Toho rána Will Gwydiona vůbec nepotkal. Bylo mu jasné, že čaroděj bude pobíhat všude možně a uvádět události do pohybu. Zároveň bude zařizovat přesuny obránců a bojovat proti neblahým Maskullovým kouzlům. Oba mágově stáli před posledními odlesky svého vlivu, ale stále ještě oba bojovali. Ještě bylo možné zvítězit i prohrát. Willa napadlo, že mezi královninými veliteli a představiteli města došlo k tvrdému vyjednávání. V tomto ohledu Gwydion netoužil po žádné pomoci z Willovy strany. Nejspíš z obavy, že by jeho choulostivé a promyšlené zásahy mohla Willova prostořekost pokazit.

V tomhle se tedy neliší od vévody Richarda, pomyslel si chmurně Will. Nemá rád, když se mu do jeho plánů kdokoli plete. Nuže, z mé strany se nemá čeho obávat. Jen doufám, že jeho měšťané a radní budou schopní dostát svým úkolům.

Will neměl představu, co si má myslet o prázdné zdi, kterou s Gwydionem objevili v Maskullově dílně ve věži paláce.

„Možná se otvor okna prostě zacelil," napadlo ho vysvětlení. „Když se náš svět postupně proměňuje v tamten svět za oknem, jaký smysl by pak mělo nějaké okno?"

„Zacelil? Ty blázne! Maskull si ho odnesl s sebou!" vykřikl čaroděj, který pomalu ztrácel trpělivost s Willovým pomalým chápáním. „To, čemu ovšem nedokážu přijít na kloub, je *proč?*"

Tento problém si však čaroděj bude muset vyřešit sám, neboť Will měl své vlastní starosti. Věděl, že by se měl pokusit prozkoumat lork, ale uvnitř města byly jeho vjemy pomatené a nesmyslné. Všechny ty hradby a zdi rušily proudění energie, a to ještě nevzal v potaz ani tísnivou přítomnost Věže.

Navzdory tomu si však nemohl nevšimnout vzrůstajícího napětí, z nějž ho rozbolela hlava. Obrovský luk Království byl napínán čím dál víc a blížila se chvíle, kdy praskne. Vnímal, jak znovu sílí proudění, tentokrát směřovalo k severu. Chutnalo hořce a ostře – jako cesmína. Což byla další záhada, protože na vlákně cesmíny ležel Verlamion, zatímco nejblíže Trinovantu se táhlo vlákno lísky, na němž stál i Kámen osudu v Baronet Hadlea. Tento kanál však zůstával v klidu, což mohlo znamenat jen to, že lork teď směřoval k nějakému jinému cíli. Nechoval se tak, jak předpokládal. Namísto toho sbíral síly pro konečnou bitvu, která bude vybojována na místě, jež zatím nikdo nedokáže předpovědět.

Vypadalo to, že v poledne konečně přijde úleva od všeho toho úzkostlivého očekávání, ale tu Will potkal v ulicích stovky ozbrojenců směřujících na severní okraj města. Podle všeho byla vyhlášena pohotovost.

Brána Starších! napadlo Willa. Tam mají namířeno. A spěchají, jako kdyby už královnina armáda stála pod hradbami!

Pobídl svého koně do klusu, aby se přesvědčil na vlastní oči, ale co viděl, ho zaskočilo. Will měl podezření, že spousta peněz změnila majitele, a byly vydány nějaké tajné rozkazy. Jezdci předního voje a heroldi se proti Willovu očekávání zastavili před Luddovou bránou a její strážci je přijali. Vojáci na znamení velitele otevřeli bránu doširoka a do města vjely první oddíly těžké jízdy. Will, který se vydal k západu, spatřil vojsko, jež se sem s duněním hnalo podél vlákna Wartlingu. Pro jistotu se uchýlil do jedné z bočních uliček a po celou dobu se snažil rozpoznat erby na praporcích, vlajících z hrotů kopí rytířů.

Vepředu spatřil bílého lva, pak černého býka, potom kance a medvěda… Rudé korouhve a dlouhé válečné praporce, modrá na hnědém poli, a na zemi spousta bílých růží. A v té chvíli ho všechny pochybnosti opustily. Přijeli synové Eboru. Edvard byl tady a město teď patří jemu!

* * *

Další důležitou informací, kterou se Will dozvěděl, bylo, že král Hal nebyl mrtev.

Teď se po Městě rozkřikl i způsob, jakým král padl do zajetí. Nebyl to zrovna hezký příběh. Onoho dne, kdy byl hrabě Warrewyk přesvědčivě poražen na svazích u Verlamionu, byli královými průvodci a strážci pan Thomas Cyrel a pan Bonavelle. Viděli, jak se jako nevyhnutelná skutečnost začíná rýsovat Warrewykova prohra, ale přesto se rozhodli vytrvat po boku nebohého Hala, aby ho ochránili před možným ohrožením. Přestože Warrewyk použil krále Hala při cestě z města k tomu, aby všechny přesvědčil, že koná v souladu s právem, neodvažoval se riskovat králův život v boji. Namísto toho zanechal Hala ve stanu asi míli od bitevního pole. Po skončení boje vyšlo najevo, že se královniným lidem podařilo Hala objevit, jak sedí ve stanu a modlí se růženec. Oba Warrewykovi rytíři, kteří ho strážili, byli odvedeni před královnu a jejího malého syna a pokořeni. Nakonec museli oba pokleknout a na rozkaz malého chlapce jim byly uťaty hlavy. Krále Hala ten hrůzný čin dočista zaskočil a vyděsil, a takto se vládce Království navrátil do péče své milující manželky.

Will nevěděl, nakolik může tomuto příběhu věřit, neboť v těžkých dobách jako byla tato, nebyla o podobné barvité příběhy, jimiž se sousedé vzájemně povyráželi, nouze. Ovšem vypodobnění, jehož se králi ve vyprávění dostalo, prozradilo Willovi jednu podstatnou drobnost. Bylo očividné, že prostý lid v Trinovantu se už o osudy svého panovníka nezajímá. V časech míru totiž mohl být učený Hal respektován či dokonce milován, ale rozhodně to nebyl žádný bájný rek. Proto lidem v dobách války nemohl dopřát ochranu, kterou považovali za své právo. Halova mírnost je zklamala.

Lidé z města však teď měli dost vlastních starostí. Will sledoval, jak vylézají ze sklepů a půd svoláváni dlouho neslyšeným zvukem. Rozezněly se totiž bronzové zvony na všech strážních věžích po městě. Na trhovém náměstí se začal shromažďovat dav. Poté pan Falconburgh odpochodoval s deseti tisíci eborskými vojáky vzhůru drůbežím tržištěm a na Obilný vrch. Celý střed města byl přeplněn lidmi, všude bylo vidět vojáky a zbrojnoše a vzduch byl plný obdivu a velikého očekávání.

Will nalezl Mistra bylinkáře, jak na něj čeká u železného plotu před Cechovní síní.

„Ššššt!“ zamával na něj Gort. „Právě jsem mluvil s Mistrem Gwydionem. Tvrdil mi, že se královnina armáda rozpadla. Ustupují zpátky na sever.“

Willovi poskočilo srdce radostí. „Takže tedy neuspěla!“

„Ach, ale ještě není všem dnům konec! Jen se stáhne, aby načerpala nové síly.“

„Ne, Mistře bylinkáři.“ Will ho chytil za ruku. „Propásla svou šanci. Teď už nemůže zvítězit. Víš přece jak se to říká – kdo zaváhá, nebere. To platí i pro královnu.“

Gort se rozhlédl okolo sebe. „No, aspoň město je teď v bezpečí.“

„To je ale úleva! Jak se to Mistru Gwydionovi podařilo zařídit?“

„Rozhodující chvíle nastala dnes ráno, po deváté hodině to bylo. Náš přítel použil nad hlavami radních takové malé prosté kouzlo. Nemohl jim zabránit, aby se sešli s královninými vyslanci, ale přesvědčil je, ať si sami zvolí místo a čas jednání.“

Will sebou trhl. „A to?“

„Řekl jim, ať tady nesedí jako hromada strašáků! ‚Jděte a setkejte se s královnou Mag v celé její moci. Pokud to dovolí, můžete se setkat i s králem. *Než však s ní začnete vyjednávat, měli byste spatřit její síly na vlastní oči!*‘ Takhle jim to Mistr Gwydion poradil. Když se mu chce, docela dovede s kupci a obchodníky jednat, nezdá se ti?“

Will přikývl a musel se usmát, protože začínal chápat čarodějovu lest v celé její kráse. „Ach, to tedy ano!“

„Nuže, radní žádné zlobry nespatřili, to je, co? A neviděli ani troly! Jen nějakých pět tisíc hladových a vyčerpaných mužů,

kteří královně dosud zbyli. Byli utáboření na rozbahněném poli a ze všeho nejvíc si přáli, aby mohli být zase doma na severu, kam patří. A setkali se i se starým dobrým Halem, který se pořád probírá svým růžencem jako blázen. Vůbec nemluví, ale když ho chtějí dostat ze stanu, strachy se pomočuje. Královna má sice dostatečně velkou družinu bojovníků, kterou může s čistým svědomím nazvat vojskem, ale její armáda se jen stěží vyrovná představám, kterých se ctihodní měšťané trinovantští celou noc děsili. Měl bys vidět jejich obličeje, Willande! A jak se hned začali chovat jinak! Jak byli najednou rozhodní a odhodlaní, to se ani nedá popsat!“

Will se zahleděl k severu, kde se mezi roztrhanými šedivými mraky modral kousek oblohy. Cítil, jak se zemí s duněním valí pradávná síla. „Musí se za nimi vydat,“ zamumlal.

Gort se k němu otočila a vyvalenýma očima zíral na nezvyklou bledost, která se jeho přítele zmocnila. „Cože? Copak to říkáš?“

„Edvard. Pokud Mag táhne na sever, pak se musí vydat za ní a dokončit, co začal. Musí na ni dotírat celou cestu až do Eboru a pak i dál. Žádné otálení. Edvard se musí vypravit a jet jak nejrychleji může, než Mag dostane šanci se nadechnout!“

Gort si přejel rukama přes obličej a zamžoural. „Jistě, pokud mají stará přísloví ještě co říct, pak musí.“

Přihlíželi, jak náměstci Nejvyššího strážce Bratrstva, který byl, jak Will věděl, mladším bratrem hraběte Warrewyka, otevřeli veliká okna horního podlaží Cechovní síně a sám Nejvyšší strážce se objevil na jejím ochozu. Předstoupil i pan Falconburgh, s ním hrabě Warrewyk a nakonec i Edvard. Byl to však Warrewyk, kdo začal hovořit k dole shromážděným obyvatelům města.

„Dobří lidé, dovolte mi, abych vám vypověděl příběh o králi Halovi Slabomyslném, a Mag, pyšné a zpupné královně, která způsobila, že její manžel přišel o rozum!“

Nato pozvedli vojáci své zbraně a zajásali.

„Už nesmíme dopustit, aby toto pohoršení pokračovalo! Silná ruka musí strhnout korunu z Halovy choré hlavy a vyrvat žezlo moci ze zemdlené ruky, která si netroufá jím vládnout! Ptám se vás, dobří lidé, nebude to tak správné?“

Teď promluvila ústy lidu zloba, dav vykřikoval a prohlašoval, že je pouze a jedině Halovou vinou, jestliže se nechal přivést do tak bědného stavu.

„Co je však teď, v těchto pohnutých dnech, třeba učinit? Máme svléknout své pláště, odhodit ocelové zbraně a skrýt se v doupatech? Nebo máme zabušit na přilbice našich nepřátel a zahnat tuto pyšnou havěť na útěk? Prozraďte mi své smýšlení, dobří lidé! Pokud jste pro první možnost, skloňte hlavy v hanbě a prohlaste se za nehodné zbabělce, neboť v čestném boji nikdy nezvítězila zemdlená srdce. Ovšem jste-li pro druhou možnost, vzkřikněte mohutné ‚Sláva!', chopte se železa a připravte se nás následovat!"

Will viděl uchvácené tváře lidí a jeho zrak se obrátil k Edvardovi. Zatím se držel v pozadí a nezdálo se, že by chtěl něco sdělit davu, o jehož přízeň se bude ucházet. Jen pozorně přihlížel.

Nyní hrabě Warrewyk ukázal Edvarda shromážděným měšťanům. „Vidíte tohoto hrdinu, který před vámi stojí v nejzářivější zbroji? Vidíte statečného bojovníka, jehož velkolepé vítězství na západě vás spasilo? Jmenuje se Edvard. Edvard, dřívější hrabě z Pomezí, jehož titul musel být kvůli sprosté vraždě jeho otce předčasně změněn. Edvard, vévoda z Eboru! Dalším stupněm je pro něj královský trůn, neboť on je vskutku právoplatný král, rodem i zákony, které krále určují. Hle, mocný vládce a panovník tohoto Království konečně přišel, aby na ohavném rodu uchvatitelů požadoval, co mu náleží. Ano, král! Jak báječně to zní a jak úžasně se to vyslovuje! Králem byl prohlášen v každém městě, kterým projížděl na své cestě za vaší záchranou…"

Will cítil, jak se davem začíná šířit vzrušení, a zaslechl jak několik lidí vykřiklo, že byl konečně nalezen skutečný zachránce. A ti, kteří vykřikli, dodávali odvahu dalším a dalším, až během chvíle nebyl téměř nikdo, kdo by nedal najevo svůj souhlas.

Will viděl, jak bylo na dav sesláno zaklet í nového druhu. Ta vznešená promluva zapůsobila na cítění lidí a s jejich vlastním svolením je ovládla. Avšak pan Warrewyk ještě neskončil, neboť využil následující chvíle zklidnění a vybičoval dav k

ještě mohutnější vřavě. Když na něj lidé zůstali upřeně hledět s ústy dokořán, pokračoval ve svém naléhání.

„Nuže, povězte to teď – přejete si Edvarda za svého krále? Přejete? A pokud skutečně ano, povězte mu to, aby mohl uvěřit, že ho opravdu milujete! A ten, kdo teď radostně nevyhodí do vzduchu svou čapku, měl by za tu chybu propadnout hrdlem!“

V odpověď mu zazněl křik, který nejprve spustilo přítomné vojsko a ostatní lid se k němu mohutně připojil: „Edvard! Edvard! Král Edvard!“

K obloze se vznesly čepice a klobouky a v celém obrovském davu nezůstala jediná hlava, která by nebyla prostovlasá. Všichni prokazovali svou lásku tomu, kdo se stane jejich králem.

* * *

Zavířily bubny a Will si všiml, že Edvard nechává lidi čekat záměrně. Nakonec mezi ně vjel, usazený na krásném bělouši, a za radostných výkřiků a provolávání slávy se rozjel, aby vedl mohutný zástup k Luddově bráně a ven z města.

Gort s Willem se však vydali jinou cestou. Nejprve se museli chvíli probojovávat tlačenicí a poté zamířili dolů k přístavním hrázím. Tam nasedli na loďku se čtyřmi vesly a dopravili se do Bílé síně dřív, než tam dorazí ostatní. Zjistili, že celý palác překypuje aktivitou jako včelí úl, jen v Bílé síni panoval klid. Nalezli tam čaroděje, jak osamoceně stojí před prázdným trůnem a přemýšlí. V ruce se mu matně mihotala Maglinova hůl.

„Už přicházejí, Mistře Gwydione,“ řekl Gort a vytrhl ho tak ze zadumání. „Nemůžeš tady zůstat. Chystají se na oslavu!“

Gwydion se nadechl a vyrovnaně se obrátil. „Pak tedy pojďme, neboť si budou dělat, co se jim zlíbí.“

„Nechceš tu zůstat a dívat se?“ zeptal se ho Will.

„Možná, že bývaly časy, kdy bych o to stál. Dnes však ne. Zůstaňte, pokud chcete. Já se ale nezdržím, neboť mě volají další povinnosti.“

Čaroděj odešel a Gort se k němu připojil. Will se však rozhodl, že se musí stát svědkem další části příběhu nového krále. Když se bubny ozvaly hlasitěji, odebral se na zaprášenou

galerii, kde už předtím jednou seděl. Pohled na výklenky, v nichž kdysi stály sochy Magoga a Gogmagoga, mu připomněl Lotana a jeho zradu. Cítil to jako cosi, co ho už dlouho tíží v žaludku a nemůže se toho pocitu zbavit. Poté se ale zvenku ozval stále sílící hluk. To když byli na Albánské nádvoří vpuštěny zástupy lidí, a Will musel své trpké vzpomínky odložit.

Bušení bubnů se rozlehlo přímo před síní a rozechvělo mozaiky v jejích vysokých oknech. Potom šlechtici a vojáci rozrazili velikánská vrata a začali se hrnout do prostoru hlavní uličkou. Během krátké chvíle byla všechna oddělení síně zaplněna, lidé stáli na lavicích další a další se tlačili dovnitř. Nikdo se však neopovážil narušit prostor oddělený šarlatovou šňůrou, v němž se nalézal stupínek s královským trůnem. Záře zlatého křesla teď připadala Willovi jaksi tlumenější, ovšem ti, kteří sem přicházeli, zůstávali při pohledu na ně stát, okouzlení nádherou. Obraceli se v naději, že spatří muže, jenž se neobává usednout na tento začarovaný trůn.

Edvard je nezklamal. Ubíral se vpřed rázným krokem, vysoký, pohledný a zachmuřený. Willovi bylo jasné, že musí vzpomínat na onu neblahou chvíli, kdy jeho otec vystoupal po těchto mramorových schůdcích, aby se před září Kamene nástupnictví dožadoval svého nároku.

Edvard však ani na nepatrnou chviličku nezaváhal. Poháněl ho plamen důležitosti onoho dne, a také cítil nezdolný vzdor, který jeho otec nikdy nepoznal. Došel až ke královskému křeslu a bez otálení se na ně posadil.

Očarovaný trůn ho trpělivě přijal a nic se nedělo. A tak byl tento skutek dokonán.

Celá síň se rozezněla radostným povykem. Edvardovi nejbližší spojenci se rozestavěli po stranách trůnu. Eborští heroldi byli už předtím vysláni se zvláštním poselstvím a teď se objevili v čele zástupu Starších Bratrstva, kteří s sebou přinášeli nesmírné poklady. Byla otevřena obrovská železem okovaná pokladnice, která skrývala posvátné symboly svrchovanosti. Ne přímo skutečné Svátosti, ale čtyři zlaté korunovační klenoty, které je měly představovat. Namísto kouzelné hole a prastaré čepele se objevilo žezlo a meč králů. A teď, namísto poháru a

pentaklu, vyňali ze záhybů bílého aksamitu zlaté jablko a královskou korunu.

Ve Willovi se pohnula jakási dávná vzpomínka a v jejím světle tyto moderní cetky ztratily podstatnou část svého lesku. Dokázal si totiž v mysli vybavit obrazy skutečných Svátostí, jak ve své slávě spočívají a ozařují kryptu kdesi v Dolní říši – Meč moci zvaný Branstock, Berla spravedlnosti, která kdysi náležela prvnímu z fantarchů, Kotel hojnosti a jako poslední zářivá Hvězda Annuinu…

A Will v té chvíli pochopil, že to, co se odehrává dole, je něčím významnějším než jen pouhým dosazením jiného šlechtice na trůn nejvyššího vůdce. Jistě, byl to syn, který se chopil příležitosti pomstít se vrahům svého otce, ale bylo v tom i cosi víc. Dokonce víc, než odstavení uchvatitelova rodu od moci. Šlo o nezbytné napravení věcí, nevyhnutelnou chvíli, v níž cosi ve složitém mechanismu pohánějícím svět dosedlo na správné místo. Will tuto změnu pocítil a přestože ji nechápal do důsledku, připadalo mu, že celý svět čekal, až tohle nastane.

Dole v síni si právoplatný král nárokoval to, co mu náleželo. Tento důležitý běh událostí už nebylo možné narušit, natož zastavit. Nejvyšší strážce Bratrstva Isnar, jako vždy mazaně v samém středu dění, hovořil ke shromážděným šlechticům. Úředně prohlásil Hala za křivopřísežníka a tím byla všechna jeho práva na trůn zrušena. Pak se chopil slova sám Edvard. Prohlásil, že všechny nároky jsou zcela v souladu s právem a zákony, a vyzval kohokoli, kdo by toto popíral, aby promluvil teď, nebo smlčel navěky.

V nastalém tichu se pak nikdo z přítomných nepokusil Edvardovi jeho nároky upřít. Všem slíbil, že bude silným králem, jakého Království už dlouho potřebovalo – takovým králem, jakým si přál být jeho otec. Zcela otevřeně shromážděným oznámil, že nestrpí žádné vměšování do svých záležitostí, ani opozici. Bude vládnout a *jeho slovo bude zákonem.*

V té chvíli vstoupil do síně Gwydion a ti, kteří ho spatřili, před ním ustupovali, neboť nesl v náručí jakousi dámu zahalenou v závoji. Došel až k patě mramorových schodů a teprve v té chvíli promluvil.

„Příteli Edvarde,“ řekl. Hlas měl tichý a přesto v něm byla patrná smělost dávných dob. „Přináším ti osobu, která je požehnáním.“

Edvard přistoupil k čaroději a vztáhl ruku, aby odhalil tvář pod závojem. Nato se ozvaly polekané vzdechy, neboť Edvard i většina velmožů očekávali vévodkyni, kdežto Gwydion držel v náruči někoho zcela jiného. Všichni přihlížející uviděli jen obyčejnou stařenu. Ovšem Edvardův zrak viděl něco jiného. Nemohl odtrhnout oči, jako by byl očarován.

„Kdo jsi?“ zeptal se mladé ženy.

„To jistě víš,“ odpověděla ostýchavě. „Mé jméno je Svrchovanost. Miluj mě věrně, Edvarde, neboť já jsem manželkou králů.“

Z výšky svého hnízda na ochozu spatřil Will nádhernou tvář a přemohlo ho takové rozrušení, že málem hlasitě vykřikl.

Poté Gwydion pozvedl svou hůl a promluvil: „Věz, Edvarde, že čas pomsty je pryč, neboť král musí být i ke svým nepřátelům velkomyslný a soucitný.“

Nato se Edvard obrátil. Udělal zamyšleně dva tři kroky, letmo si položil prsty na ústa a stejně letmo se rozhodl pro odpověď. „Slibuji ti toto: Nespočinu, Havranče. Ne, dokud bude chodit po světě jediný z mých nepřátel.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

ZLOMENÁ ZEMĚ

Během následujících několika dnů se Edvardova armáda rozrostla na čtyřicet tisíc bojovníků a chmurná nálada, která se zmocnila Gwydiona, se ještě prohloubila. Po celém městě se ozývalo cinkání kovadlin. Každý z vojáků byl náležitě vyzbrojen a přichystán na dlouhý pochod k severu.

Will hleděl na svoji ženu a dceru. Ani se neodvažoval zamyslet nad důvodem, který ho vedl k tomu, že je požádal, aby se s ním vypravily na severní hradby. Zároveň na půl ucha naslouchal Gwydionovým odhadům týkajícím se obnovených sil královny Mag. Ta se, spolu se znovu zajatým manželem, odebrala do města Eboru. V něm se začaly shromažďovat i síly šlechticů stále ještě oddaných králi Halovi. Podle nejčerstvějších zpráv jich teď bylo asi dvacet tisíc. K těm se každý den přidávaly nové a nové skupinky ozbrojenců z Albany, které lákaly zvěsti o velice bohaté kořisti na jihu. Těchto mužů mohlo být už nějakých deset tisícovek. A podle Edvardových zvědů vyždímal vévoda z Umberie své pohraniční oblasti a přitáhl královně Mag na pomoc s dalšími zhruba deseti tisíci muži, k nimž se přidali i pohraniční lupiči, kteří nepatřili pod žádného pána a řídili se pouze příbuzenskými vztahy. Podle všeho se zdálo, že až se protivníci střetnou, budou jejich síly víceméně stejně velké. A Will věděl, že to nebyla náhoda.

„Edvard je už téměř připraven vyrazit," řekl Gwydion, který sledoval proudy mužů směřujících ke shromaždištím na Clerkwellských pláních. „Takhle obrovité armády si člověk

dokáže představit jen velice těžko. Pokud by se všichni muži, kteří jsou teď v tomto Království součástí vojska, postavili vedle sebe bok po boku, utvořili by řadu dlouhou deset mil! Kdyby se chtěl člověk z jednoho konce setkat s jiným druhé straně, musel by bez odpočinku pochodovat celý den. Takovému obrovskému množství bojovníků, rozdělených přesně na polovinu a rozhodnutých bojovat proti sobě, nesmí být dovoleno se setkat.“

„Kámen, který je k sobě vábí, leží na vlákně cesmíny,“ upozornil Will. „Jen zatím netušíme kde.“

„Říkal jsi mi, že tohle vlákno vede až na sever do Albany,“ ozvala se Jíva.

„O tom jsem přesvědčen, ale až tak daleko se bitva neuskuteční. Bude k ní muset dojít někde na jih od Eboru. Ovšem jak daleko, to nedokážeme odhadnout. Pokud nám bude přát štěstí, mohli bychom se dostat ke kameni den či dva před Edvardovým příjezdem. Ale cestovat s vozem po zimních silnicích…“ Slova odezněla a Will pokrčil rameny.

„A co budeme dělat, když nás doženou jezdci z předního voje hraběte Warrewyka a budou nám chtít vzít koně?“ řekla Jíva, jakmile čaroděj poodešel z doslechu. „Co bychom mohli dělat?“

Will stáhl rty. Věděl, že mu právě připravila příležitost vytasit smrtící nůž pravdy a vrazit jí ho do srdce. „Slyšela jsi, co říkal Mistr Gwydion! Tvrdil, že tentokrát to bude příliš nebezpečné, než abys s námi mohla jít.“

„Ha!“ Jíva obrátila oči v sloup. „Jako kdyby to předtím nebezpečné nebylo!“

Will její reakci rozuměl, věděl, že se zrodila ze strachu. Znala ho příliš dobře, bylo jí jasné, co se chystá udělat navzdory všemu, co bude řečeno. „Jívo…“

„Takže vy dva půjdete s bojovníky a já tu budu muset zůstat s kojnými a chůvami? S *tím* jsem nikdy nesouhlasila.“

„Prosím tě… nedělej naše loučení ještě obtížnější, než musí být,“ žádal ji očima. „Musíme myslet na Bethe. Co by dělala bez své matky?“

„A co bude dělat bez otce?“

Bylo to, jako by mu do tváře vychrstla vědro ledové vody. „Pokud není možné, aby nás měla při sobě oba, musí s ní zůstat aspoň jeden.“

Jíva se zarazila a odvrátila pohled. Bylo jí zřejmé, že Will si teď nemůže dovolit strpět jakékoli spory. Jakákoli příkrá slova by jeho přesvědčení nezměnila, pouze by ztrpčila jejich loučení. „Myslela jsem si, že tohle už jsme jednou zažili,“ řekla nešťastně.

„Ano… ale teď je to jiné.“ Láskyplně se zahleděl na svou ženu. Necítil ani náznak sebelítosti, strachu či vzteku. Jen lítost nad tím, že jeho poslední chvíle nastaly už teď.

„Ach, Wille…“

„Jívo, má drahá,“ řekl a objal ji. „Musíš mě nechat jít.“

Cítil, jak jí projela vlna děsu, protože konečně vyslovil nutnost, kterou dosud jen naznačoval. Začala se vzpírat, ale Will jí položil prst na rty. Dal jí tak najevo, že už se rozhodl.

„Tohle musím udělat,“ řekl jí. „Ty víš, že ano. Není to má povinnost – je to můj osud. Nemohu se zříct vlastní přirozenosti. Jsem tím, čím jsem a byl jsem tím vždycky.“

„Pak tedy musíš jít. A s mým požehnáním!“ řekla a celá se roztřásla.

„Jsi statečná.“ Pevněji k sobě přitiskl a Jíva plakala. Potom poklekl, zvedl svou dcerku a objal ji. „Držte se s Gortem a paní Cicely.“

Pochopil, jak velice mu touží pomáhat, a Will by si přál, aby to bylo možné. Ale nebylo tomu tak. Žádný takový způsob neexistoval. Když odcházel, cítil, jak prudký zármutek láme Jívino srdce. Cítil, že i jejich dítě je zmatené. Pak zaslechl Bethe naříkat a volat tátu. Svět se mu před očima zamlžil. Otíral si z očí slzy, ale nepomáhalo to. Přesto kráčel dál, neboť věděl, že otočí-li se teď, bude vše ztraceno.

Nezaváhal, ani když zaslechl Jívu vykřiknout: „Miluji tě, Willande!“ Chvíle rozloučení přišla a odešla. Použil onen nůž a teď nechával svou nejdražší na hradbách města, aby vykrvácela.

Teď už měl před sebou jen jeden úkol.

* * *

Čekala je chladná a pramálo přívětivá cesta na sever, ale sehnali dva silné koně a jejich vozík měl jen dvě pevná kola, která by mohla zapadnout do rozbahněných cest. První den byl pro Willa nejhorší. Čím dál více ho sužovaly mohutné pohyby pod povrchem země, proto Gwydion rozhodl, že z města vyjedou nejvýchodnější branou. Projeli tedy Radní branou a nějakou chvíli mířili k východu, aby pak museli překročit co nejméně vláken.

Nejprve však museli podstoupit zkoušku. Proslulá pevnost Bílé síně ležela na vlákně lísky. Mocný kámen osudu v Baronet Hadlea se nacházel na témže vlákně sotva nějaké tři míle severně. Dokud byli ve městě, hradby a kamenné domy Willa před jeho působením chránily, ale když projeli Poore Jury a překročili Východní příkop, zaslechl v hlavě Branův zpěv. Jeho mysl se podivně změnila.

„A stráž mu bude tvořit třinácte havranů," zamumlal v řeči kamenů. „A Bran sám bude čtrnáctým! Dvakrát sedm – tak to má být! Je v tom mocné kouzlo, Mistře Merlyne…"

„Artuši?"

„Hmmm?" řekl Will a náhle si uvědomil, kde se ve skutečnosti nachází.

Gwydion ho chytil za paži a zblízka na něj hleděl. „Už jsme je přejeli, řekl bych."

„Jájsem… usnul?"

„Takže jsi žádnou bolest necítil?"

„Bolest?" S tím slovem znovu ucítil zdrcující váhu žalu nad rozloučením s Jívou. „Víc než dost, ale ne od působení vlákna."

Gwydion se usmál a poplácal Willa po koleně. „Dobře! Řekl bych tedy, že máme svůj talisman."

Will věděl, že čaroděj hovoří o jejich nákladu, o pokladu, který spočíval na voze za nimi. Byl to chytrý tah, který jim před časem navrhl učenec Morann. Byla to ostatně jejich poslední a jediná naděje.

Toho dne překročili vlákna bezu, tisu a jeřábu, všechna během necelých tří mil od Baronet Hadlea. Jak jen ty zelené chodníky planuly! Will však znovu necítil bolest. Opět se dostal do onoho zvláštního osvobozeného stavu mysli a uviděl tři ohnivé řeky, valící se na sever. Jejich jména zněla Mulart, Eburos a Caorthan.

Když se začala snášet noc, nalezli si vhodnou skrýš. Gwydion se pokusil povzbudit Willa konstatováním, že nejhorší už mají za sebou. Teď už za celou cestu až do Eboru nebude třeba překročit žádné z vláken, snad jedině lísku.

* * *

Následující dny vál od východu ostrý vítr a tu a tam přinášel chabé spršky přízračných sněhových vloček. Will sledoval, jak po dotyku s vlhkou zemí mizely, a neustále se v myšlenkách znovu vracel k truchlivé představě pomíjivého života. Ubírali se stále dál a nikdo si jich nevšímal. Jeli holou a pustou krajinou, jedli jen potraviny, které si vezli s sebou, a většinu času trávili na voze nebo na místech, která si sami vybrali pro odpočinek.

Čas od času okolo nich zabušilo krupobití a jindy zase prudké větry vymetly oblohu do jednolité modři, tehdy je stoupající slunce zahřívalo a poskytovalo jim tolik potřebnou podporu a útěchu. Ale jeho teplý dotek nikdy nevydržel dlouho a zanedlouho tu byl znovu déšť. Usedlost nedaleko Burghlea Martinu nalezli opuštěnou. Gwydionův přítel, sedlák a chovatel prasat, byl pryč. Jedna část střechy byla ohořelá, jako by se někdo pokoušel podpálit její doškovou krytinu.

„Zdá se, že požehnání, které jsi udělil domu Johna Sisila, nakonec příliš nepomohlo," řekl Will smutně. Překročil práh, na němž bylo stále ještě patrné matné znamení křídou nakresleného pentagramu.

Gwydion se rozhlížel po zdupané a rozryté pastvině, která byla dosud cítit prasaty. „Prasečkář může svá stáda vždycky ukrýt v lesích. Pokud něco postihlo přítele Sisila, nemohla to být jen obyčejná rabující armáda. Život nedaleko Velké severní silnice ho naučil důležitému pravidlu: že vojsko, které projde jedním směrem, nejspíš projde i zpátky."

Když se Gwydion sklonil, aby rozdělal oheň, k vlastnímu úleku zjistil, že připravené dřevo ne a ne chytit. Ale s vlhkostí to nemělo co dělat. Nedokázal vyčarovat plameny dokonce ani ve vlastních dlaních. Pozorovat ho, jak stále znovu zkouší gestikulovat a šeptat mocná slova, bylo žalostné, neboť kýžený účinek se stále nedostavoval. Nakonec se vztyčil, oprášil si

dlaně a pravil: „No, zdá se, že jsem unavenější, než bych si byl pomyslel.“

Avšak všeobecný úpadek magie neměl na Willovy síly až tak veliký vliv. Poodešel od vozíku a ucítil neblahou energii, jak se pod jeho nohama valí s větší silou než kdy dřív. „Lidé se nemohou skrývat v lesích donekonečna,“ řekl.

„Myslím, že přežijí.“ Gwydion překročil práh označený pentagramem s mávnutím ruky. Vztáhl ruce nahoru k okapu a zpod něj vytáhl hladký úlomek šedého kamene. Will viděl, že je to elfí střela – talisman ukrytý pod zpola shořelými trámy střechy, který je měl právě před požárem chránit. „Požehnání na hlavu Sisilova dítěte stále ještě působí. A zdá se, že i tahle starodávná věcička odvedla svou práci. Je to dobrá střecha a byla by jí škoda.“

„Náhoda,“ řekl Will a rozhlédl se po vlhkém vnitřku neobývané chalupy s vyvrácenými dveřmi.

„Náhoda? To si vážně myslíš?“

„Copak by to mohlo být něco jiného? V nadcházejícím světě nemá být žádná magie. Žádná ochrana. Žádná kouzla.“

„V tom máš pravdu. Ale naštěstí tam ještě nejsme.“

Willova nálada poklesla ještě o další stupeň. „Nechápu, odkud v téhle chvíli čerpáš svou naději a optimismus.“

„Moje naděje nepotřebuje odnikud čerpat. Samotné její pochopení je přece dostatečně silný zdroj. A máme vlastně nějakou jinou možnost než doufat, hmm?“

„Gwydione, co mám dělat?“ vydechl Will. „Nemohu být Artuš. Nemohu!“

„Nezoufej si, Willande! Před úsvitem bývá tma nejčernější…“

Will zaťal pěsti. Už měl plné zuby toho, jak mu čaroděj neustále citoval přísloví. Přísloví, která v těchto dobách zněla jako obyčejné omleté říkánky, rčení zbavená vší moudrosti či moci. Skryl tvář do dlaní a tlačil si prsty do zavřených očí, až to bolelo. Pak zašeptal: „Budoucnost celého světa spočívá na mně, a já nemám tušení, co bych měl dělat!“

„Nikdo nemůže vědět, jakým způsobem se proroctví jasnovidců nakonec vyplní. Ani já nedokážu říct, jak se propletené smyčky osudu nakonec rozmotají…“

„K čemu jsi mi tedy dobrý?“ řekl Will a vrhl na čaroděje tvrdý pohled. „Víš aspoň, co je dnes za den?“

„Tvé narozeniny, ne? Je to tak?“ řekl Gwydion a nevěřícně na Willa zíral.

„Je dvanáctý den po dubnových kalendách, jak by řekli Nevidoucí.“

„Jarní rovnodennost.“ Gwydion zvedl vzdorovitě bradu. „Nuže? Tušil jsem to.“

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Měl jsem ti to říct?“

Will se zlostně odvrátil. „Určitě bys mi to řekl, kdybys na to pomyslel. A teď už ani nedokážeš rozdělat oheň. Ty jsi skutečně jen stařec, který postupně slábne. Uvědomuješ si to?“

„A ty jsi jen malý kluk, který odmítá konečně přijmout svou dospělost!“

Will si prudce zakryl rukou ústa a rozhlédl se. Měl podezření, co je důvodem jeho náhlého návalu nevraživosti. Zdálo se mu, že celý svět stojí najednou v plamenech.

„To proudění ve vlákně cesmíny… vlna. Obrovská vlna!“

Příval energie ostře zaplál a hnal se dál do severních krajů. Mohutně zahřmělo a oblohu ozářily jasné blesky. Musel se před nimi schoulit a skrýt obličej před jejich světlem.

Čaroděj mu pomohl vstát, už nic nedbal na vyslovené urážky. „Ty něco cítíš? A vidíš? Dokonce i tady? Vždyť vlákno musí ležet ještě dvě nebo tři míle na západ odtud!“

Déšť zesílil. Will se zahleděl do čarodějových očí. „Jen… jen jsem se dostal příliš daleko od vozu. Tím to bude.“

Gwydion mu pomohl vrátit se. Pak začal gestikulovat rukama a zdálo se, že krokuje nějaké vzdálenosti a cosi v hlavě propočítává. „Ochranná síla se nesnižuje v závislosti na vzdálenosti od vlákna…“ Prohlásil to nestranně jako lékař, který prohlíží pacienta nakaženého nějakou smrtící chorobou. „Docela jistě je ten nový svět zajímavý…“

„Zdá se, že dnes nás nečeká žádná bohatá večeře,“ řekl Will unaveně. „Myslím, že bychom měli s tím tvým kamenem raději co nejdříve pokračovat.“

Byla to trochu kousavá poznámka. Vázala se k hádce, kterou mezi sebou měli poté, co Mistr Gwydion oznámil, jaké jsou jeho úmysly.

„Mohl bych jet napřed," navrhl Will.

„Bude lépe, když pojedeme společně," pravil Gwydion a sklopil oči. „Budu cestou na sever potřebovat tvoji pomoc. Musíme s sebou totiž odvézt tenhle zbytek kamene války. Řekl bych, že to bude právě ten kámen, který působil při střetnutí statečného Neniho s Otrokáři. Sám bych s ním nedokázal pohnout."

Ale Willovi bylo jasné, že to není pravda. Dokonce i bez svých magických sil by Gwydion dokázal odvézt tenhle kámen přes celé Království a zpátky bez pomoci, pomyslel si. Je mi jasné, co ho trápí. Myslí si, že když pojedu sám napřed, dostanu se do problémů. On si myslí, že se na mě nemůže spolehnout…

Teď, když Will vylezl dozadu na vůz, zjistil, že si dokonce ani není schopen vybavit důvody, které ho vedly k takovým úvahám o jeho starším příteli. Jak bych mohl jet napřed, ptal se udiveně sám sebe, když moje ochrana leží zde? Spikly se proti mně jen obyčejné fáze měsíce.

Čaroděj nahlédl do vozu a řekl: „Nesmíme riskovat, že se ti něco přihodí, příteli. Dokud žiješ, ještě stále máme naději."

Natáhl se dozadu mezi pytle s krmením a ostatním cestovním vybavením a stáhl přikrývku přehozenou přes jejich drahocenný náklad. Pod ní se skrýval neveliký kamenný kvádr, který byl srdcem Gwydionova plánu. Šlo o prostý pískovcový blok o přibližné velikosti a tvaru obecní pokladnice, jaké bývaly na vesnicích. Na jeho horní části byla připevněná dvě železná oka. Will se na kámen usadil jako na podušku a v té chvíli pocítil, jak jeho odvaha prudce narůstá.

Čaroděj se usmál, když spatřil, jakou úlevu Willovi Kámen nástupnictví poskytuje. Ano, skutečně šlo o magický kámen, který býval položen pod trůnem vládce Království. „Už nějaký čas jsme měli s Morannem jisté podezření, jaká je jeho skutečná podstata. A když se teď dívám na tebe, jsem si docela jistý, že jsme se v našich dohadech mýlili."

„Mýlili?" vyvalil Will oči. „Co se mi to snažíš říct?"

„Tohle není jen nějaký obyčejný vyhořelý zbytek dlouho zapomenutého kamene války, jak jsme se domnívali."

Will vzhlédl. „A co tedy?"

„Kámen nástupnictví je *sesterským kamenem.*"

Will vnímal, jak se mu tělem rozlévají vlny laskavé energie. Vzpomínal na pravidla, která se týkala podstaty kamenů války – že každá věc na světě je jakousi nádobou, obsahující stejné množství zmaru a blaha. Kameny války pak byly vytvořeny z obyčejných kamenů tím, že z jednoho byla odčerpána všechna neblahá energie a z druhého naopak všechna přívětivá. Kameny obsahující právě onu zhoubnou sílu byly rozmístěny po celém Království na síti lorku a měly sloužit jeho ochraně před invazemi. Sesterské kameny plné prospěšné energie pak byly ukryté v mohylách na Blaženém ostrově. Jejich tajemná moc prostupovala celou tuto nádhernou zemi a postupem času byly kameny zapomenuty.

Nebo alespoň většina z nich.

Will cítil, jak se jeho nitrem šíří tiché povzbuzení. „Jednou jsi mi říkal, že podle Černé knihy z Tary existují tři způsoby, jak si poradit s magií kamenů války. Lze z nich za pomoci kouzel zhoubnou sílu vypustit. Je možné je svázat pevnými zakletími a uložit na bezpečných místech, nebo…“

Gwydion navázal: „Nebo existuje třetí způsob, který je nejlepší ze všech. Tedy postavit kámen vedle jeho původního sesterského kamene a umožnit tak vzájemné vyrovnání protichůdných energií obou kamenů. Pokud se nepletu, měl by být Kámen nástupnictví jedním ze sesterských kamenů, který se nějakým způsobem dostal do Království. V tom případě bychom měli alespoň nepatrnou šanci, že by snad tvořil dvojici s kamenem, který způsobí blížící se bitvu.“

Will zavrtěl hlavou. „Šance je jedna ku čtyřiceti, nebo tak nějak. Tak riskantním podnikem bych se obvykle neobtěžoval zabývat.“

„Ovšem doba není zcela obvyklá. A navíc nemůžeme vědět co se stane, když se ke kameni války přiblíží sesterský kámen, který s ním netvořil pár.“

Tohle se Willovi nezamlouvalo ještě o mnoho víc. „A napadá tě, co by se tak mohlo stát?“

Gwydion pokrčil rameny. „Třeba dojde jen k obyčejné výměně energií a rovnováha se obnoví…“

„A třeba dojde k nesmírné pohromě.“

Gwydion chvíli rozvažoval a pak řekl: „Ale pokud neuděláme nic, dojde k nesmírné pohromě tak jako tak. Měli bychom tedy zkusit aspoň něco.“

Vůz se blížil k cestě a koňská kopyta začvachtala ve vrstvě bláta. Po chvíli se znovu ozval Will: „Mistře Gwydione, vzal jsi Kámen nástupnictví zpod trůnu ještě předtím, než měl Edvard příležitost na něj usednout?“

Čaroděj povytáhl obočí a otočil se k němu. „Ach, Willande! Jak jen jsi nepěkně podezřívavý.“

„Jen jsem tak odhadoval.“ Will se nedokázal udržet a musel se zasmát. „Králem může být někdo prohlášen jedině v přítomnosti tohoto kamene, jestli se nepletu. Znamená to tedy, že Edvard ve skutečnosti není králem?“

„Měl ses ho zeptat, co si myslel o matce Brig, když ji spatřil. To já těžko mohu vědět,“ řekl Gwydion vyrovnaně. „Ale i kdyby sis myslel, že víš, co spatřil, musíš mít na paměti jedno. Pokaždé, když se mění Doby, dějí se na světě všelijaké podivné věci.“

„Podivné věci?“ zabručel Will. „Myslím si, že Edvard opravdu viděl Svrchovanost. Řekl bych, že ukázala na něj.“

Čaroděj dál upíral pohled kupředu. „Ať je to jak chce, Edvard věří, že králem je on. A věří tomu i ti, kteří ho obklopují. Na tom, jak se zdá, záleží v těchto dobách nejvíc. Myslím však, že dobře víš, kdo je skutečným králem. A já jsem stále připraven se vsadit, že se ti ještě podaří najít cestu, jak se stát Artušem.“

* * *

Zbytek putování už proběhl bez překvapení. Will počítal míli za mílí a snažil se nevšímat si zlovolně poničeného kraje kolem. Dosud poznal mnoho míst, kterými projížděli na své minulé marné pouti na sever. Teď však Gwydion rozhodl, že se dál budou muset ubírat po méně používaných cestách. Zčásti kvůli hrozícímu nebezpečí, a zčásti také proto, že spousta silnic byla těžce poškozená.

U mnoha závor a mostů byli podrobeni prohlídkám. Ozbrojeným strážcům cest na jejich otázky odpovídali, že jejich podivný náklad není ničím víc, než obyčejným závažím, což

byla ostatně v jistém smyslu pravda. Neuchránilo je to však před placením mýt a podobných poplatků. Gwydion, jako ostatně vždy, s sebou odmítal vézt jakékoli peníze. Jednou či dvakrát jim bylo umožněno projet i bez odevzdání stříbra. Štěstí, že se jim to podařilo, připisoval Will na vrub kameni. Jindy je však neoblomní a mrzutí vojáci posílali zpět a oni museli hledat dalekou objížďku nebo ochotného převozníka, který si ještě vzpomínal, co bývali lidé jako Gwydion zač.

Mostu v Lyttleburghu, vedoucím přes mohutnou řeku Trennet, se zmocnila banda psanců. Tito loupežníci byli rozhodnutí vytřískat z pocestných co se dá, dokud jsou pány mostu. Will však nakonec ztratil trpělivost. Slezl z vozu, aby se s nimi domluvil, ale utahovali si z něj, takže to nakonec už nevydržel a pohybem ruky je všechny poslal k zemi.

„No, to jsi tomu tedy dal, na mou věru!“ řekl mu Gwydion ledovým hlasem, zatímco jejich vůz s rachotem projížděl okolo spících mužů. Za nimi se okamžitě vydal asi tucet náhodných kolemjdoucích, kteří spatřili příležitost dostat se bezplatně přes řeku.

„Čemu jsem dal?“

„Však ty dobře víš. Použil jsi magické gesto. Právě jsi Chluovi zcela přesně sdělil, kde se nacházíme.“

„Dobrá. Jen ať to ví.“

Jak ale Willovo rozčilení vychladalo, uvědomil si, že jeho čin byl skutečně pošetilý. Dumal nad tím, zda se Chluovi nepodařilo ho nějakým způsobem takto vyprovokovat. Pevný úsek cesty, který je za mostem čekal, vlil Willovi do žil dobrou náladu a naději. Když se však o něco později zabořila kola jejich vozu opět do rozbahněného povrchu cesty, jeho rozhodnost ho opouštěla.

Celé dlouhé hodiny, které teď putovali přes rozmoklé roviny, plnily Willa podivným pocitem ohrožení, jako by byl vystaven všem na očích. Chladné jaro ho vysilovalo. Vnímal, jak tohoto roku celý svět otálí vytrhnout se ze sevření zimy. Cítil, jak se mu cestou po rozbahněných stezkách plíží do kostí nelítostný vlhký chlad. Po prastarých stezkách projeli Axenholmem. Namířili si to směrem k chladným mokřinám Umberu. Od východu vanul přes Hrbolaté bažiny prudký vítr a opíral se do mlh nad Starým Ghoulem.

Vesnice v této oblasti nebyly ani zabedněné, ani poničené. Na cestě či na polích vídali jen velice málo lidí, a ti, které viděli, se dlouho nezdržovali, když zjistili, že byli spatřeni. Jednou či dvakrát si Will všiml malých dětí. Vzpomněl si na vlastní dceru a na to jak plakala, když ji opouštěl. Pak si vybavil Jívu, jak je asi nešťastná mezi neustále klevetícími kojnými a chůvami. Musel tyto myšlenky nějak zapudit, ale někdy to nebylo ani trochu jednoduché. Toužil po jediném – položit se na uklidňující kámen. Ale vydržel. Přebíral od čaroděje otěže a snášel jeho ostražité pohledy.

V den, kdy vstoupili do eborského vévodství, zaplavily zemi slabé a šikmé paprsky matného slunce. Podivné světlo dodávalo krajině za Mezentskou bránou zvláštní nejasný přísvit. Will si se smutkem uvědomil, že se veliká brána hroutí, ozdoby nad jejím portálem už opadaly a čtyři mohutné pilíře se drolí. Sochy králů už dávno padly k zemi a zmizely dokonce i erby a vytesané výjevy z pradávných pověstí. Will si uvědomil, že pro tuto bránu není v nastávajícím světě místo.

Opět se začínali blížit vláknům Collen a Celin, a kdykoli se Will jen trochu vzdálil od vozu, ucítil náznak lísky a dokonce i břízy. Všechny tyto vjemy však byly drtivě překonávány pichlavě zelenou hořkostí cesmíny. V dálce dokázal rozeznat dvanáct mohutných bašt Drackfordu a věděl, že dále na západ, za vlákny, leží neblahý hrad Pomfert, číhající jako lupič u brodu přes řeku Eye.

„Dál," řekl Will Gwydionovi a čaroděj zamlaskal na koníka a pobídl ho otěžemi. Ani se neobtěžoval formulováním svých pochybností, zda už nezajeli příliš daleko na sever.

Will si jasně uvědomoval, že se proud valí jako o překot na sever. Snažil se nějak porovnávat své vnímání lorku a to, co věděl o vojenské taktice. Henryho z Mellsu či Jaspise, nebo možná pána ze Strange napadlo, že by měli obsadit hlavní cesty přes velkou řeku. Všechny ty mohutné přítoky, které odváděly vodu z poloviny Království, se nakonec vlévaly do Umberu. Každý z nich byl vlastně přirozenou obranou a všechna místa, na nichž je bylo možné překonat, znamenala důležité body pro každého, kdo by zvažoval napadení Eboru. Dokonce i Šílený Clifton si musel uvědomovat, jak je důležité nedopustit, aby

padly do rukou nepřátel, kteří byli sotva jeden dva dny pochodu vzdálení.

„Mosty jsou jistě stržené," zamumlal Will.

„Snad ano."

V Codwellu nasedli na přívoz, který ležel sotva míli východně od vlákna lísky. Drželi se na jih od řeky Ouzely a namísto aby ji překročili v Saltby, uhnuli z Velké severní silnice a vydali se po cestě, protínající blata okolo soutoku Ouzely a Worffe.

„Je to… tudy," prohlásil Will rozhodně. Seskočil a ukázal na západ. Celý den se snažil rozpomenout na polohu vláken, jak je při cestě s Lotanem míjel. Ty dny jako by byly dávno pryč, ale ve skutečnosti od té doby uběhlo jen několik málo týdnů. Pokaždé, když mu něco připomenulo zradu toho mohutného muže, vzkypěla ve Willovi krev. Teď už věděl proč. To, že byl takhle oklamán, bylo zlé už samo o sobě, ale nejvíc ho mrzela Lotanova zbabělost, že se přiznal někomu jinému ve Willově nepřítomnosti.

Mistr Gwydion udělal dobře, že tě poslal pryč, pomyslel si. A udělám nejlépe, když se pokusím vymazat všechny vzpomínky na to, o čem jsem si myslel, že je přátelství.

„A jsi si jistý, že zrovna tudy?" zeptal se čaroděj, který vycítil nejistotu ve Willově hlase.

„Pokud bychom pokračovali dál na sever, dostali bychom se až do Eboru."

„V tom máš pravdu. Ale skutečně kámen války *cítíš?*"

Will obrátil svou rozladěnost proti Gwydionovi. „Copak vůbec mohu cítit něco jiného? Vlákna jsou jako burácející řeky plné ohně! Bojím se je překročit! Copak to ještě nechápeš?"

Ale neříkal čaroději celou pravdu. V mysli vnímal, jak se smrtící příval hrne po lískovém vláknu k městu Eboru. Tam jako by eborský kámen celé proudění otáčel a směroval po vlákně břízy k jihozápadu. A tam, kde se křížila vlákna břízy a cesmíny, ležel kámen války!

To všechno bylo Willovi vcelku zřejmé a jasné, v mysli mu však vrtalo něco jiného. Už dvakrát toho dne zahlédl kdesi v dálce nalevo černé záblesky, jakési skvrny prázdna na samém okraji periferního vidění. Pochopitelně nemohlo jít o nic jiného, než o Chluova temná kouzla.

Teprve teď Will skutečně zalitoval unáhlenosti, které podlehl na mostě přes Trennet. Ale nezbývalo nic jiného, než pokračovat. V každém případě ho čekala ještě bezodkladnější a hroznější zkouška – ještě musel překonat jedno vlákno.

„Udělali jsme chybu," řekl, když se ho náhle zmocnila panika. „Měli jsme překročit vlákno lísky dál na jih. Tady to nezvládnu. Je příliš mocné."

„Teď už se nemůžeme vracet."

* * *

Těsně před vískou Ozen-in-Elmet se setkali s rychlým poslem cválajícím na zpěněném koni k východu. Byl oblečen v barvách pána z Falconburghu a čaroděje znal od vidění. Když se ho Gwydion chvíli vyptával, dověděl se, že u Fordingbridge, ležícího na řece Eye, právě došlo ke krvavé půtce a že spěchá, aby o ní zpravil pána z Northfolku.

„Jednotka našich, vedená panem Watersem, přitáhla od jihu a doufala, že se jim podaří dostat se přes řeku dřív, než nepřátelé strhnou most," pověděl jim posel. „Dostali se však do pasti, kterou jim přichystal Řezník Clifton. Bylo to…"

„Šílený Clifton?"

„Právě ten, i když my mu říkáme Řezník. Od té doby, kdy vykonal onen odporný čin na mostě u Awakenfiledu. Včera napadl mého pána Waterse a také jeho zabil. Většina našich u Fordingbridge zahynula, ale několik jich uniklo a ti se vydali ke králi, který je teď spolu s hrabětem Warrewykem v Pomfertu…"

„Edvard už je v Pomfertu, říkáš?" skočil mu do vyprávění čaroděj.

„Ach ano, Havranče…"

„Pokračuj!" vybídl posla Will.

„Vylíčili v Pomfertu co je postihlo a král proti nepříteli neprodleně vyslal veliký zástup mužů pod vedením pana Falconbugha."

„A podařilo se jim Cliftona přemoci?"

„Ještě lépe, Havranče. Můj pán poslal Řezníka na cestu do hrobu. Rozsekali ho na kousky, a tak byla pomstěna smrt Edmunda z Ruttelu!"

Navzdory svému přesvědčení pocítil Will jisté uspokojení, když se dozvěděl, že baron Clifton je po smrti. Teď si jasně uvědomoval, že odplata může být vnímána jako odplata jen tehdy, je-li spravedlivá. Navíc ji musí i poškozený vnímat jako nezbytnou nápravu. Je dobré vědět, že Šílený Clifton už nežije, přemítal Will. Co by se však všechno událo, kdyby se mu tehdy na poli u Delamprey podařilo zabít namísto Cliftonova zvířete samotného barona? Přinejmenším by mohl Edmund žít.

„Podařilo se dostat přes řeku celé vojsko?“ zeptal se čaroděj.

„Když jsem odjížděl, nebylo tomu tak. Nepřítel ovládal protější břeh, ale král je odhodlán vynutit si průchod, i kdyby tím měl ohrozit sám sebe.“

„Chystá se veliká bitva,“ řekl Will zlověstně. „A tohle je jen taková předzvěst.“

Gwydion hleděl k západu a posel se chystal opět vyrazit. „Nebude to trvat dlouho a vojska se dostanou na dosah jedno druhému. Podaří-li se Edvardovi dostat své muže přes řeku Eye, nebudeme mít zdaleka tolik času, jak jsem si myslel – nebo snad doufal. Děkujeme ti a šťastnou cestu!“

* * *

Denní světlo už značně zesláblo, když dorazili do vesničky Ryther. Na cestě těsně za posledními domy čaroděj zastavil a dotáhl a zkontroloval všechny přezky a součásti koňských postrojů. Vše přichystal na úprk, jemuž se už nemohli déle vyhýbat.

„Musíme to udělat zrovna teď?“ ptal se Will a jeho odvaha kolísala.

„Pokud máš vlákno překročit, pak ano. Nemůžeme si dovolit čekat, až se fáze měsíce znovu promění. A co se týká slunce, dnes je jeho poloha nejvhodnější.“

To všechno byla pravda, ale znamení je mohutně odrazovala. Willa štípalo na kůži. Nedokázal odtrhnout pohled od lískového vlákna, které zářilo jen malý kousek před nimi. Připadalo mu jako obrovská ohnivá stěna a Willa napadlo, že vstoupí-li do ní, nikdy víc se už ven nedostane. Přesto přese všechno shromáždil zbytky svého odhodlání. Slezl z vozu, aby

promluvil s koňmi, a udělal nad jejich hlavami posilující znamení.

Na Gwydionův pokyn pak vylezl dozadu na vůz a posadil se na ležící kámen.

„Jsi připraven?“ zeptal se Gwydion.

Will přikývl, jeho přitakání bylo sotva slyšet, jak se ze všech svých sil snažil uzavřít mysl před okolním světem. Nadešla chvíle, které se děsil.

„Tak do toho!“

Čaroděj zamlaskal jazykem a pobídl koně. Nejprve do kroku, ale vzápětí do klusu a pak hned do cvalu. Pobízel koně k nevyšší možné rychlosti. Cesta nebyla z nejrovnějších. Vozík začal poskakovat a drncat o hrboly a drny trávy, ale hnal se vstříc vláknu.

Will dostal strach, že vozík nevydrží. Odvrátil se však od této oslabující myšlenky, jako by i samotné uvažování o této možnosti mohlo přivolat neštěstí. Poskakování vozu jím házelo na všechny strany, ale Will se pevně držel železných kruhů kamene a tiskl se k němu ze všech sil. Po celou dobu mumlal kouzla v pravém jazyce, která měla zabránit, aby mu moc vlákna rozdrtila hlavu.

Vidění se ale nezbavil. Kroužila kolem jeho mysli jako létající démoni a co chvíli po ní chňapala. Přestože neměl žádné přímé spojení se zemí, síla proudu se zasekla hluboko do jeho myšlení. Sledoval, jak vůz vjíždí do planoucí výhně a obklopuje ho nesmírný žár. Dřevo kolem něj se trhalo a odletovalo, jako by pod prudkými závany žhavého vzduchu z kovářských měchů. Plátno plachty zčernalo a během několika chvil shořelo. Nad Willem tak zůstala jen žebra vozu a bouřící obloha ze žlutých plamenů. Zmocnila se ho bolest a hrůza. Viděl, jak jeho nohy zachvátil oheň. Hořely jako veliká polena na mohutné hranici. Kámen nástupnictví pod ním začal dýmat a tu náhle kola povolila, dno vozu se rozlomilo a rozpadlo a Will začal padat do bezedné propasti plné do ruda rozžhavených uhlíků…

„Jsem v pekle!“ vykřikl. „V pekle!“

Křičel a křičel, až strašlivý žár náhle polevil a tu přišla milosrdná smrt.

Ale tak úplně mrtev nebyl, neboť cítil, jak do něj z kamene pod ním proudí jiné obrazy, které mu dodávají sílu. Ne žádné

protichůdné vidění slunce a rozkvetlých luk, ale svého druhu srovnatelně hrůzné vize, jaké mu způsobovalo vlákno. Kdysi ho Gwydion za pomoci iluze a v zájmu záchrany jeho života přesvědčil, že je smrtelně poraněný a krvácí na úplně stejném voze, jako byl tento. A protože tato iluze měla pomýlit ostatní, jemu se nic nestalo. A pocit, který zakusil ve chvíli, kdy se postavil a zjistil, že je zcela v pořádku, byl daleko úžasnější než jakékoli dobrodiní, které by mu kdo mohl prokázat, i kdyby to byl sám král.

Myslím, řekl si v duchu a uchopil tak jedinou nevyvratitelnou pravdu, kterou si člověk může být jistý. Myslím, takže nemohu být mrtvý. A dokud žiji, ještě je naděje…

Další věc, kterou vnímal, byl čaroděj, který se ho mírným pleskáním přes tváře snažil přivést k vědomí a nalít mu do krku nějaký pálivý dryák.

„Překročili jsme vlákno, už je za námi," řekl Gwydion a zkoumavě zvedl Willovi obě víčka jedno po druhém. „Myslím, že přinejmenším ještě chvíli žít budeš."

„Přál bych si, aby tu byl Gort," zasípal Will po chvíli. Ústa ho pálila. „Ten aspoň člověka nenutí pít lektvary z netopýřího trusu."

Oba dobře věděli, že obrazy hrůzného vidění, ať už skutečného nebo jen iluze, někdy nelze zapudit, a člověk tak může přijít o rozum. Ale to se tentokrát nestalo. Čaroděj slyšel humor ve Willově hlase a získal jistotu, že jeho duch prošel touto tvrdou zkouškou nedotčený.

„Gort v některých svých přípravcích skutečně používá netopýří bobky," řekl Gwydion naoko nabubřele. „Ale jen dosti zřídka, o tom tě mohu ujistit. A jen když je to zcela nezbytné."

Čaroděj odkudsi vytáhl větvičku hlohu, na níž se skvěly bílé květy, a podal ji Willovi. Nepatrné kvítky Willa potěšily a zamumlal: „Kdo by mohl ztratit naději, že přijde jaro?"

Když se Will odvážil zvednout z kamene, řekl: „Jak jsi říkal, Kámen nástupnictví se o mě postará. Málem se mu to však nepovedlo."

„Jsi živý, nebo snad ne? A myšlení máš také v pořádku?"

„Tak nějak."

„Nuže, řekl bych, že kámen přece jen k něčemu byl."

Will jen neochotně přijímal tyto věty. „Proudění je tu příliš silné. Jako by se lork snažil všechny své síly soustředit do posledního vzepětí.“

„Hrubá a syrová zhoubná síla se řítí tunely lorku,“ vysvětloval Gwydion s ledovým klidem. „Všechno blahodárné působení Kamene nástupnictví je v něm však pevně uzavřeno. Stejně jako zmar zůstává uvnitř kamenů války až do posledního okamžiku, než je uvolněn. Ovšem část síly vždy prosakuje, to už jsme sami zjistili. Mohu se ti přiznat, že jsem doufal, že laskavé působení kamene bude prosakovat ve větší míře.“

Will si odplivl a otřel zpocený obličej. „Jak říkáš, jsem živý. Ale další vlákno už nepřekročím. Rozhodně ne dobrovolně.“

„Doufejme, že toho nebude třeba.“

Will pohlédl čaroději do očí. Věděl, že teď mu musí přiznat jednu důležitou věc. „Chlu je nedaleko odtud. Cítím ho.“

To čarodějem otřáslo, i když se to snažil nedávat najevo. „Je sám?“

Will rozhodil rukama. „Jak bych to mohl vědět?“

„Jak daleko odtud je?“

„Míli. Asi tak.“ Will neurčitě mávl k jihu. „Teď, když stojíme mezi lískou a cesmínou, je to těžké říct s jistotou.“

„Pojedeme na jih.“

Will svraštil obočí. „Proč bychom mu to měli usnadňovat?“

„Nepřekvapuje mě, že je tady i Chlu. Ještě jednou se s ním budeš muset setkat. Bude lépe, pokud se iniciativy chopíš ty.“

Will si vyvolal oba nerozhodnutelné souboje na Věži a na kopci Cullee. Zajímalo by ho, zda se v proroctví mluví o nevyhnutelném třetím setkání, ale nezeptal se. Připadalo mu účelnější dumat nad tím, jaké nové fígle na něj Chlu v posledním střetnutí asi zkusí.

„Hovoříš o Chluovi,“ řekl po chvíli Will, „ale mám dojem, že tě spíš zajímá, kdo je jeho společníkem.“

„Máš naprostou pravdu. Musím zjistit, kde se Maskull nachází. A musím to udělat, jak nejdříve budu schopen. Máme jen málo času.“

* * *

Toho večera se ani na noc nezastavovali. Pokračovali dál temnící nocí a pozorovali, jak si nafouknutý měsíc razí cestu přes východní horizont. Před půlnocí dojeli do vesnice Fentonu. Domy i hospodářská stavení nalezli zcela opuštěné. Will věděl, že pokud lidé naslouchali své vědmě, skrývali se teď v lesích jako divá zvěř a čekali, až vojska odtáhnou. Ovšem pokud mělo v tomto kraji silné slovo Bratrstvo, bylo možné, že obyvatele natěsnali do ohrazených areálů navazujících na jejich kapituly. Ať byl jejich osud jakýkoli, zanechali tu po sobě podivnou atmosféru ztráty a smutku.

Vůz vkodrcal na dvůr lemovaný z jedné strany pahýly stromů, nejspíš zbytkem sadu, pokáceného na palivové dříví. Celé prostranství bylo poseté větvičkami, které pod koly vozu praskaly. Na čarodějovu žádost se Will odvážil trochu pootevřít svou mysl. Na obloze se svíjeli ohniví draci, ale přímo před sebou uviděl bubliny temnoty a zalapal po dechu: „Chlu! Je támhle…“

„Jak daleko?“

„Půl míle.“

„Kterým směrem?“

Will se pokusil být trochu přesnější. „Na západ. Přímo támhle.“

Čaroděj se pohladil po vousech. „Nedaleko tímto směrem leží Scarthingwell 337. To je věž užívaná Bratrstvem pro posílání zpráv. Mohu se tam vydat a zjistit, co bude v mých silách.“

„Buď opatrný!“

„Vždycky jsem. Počkej tady. Pokud bych se nevrátil do úsvitu, vydej se s vozem ke kameni války a vykonej, co je třeba.“

„Ano, Mistře Gwydione.“

Byla to hrozivá představa. Gwydion zmizel ve tmě a Will bojoval s nutkáním položit se na Kámen nástupnictví a pevně se k němu přitisknout. Dumal nad tím, zda právě tohle je způsob, kterým má jejich svět skončit. Dobře chápal důvody, které Gwydiona vedly k tomu, aby se vypravil k věži sám – Will by se jen stěží mohl ke Chluovi přiblížit, aniž by na sebe upozornil. Ovšem čaroději se to podařit mohlo. Gwydionův odchod však Willa klidem rozhodně nenaplnil.

Měsíc na jihu stoupal a kámen mu pomáhal bojovat s obavami. Napadlo ho, že Gwydion by ho přece neopustil bez náležitého rozloučení, kdyby měl pochybnosti o svém návratu. Dokonce ani když hodiny ubíhaly a měsíc sklonil svou cestu k jihozápadu, neopouštělo Willa jeho přesvědčení. Nakonec ho ztuhlost a chlad donutily seskočit z vozu a trochu se projít po opuštěné vesnici. Podivný pocit ztráty tu byl téměř hmatatelný. Došlo zde k násilí na nevinných, zabíjelo se tu.

Před úsvitem bývá tma nejčernější…

Klid jeho myšlenek se vytratil, když koutkem oka zachytil pohyb. Z temnoty ho pozorovala liška. Dlouhou chvíli její oči směřovaly k němu a pak se zlehka rozběhla pryč. Lehký vítr ševelil v korunách stromů a Willovi se zježily vlasy v zátylku. Najednou si dokázal představit, že temnota je plná číhajících nepřátel.

Běž zpátky k vozu, řekl si tiše. Když se však otočil, uviděl temnější stín, který vklouzl do černého vchodu jednoho z domů. Věděl, že tu není sám.

Jak dlouho poulil oči do tmy? Krev mu tuhla v žilách. To bude jen Gwydion, řekl si. Kdo by to mohl být jiný?

Nutkání zavolat čarodějovo jméno bylo velice silné, ale odolal mu. Co kdyby to totiž Gwydion nebyl?

Zaplavila ho náhlá prudká vlna netrpělivosti, ale podařilo se mu ji ovládnout. Obešel nároží jedné z chalup a zmizel z volného prostranství. Rychle se přesunul na jiné místo, odkud měl dobrý výhled na vůz i na temný dveřní otvor, do nějž vklouzl temný stín. Tam zůstal stát a vyčkával. Srdce mu bušilo, ale napětí ho postupně opouštělo. Nechtěl se prozradit, ale cosi ho nutilo nečekat. Přemýšlel o tom, nakolik byl jeho úsudek ovlivněn působením vláken. Kdykoli se dostal příliš daleko od kamene, musel zápolit s prouděním lorku. Nedokázal určit, která část jeho odvahy je falešná a která pramení z jeho vlastní vnitřní síly.

Navzdory svým pocitům se však rozhodl vyčkávat a pozorovat vůz. Čas zvolna ubíhal. Začínalo ho bolet celé tělo a soustředěná pozornost ještě přikrášlovala vše, co temnota skrývala. Kdo jiný by to mohl být, když ne Gwydion? Někdo z místních obyvatel? Třeba i jejich vědma?

Možná.

A pak se začal strachovat, co se asi mohlo přihodit Gwydionovi…

V této chvíli se měsíc skryl v mracích nízko nad obzorem a na východě se začaly matně objevovat první světlejší skvrny. Chtěl aspoň nepatrně otevřít mysl. Riskoval by tím prozrazení, ale nutně potřeboval prověřit postavu v opuštěné chalupě. Zjistit, zda jsou její úmysly zhoubné, či nikoliv.

Znovu se vzepřel vlastním pocitům a pokusil se celou záležitost promyslet ještě jednou. Kdo to jen mohl v té chatrči být? Chlu zcela jistě ne, neboť jeho přítomnost by mu nezůstala utajena. Co když to tedy byl Maskull? Pozoroval temné dveře a po rtech mu přeběhl temný úsměv. Pokud to skutečně byl sám kouzelník, potom se tentokrát velice přepočítal…

Maskull byl bez své magie zranitelný. Mohl by ho překvapit a chytit, možná dokonce i zabít. Byla to Willova veliká šance. To by asi Gwydion koukal, až by se vrátil a viděl, co se tu seběhlo!

Užuž se chtěl rozběhnout k průchodu do domu, když tu ho nečekaný zvuk přinutil se otočit. Zašramocení vyvolal kamínek, který jeho směrem hodil Gwydion. Čarodějova levá ruka byla zvednutá a v pravé svíral Maglinovu hůl. Tvářil se naléhavě a v očích měl tichou otázku.

Will přitiskl prst ke rtům a ukázal na chatrč. Čaroděj mu odpověděl gesty, která znamenala: nic nedělej, nic neříkej! Poté Gwydion zaklonil hlavu a vydal záhadný zvuk. Několik následujících chvil nehybně vyčkával a pak ho vydal znovu – vysoké ostré zaštěknutí. Trpělivě čekal, až k němu liška dojde.

Sklonil se, aby ji pohladil po hlavě, načež se otočila a odklusala ke dveřím, které Will takovou dobu pozoroval. Vstrčila hlavu dovnitř a chvíli větřila. Potom se vrátila k čaroději, který ji opět chvíli hladil a nakonec s díky propustil. Vyrazil ke dveřím chalupy a Willovi pokynul, aby ho následoval.

„Tvrdila, že muž, který se tu skrýval včera v noci, byl velice vyplašený. Lišky dovedou vnímat strach velice jasně. Odešel zadem jen krátkou chvíli poté, co sem dorazil.“

Will se uvolnil. Připadal si jako blázen, že se nechal vyděsit nějakým přeludem a ztratil tak velkou příležitost.

„Jsem rád, že jsi neztratil svoji schopnost hovořit se zvířaty.“

„Žel, není v tom žádná magie. Jen dlouholetá zkušenost se zvířaty v divočině.“

Will obcházel okolo chatrče. Nebyl schopen vycítit ani náznak neblahé magie, ale přesto ho jeho přesvědčení neopouštělo. „Byl to Maskull, že ano?“

„Kdo jiný?“

„Co tady dělal?“

„Chlu ho poslal, aby tě zabil.“

„Aby mě zabil? To si děláš legraci?“

„Objevil jsem je v oné věži a slyšel, jak se o tom dohadují. Mohlo by tě potěšit, že Maskull s tím nápadem nesouhlasil.“

Will si odfrkl s jakýmsi trpkým pobavením. „To je mi ale změna, Chlu posílá svého pána a dává mu úkoly!“

„Maskull už není Chluovým pánem. Naslouchal jsem jejich hádce dost dlouho, abych zjistil i tohle. Zrádce je teď sám zrazen. Maskull se potácí jen ve stínu své dřívější moci a u dvora královny Mag je přijímán s ještě větším odporem, než já v síních Eborů. V královniných očích během nedávné doby očividně výrazně poklesl.“

„Ha!“ vykřikl Will, když mu náhle všechno došlo. „Ovládal ji s pomocí svých kouzel, ale ta už přestala účinkovat, a tak ho Mag vyhnala!“

„Přesně tak. A není už zdaleka tak krásná, jak bývala. Má mu za zlé také všechny své nezdary.“

Will se zasmál. „Zrovna před chvílí jsem přemýšlel, že bych Maskullovi mohl podkopnout nohy.“

„Myslel jsem si, že máš víc rozumu.“

„Cože? Vždyť je bezbranný. Mohl bych ti ho svázat a pověsit na trám, než bys přišel.“

„Maskull vypadá jako starý trhan, protože teď skutečně chodí otrhaný a je zajatcem svého mladšího výtvoru. Jak trýznivý konec pro někoho s tak obrovskými plány… Ale stále má ještě svůj dlouhý nůž a nerozpakoval by se ho do tebe vbodnout jako do pecnu chleba, kdyby ses s ním chtěl pustit do křížku.“

„Myslím, že se o sebe dovedu postarat.“

„S Maskullem bys zcela jistě příliš nepochodil, piloval své dovednosti celá dlouhá staletí. Přestože přišel o svou magii, v žádném případě ho neopustil jeho jed a zášť. Kdyby ho jenom

napadlo, že tě včera v noci mohl překvapit, byl by to udělal. A v tom případě bys už byl mrtev. Když si teď uvědomil, že sis ho všiml, okamžitě zmizel.“

Will v čarodějově hlase rozeznal lítostivý tón a chápal rozpolcenost jeho pocitů. Oba očekávali, že pád jejich obrovitého nepřítele budou provázet mohutné bouře a přívaly krve. Ale to, že Maskull bude přijímat rozkazy a plížit se potajmu pryč, aniž by je dokázal vyplnit, to už byl skutečně svět převrácený na hlavu.

Dnešek dozajista předznamenává konec jedné Doby, prolétlo Willovi myslí, nastal tedy předvečer konečné bitvy.

„Co myslíš, že Chluovi napovídá, když se mu nepodařilo mě zabít?“

„Jistě něco věrohodného. To dokázal vždycky.“

„Řekl bych, že ví, že mě zabít nemůže. Zkusil to na mostě v Awakenfieldu, ale osud mi neurčil, abych byl zabit právě jím.“

„Tohle je přinejmenším nebezpečná domněnka. Pokud bys věděl, jaký je tvůj osud, naše starosti by tím nadobro skončily.“ Čaroděj se vrátil k vozíku a čekajícím koním, ovšem ještě než nahlédl dovnitř, zeptal se: „A co kámen?“

„Maskull se k vozu vůbec nepřiblížil.“

„Nejspíš ne, ale jedním z důvodů, proč sem Chlu Maskulla poslal, bylo, aby zjistil, co se to sem blíží. Chlu totiž dokáže vycítit Kámen nástupnictví stejně, jako ty cítíš kameny války. To je hlavní důvod, proč sám nestál o to opouštět své bezpečné a pohodlné místo na vlákně cesmíny. Našel si útočiště v signální věži, která leží přímo na vlákně. Vylákal jejího strážce a zabil ho. Pak celou noc v poklidu vyčkával, zatímco ochočený kouzelník vykonával jeho příkazy.“

Když se teď Will přiblížil ke kameni, nálada se mu opět zlepšila. Obrátil se a zvažoval podivnou symetrii událostí dnešní noci. Pravda, nebyla dokonalá, neboť oba příběhy se lišily – v jednom vystupoval kouzelník vyslaný pod hrozbami na výzvědy, a druhý se týkal čaroděje, který se vydal o vlastní vůli na průzkum, při němž vědomě riskoval vlastní život, jen aby pomohl příteli.

„Vydáme se za nimi? Teď, kdy to čekají ze všeho nejméně?“

Gwydion mu hleděl do očí a z jeho výrazu nebylo možné nic vyčíst. „To budeš muset rozhodnout ty.“

Will se zhluboka nadechl chladivého jitřního vzduchu a vzal Gwydiona kolem ramen. „Rozhodnu se sám, ale tvé rady jsou pro mě velice cenné, Mistře Gwydione. Pověz mi, co bychom podle tebe měli dělat.“

„Zdá se mi, že přestože máme společný cíl, musíme každý splnit vlastní úkol. Dohaduji se, že se Maskull vrátil k Chluovi s nějakou povídačkou o svém nočním hrdinském snažení…“

Will vyskočil na vůz. „Pavouk, který se snaží lhát sršni.“

„Vskutku.“ Will byl rád, že se čaroději náhle zvedla nálada. „Maskull však ještě zdaleka neskončil, na to můžeš vzít jed. A neskončí, dokud bude okno do druhého světa otevřené.“

„Ach ano, to okno…“ Will na ně bezmála zapomněl. „A skutečně je stále ještě otevřené? Určitě už muselo vyblednout a zmizet, spolu s ostatními kouzly.“

„Ne tohle okno, neboť bylo vytvořeno s pomocí férijské magie. Jak se domnívám, Maskull potřeboval moc, kterou se mu podařilo vyčerpat z některého z kamenů války, k tomu, aby získal přístup ke kouzlům férijců. Proto je síla takto vytvořeného okna stejně odolná jako ty sám.“

„Takže Maskull už férijskou magii používat nemůže. Pouze to, co už s její pomocí vyrobil, může přetrvat déle. Tedy až do chvíle, kdy se oba světy srazí.“

„Jsem přesvědčen, že to tak je. A musí to tak být, neboť to okno je teď jedinou Maskullovou ochranou před Chluovou magií.“

„Jak je to možné?“

Maskull totiž přesvědčil Chlua, že musí tím oknem proskočit. Chlu se očividně domnívá, že je to jediný způsob, jak se může dostat do blížícího se světa.“

Will hleděl k východu, kde vzdálené sluneční paprsky barvily oblohu do krvavě rudé. „Chceš říct… myslíš, že Maskull Chluovi neřekl, že se světy nakonec tak jako tak spojí?“

„Jak by si tím posloužil, kdyby Chluovi řekl pravdu? Zcela jistě Chluovi navykládal spoustu všemožných polopravd, aby jím mohl pohodlněji manipulovat. Ať už Chlu věří čemukoli, chová se, jako by se potřeboval dostat k onomu oknu a jím do druhého světa. Zde se ovšem vyskytuje jedna záležitost ke

zvážení – jsme si doopravdy jistí, že onen druhý svět nastane? Hmmm?“

„No… tomu jsme se přece celou dobu snažili zabránit.“

„Správně. Měj na paměti, že Chlu po tamtom světě touží stejně silně, jako se ho my dva obáváme. Podle něj se mu tam nabízí příležitost nekonečně vládnout, získat absolutní moc, po níž jeho srdce touží. Můžeme předpokládat, že Maskull zaplnil Chluovu mysl zářivými obrazy podrobeného světa, který by ho mohl čekat. Tedy jen pokud se mu podaří zničit poslední překážku, ještě než nastane úplný konec.“

„Nás.“

„Tebe.“ Čaroděj ukázal na Willa prstem. „Nikdo nemůže s jistotou říct, co se v onu poslední chvíli stane. Nezapomínej, že v našem světě dokáže vychýlit jazýčky vah i pouhé přesvědčení většiny lidí. Takto lze dosáhnout mimořádných výsledků a tak konec konců pracuje i sama magie.“

Will se zachmuřil a snažil se zachytit hlubší smysl toho všeho. „Myslím, že chápu…“

„Musíš víc věřit, Wille. To je má rada. Nezdá se, že bys to považoval za pravděpodobné, ale stále ještě se můžeš stát Artušem. Stále ještě můžeme uspět. A co by pak dělal Chlu?“

Gwydionovy úvahy byly jako vždy dokonalé, avšak Will se nedokázal zbavit podezření, že jím Gwydion trochu manipuluje. Poškrábal se na hlavě. „Co si tedy myslíš, že Maskull s tím oknem udělal?“

Čaroděj se usmál. „V této záležitosti se naštěstí nemusím nijak dohadovat. Když ho totiž Chlu poslal z věže pryč, sledoval jsem ho. Bylo mi jasné, kam se vydá. Byla to první příležitost zkontrolovat okno, která se mu naskytla.“

„On tě k němu dovedl?“ zeptal se Will udiveně.

„Chtěl se ujistit, že je stále v bezpečí. Věděl jsem, že to udělá, protože ho znám už velice dlouho, a zdaleka ne po celou tuto dobu jsme byli protivníci. To okno představuje útočiště pro případ, že by se v jeho plánech něco zvrtlo. Když ne pro Chlua, tak pro Maskulla.“

„Neměl tušení, že ses vydal za ním?“

„Ani nejmenší. Byl dostatečně zaneprázdněný, neboť se důkladně ujišťoval, že Chlu zůstane ve věži. Postupoval velice obezřetně, ale veškeré magické ochrany, které mu dřív

prozrazovaly moji přítomnost, teď selhávaly, zatímco moje přirozená schopnost utajeného pohybu nebyla ovlivněna. Tak či onak, stopoval jsem ho až k jeho cíli. V měsíčním světle jsem viděl, jak okno otevírá. Stál v průvanu a vyhlížel jím na rudý východ slunce, zatímco kolem něj poletovaly vločky z jiného světa. Pak okno znovu zavřel a odešel.“

„A co jsi udělal ty?“

„Čekal jsem, dokud nebyl pryč. Pak jsem se vydal k oknu sám. Je zvláštní vyhlížet takhle do úplně jiného světa. Viděl jsem šedavé denní světlo. Teď jejich čas běží jen o pár hodin napřed oproti našemu.“

„Anebo pozadu,“ řekl Will.

Čaroděj se však shovívavě usmál a chopil se otěží. „Naštěstí jsem se pozorně podíval na postavení měsíce. Stále jsou ještě několik hodin před námi, třebaže jejich čas zpomaluje. Vzpomínáš, jak jsi poprvé vyhlédl do onoho světa? Tehdy byli před námi o celé měsíce. Mám podezření, že až se čas v obou světech dostane do stejného postavení, dojde ke srážce.“

„Nuže? Vyrazíme tedy vykonat, co je nezbytné?“

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

BÍLÝ SNÍH, RUDÁ ŘEKA

Celý západní obzor planul jako obrovská pohřební hranice. Mířili s vozem ke kameni války a Will viděl, jak k obloze šlehají vysokánské plameny. Náhle se však vlákno zcela upokojilo. Z toho vyrozuměl, že kámen je plný, přecpaný energií, kterou v uplynulých dnech lačně nasával, a teď se chystá vyvrhnout všechnu svou zlobu na smrtná pole okolo.

Vesničku Sackstone, která se krčila u malé bystřiny, obklopovaly pruhy obdělané půdy. V širém okolí se šikovalo několik velikých jednotek, celkem asi tři nebo čtyři tisíce mužů. Připochodovali sem od jihu a na pláních se řadili do mohutných bojových praporů. Vojáci patřili k Edvardově armádě, která si vynutila přechod přes řeku Eye a celonočním pochodem se přesunula ke Sackstonu. Na severozápad od vísky se rozkládaly lesy a jimi podél kroutící se řeky vedla cesta. Na severovýchod však stoupal asi půl míle mírný svah, za nímž se mohla ukrývat nepřátelská vojska v libovolném počtu. Za touto terénní vlnou mohla zůstat skrytá až do posledního okamžiku. Přímo přes tuto vyvýšeninu se táhl mihotavý pruh cesmínového vlákna a dělil ji na dvě stejné poloviny.

„Tohle bude bitevní pole," řekl Will a ukázal k osamělému dubu na horizontu.

„Další železný strom," zamumlal Gwydion.

„To si nemyslím. Zdá se mi, že se jeho větve ve větru pohybují."

Blížili se k vláknu a Will ucítil na kůži typické mravenčení. Jitro bylo chladné a jen tu a tam zavál od severu krátký poryv větru a rozstříkl povětřím chabou sprškу deště. Will se ale potil, jako by měl nějakou chorobu. Na tváři stále cítil žár ohně a celý se třásl, kdykoli se rozpomněl na to co prožil, když se snažil překročit vlákno lísky. Teď však zaťal zuby, protože se rozhodl, že tentokrát zůstane po Gwydionově boku. Rozhodl se, že pokud nebude muset, nevyhledá dotyk Kamene nástupnictví. Planutí ve vlákně pohaslo, ale Willovi bylo jasné, že čím blíže ke kameni se dostanou, bude jeho nevolnost horší.

Když se pokoušeli projet po cestě plné vojáků, postavil se jim jakýsi jezdec v barvách hraběte Warrewyka. Přísně se zahleděl na Willův bledý obličej a vytřeštěné oči.

„Co s ním chceš dělat?“ zeptal se Gwydiona jezdec. „Sužuje ho nějaká choroba?“

„Ano, sužuje, a ne ledajaká. Ví totiž, že dnešního dne zemře.“

Jezdec se zasmál. „Pokud se vydáte tam nahoru, zemřete oba. Tím směrem se totiž skrývá nepřítel.“

„A pokud se tam nevydáme, zemře ještě daleko víc lidí. Ve jménu krále, nechte nás projet!“

Vojáci před nimi se rozestupovali a oni mohli pokračovat dál. Ve tvářích mužů viděli prázdný a lhostejný výraz. Byli to lidé, kteří svůj první opravdový boj spatřili teprve večer předtím na blatech severně od řeky Eye a pak museli pochodovat celou noc až sem. Vypadali otřeseně a vyděšeně. Rozhostil se nad nimi hrobový klid. Stůj co stůj chtěli mít blížící se střetnutí co nejdřív za sebou. A spolu s ním i odpověď na závažnou otázku, ležící na mysli všech přítomných – *dožijí se večera?*

Will si uvědomil, že tu nejsou ani v nejmenším o vlastní vůli, že jediné, co je zde drží, je kámen války. Nebýt jeho vábivého volání, jistě by se vzepřeli zbrojnošům, kteří je poháněli vpřed. Nebo snad ne?

Will pobízel koně vpřed, ale tu se před nimi objevil jezdec s taseným mečem a postavil se jim přímo do cesty. „Říkáte ve jménu krále? Ale kterého, co?“

„Ve jménu právoplatného krále,“ zasípal Will.

„A jak zní jeho jméno?“

„Edvard," řekl Gwydion, když viděl, jaké nebezpečí jim hrozí. „Edvard z rodu Eborů, a kéž je jeho vláda dlouhá!"

Jezdec se na ně pochybovačně zahleděl, avšak meč přece jen skryl. Když kolem něj projížděli, poklepal Willa po hrudi a pravil: „Jak je možné, že nevíte, co je známo celému našemu vojsku? Král Edvard byl včera v noci u Fordingbridge zasažen šípem."

„Zasažen?" vyhrkl vylekaně Gwydion. „Edvard je *mrtev?*"

„Střelu má stále v těle. Říká se, že jeho zranění je smrtelné, přestože se o něj stará zkušený a moudrý ranhojič."

„A proč tedy přesto táhnete do bitvy?" zeptal se Will a pohlédl jezdci přímo do očí.

Muž se odvrátil a odplivl si. „Protože můj pán Warrewyk říká, že je to nutné!"

Čaroděj vzal otěže z Willových rukou. „Bojujeme, abychom dosadili na trůn dvanáctiletého chlapce! Mladého Richarda z Eboru! Není tomu tak? A váš pán za to dobude slávu."

Byla to dvojsmyslná poznámka, ale vůz jel dál a jezdec je nepronásledoval. Vždyť co mu mohlo záležet na tom, že dva blázni míří se svým vozem do území nikoho? Každý nepřátelský šíp, který bude zamířen na ně, znamená, že na hlavu jeho vlastních mužů bude vystřeleno o šíp méně. Ale přesto měli ti dva blázni v něčem pravdu – mnoho lidí zde dnes nalezne svůj konec.

Gwydion stočil vůz na louku a ten se pomalu vydal do svahu. Nakrátko spasená tráva jim prozradila, že tato pláň sloužila obvykle jako pastvina pro ovce. Teď tu však neviděli ani jedinou. A v dálce Will uviděl něco, co skutečně mohla být ovce, jenže se nehýbala.

Stála kousek od osamělého dubu, ale přímo na doutnajícím pruhu vlákna. Nade vši pochybnost to byl kámen války.

Museli se k němu vydat, ale když se dostali přibližně na dostřel kuše od něj, začalo se Willovi špatně dýchat. Jednu ruku si přitiskl k hrdlu a druhou Gwydionovi ukazoval, že má pokračovat.

„Hyjé!" vykřikl čaroděj a pobízel koně k ještě většímu úsilí. Když se však ocitli pouhých sto kroků od kamene, začala Willovi z úst vycházet pěna a sám se začal obávat, že upadne do bezvědomí.

Gwydion o vlastní vůli stočil vůz stranou a namířil koně znovu pryč, tentokrát k osamělému dubu, který se tyčil nějakých padesát kroků na východ. Nacházeli se na samém vrcholku mírné vyvýšeniny a zdálo se, že jsou zcela sami uprostřed pláně. Na jih od nich se nacházela Edvardova armáda a na severu ležela vesnička Towstone a okolo ní královniny voje.

Will lapal po dechu, ale zběsile gestikuloval, že čaroděj nesmí uhýbat z nejpřímější cesty vpřed. Svalil se do kryté zadní části vozu a tam se válel, koulel očima a s obrovským úsilím se mu dařilo dýchat.

„Nesnaž se mluvit!“

„Musíme…“ Udeřil dlaní do Kamene nástupnictví a snažil se z něj načerpat sílu.

Nakonec se mu začalo dýchat o něco málo snadněji. Věděl však, že se bude muset od kamene odpoutat a přinutit Gwydiona k dalšímu postupu. A tentokrát se budou muset dostat až na místo, děj se co děj.

„Říkám ti, že se musíme dostat až ke kameni!“

„To není k ničemu!“ Čaroděj mu pevně položil ruku na rameno. „Copak nevidíš kámen války? Je o mnoho větší, než Kámen nástupnictví. Je to dokonce úplně jiný druh kamene. Náš nemůže být jeho sesterským kamenem, jak jsem tolik doufal.“

„Ale dohodli jsme se přece – i když to nejsou sesterské kameny, musíme je k sobě přiblížit…“

„Ještě ne!“

Will se snažil shromáždit své poslední síly. Čarodějova opatrnost ho rozčilovala. Když Gwydion seskočil z vozu, napadlo Willa, že se ho zmocní a vyrazí ke kameni války sám. Avšak Gwydion ho zavolal k sobě.

„Podívej se! Pohleď, co to tu mám!“

Will se rozhodl, že Gwydiona ještě jednou vyslechne. Dovrávoral až ke stromu. Pod jeho široce rozpřáhnutými kostnatými větvemi byla tráva řídká a Will podkluzoval na mazlavém blátě. Na stromě dosud nebyly vidět žádné známky blížícího se jara, žádné nalévající se pupence, nic. Will však z dubu cítil cosi zvláštního, co mu opět připomnělo železný

strom, pod nímž se skrýval Západní kámen osudu. Docela jistě tu někdo čaroval, neboť ve vzduchu cítil matnou vůni magie.

Potom si Will všiml, že ačkoli panovalo bezvětří, čarodějovo roucho poletuje a nadýmá se. Slyšel fičení vytrvalého větru, ten zvuk poznával zcela jasně. A pak si všiml, že do kůry stromu narážejí otevřené okenice a Gwydion hledí do otvoru přímo mezi nimi.

Will si s leknutím uvědomil, na co se dívá – bylo to okno, které se Maskull tolik snažil získat ze své tajné dílny v Trinovantu. Teď viselo na živoucím kmeni mohutného dubu.

Na druhé straně panovala vřava. Ozývaly se výkřiky, řev a nezaměnitelný rachot bitvy. Na pláni leželo nesmírné množství padlých, všude kolem stromu, kam až oko dohlédlo. Mezi tím vším cválali řehtající koně, mnozí bez jezdců. Padal sníh a muži se s připravenými zbraněmi rozbíhali k útoku. Tisíce mužů se hrnuly vpřed, ovšem jaksi podivně pomalu, jakoby ve snu.

Sen to však nebyl. Závany vzduchu, které přicházely oknem, byly cítit smrtí a tu a tam museli uhnout před šípy stále se přelévajícího boje na druhé straně okna. Po chvíli se však hlavní nápor smrtícího běsnění rychle přesunul kamsi mimo dohled.

„Pohleď!“ vykřikl Gwydion. „Hlavní vřava bitvy skončila. Královnino vojsko je rozdrceno!“

Avšak Willovy sympatie směřovaly ke světu, který znal a který ležel zde. A tento svět teď neúprosně směřoval k šedivé realitě, kterou viděli za oknem. Měl se změnit v místo, kde lidské životy neovlivňovala magie a nejvyšším vládcem byl šedivý Bůh.

Will začal šeptat a vytancovávat první kroky kouzla. Pak prudce přibouchl okenice, položil ruce na rám okna a mumlal zaklínadlo v řeči kamenů. S jeho pomocí se mu podařilo vytrhnout okno přímo z kmene stromu.

Celým stromem otřásl příval férijské magie. Z větví vyrazily zelené výhonky. Tráva pod Willovýma nohama zhoustla a zazelenala se. Pozvedl okno nad hlavu a rozběhl se k vozu.

„Co to děláš?“ křičel za ním čaroděj.

„Rozluštil jsem hádanku!“

* * *

Will vyskočil na kozlík a otočil vůz. Gwydion vyrazil za ním, ale Will pobídl koně do cvalu a nechal čaroděje za sebou.

Kámen ucítil, že se blíží, a okamžitě k němu napřel své ochromující síly. Znovu nemohl popadnout dech, krk se mu zúžil, že by jím neprostrčil snad ani stéblo trávy. Asi padesát kroků od kamene začal vůz zpomalovat. Náhle se koně zcela zastavili. Začali kopat a zběsile vyhazovat, jako by se chtěli vyvléknout z postrojů. Will cítil jejich děs a utrpení. Seskočil právě ve chvíli, kdy zvířata instinktivně vyrazila pryč z dosahu kamene.

A s nimi odjel i na voze naložený Kámen nástupnictví. Okno však Will držel pevně. Otevřel je, pozvedl nad hlavu a pak je na sebe nechal padnout.

Celého Willova těla se zmocnil nezvyklý pocit. Ani bolestivý, ani příjemný, jen jakýsi dojem odtržení. Byl zmatený, jak na chvíli ztratil schopnost přemýšlet. Pak dostal strašlivou ránu do zad. Kdosi do něj naběhl a srazil ho na zem. Zalapal po dechu a instinktivně si kryl hlavu. Když se však nedočkal žádné další rány, vzhlédl a uviděl, jak od něj uhání osamocená postava a škrábe se přes všelijaké překážky, které jí stály v cestě. Všude okolo ležely stovky mrtvol, jejich údy byly všelijak zkroucené a propletené, výrazy ve tvářích mužů prozrazovaly lhostejnost a bezstarostnost, neboť nyní se konečně dočkali útěchy.

Willovi se teď dýchalo lépe, zato se mu při pohledu na krvavou scénu málem zastavilo srdce. Snažil se porovnat si rozptýlené myšlenky. Šedivý svět už nebyl šedivý, ale bílý a rudý. Od jihu vanul ledový vítr. Počasí tvořilo podivnou kulisu, neboť těla rozesetá po celé pláni pokryla sněhová bouře vrstvou sněhu. Ztuhlé údy a trčící šípy se zvedaly ze sněhu jako černé květy. Rozhlížel se po okolí a snažil se zorientovat, ale v tomto světě nebyl žádný mohutný dub. A pak mu znenadání došlo, že se jeho risk vyplatil. *Teď totiž mohl dýchat, protože v tomto světě neexistoval žádný kámen války.*

Zvedl ze země čarovné okno. Vzpomínal na náhlou chvíli osvícení, kterou zažil ve svém původním světě. Teď mu bude stačit ujít padesát kroků tímto směrem…

Nebo snad *tímto?*

Jistě! Odpověď přece držel přímo v rukou.

Okno sebou trhlo, když do něj zprudka vnikl závan vzduchu. Will je pozvedl, pevně chytil za rám a pohlédl ven. Okenice se divoce pohybovaly, jak se do nich opíral vzduch proudící mezi světy. Červené světlo v okně se změnilo v modré. Na druhé straně Will uviděl převrácený vůz a koně, jak se zuřivě snaží postavit a vytrhnout z postrojů. Gwydion se hnal směrem k nim jak nejrychleji mohl a zběsile přitom křičel.

Will si ho nevšímal. Pootočil okno jiným směrem a spatřil kámen války. Vyrazil k němu, snažil se ho držet uprostřed napřaženého okenního rámu. Deset kroků, dvacet kroků, třicet… Překračoval těla a v podivně nepatřičné bělosti pláně zanechával otisky svých nohou. Sníh sice pomalu odtával, ale den už se v tomto chladném světě nachýlil a blížila se noc, jejíž temnota všechny hrůzy ještě znásobí.

Aspoň že mohl dýchat a necítil strašlivý tlak kamene války. A spolu s utrpením Willa opustily i jeho obavy. Poslední kroky byly rozhodné a jednoznačné, neboť teď si byl jistý vítězstvím. Kámen války byl štíhlý, vysoký přibližně jako Will a mihotavě zářil odhodláním způsobit ve Willově světě to, čeho už bylo dosaženo v tomto.

„Dnes ne!“ vykřikl Will a pozvedl okno. Pak jeho rám přetáhl přes kámen války jako bednář přetahuje železnou obruč přes nehotový sud, jedině s tím rozdílem, že rám byl dostatečně velký, aby jej kolem kamene provlékl až k zemi. V okně se tak objevil celý kámen. V tomto světě to byl jen neškodný kamenný sloupek šedivého vápence, z jedné strany porostlý zeleným mechem a žlutým lišejníkem. Mlčenlivě se tyčil mezi mrtvými těly. Will se o něj opřel ramenem a zabral – jednou, podruhé, potřetí, až se mu jej nakonec podařilo vyvrátit z mělké díry, v níž se předtím dlouhá staletí tyčil. Povolil jako zkažený zub. Padl do sněhu nového světa a nemohoucně se rozlomil vedví.

Okno leželo vedle něj a odhalovalo čtverec kypré půdy porostlé hustou zelenou trávou. Vzduch ševelil, modrý plamen zářil jako čarosvětlo a tu se náhle okno samo pozvedlo a znovu kleslo. Postupně se od hlavy až k patě zhmotňoval čaroděj.

„Už jdou!“ vykřikl Gwydion a odhodil okenní rám, kterým prolezl. „Utíkej!“

„Teď už neuteču!“ zakřičel Will. Nezáleželo na tom, co čaroděje vyděsilo, on se tomu postaví.

Ale Gwydion ho chytl za kazajku a výraz v jeho obličeji nepřipouštěl žádné dohady. „Dělej jak ti říkám! Utíkej!“

Will se z jeho sevření vytrhl, ale rozběhl se přes zasněžené kopečky mrtvých těl. Jak naléhavé a obrovské muselo být nebezpečí, které Gwydiona tak vystrašilo, až ho přinutilo uniknout do tohoto světa? říkal si Will. Otočil se a uviděl, jak se okno za nimi zvedá potřetí. Prolétla jím ohnivá střela a jen těsně minula Willovu hlavu. Smrtící plameny vylétly vysoko nad bitevní pláň, ale tam neškodně vybuchly v záplavě červených světel. Kouzelná střela nemohla ve světě bez magie existovat.

„To je Chlu!“ vykřikl **Will.**

Utíkali a okolo nich prolétly další dvě ohnivé koule. Ozářily přízračná pole a zanechaly za sebou stužky dýmu, ale znovu nedokázaly způsobit žádné škody. Will s čarodějem proběhli stružkou plnou ledové vody z tajícího sněhu a pokračovali ještě kousek do západního svahu. Tam se ukryli za terénní vlnou.

„Kam utíkáš?“ vykřikl zběsile Will. „Mistře Gwydione, vždyť nám nemohou ublížit!“

„Podívej!“

Přeběhli horizont a Gwydion Willa okamžitě zastavil. Ukázal dolů ze svahu. Cesta před nimi byla zablokována. Konečně začínali chápat, jaká hrůza se tu odehrávala. U říčky, která odváděla vodu z celé západní poloviny bitevního pole, zuřila mohutná vřava, z níž k nim doléhaly nářek a křik tisíců umírajících. Byla to vzdouvající se a zuřící bažina lidských těl, polapená v pokračující bitvě. Šedivá změť vojáků, kteří spolu lítě zápolili jako nějaký hmyz. Ale byli to lidé umírající v nesmírném množství hrůznou smrtí.

Will chápal, co se stalo. Královnino vojsko bylo obchvatem napadeno z levého boku, převalil se přes ně záložní sbor, který se zcela nenadále objevil na jihovýchodě. Byla to armáda pána z Nortfolku. Královnino levé křídlo se začalo hroutit, vojskem se postupně rozšířila panika a celá armáda se nakonec rozložila. Muži začali prchat jediným směrem, který jim zbýval, tedy doprava, ze svahu sklánějícího se k řece. Vojáci odhazovali zbraně, klouzali a klopýtali jeden přes druhého a padali do rozbahněné ledové vody. Během chvíle jich bylo plné koryto, šlapali jeden po druhém a vzájemně se zadupávali do bahna v šílené snaze dostat se na rozmáčené louky za říčkou.

Viděli tonoucí, kteří se snažili zvednout, ale pouze strhávali své druhy ke stejně ponurému osudu. Viděli míli dlouhou převalující se bažinu plnou krve. Viděli nemilosrdné útoky vítězícího vojska proti záplavě umírajících nepřátel. Celý tok řeky zrudl krví.

„Královnino vojsko je rozdrceno!“ vydechl Will. „Co teď budeme dělat?“

Čaroděj však hleděl zpátky. Zaťal zuby a s ponurým uspokojením zavrčel: „Dobrá! Přicházejí oknem!“

Na úbočí kopce se objevily dvě nepatrné černé postavy. Jejich siluety vykreslené proti obloze si nebylo možné s ničím splést.

„Co to dělají?“

„Haha! Maskull si myslí, že může zabránit příchodu Artuše jedině tak, že vezme Dítě temnot do tohoto světa!“ řekl Gwydion. „Vyhráli jsme, příteli!“

„Vyhráli? Ale jak to?“

„Maskull musel dát Chluovi slib, aby mohl překazit moje plány. Teď už je mi můj osud zřejmý. Teď budu s Maskullem zápasit zde. Budeme protivníky, stejně jako jsme v našem starém světě kdysi bývali společníky.“

„Nechceš přece zůstat *tady?*“ vykřikl poděšeně Will.

„Pokud zůstane Maskull, pak musím také, neboť tento svět je skutečně světem dobra a zla.“ Rozhodil rukama a žádal Willa, ať se pokusí pochopit oběť, kterou přináší. „Nemohu mu přece ponechat celý svět napospas, nebo snad ano?“

„Jistě ne, ale…“

Čaroděj zavrtěl hlavou. „Duše nás obou jsou ukryté v kamenech mudrců v onom starém světě. Pokud tu Maskull zůstane, splní se mu aspoň jedna jeho touha – bude žít navěky. Proto musím zůstat také, neboť Maskull nikdy nesmí tento svět ovládnout!“

„Mistře Gwydione, to nemůžeš!“

Čarodějova tvář se zachmuřila a ustoupil o krok. „Mé dny ve starém světě jsou u konce. A můj osud je zřejmý, Willande. Slib mi, že učiníš vše nezbytné, aby se naplnil i ten tvůj. Nalákej Chlua zpátky. Já se postarám, aby ho Maskull nenásledoval. A teď už běž! Oba máme dost práce!“

S tím Gwydion vykročil vzhůru po stráni poseté padlými. Will nebyl schopen ničeho jiného, než za ním hledět. Když se pokusil otevřít mysl, zjistil, že dočista zapomněl, jak na to. A tak zvedl sekeru patřící jednomu z mrtvých vojáků a zamířil přímo k Chluovi. Řval žalem, jako kdyby bylo čarodějovo rozhodnutí zaviněno chybou jeho dvojčete.

Chlu pozvedl ruce a pokusil se vytančit kouzlo, které by vyslalo ohnivou střelu přímo na blížícího se Willa. Ten však neochvějně kráčel dál. Teprve při třetím pokusu si Chlu uvědomil, že něco není zcela v pořádku. Pochopil, že jeho magie je pryč, proto se rozhlédl mezi zabitými po nějaké ochraně. Zvedl válečné kladivo.

Maskull zvedl ze země kopí a pokusil se přispěchat Chluovi na pomoc, ovšem Gwydion mu v tom zabránil. Udeřil holí do Maskullova kopí. Pustili se do tvrdého a nepolevujícího zápolení, jehož cílem bylo srazit protivníka k zemi.

Koutkem oka Will viděl, jak čaroděj a kouzelník bojují. Jejich pohyby byly plynulé a klamaly oko. Vířili a točili se, jejich magie byla pryč, ale mistrovství v umění boje zůstalo nezmenšené. Souboj se přesouval po pláni, ale obratnými útoky i promyšleným ustupováním nutil Gwydion svého soka dál a dál, aby se Chlu a Will mohli utkat bez cizích zásahů.

Střetli se. Pod Chluovou kůží se rýsovala lebka. Černé vlasy, černé rty, v bílé tváři rudě žhnoucí oči. Chlu se smál.

Will máchl sekerou po hlavě smrtky, ale Chlu pozvedl kladivo a zbraně zařinčely a zahákly se o sebe jako dva háky. Will podkopl Chluovi nohy a když se jeho protivník zapotácel, strčil ho dozadu. V pádu však Chlu trhl zbraní, vyškubl Willovi sekeru z rukou a oba se svalili do sněhu. Will byl sice na nohou první, ale neměl žádnou zbraň.

Chlu chňapl po sekeře a kladivo odhodil daleko za sebe. Pozvedl ji a zkusmo máchl, jako by sekal po Willově hlavě. Will si odplivl a zatnul zuby, protože během nepatrného okamžiku se výhoda přesunula na Chluovu stranu.

Will byl připraven, když se na něj Chlu s řevem vyřítil. Jeho útok byl pramálo promyšlený, Chlu máchl sekerou vší silou a Will neměl problém sklonit se před ní a následně vrazit rameno Chluovi přímo do žaludku, až ho nadzvedl a odhodil na záda. Půda však klouzala a tak se na zemi opět ocitli oba. Willovi se

podařilo zachytit Chluovo zápěstí a znemožnil mu tak pozvednout zbraň. Druhou rukou bil svého soka do obličeje.

Sníh okolo nich se zbarvil krví z Chluova rozbitého nosu a krev zabublala i v jeho hrdle, když se mu ze rtů vydral výkřik vzdoru. Zabořil prsty natažené ruky do Willových očí a donutil ho tak odvrátit hlavu. Chlu sebou prudce trhl, aby se osvobodil, a když se mu podařilo Willa setřást, rychle se odvalil. Sotva se Will postavil, sekl mu po hrudi ostřím válečné sekery a rozťal kazajku. Will ucítil chlad a spatřil poranění na boku pod žebry. Mělo bílé okraje a během okamžiku z něj vyrazila krev.

Okamžitě se mu hlavou mihla šokující myšlenka. Ono rovnovážné pouto, které ho s Chluem v jejich starém světě spojovalo, tady nepůsobilo. Ani na jednom z nich neleželo v tomto vesmíru žádné proroctví, žádná přirozená zákonitost neovlivňovala jejich konání, takže byli najednou zcela nechránění. Chluův zakrvácený obličej a seknutí na Willových žebrech byly důkazem toho, že zde žádné pravidlo úderu a protiúderu neplatilo, jak to napůl očekával. Ale žádná z lekcí umění boje, které s Edvardem absolvoval v cvičné aréně foderinghamského hradu, nebyla zapomenuta. Teď nastal čas chopit se příležitosti.

Naděje ho pobízela k útoku. Vrhl se na Chlua a pokusil se zmocnit násady válečné sekery, kterou jeho protivník svíral. Pro neozbrojeného člověka to byl velice nebezpečný tah. Se sekerou v ruce dosáhl Chlu dál, ale jeho pohyby zase zpomalovala její váha.

Dítě temnot před dalším útokem uchopilo zbraň na samém konci její násady. To byl známý a chytrý trik, jak dosáhnout zbraní ještě o tři prsty dál. Tyto tři prsty mohly znamenat výhodu, která konečně umožní sekeře pořádně se zaseknout. Jenže Will věděl, co bude následovat. Když Chlu sekl, Will se zaklonil, ale přesto cítil, jak ho průvan vytvořený svištící zbraní pohladil po čele.

Will si uvědomoval, že se k nim blíží postavy. Napadlo ho, že to budou nejspíš lupiči a drancovníci, kteří přišli prohledat padlé vojáky. Cosi se pohnulo jen malý kousek od nich. Vojáky nejspíš zaujal jejich souboj…

Chlu opět urputně zaútočil. Will se snažil úderu vyhnout, avšak nepovedlo se mu to a zůstal otřeseně stát. Druhým

koncem násady sekery dostal prudkou ránu přes tvář. Před očima okamžitě uviděl všemožné barvy a cítil, že ztrácí rovnováhu. V hlavě mu zvonilo a když viděl, že se blíží další úder, udělal nejistý půlkrok nazad. To se ovšem ukázalo jako obrovská chyba, neboť patami narazil na ztuhlé tělo některého z padlých a přes ně upadl na záda.

Sotva mu došlo, že teď je zcela odkázán na Chluovu milost, ztuhl hrůzou. Neměl však příliš času se nad tím zamýšlet, protože Chlu k němu okamžitě přikročil, aby ho dorazil. Pozvedl sekeru nad hlavu a vší silou udeřil.

Pak se udalo cosi, co by Will nedokázal popsat. Mezi něj a jeho vraha se zprava vrhla ohromná řvoucí postava, připomínající medvěda. Jediné, co věděl, bylo, že díky ní nebezpečí pominulo. To ona dostala smrtící zásah a zachránila mu tak život.

Na Willa vystříkla krev. Zíral přímo do tváře, v níž vězelo hluboko zaseknuté ostří sekery. Will zalapal po dechu, když tu se Dítě temnot skácelo a padlo téměř na něj. A za ním se objevila nejneuvěřitelnější postava. Byla to Jíva. V ruce držela kladivo, které Chlu předtím odhodil. Právě jím máchla po jeho hlavě a srazila ho k zemi.

Will se snažil vyprostit zpod mrtvé váhy těla, které ho zachránilo, a také ho celého zalilo přívalem šarlatové krve. Když se mu podařilo vyškrábat se na nohy, postava zanaříkala a převalila se. Nedokázal se zbavit obrazu strašlivé rány, která tomu člověku rozpoltila tvář. Ten úder patřil jemu, rána na obličeji toho člověka se měla šklebit z Willovy vlastní tváře. Snažil se zjistit, komu ten zohavený obličej patří, ale snadné to nebylo. Z krvavé záplavy se však k obloze upíraly otevřené oči – jedno modré a druhé hnědé.

„Wille!“ Jíva stála u něj a prsty mu přejížděla po tváři. Sevřel ji v náruči a viděl, jak pohybuje rty a pronáší nesmyslná slova. Jak se sem dostala? Co se to tu dělo?

„Wille! Poslouchej!“

Willova mysl nedokázala přijmout skutečnost, ale Jívin hlas ji potvrzoval.

„Žadonil, aby sem mohl jít s námi. Říkal, že jinak by už nemohl žít!“

„*Lotan?*“ To byl Willův vlastní hlas.

„Potřeboval se ti omluvit osobně, Wille. Potřeboval, abys mu odpustil. Úpěnlivě nás prosil.“

Will se roztřásl.

Ze zhrouceného obrovitého těla vytékala stružka krve, z níž se zvedala pára. Lotan byl mrtev, jak jen člověk mohl být.

„Dali jsme mu ještě šanci.“

„Ach, Jívo…“

Objala manžela a Will se k ní přitiskl. Připadalo mu, že se bude třást, až se rozpadne. Celou jeho mysl zaplnil jen otřesný šok, nic jiného nevnímal. Jíva křičela jeho jméno. Snažila se ho probrat, ale chvíli trvalo, než se mu svět znovu poskládal v mysli.

„Co s ním?“ ptala se Jíva důrazně, tvář měla zkřivenou napětím. „Poslouchej mě, Wille!“

Konečně přišel k sobě a zmocnil se vlastní mysli. Postavil se novému světu čelem. Vzal dýku z ruky své ženy. Všude okolo byla smrt, ale přinutil se zaměřit pozornost na tělo, které mu ukazovala. Chluova hlava bezvládně visela, když ji vzala za vlasy na zátylku a zvedla. Těžce dýchal otevřenými ústy.

„Udělej to, co musíš!“ řekla mu Jíva. „A udělej to hned!“

Znělo to trochu jako obžaloba, jako by mu vyčítala, že zapomněl na něco nesmírně důležitého. A vlastně to byla pravda. Chlu mu byl vydán na milost a nemilost. Ke konečnému vítězství nezbývalo nic jiného. Nic víc, než prořízнout mu hrdlo. Nemohl však zavraždit někoho v bezvědomí, dokonce ani Dítě temnoty. To nemohl udělat.

„Ne…,“ zamumlal. „Ne, ne!“

Jíva na něj chvíli bezmocně hleděla, načež vyrazila pryč. „Přivedu Moranna.“

Moranna? To přece nedávalo smysl. Odkud se tu všichni berou? Co se to stalo ve světě na druhé straně okna? Z poraněného boku se Willovi řinula krev, měl jí plnou dlaň. Aspoň že si toho Jíva nevšimla. Znovu mu bylo, jako by jeho mysl zahalila mlha zmatení. Rozčilovalo ho to. Nedokázal přijít na žádnou jasnou myšlenku, ať se snažil jak chtěl. Museli se také vydat na sever, nejspíš po jiných cestách, ale jistě jen několik hodin po nich.

„Počkej!“ zavolal za Jívou.

Ale ta pokračovala v úprku dolů ze svahu a nedbala na něj.

Will se zvedl, chytil Chlua za zápěstí a začal ho táhnout pryč. Věděl jen jediné – že ho musí dostat zpátky do jejich světa. Zpočátku se mu tělo po rozbředlém sněhu táhlo dobře, ale když musel zamířit do kopce, ukázalo se, že to s jeho mrtvou váhou tak snadné nebude. Vlekl ho nějakých deset kroků a pak uklouzl a upadl. Napadlo ho, že bude muset tělo zvednout a odnést. S obrovským úsilím se mu podařilo Chlua posadit, položit si jednu jeho paži okolo ramen a zvednout ho na záda. V té chvíli se mu však podlomila kolena a oba se zhroutili do krvavého bláta. Zmocnila se ho bolest. Zranění na boku bylo hlubší, než si původně myslel. Rána mu roztrhla nejspíš nějaké vazy pod žebry. Nejspíše to smrtelné nebude, ale Chlua se mu s tím odnést nepodaří.

Will se znovu pokoušel vstát, když tu se opět objevila Jíva. V rukou držela magické okno a mávala jím vzduchem. Přikročila k nim a začala rám nasazovat Chluovi na hlavu. Will cítil proud vzduchu, táhnoucí je zpátky do jejich světa. Potom ale pocítil ještě nějakou větší sílu, která se na druhé straně chopila těla. V té chvíli si uvědomil, že to musí být Morann, který táhne z druhé strany.

Přešel k Chluovým nohám, aby mu pomohl, ale zjistil, že se nemůže narovnat. Krev mu mezitím prosákla celý bok a nohu. Náhle se zvuk v okně změnil a Chluovy nohy v něm zmizely. Will jím vyhlédl a spatřil mohutný dub a Moranna, jak vší silou táhne tělo po zelené trávě.

„Teď ty!“ řekl Will a vzal si okno od své ženy.

„Ty jdi první.“

„Jívo, udělej oč tě žádám!“

Začala se s ním dohadovat, ale Will neustoupil. Nadechla se tedy, rychle na něj pohlédla a po hlavě se vrhla zpátky do vlastního světa.

Will chvíli svíral okenní rám v rukou a ohlížel se přes rameno, zda někde neuvidí čaroděje. Nikde však po něm nebylo ani stopy.

„K čertu s tímhle světem!“ zakřičel. „Nezaslouží si tě, Mistře Gwydione! A já mu tě nenechám!“

Vyrazil dolů ze svahu a okno si nesl v ruce. Po několika krocích se mu ovšem rám vytrhl a vznesl se do vzduchu. Další,

co si uvědomil, bylo, že se okno kolem něj sneslo k zemi a kdosi ho za paže táhl do teplejšího dne.

Ucítil bolest, zanaříkal a zkroutil se mu obličej.

„To tedy ne, příteli!“ řekl Morann a snažil se zabouchnout pohybující se okenice. „Ty máš spoustu práce na téhle straně!“

„Ale Gwydion tam zůstal!“

Morann ho zadržel. „A tam také zůstane. S Maskullem.“

„Ne!“

Morann se rozmáchl a vyhodil okno vysoko do vzduchu, takže se zachytilo ve větvích dubu, kde na ně nikdo nedosáhl.

Will pocítil závrať. *„Co to děláš?“*

Jíva vytřeštila vystrašené oči na ránu na Willově boku. „Ach, Wille! Podívej se na sebe!“

Pokusil se její starostlivé ruce odstrčit.

„Copak nechápeš, že to tak musí být, Wille? Máš vlastní úkol. Netáhli jsme se sem tak dalekou cestu, abychom sledovali, jak selžeš. Celý tvůj život směřoval k této chvíli. Musíš si s ní poradit, jak nejlépe to půjde. Dlužíš to sobě i nám všem. Víc po tobě nechceme. Uspěješ, nebo selžeš.“

To Willa trochu přivedlo k rozumu. Vzpomněl si na Gwydionova poslední slova a zmocnil se ho smutek.

„Když jsem Mistra Gwydiona viděl naposledy, řekl mi, že s tebou možná budu mít ještě spoustu práce, až nadejdou poslední chvíle,“ řekl Morann mírně. „Prozradil mi, že už nějaký čas cítí, že bude třeba podstoupit nějakou oběť, snad i z jeho strany. A také, že ty takovou oběť nebudeš chtít pochopit. Ale takhle to chtěl. Takhle to musí být. Sám mi to řekl, Wille. Abych se postaral o to, že přijmeš události tak, jak musí proběhnout.“

Pod stromem stáli tři koně. Klisna nesoucí zavazadla podupávala a zuřivě žvýkala udidlo, jeden ze zbylých koní zaržál. Ptáci zpívali a ráno bylo jako malované. Tedy kromě vzdáleného hluku zbraní a odlesků ocelových zbrojí na jihu. Nebylo času nazbyt.

Jíva se chopila dýky a otevřela jeden z vaků. Rozřezala košili, kterou pak pevně ovázala Willovi kolem trupu, aby pomohla zastavit krvácení. Když zvedl ruce, škubl sebou bolestí, ale okamžitě to zlehčil svým: „Nic mi není!“

„To se tedy pleteš, ty blázne!“

„Podívej se na ně!“ Morann ukazoval na jednotky Edvardovy armády, které stály pod svahem seřazené a připravené k boji. „Na druhé straně jsi viděl, co se může stát. Cítím ta těla až sem. Tak to vypadá, když končí jedna Doba, Wille. Srážka světů! Je to období pohrom a lidé potřebují hrdinu, který by je těmi časy provedl.“

Will sípavě dýchal a pak si odplivl. „Měl jsem za to, že je mrtvý.“

„Kdo?“

„Edvard. Ten hrdina. Král. Slyšel jsem, že byl smrtelně raněn. Prý ho u Fordingbridge zasáhl šíp.“

„To je pravda, Edvardovo slunce se zatmívá. Ale leží na hradě Pomfert, kde o něj pečuje Mistr Gort. Je štěstí, že se vypravil na sever s námi, neboť Edvardovo zranění je vážné. Teď však nezemře.“

„A nebude ani velet bitvě. Kámen války je pryč. Vzal jsem ho do světa, v němž neexistuje magie.“

„Takže docela podobného jako je teď tento, co?“ řekla Jíva. „Také už nepotřebujeme magii, aby nás zatáhla do války. Naučili jsme se to zařídit i bez pomoci férijců.“

Morann napřáhal prst k jihu. „Otevři oči a pohleď, Wille! To hrabě Warrewyk teď ovládá připravená vojska. Povede je ke smrti a ke slávě, ať už s Edvardem nebo bez něj. Ani ne před hodinou jsem ho viděl, jak seskočil ze svého koně. Probodl pak tomu nebohému zvířeti hrdlo vlastním mečem. Jo, a pak před celou armádou políbil zakrvácenou zbraň. Řekl jim: ‚Ať si uteče, kdo po tom touží, avšak já tu dnes dozajista vytrvám. Tento boj povedu až do smrti, a kdokoli by chtěl utéct, musí tak učinit teď. Až totiž bitva započne, každý z nás by takového muže zabil!‘ Není to hezké, ale aspoň víš, jak se věci mají. Tohle není člověk, který by zaváhal.“

„Potom ale musí dojít k bitvě v každém případě, ať už nějaký kámen války existuje nebo ne?“ Will se rozesmál, až ho to zabolelo. „Lork tedy nakonec přece jen uspěl.“

„Ještě to není tak jisté. Podívej, co jsem ti přinesl! Gort o to požádal Edvarda a ten to posílá, a přidává také své požehnání.“

Morann došel k nákladní klisně a odvázal z postroje další špinavý plátěný vak. Vysypal jeho obsah na trávu a u jejich nohou se objevila Edvardova válečná zbroj.

Will se krátce zasmál. „Vždycky říkal, že by mě chtěl vidět v oděvu válečníka. Ale musím ho zklamat. A vás taky.“

„Jsi si tím zcela jistý?“

Will se v myšlenkách vrátil do světa za oknem, k bojujícímu zástupu tonoucích vojáků, k řece, která zrudla jejich krví. Copak může dovolit, aby se to stalo i zde? Copak tomu nedokáže zabránit? Sledoval dlouhé řady mužů, které se objevily na jihu. Mnoho tisíc, mnoho desítek tisíc. A všichni vpochodovali do této slepé uličky. „Hrabě Warrewyk je tady nechá všechny zabít, že ano?“

„Jo, to nechá. Každého z těch statečných chlapíků. Na tomto světě už zbylo tak málo magie, že se ani nemůžeme odvážit doufat v zázrak.“

Will vzal do ruky nabízenou okovanou rukavici, chvíli na ni hleděl a pak ji odhodil do trávy. Jíva klečela u Chlua a pozorovala ho, zda se náhodou nebudí.

„Řekl bych, že přišel čas, abys vysvětlila pravý důvod, proč jsme se sem vydali,“ řekl Morann Jívě.

Ta obrátila pohled k Willovi. „Všichni čtyři jsme sem dorazili spolu s vojskem. Já, Morann, Gort a Lotan. Museli jsme tě najít a sdělit ti, co jsme se dozvěděli v době tvé nepřítomnosti. V den, kdy Edvard opustil Trinovant, se vévodkyně Cicely zhroutila a prozradila nám nesmírně důležité tajemství.“

„Paní Cicely?“ zeptal se Will, který v tom sice neviděl žádnou souvislost, ale začal se náhle obávat o bezpečí jejich dcerky. „Bethe? Stalo se jí něco?“

Jíva zavrtěla hlavou. „Bethe je v pořádku. Stará se o ni paní Cicely a má se dobře.“

Snažil se zahnat náhlý pocit úzkosti. „Tak co tedy má s tímhle vším do činění vévodkyně?“

„Wille, poslouchej! Musíš to vědět. Jednou mi řekla, že se jí narodily děti, které zemřely krátce po porodu…“

Netrpělivě zakroutil hlavou. Mnoho dětí v tom nejútlejším věku umírá.

„Myslela si, že přišla o dva potomky. Jedna dívka se jí narodila mrtvá a o několik let dříve porodila dvojčata. Řekli jí, že první z nich zemřelo. Avšak dopis, který vévoda napsal v předvečer své smrti, popisoval celou záležitost jinak.“

Will nechápavě zíral na Jívu, stále ještě neschopný vytušit, k čemu se ho to snaží nasměrovat.

„Mistr Gwydion nebyl jediným rádcem, na něhož se v těch letech rod Eborů spoléhal. Když se ukázalo, že namísto očekávaného prvorozeného syna se narodila dvojčata, byl to Maskull, kdo se k nim dostal jako první a zkazil vévodovi radost. Namluvil mu, že pokud nechce, aby všechny naděje, které vkládá do budoucnosti svého rodu, přišly vniveč, musí přijmout jeho pragmatickou radu."

„Jakou radu?"

„Maskul mu řekl, že pokud se Richardovi podaří usednout na královský trůn, v dalším pokolení Eborů vznikne rozpor, který povede k válce. A ta bude nevyhnutelná."

„Takže mu vlastně vyhrožoval, to se mi snažíš naznačit?"

„Neřekl to přímo takhle," vložil se do hovoru Morann. „Tvrdil, že jde o nutnost. Záležitost, kterou dokázal předpovědět."

„*Dvojčata*, Wille! Copak netušíš, co se ti snažíme říct? Kdo by totiž v budoucnosti mohl s jistotou říct, které z dětí přišlo na svět první? Který z chlapců je tedy prvorozený? Který z nich by měl být právoplatným králem? Vznikly by tak neshody a z nich posléze konflikt. Královští bratři by vedli válku jeden proti druhému. A všechno by se rozdělilo – celé Království by bylo roztrženo vedví. Maskull to podal tak, jak to dokáže jen on. Znělo to hrůzně a děsivě. A tak se mu podařilo přesvědčit vévodu Richarda o pohromě, která měla nastat. A kouzelník mu pak mohl nabídnout jisté řešení."

„A tím bylo co?"

„Maskull si jedno z dětí vzal s tím, že bude vychováváno jinde, zatímco druhé z dětí mělo zůstat tam, kde žilo jako budoucí dědic svého otce."

„Edvard…," zabručel Will. „A tohle všechno stálo v dopisu, který vévoda Richard sepsal večer před bitvou na poli u Awakenfieldu?"

Morann přikývl. „Když se přítel Richard vydával na sever, měl neustále na paměti proroctví Matky Brig. Dobře věděl, že musí zahynout. Jistě si dokážeš představit jakou musel cítit vinu, že po celá dlouhá léta skrýval před vlastní ženou takovéto

tajemství. A to vše jenom proto, že byla jistá naděje, že jednoho dne usedne na královský trůn.“

„Edvard byl tedy jedním z dvojčat,“ řekl Will a vzhlédl. „Ale…“

Jíva ho vzala za ruku. „To druhé se mělo jmenovat Artuš. Toho si odnesl Maskull. Teď už tomu rozumíš?“

Will cítil, jak se na něj snáší ledový déšť pochopení. Zhluboka se nadechl a skryl tvář do dlaní.

Morann se sklonil a zblízka pohlédl na krvavé bubliny, které se začaly tvořit Chluovi v chřípí. „Ale Maskull neodnesl dítě proto, aby se o něj postarali jinde, že? Mistr Gwydion na to málem přišel. Tím skutečným důvodem Maskullova konání byla touha získat kontrolu nad skutečným dědicem trůnu. Proto se zmocnil prvorozeného syna. A z toho nebohého dítěte vytvořil tebe… a tuhle hnusnou věc.“

Všichni se na krátkou chvíli zahleděli na Chlua a mlčeli.

„A co se bude dít teď?“ zeptala se Jíva.

Když Will chvíli neříkal nic, promluvil Morann. „Přišel čas ho odstranit.“

Will mu vzal dýku z ruky a neustále upíral pohled na ležícího Chlua. Náhle zcela přesně věděl, co má dělat. „Takhle ne, Moranne! On není zlo. Je jen mým protějškem. A svět není možné uzdravit válkami a krutostí. Jedině láskou.“

Oči se mu zamlžily slzami. Zmocnil se ho veliký strach. Cítil, jak se k němu řítí jeho poslední chvíle. Políbil Jívu a stiskl Morannovi ruku. Věděl, že až je spatří příště, bude už někým jiným.

Měl jen málo času na soustředění. Chlu se už začal probouzet, převalil se, zasténal a pomalu se začal probírat z bezvědomí. Teď, když byl kámen války pryč, cítil Will úbytek magie ve světě ještě patrněji. Načerpal ze země nepatrné osvěžení a jakmile získal dojem, že má aspoň trochu sil, přikázal ostatním, ať zvednou Chlua a vloží mu ho do náruče. Pak v pravém jazyce zašeptal zaklínání kouzla proměny. A to zaklínání končilo slůvkem: „Llyw.“

* * *

Záblesk světla byl oslepující. Dlouhou dobu padal. Padal skrze svět, prostorem mezi hvězdami a stále dolů do nezměrných hlubin. Byl to nekonečný pád, pád do nemilosti, pád do zapomnění. Pak ale nastala změna a další oslnivý záblesk jasné záře ho vrátil do skutečného světa. Když přišel k sobě, hleděli na něj s otevřenými ústy a ve tvářích se jim zračil úžas.

Ke svému překvapení necítil vůbec žádný rozdíl, ačkoli to nebylo tak snadné posoudit. Neměl totiž žádný zážitek, s nímž by mohl své současné bytí porovnat. Kouzlo, které zvolil, bylo původně určeno k tomu, aby uvolnilo duše těch, kteří umírají v útrapách a bolestech.

Zkusil se posadit, ale bez pomoci to nedokázal. Měl pocit, jako by jeho končetiny a hlava byly uzavřené v těsné ocelové schránce.

Když se Jíva utvrdila v tom, že Chlu i Will zmizeli a na jejich místě se objevil člověk, v němž se obě jejich osobnosti spojily, vstoupily jí do očí slzy. Pak se mu Morann s Jívou jali pomáhat na nohy a Artuš si uvědomil, co bylo důvodem jeho pocitu, že je zakován v ocelové schráně. Od hlavy až k patě se totiž stříbrně leskl, neboť ho mezitím oblékli do Edvardovy válečné zbroje.

„Proč pláčeš?“ zeptal se Jívy.

„Ztratila jsem manžela,“ řekla a vyhnula se jeho smělému pohledu. „Celé je to tak podivné!“

„Pohleď na mě,“ odvětil. „Jsem zde.“

„Opravdu?“ zašeptala. „Je-li tomu tak, nejsi už můj Willand. Jsi Artuš.“

„Myslím, že je to lepší takhle.“ Usmál se na ni. „Dosud jsme žili v převlecích. Na změnu si všichni zvykneme.“

Pozvedla oči a upřela je na něj. „Ale tohle už není převlek. Jsi to ty! Jsi proměněný!“

„Všichni lidé se časem mění.“ Vzal ji za ruce. „Myslím – doufám – že si na mě časem přivykneš.“

Oplatila mu úsměv. „Já doufám také.“

„A naše dítě?“ zeptal se. „Co mu řekneme?“

„Samozřejmě, že pravdu!“

Pokrčil rameny. „Tak tedy pravdu. Když myslíš.“

Otočil se a spatřil, jak na ně Morann vlídně hledí. Poplácal ho přátelsky po zádech a zasmál se. „A hele, Morann! Budeš můj svědek. Řekla, že se mnou zůstane, ať jsem nový, nebo jakýkoli!“

„Budu víc než svědek,“ řekl Morann. „Sehraji roli arcimága. Podívej se, co nám tu Mistr Gwydion nechal.“

Mudrc vytáhl ze záhybů roucha prastarý jeřábí vak, který byl před mnoha a mnoha staletími vyroben z kůže Aiofe. A z vaku vyňal a pozvedl plášť z bílého mihotavého peří.

„Labutí plášť krále Leira!“ vykřikl Artuš a oči mu zaplály nadšením. „Oblékni mi ho, neboť mám-li světu dokázat, že jsem skutečný král, musím na sebe vzít tento Bílý plášť!“

„Pak se tedy postav na tento kámen,“ pravil Morann. „A vyzkoušej, zda obstojíš i v jeho očích.“

A když Artuš sklopil pohled, pod dubem v trávě rozryté koly vozu uviděl Kámen nástupnictví. Postavil se na něj a Morann, mudrc a pro tento den arcimág, mu přes ramena přehodil labutí plášť. Jíva si rukou otřela slzy, které jí kanuly po tváři.

* * *

Už nezbývala ani chvilka na obřadné úkony, neboť zazněly bubny a dvě obrovská vojska se dala do pohybu. Pochodovala vpřed a rozestupovala se do bojového postavení. Nebude trvat dlouho a zazní pokyn pro lučištníky, který zahájí smrtonosné střetnutí.

„Pojďme!“ vykřikl Artuš, zvedl svou přilbici a pozvedl královskou zástavu. „Ke koním, přátelé! Musíme se dožadovat vyjednávání.“

„A co když to nepřijmou?“ řekl Moran, který mu kráčel v patách.

„Přijmou,“ řekl Artuš a usmál se.

„Ale vždyť půjdeme sami! Nemáme žádné rukojmí! Co když nás zradí a padneme tak do léčky?“

„Pane Moranne, bázlivá srdce nemohou vyhrát v rovném boji. Máme mezi nimi muže, který bude nakloněn dohodě.“

A tak vyrazili vpřed a cválali, dokud si jich nepovšimli. Dva z královniných heroldů se k nim vydali, aby se otázali, proč přijeli sem, mezi dvě vojska. Nedlouho poté, co se heroldi

navrátili mezi královniny vojáky, vyrazila z jejich linií jiná skupinka jezdců. Byl to vévoda z Mellsu v doprovodu šesti ozbrojených velmožů.

Henry z Mellsu na ně hleděl s nesmírným údivem. Zuřivě si šeptal se šlechticem po své levici, kterým nebyl nikdo jiný, než Jaspis z Pendrake. „Vždyť jsi říkal, že utrpěl smrtelný zásah šípem…“

„Přísahám, že tak jsem to slyšel!“ potvrdil jiný z urozených jezdců.

„Je bezbranný,“ řekl třetí. „Můžeme se ho zmocnit!“

„Ne!“ vyhrkl Jaspis a chytl onoho muže za paži. „Tohle je vyjednávání, a já jsem dal své slovo.“

„Zabil ti otce,“ připomněl mu vévoda Henry.“

„A ty jsi zabil jeho.“

Vyměnili si pohledy ostré jako tasené dýky. Pak se však na jihu objevila další skupinka jezdců pod praporcem oznamujícím dočasné příměří a v jejím čele se blížil hrabě Warrewyk. I on byl celý ohromený, když si všiml krále Edvarda.

„Vaše Milosti! Ale… ale já myslel…“

Tu promluvil Artuš. „Ach, myslel sis, že ležím na lůžku raněn šípem. Nuže… zdá se, že jsem překvapil snad každého. Pojďme si promluvit, neboť tu musíme vykonat skutky milosrdenství, hodné skutečných státníků, jinak budeme navždy litovat promarněné příležitosti.“

„Do jaké hry ses to pustil, pane Moranne?“ zeptal se Warrewyk, popuzený Artušovou odpovědí a ještě víc snad tím, že se od něj Edvard odvrátil. „Státníci? O čem ještě chcete rokovat? Můj… můj pane – cožpak jsi zapomněl, že jsme tu proto, aby za nás promluvily naše armády?“

Po této poznámce vévoda z Mellsu vyprskl: „Ani my jsme sem nepřišli, abychom vám hráli a zpívali k tanci – však brzy uvidíte! V tomhle ovšem musí být nějaká nepravost, neblahá kouzla! Šálí mě vlastní zrak!“

„Můj pane,“ řekl mu Artuš konejšivě. „S tvým zrakem je všechno v pořádku. Copak před sebou oba nevidíte a neslyšíte Artuše? Nuže, měli byste tedy uvěřit svému zraku a sluchu, neboť nejsem-li Edvard, pak musím být jeho dvojče.“

Vévoda z Mellsu se ale rychle vzchopil a pravil: „Nesejde mi na tom, kdo vede vojsko nepřátel. Ať už mluvím s Edvardem nebo Warrewykem, má odpověď se nezmění.“

Nato Artuš rozpřáhl paže a všechny překvapil přitakáním. „To bylo skvěle řečeno, neboť který ctnostný a poctivý šlechtic by na místě Henryho z Mellsu promluvil jinak? Má pravdu. Má pravdu, když pronesl svá slova.“

Přítomní se nanejvýš podezřívavě rozhlédli po tvářích ostatních, neboť nebyli zvyklí na to, že by si Henry z Mellsu a Edvard z Eboru v čemkoli byť jen o nepatrný kousek ustoupili. Artuš však ještě neskončil. Náhle zvážněl a posmutněl. „Ano, vskutku dobře řečeno, můj pane, ale zamysleme se teď všichni co nejusilovněji nad záležitostí našich otců. Jde totiž o věc nanejvýš ožehavou. Můj otec zahynul ve válce. A zde stojí Jaspis z Pendrake, dobrý člověk, a teď také oloupen o své nejbližší. A ty, můj pane Warrewyku, který vždy usiluješ o nápravu křivd, i ty jsi teď bez otce. A ty, pane z Mellsu, ty jsi z nás všech ztratil otce nejdříve, takže znáš hořkost té ztráty nejlépe. Jeden každý z nás osiřel šípem nebo čepelí! A kdo z mužů, kteří se teď shromáždili pod našimi praporci, neztratil někoho drahého, někoho, kdo byl nanejvýš hoden života? A pravím vám, pokud je to, co říkám, pravdou, pak nastal čas, aby toto zabíjení skončilo.“

„Ne, dokud se opovažuješ nazývat se králem,“ řekl neochvějně vévoda Henry. „A kde v této vybrané řeči padlo slovo o králi Halovi? Ještě ses nezodpovídal ze zrady, kterou ses proti němu provinil.“

Artuš se rozesmál mohutným a upřímným smíchem. „Ach ano, zrada! Po celém Království je nesmírná spousta zrad, zrad všemožného druhu a závažnosti, dalo by se říct. A je skoro stejně těch, kdo se odvažují hovořit jménem krále, jako těch, kteří jsou jeho poddanými. Nuže, vydáme se ke králi Halovi a zeptáme se ho, po čem jeho srdce skutečně touží? Ať už to bude cokoli, dopřejeme mu to a já přidám své požehnání. Tak slibuji – ať už to bude cokoli.“

Všichni udiveně otevřeli ústa, ale Artuš hned pokračoval.

„Anebo, pokud si troufneme promluvit o jeho manželce…,“ řekl diplomaticky. „Máme se vůbec zmiňovat o jejích nejnovějších nadějích a obavách? Zaslechl jsem totiž, že se

poslední dobou začala *měnit*. Říká se, že dlouhou dobu byla pod zhoubným vlivem, ale teď že prý tento vliv pomíjí, jako když ubývá měsíc. Co si o tom myslíš ty, příteli Henry? Je to pravda? Skutečně se změnila?“

Nato se objevily v očích vévody Henryho plamínky, neboť Artuš se strefil přímo do srdce velikého tajemství. Henry byl svědkem toho, jak postupně spolu se selháváním Maskullových kouzel chřadne i královnin vzhled a opouští ji ctižádost. Od doby, kdy její tvář seschla a zestárla, touží jen po tom, ukrýt se někde před zraky světa.

A znovu promluvil Artuš. „Pane Warrewyku, co bys řekl této myšlence: Svolám na dnešní den Velkou radu, na níž by spolu zasedli všichni šlechtici Království a společně rokovali pod tímto mohutným dubem. Zasedneme všichni k jedinému stolu a probereme co je třeba udělat, abychom této zemi navrátili blahobyt a štěstí…“

„My nehodláme zasednout u jednoho stolu se zrádci!“ prohlásil zarputile vévoda Henry.

„Ani my se zástupci uchvatitele!“ opáčil mu hrabě Warrewyk a tvář měl zchmuřenou obavami.

„A co když vám všem něco slavnostně slíbím?“ pravil Artuš a vstoupil rozhodně mezi ně. „A zopakuji tento slib každému, kdo by si ho přál slyšet. Nuže, pokud tedy šlechta shromážděná zde kvůli boji zasedne u mého stolu, slibuji, že Edvard už nebude králem ani o den déle.“

Všichni přítomní na něj vytřeštili oči. Všechna jejich očekávání byla rázem otřesena. Artuš hovořil dál a oni mu naslouchali, často sami sobě navzdory. A zatím se začaly dva docela jiné světy od sebe opět vzdalovat. Dávné proroctví se vyplnilo. Do hry vstoupila zcela nová magie – Artuš sám. A jako nelze smísit olej a vodu, není možné spojit svět bez magie se světem, v němž ještě aspoň trochu kouzel zůstává. Když bylo vtělení pradávného krále završeno, nemohl už být jeho svět pozřen jiným.

A pak začaly dohady. Naříkání stíhalo obvinění a nárok byl vyvážen dalším nárokem. Ale obratný kormidelník, který se tu a tam nebál nějaké té drobné lsti a úskoku, otáčel svoji loď pozvolna a kousek po kousku. A celá jeho svárlivá posádka, aniž by o tom měla tušení, zamířila zpět k domovskému

přístavu. Artuš začínal chápat, jak se budou události vyvíjet dál. Namísto krveprolití dojde k rokování. A do Království se začala pomalu vracet i magie – vždyť už vnímali jeho autoritu.

Na jeho žádost obě družiny přislíbily, že se obě strany vyvarují unáhlených činů, které by mohly způsobit bitvu. Rozjeli se k severu a jihu a začali stahovat svá vojska od nevyužitého bitevního pole. Artuš věděl, že nazítří bude dosaženo nové dohody a do týdne už bude obě dosud znesvářené strany zcela ovládat. A do měsíce ho všichni uznají za svého krále. A rok od roku bude magie přibývat a sílit. A dokud bude žít, bude trvat i nová Doba míru.

„Nuže," řekl si, když pozoroval velmože, jak se ubírají ke svým vojskům. „Zdá se mi, že je po válce."

EPILOG

Jíva se o diplomacii nijak zvlášť nezajímala, stála a pozorovala, jak Artuš přechází tam a zpět po místnosti a hovoří k těm, kteří se brzy stanou jeho rytíři a služebníky. Líčil jim své představy, jak chce pracovat pro blaho svého lidu, poté co bude dosaženo náležitého vyrovnání a smíru. A přestože věděla, že svého milého Willanda už nikdy nespatří, byla velice hrdá na všechno, co vykonal a čím se stal. A když urození velmoži odjeli na svých koních pryč, přišel Artuš spokojeně za ní a jeho první polibek ji přivedl do rozpaků. Připadalo jí to trochu jako nevěra vůči Willandovi, ale ne tak docela. Ačkoli byl tento muž tolik podobný Edvardovi, v jeho pohybech a očích cítila hodně ze svého starého Willa.

Nakonec se Artuš obrátil k panu Morannovi a mrkl na něj. „Řekl bych, že si na mě zvykne."

„To je dobře. Ale musíš jí dopřát čas."

„Ano." Artuš si založil okované ruce na okované hrudi. „A říkám si, copak asi řekne Edvard, až mě uvidí a zjistí, že jsem mu vyfoukl jeho království přímo před nosem?"

„Ještě než vstane ze svého lůžka, vyslechne si vyprávění vlastní matky a přečte otcův dopis. Edvard tě bude podporovat, Artuši, protože nemá-li otce, k němuž by mohl vzhlížet, kdo by mohl být lepší náhradou než starší bratr?"

„Starší jen o pár chvil."

„Pár chvil a zároveň tisíc let."

Artuš se zasmál, pozvedl ruce a oni mu začali sundávat lesklou zbroj. Na místě, kde byl Will raněn, se teď táhla jen dlouhá růžová jizva. Když ji Jíva spatřila, skanula jí po tváři slza, ovšem Artuš ji k sobě pozvedl a pravil: „Jsem tady, má drahá! Stále jsem tu s tebou."

Dozrávalo v nich vědomí, že Willand je svým způsobem stále přítomen a bude tomu tak navždy. Je přece v Artušovi, a také v Bethe.

„Bude mi scházet Mistr Gwydion," řekl sklíčeně Morann.

„Všem nám bude scházet," řekla Jíva a otírala si tváře.

„Ale co se týče lorku," pravil Artuš a obrátil jejich myšlenky jiným směrem, „mám jen samé dobré zprávy. Teď už mám jasnější představu o tom, kde leží jednotlivé kameny války. Vynaložím všechnu svou moc a umění, abych vykořenil tyto číhající zárodky nebezpečí. Později, až se do světa navrátí více magie, vyzvednu všechny kameny, svážu je kouzly a…"

„Ach, to si nemyslím," řekl Morann a usmál se. „S ničím takovým se nebudeme muset obtěžovat." Poté opět vyňal čarovný vak z kůže jeřába, který kdysi patřil Manannanu Mac Lirovi a Lughovi, poté Cumhalovi a Fionovi a v posledních dnech poslednímu z fantarchů, Gwydionu Havranci.

„Ach ano! Jeřábí vak," řekl Artuš a oči se mu zaleskly. „Copak v něm máš? Něco pro mě?"

„Věc nesmírné ceny." Morann vytáhl prostý svitek pergamenu převázaný stuhou a podal ho Artušovi.

„Co to je?"

„Dárek od krále Hala. Nalezl ho ve sklepeních Bílé síně. Měl ho připravený pro Mistra Gwydiona, ale i ty pro něj budeš mít využití. Vzpomínáš si na Halovy podivné zvyklosti, na jeho oddanost studiu? Dlouhé dny a noci trávil v provlhlých kobkách pod palácem mezi změtí starobylých svazků a svitků. Toto je jím pořízená kopie posledního zlomku prastarého a dávno ztraceného díla, které bylo nazýváno Černá kniha z Tary."

Artuš udiveně hleděl na svitek. „Černá kniha?"

„Vzpomínáš si na ni?" řekla Jíva. „Mistr Gwydion mi o ní několikrát vyprávěl."

„Ano," řekl Artuš. „To si tedy vzpomínám! Tak se na to podívejme!"

Rozvázal stuhu a rozložil svitek. Morann se usmál a vylovil z jeřábího vaku láhev. „Je to plán lorku. A jsou v něm zapsána místa, kde lze na Blaženém ostrově nalézt sesterské kameny k našim kamenům války. Díky tomu budeme moci konečně odčinit dílo férijců. Myslím, že tohle by si zasloužilo malou oslavičku, co říkáte?"

POZNÁMKA AUTORA

Tři knihy cyklu *Řeč kamenů* jsou jakýmsi mytickým pojetím historie, stejně tak místa, kde se jejich děj odehrává, jsou částečně smyšlená. To však neznamená, že by příběh postrádal jakoukoli návaznost na náš svět. Nemám zde dostatek prostoru, abych vypsal všechna místa hodná pozornosti, ale ti z čtenářů, kteří by chtěli pátrat po jménech míst zmíněných v textu románu, budou za svoji detektivní práci odměněni. Žádné z nich totiž není zcela vymyšlené.

Geoffrey z Monmouthu, mnich žijící ve dvanáctém století, který vlastně celý příběh o Artušovi vymyslel, se mimo jiné zmiňuje o velikém městě zvaném Nová Trója, nebo také Troy Novant. Název města však ve skutečnosti nemá s Trójou nic společného, neboť se odvozuje od keltského kmene Trinovantů. Ti žili v kraji, v němž nakonec mělo vyrůst i mé vlastní město Londýn.

Ti, kteří se věnují historii Londýna, jistě odhalí v mém popisu Trinovantů spousty zajímavých detailů. Rozvržení, brány i ulice Trinovantu vlastně odpovídají hlavnímu městu Anglie patnáctého století, stejně jako se jí podobá i celé Království. Londýn skutečně obepínaly mohutné hradby s mnoha branami a královský palác ležel ve Whitehallu (Bílá síň). Mokřiny v Beránčí zátoce (Lamb's Hythe) se nakonec změnily na Lambeth a nad městem se tehdy tyčila vysoká gotická věž. Ta se ovšem zřítila už dlouho předtím, než Edmund Spenser začal psát o své královně vil. V době viktoriánské byly u vstupů do City umístěny litinové sochy dračích strážců. Stojí tam dosud a drží své červenobílé štíty se symbolem rudého meče.

Velká severní silnice míří na sever z Londýna k Newcastle upon Týne a dál. Ten, kdo by se vydal po současné dálnici AI, by se po většinu cesty víceméně ubíral po stejných místech. Přesně toutéž cestou, ovšem směrem na jih, proudilo v

patnáctém století uhlí vytěžené v Tyneside, pokud tedy toto dračí kamení nebylo přepravováno po moři.

V hrabství Lincolnshire bychom pak našli Stamford (tedy románový Stammerford), který leží na východ od starého Rutlandu (Ruttelu). Toto nejmenší anglické hrabství je teď bohužel z větší části zaplaveno vodami jezera. Skutečným „vévodou Richardem“ byl Richard z Yorku, který dal svému druhorozenému synovi titul hraběte z Rutlandu. Osudy rodu Cecilů, majitelů usedlosti Burleigh House, se v našem světě vyvíjely o mnoho lépe, než osudy jejich protějšků ze světa Willova.

Neúspěšná snaha Richarda z Yorku stát se králem vedla ke krvavým bitvám u Wakefieldu a Towtonu (obě místa leží v hrabství Yorkshire a druhé z nich navíc na území pradávného království Elmet). Mezi těmito dvěma střetnutími došlo k bitvě u Mortimer’s Cross (Shakespearově bitvě tří sluncí), při níž došlo na obloze k astronomickému jevu zvanému parhelium. Právě v tomto střetnutí porazil budoucí král Edvard IV. lancasterské vojsko, vedené Jasperem Tudorem.

Je zajímavým faktem, že vyznačíme-li si na mapě Anglie místa, kde došlo k nejpodstatnějším bitvám Války růží (a to včetně Bosworthského pole, které tento strašlivý konflikt nejspíše ukončilo), lze je, kromě asi dvou, všechna pospojovat do tří soustředných trojúhelníků. Tato skutečnost se ostatně podílela i na prvním nápadu, z nějž přítomná trilogie vznikla. Strany těchto trojúhelníků jsem protáhl a tím získal systém vláken, které v románu tvoří „lork“.